

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

*Δεσφαιρ Στραμπε
Χρυσος Μωδοντερεταλ*

Μικροδουλειές με μισθούς ασήμαντους, με σημαντικές όμως επιβέβαιες των εργοδοτών της.

Κοζερλ της εβδομάδος

χωρίς να κατηγορούν για τίποτα τις γυναίκες τους, αναζητούν στη διπλή ζωή την ποικιλία. Μίλησε για μαρτύρια. Ούτε αγάπη, ούτε συνεννόηση με τη γυναίκα του. "Ελεεινός κι' αυτή η άνοχη. Βίος αβύσσος. Ο σύνδεσμός του με τη νέα θα ήταν μια διέξοδος. Και ποιος ξέρει αν με τον καιρό δε λυτρωνόταν από το συζυγικό βάρος, για να μείνει ελεύθερος στη διάθεσι του εαυτού του.

Απογοητευμένη, που έπεσε πάνω σε παντρεμένο, άκουσε με ζωηρές επιφυλάξεις την ιστορία του. Τα συνηθισμένα — σκέφτηκε. Δικαιολογίες για να καλυφθεί και να γίνει συμπαθής. «Στην άρχη, για να είμαι ειλικρινής, δεν τον πίστεψα, αλλά μιλούσε με τόσο πόνο, ώστε με συγκίνησε».

Είναι, άλλωστε, όμορφος και με ωραία εμφάνισι. Άρκετά εύπορος, με όνομα γνωστό στην πόλη, όπου είναι εγκατεστημένος. Λαμπρή ή ανατροφή κι' ο χαρακτήρας του. Αντίθετα, η γυναίκα του, όπως την εμφανίζει, αμόρφωτη και με κακή αγωγή. Χωρίς προίκα, αλλά με απαιτήσεις. Και τόσο δύσκολη... Αφόρητη ή ζήλεια της. Σκληρές του δημιουργεί κάθε μέρα: ούτε στο ψάξιμο της τσέπης του διατάζει. Μη σάς τύχει παθολογικά ζηλιάρας άντρας ή γυναίκα. Δεν είναι δείγμα αγάπης. Είναι σωστή αρρώστια, από την οποία βασανίζονται και τα δυο πρόσωπα.

Κατώτερή του, απαιτητική και ζηλιάρα. Μη ρωτάτε πώς την πήρε. Στις συμπόσεις και στην πίεσι των γονέων του αποδίδει την ευθύνη. Φυσικά και δεν είναι αυτό δικαιολογία. Ούτε για τις κοπέλλες είναι δικαιολογία. Πολύ λιγότερο για τους άντρες. Πάντως την πήρε. Ο γάμος του αποτελεί πραγματικότητα. Το διαζύγιο δεν είναι υπόθεσι απλή.

Μέσα σε τέτοια βαρεία ατμόσφαιρα ζητά μια ξεκούρασι. Ένα πρόσωπο, που θα τον νοιώσει, που θα σταθεί κοντά του... Το τροπάριο δεν είναι πρωτότυπο. Πολλοί το εκτελούν σε ποικίλους ήχους. Δεν τον πίστεψε η νέα. Της έκανε όμως έντυπωσι ο πονεμένος τόνος του. Κι' ακόμα περισσότερο έντυπωσι της έκανε το γεγονός, ότι, μολονότι ήταν μοναξιά και περασμένη ή ώρα, δε θέλησε να έπωφεληθ.

Το τάκτ αυτό, ο σεβασμός του σε μια κόρη απροστάτευτη, που ποιος ξέρει αν δεν του την είχαν παρουσιάσει σαν πρόχειρη στις παραχωρήσεις, την έκαναν να τον εκτιμήσει και να δεχθεί δεύτερη συνάντησι. Δεν τη δικαιολογούμε. Τις δικές της δικαιολογίες επαυλαμάνουμε.

Όταν έμεινε μόνη στο φτωχό και στο παγερό της δωμάτιο, παρα-

ΚΑΚΗ ή άρχη, χειρότερη ή συνέχεια. Ο πατέρας ξελογισμένος: η μητέρα με την πίκρα της απαιτημένης. Πιο κακό ακόμα: Περιφρονήμενη από τον άντρα, που την άπατούσε. Υπάρχουν σύζυγοι, που όταν άπατούν, φέρονται με τρυφερότητα στις γυναίκες τους, σ' α να θέλουν με την καλωσύνη και τις περιποιήσεις τους να τις αποζημιώσουν για το άδικο, που τους κάνουν. Είναι κι' άλλοι, που όσο άπατούν, τόσο γίνονται πιο απότομοι, πιο βάνουσοι, πιο τυραννικοί. Λέτε πώς ζητούν εύνοιες από τις γυναίκες τους για τα παραστρατήματα, που οι ίδιοι κάνουν.

Σιωπηλά δεχόταν η γυναίκα την κακομεταχείρισι του άντρα της. "Ισως τα φαρμάκια, που έπινε χωρίς να ξοσπά, να την οδηγούσαν πρόωρα στον τάφο.

Έφυγε, αφήνοντας στη ζωή μια κόρη — την κοπέλλα, που μάς γράφει. Ήταν φίλες όσο ζούσε. Όταν πέθανε, νέα πολύ ή κόρη, δεν έχασε μόνο τη φίλη και τη μητέρα. Σε ηλικία πενήνταπέντε ετών αυτός, μόλις κήδεψε τη σύζυγο, εγκατέλειψε την κόρη του, για να ζήσει με ξένη γυναίκα.

Στους δρόμους το κορίτσι. Άπιστευτο φαίνεται, αλλά και ποιά η ανάγκη της να μάς γελήσει; Μήπως μάς ζητά θέσι ή καμιά άλλη οποιαδήποτε βοήθεια; Μιλά για το βίο της, για να ξεκουράσει την ψυχή της. Ζωή δύσκολη. Μόνη, χωρίς πόρους, δίχως κανένα, που να ενδιαιφερέθ γι' αυτήν. Καλά, που πρόλαβε κι' απόκτησε ένα απολυτήριο Γυμνασίου. Φτωχό έρόδιο, όταν δεν έχεις τα μέσα να το αξιοποιήσεις. "Επί τρία χρόνια πάλευε από το ένα γραφείο στο άλλο. Μικροδουλειές, με μισθούς ασήμαντους, με σημαντικές όμως επιβέσεις των εργοδοτών της. Το γνωστό τροπάριο. Με τις δυο δεκάρες, που δίνουν, θέλουν να λύσουν και το ερωτικό τους θέμα. Στο γραφείο την ημέρα, σ'α ιδιαίτερα το βράδυ. Περιέργες συμβάσεις εργασίας. Είναι μερικές εργαζόμενες, που τις δέχονται χωρίς δυσανεμία. "Αλλ, που υποχωρούν εμπρός στην ανάγκη. Μερικές, που προσπαθώντας να κερδίσουν καιρό, παριστάνουν την Πηνελόπη και αναβάλλουν την ικανοποίησι των μηνυτηρών. Είναι κι' οι άλλες, οι ασφαλώς άνητικές. "Αρνήθηκε το κορίτσι. "Ήθελε τόσο να κρατηθεί στον ίδιο δρόμο. "Για να μη παραστρατησώ έφυγα κι' από την τελευταία εργασία κι' άρχισα να σκέπτομαι την αυτοκτονία». Στο θάνατο έβλεπε τη μόνη λύσι του προβλήματος της ζωής. Η βίαιη έξοδος.

Θα προχωρούσε σ' αυτήν, αν δε συνέπιπτε κατά την περίοδο εκείνη να γνωρισθ με μια όμοιή της. Στοργική, την περιέβαλε με τη συμπάθειά της, την παρηγόρησε και της υποσχέθηκε, ότι θα προσέφευγε στους γνωρισμούς της για να της βρη μια δουλειά της προκοπής. Μαζί μ' αυτό, την παρούσασε σ' ένα κύριο, που άνικε στην παρέρ της. Νάχη κι' αυτή κάποιον, μια συντροφιά, ένα φίλο, που να μετριάη τις λύπες της. Μήπως δεν είχε κι' ή ίδια το δικό της φίλο, Μαζί με το φίλο της τη γνώρισαν στον άνθρωπο, που νόμισαν, ότι ήταν κατάλληλος να τη συντροφεύσει. Η πρώτη επαφή ήταν ευνοική. Καλή ή έντυπωσι. «Πολύ καλός κύριος» το πρόσωπο, που της συνέστησαν. Άγαθη έντυπωσι φαίνεται, ότι του έκανε κι' εκείνη. Διαφορετικά, δε θα της ζητούσε να συναντηθούν χωριστά οι δυο τους.

Το πρώτο ραντεβού. Πήγαν σε κάποιο κεντράκι. Εκείνη, με την προδιάθεσι να προωθήη τις σχέσεις τους, πριν πάρη την οριστική απόφασι, άρχισε να περιγράφει προσεκτικότερα το πρόσωπο και να μελετά το χαρακτήρα του. Πριν προχωρήσει όμως στο χαρακτήρα, σταμάτησε στο μεσαίο του δάχτυλο. "Η βέρα του γάμου σ' αυτό.

— Όποτε παντρεμένος... Δεν της τάρκνυε. Αν ήθελε να το άποσιωπήσει, δε θα παρουσιαζόταν με το δαχτυλίδι του. "Ισως μάλιστα να προτιμούσε έτσι. Να μη παίρη παιχνιδι. Να μη γίνει άπατεώνας. Να ξεκαθαρίσει από την άρχη ή κατάσταση.

Της μίλησε για την οικογενειακή του κατάσταση. Πήρε δραματικό τόνο. Δεν ήταν αυτός σαν ένας από τους άτακτους σύζυγους, που

δόθηκε στις σκέψεις της. Στην καμψη δυο δρόμων. Ποιόν ν' ακολουθήσει; Τον γνώρισε το δρόμο του καλού. Κανείς δεν την πρόσεξε, από κανένα δεν άκουσε το μπάβο...

Πήρε την απόφασι: "Αρχισε να βγαίνει μαζί του. Κι' ακόμα, να δέχεται την οικονομική του βοήθεια. Μαζί μ' αυτά αναπτυσσόταν κι' η αγάπη, τόσο που τους ήταν δύσκολος πιά ο χωρισμός.

Πέντε μήνες είχαν περάσει. Πέντε οι δικό τους μήνες. Δύο τα χρόνια του δικού του γάμου. "Οπου, μια μέρα, τον είδε να έρχεται περίλυπος. Ο λόγος της συντριβής, η προχωρημένη έγκυμοσύνη της γυναίκας του. «Χωρίς να σκεφτώ τί θα γίνει, απόφασισα να χωρίσω».

Δε χώρισε. Μένει κοντά του. Ούτε στον άλλο είν' εύκολο να χωρίση τη γυναίκα του, που έγινε και μητέρα του παιδιού του. Δεν τον αφήνει εκείνη — ισχυρίζεται. "Αν όμως ήταν πραγματικά αποφασισμένος να διαλύση το γάμο του, δε θα περιέπλεκε ακόμα χειρότερα την κατάσταση με το γονίμο άσπασμό τους, που έκανε μητέρα τη σύζυγο, από την οποία λείει, ότι θέλει ν' απαλλαγ.

Και ή πίττα σωστή και ο σκύλος χορτάτος. Το σπίτι, ή μητέρα, το παιδί, ή έρωμένη. Γιορτές και κυριακές στους κλόπους της οικογένειας. Τις άλλες μέρες, τις εργάσιμες, ή παράνομη. Το παιχνίδι σε διπλό ταμπλώ. Κι' όταν το θύμα της παρανομίας ζητά να χωρίσουν οι δρόμοι τους, εκείνος πέφτει σ'α πόδια της και την ικετεύει. «Σ' αγαπάω τόσο...». Τόσο ώστε να φτιάχνει παιδιά με την άλλη, που τη μισεί και θέλει να την αποπέμψ.

Ο εγωισμός του άρσενικού. Να μη οδύση τη συζυγική του εστία, αλλά να μη χάλαση και την ερωτική του φωλιά, που του δίνει τη συγκίνησι. Τακτοποιημένος άπεναντι συγγενών και φίλων. Άμφορος, όταν εμφανίζεται στην κοινωνική σκηνή. Για την τερπνή όμως ζωή των παρασκηνίων, εκεί που δε φθάνουν οι προβολείς και ή διακριτική σκιά καλύπτει τις πράξεις του, έχει την άλλη, που τον άνακουφίζει για τις έναντιότητες και τις πίκρες του οικογενειακού βίου.

Δεν τον μακαρίζω. Κανένας άπ' όσους κάνουν διπλή ζωή δεν είναι άξιωμακρίστος. Θύμα του εαυτού του αυτός. Θύμα του ή γυναίκα, θύμα του ή κοπέλλα. Θύμα το παιδί, που μεγαλώνει στη βαρεία ατμόσφαιρα, την οποία δημιουργεί ή διαμάχη των γονέων.

Αναποδοστές συνέπειες της διπλής ζωής. Δε θα κουραστώ να επαναλαμβάνω τον ίδιο σκοπό. Άσχετα με την ήθική τάξι, όποιος μπλέκει σε διπλό παιχνίδι, μπλέκει στον τροχό της δυστυχίας. "Η χειρότερη κατάστασι. Ψάξτε στον κύκλο των γνωρισμών σας να βρήτε προηγούμενο εύτυχας, που πηγάει από τη διπλή ζωή. Μαρτύριο για γυναίκες και άντρες. Τα πιο τραγικά δε θύματα οι κοπέλλες, που φθίνουν με το άγχος, τις τσέψεις, την άγνεια για το παρόν, την άδεδασιότητα για το μέλλον.

Τα λέμε χωρίς διάθεσι ιεραποστολική. Ούτε λιθοβολούμε. "Ας ρίχνουν οι άνεσάρτητοι τις πέτρες τους. Τις δικές μας σκέψεις τις εμπνέει ή αγάπη στον άνθρωπο. "Οποιος αγαπά δεν άναθεματίζει. Στέκεται κοντά στον πονεμένο. Είναι δε βαθύτατος ο πόνος εκείνων, που έχουν συναίσθησι, ότι βρίσκονται σε δρόμους άνώμαλους. Σε άνώμαλο δρόμο ή νέα, που συνδέεται με άντρα, ο όποιος είναι άντρας άλλης γυναίκας και πατέρας παιδιού, που δεν είναι παιδί της. "Ερωτευμένη και δυστυχισμένη στον έρωτά της, ούτε το σήμερα της χαιρείται, ούτε ξέρει ποιά θα είναι το αύριο της.

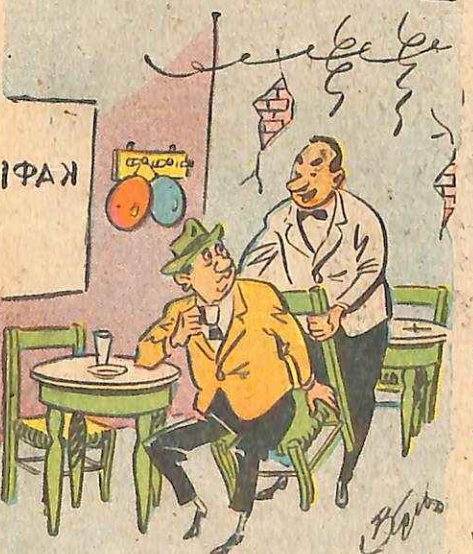
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Αι από καλό μου νόμιζες. Ανδρέα, πώς σ' άφησα να χορεύεις τσά-τσα μ' εκείνην την ξανθούλα;

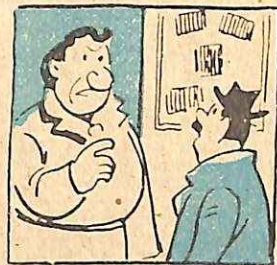
— Θα κρυφοντυτάξω, Διαμαντή, κι' αν κοιμάται, θα μπουνάσω!

— Να μάς συναπαθάζει ο Άνη-νοάκη μου, αλλά όχτώ ή ώρα κι' ή άθουσα είναι άγναξή για χορό!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ω Σ γνωστόν έξω από τα καμπάρε — υπόγεια ως επί το πλείστον — τοποθετούνται εντός πλασίων φωτογραφίες των «καλλιτεχνικών» που χορεύουν σόλο, ντυέτο ή μπαλέτο, σε στάσεις εξαιρετικώς ένδιαφέρουσες και... συγκινητικές και με περιβολήν όλίγων απέχουσιν του φύλλου της σκηνής. Για να πληροφορηθούν οι διαβάται και να κατέδουν το βράδυ να ίδουν και ζωντανά τα καλλιτεχνικά αυτά θεάματα.

Έξω, λοιπόν, από ένα τέτοιο καμπάρε, στεκόταν και

εδώμαζε τις φωτογραφίες μεσσήλι κοντός και αδύνατος τύπος οικογενειάρχου, με έκφρασιν βαθύτατης καλλιτεχνικής... άποχαυνώσεως. "Οπότε, αϊφνίδια, μια μεσόκοπη κυρία τοίπλασι εις όγκον... τον αρπάζει από το μανίκι.

— Τι κуттās εδώ βρέ πα-ραλυμένε;

— Ο συλληφθείς επ' αυτοφώρω θαυμαστής άναγνωρίζει το έτερόν του ήμισυ και ψιθυρίζει τρέμων:

— Τίποτα. Ευχαλία μου. "Ετσι μια ματιά έοριξα, γιατί νόμιζα πως ήταν φωτοεπορτάζ των γεγονότων της ημέρας.

Και κάποιος από τους έπίσης παρακολουθούσας τις φωτογραφίες, έλεπε:

— Όχι! το έσκαρα. "Εχει να χορεύει... υπαλλέτο στο σπίτι που θα πάη καπνός!

Γ ΕΓΟΝΟΣ — και μάλιστα... γεγονότατον! — που συνέβη ένα από τα τελευταία άπογεύματα και ακριβώς στην όδον Κοραή. Μπροστά έβάδιζε με βήμα συγκλονιστικό θεατρικωτάτη ύπαρξις, κάτοχος άρμονικωτάτων καμπύλων και πολλών άλλων χαρισμάτων. Και πίσω της λαϊκός τύπος, ετών περίπου 45 εκπρεπώς ένδεδυμένος, με ρεπουτίλικά μόλις έξελεθούσαν του καθαριστηρίου και στραβοδαλμένη, φυσικά.

— Όπου σε μια στιγμή δε θαυμαστής αποφασίζει να όμιλήσει. Πλησιάζει περισσότερο και λέει:

— Μαυζέλ, μπορώ να σάς προσφέρω έναν καφέ;

— Εύχαριστώ! άπαντά της αποινίς. Που θα τον πι-νούει.

— Στο καφενείο, στη γωνία. Στο πατάρι.

— Λοιπόν, πήγαινε πρώ-τος και παράγγειλε τους και σε λίγο έρχομαι κι' εγώ. Με πολλή ζάχαρη ο δικός μου.

Και ό μόν θαυμαστής κα-τηύθη προς το καφενείο.

ΕΤΟΣ ΚΒ-ΑΘΗΝΑΙ. 18 ΦΕΒΡΥΡΙΟΥ 1960-ΑΡ. 1103

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4-ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

Ο δε δεύτερος καφές... ά-κούμα περιμένει.

Ε

ΙΝΑΙ γνωστόν ότι ή γυναίκα και το τηλεφώνο είναι δυο... άχώριστοι φίλοι. "Όταν ή γυναίκα θα πιάση το ακουστικό, δεν την ξεκολλάς ούτε με... μπουλντόζα.

Η σκηνή, λοιπόν, σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο ώ-ρα δεκάτη πρωινή. "Εχει υπή μια κυρία, ή οποία τηλεφωνεί. Καί καθώς περνά ή ώρα, ένσι σνυμασισθ όλόκληρη... ούρα από κυρίους που περιμένουν να τελειώση ή κυρία τη συδιάλεξι της, για να πάρουν σειρά. Οι άναμένοντες δυσανασχετούν:

— Δεν της χτυπάει κανέ-νας;

— Ο πρώτος της ούρας έκ-τελει την... παραγγελία. Χτυ

Εύθυμα ένσταντνις

πάζει την πόρτα του θαλά-μου, κοιμιά άπάντησι. Ένα-ναχτυπάει δυατώρεα. "Ο-πότε ή πόρτα άνοίγει από-τομα και προβάλλει το άνα-κατισμένο... κεφάλι της κυ-ρίας:

— Μην... χτυπάτε άδικα! "Εχω άλλα τρία τηλεφωνή-ματα να κάνω.

Και κλείνει την πόρτα.

— Έν τάξει! Λέει ένας

— Ναι, Πού:

— Στο αρχαιολογικό Μου-σειο:

— Μάλιστα. Μέσα, φυσι-κά!

— Γιατί μέσα;

— Γιατί εκεί είναι οι... άρ-χοιότητες!

Και εκείνη μόν, σκασμένη στα γέλια συνέχισε το δρό-μο της, ο δε... άπουναος του έρωτος, έμεινε περίπου κε-ραυνόπληκτος.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Δεκάδες όδοντίατροι θα κάνουν διαλέξεις και θα μάς πουν δια μακρών ή και με λίγες λέξεις, πως πρέπει την ύγεια μας να την περιφρουρήσουμε και πρό παντός τα δόντια μας να τα διατηρούμε!

ΚΟΜΨΟΣ και πεταχτού-λης έξηντάρης και... κά-τι, με άψογο νεανικό κοστού-

Πλην όμως, οι συντάσεις των δε θα μάς όφελήσουν και δόντια δεν πονάουν, να μάς έσφαλίσουν, διότι οι έφοδοίς είναι άσφαλισμένοι. ΜΕΛΕΤΩΝ και «σωνών» οι έφοδοί γέννατες μάς τράβει-

ΚΟΜΗΤΗΡΕΙΟ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΤΟ ΓΚΡΙΖΟ ΚΑΡΝΕ

ΕΝΑ νεαρό ζευγάρι έτρωγε στη σάλα του έλβετικού ξενοδοχείου: Ήταν ο Άνρι Πιερόν κι η γυναίκα του, η Ζάν. Κάνανε το ταξίδι του γάμου τους.

Κι' άσπαστο μέγαρο αμίλητοι — εκείνη από συστολή, αυτός από πλάνη.

Γιατί ο γάμος αυτός ήταν έργο της οικογένειας του Πιερόν, που ήθελε να τον αποσπάσει απ' τη Ρωζίνα, τη φιλενάδα του. Η Ρωζίνα δεν άργησε να παρηγορηθεί με την εγκατάλειψή του. Μα αυτό, αντί να τον παρηγορήσει, πλήγωσε τον έγωισμό του.

Είχε δεχτεί να παντρευτεί τη Ζάν, γιατί ήταν νύσφιη, από καλή οικογένεια και με μεγάλη προίκα. Τον ξεενείριζε όμως η συστολή της, που τη θεωρούσε, σ' αίσθημα, κουταμάρα. Έπληττε κοινά της και θυμόταν πάντα τη ζωή και παιχνιδιάρικα Ρωζίνα... Για να διακόψει τώρα τη σιωπή είπε:

— Ο Άνρι άφριό στην κορυφή του Σαλβανού.

— Είναι πολύ επικίνδυνη αυτή η ανάβαση! παρατήρησε η Ζάν, τρομαγμένη.

— Τι φοβάσαι; τη διέκοψε με το ροχακτικό εκείνο ύφος του, που την πάγωσε. Δε σου ζήτησα να με συνοδεύεις!

Η Ζάν δάγκωσε τα χείλια της για να μην κλάψι. Όταν βρέθηκε όμως αργότερα στην κάμαρά της, άφησε να τρέχουν τα δάκρυά της, ενώ ο Πιερόν κοιμόταν ήσυχα στο διπλανό δωμάτιο.

Τ' άλλο πρωί, ο Άνρι έφυγε από κοινά, δίχως καν να τη κοιταχτεί.

Στην άσχημη προχωρούσε καλά. Καθώς περνούσε όμως

ένα παγετόνα, γλίστρησε... και καταράχθηκε στην άβυσσο!

Όταν ξαναβρήκε τις αισθήσεις του βρισκόταν στο βάθος μιας στενής χαράδρας. Πονούσε σ' όλο του το κορμί. Σκέφθηκε πως δεν τούμενε πια καμιά ελπίδα... πως ήταν ήδη νεκρός για όλο τον κόσμο...

Και, ξαφνικά, του γεννήθηκε ο πόθος να μάθουν όλοι — αν βρισκανε κάποτε το πτώμα του — ότι δεν είχε πάψει ποτέ ν' αγαπάει τη Ρωζίνα! Με μια απευχασμένη προσπάθεια, έδωσε απ' την τασέτη του ένα γκριζό καρνέ, το άνοιξε, κι έγραψε:

«Συχωρώ σε, Ρωζίνα, πού σ' εγκατέλειψα! Ζωντανός, δεν αγάπησα παρά εσένα. Νεκρός, πάλι εσένα θ' αγάπησω».

Το καρνέ γλίστρησε απ' τα χέρια του. Ένοιωσε πως πάγωσε ολόκληρος. Κι' έχασε τις αισθήσεις του...

...Συνήλθε για δεύτερη φορά μέσα σ' ένα όρεινο καταφύγιο. Μια γυναίκα έσκυβε πάνω του, με τα μάτια της κομμένα απ' την κούραση και την απντία. Ήταν η Ζάν.

Ο Πιερόν αναστήθηκε από ένστικτο αν είχε βρή το καρνέ του. Άλλα το ενδιαφέρον κι' οι φροντίδες της τον καθησυχάζανε.

«Όχι, εύτυχώς δεν το βρήκε!», σκέφθηκε.

Πέρασαν μερικές βδομάδες. Ο Άνρι βρισκότανε τώρα στο σπίτι του, στο Παρίσι. Ήταν πια εκτός κινδύνου. Οι γιατροί τον βεβαίωναν, ότι δε θα κούταινε. Χρειάζονταν όμως μήνες, ώσπου να μπορέσει να περπατήσει.

Στις ατέλειωτες ώρες της υποχρεωτικής άκνησίας του, καθόταν πάντα δίπλα του, πρόθυμη κι' ακούραστη, η γλυκιά Ζάν. Ο Πιερόν ήξερε πως τον είχε σώσει αυτή, ριψοκινδυνεύοντας εκεί πάνω στο Σαλβανού. Ήξερε πως της χρυστούσε τη ζωή του! Την ευγνωμονούσε και σκεφτότανε με στενοχώρια και τύψεις τις ανοησίες που είχε γράψει στο γκριζό καρνέ. Εύτυχώς, που είχε χαθεί το καρνέ αυτό... είχε μείνει θαμμένο στο χιόνι...

Μα όχι! Μία μέρα το βράδυ ο Πιερόν, ανάμεσα σε κάτι βιβλία! Το πήρε στα χέρια του και κτύπησε τη Ζάν. Εκείνη τον χαμογέλασε γλυκά, άταραχα.

«Εύτυχώς, δεν τ' άνοιξε και δε διάβασε τί είχα γράψει», σκέφτηκε μ' άνακουφισι ο Άνρι.

«Έφτασε τέλος η μέρα, που μπορούσε να κάνει τον πρώτο περίπατο στον κήπο της βίλλας του, άκουμπώντας στο μπράτσο της Ζάν».

Κάθισαν μαζί σ' ένα παγκάκι, κάτω από ένα δέντρο. Ο Άνρι ένοιωσε τώρα καλά, τί άξιζε η γλυκιά και συνεσταλμένη εκείνη γυναίκα. Η εικόνα της άλλης, που τους χώριζε άλλοτε, βρισκότανε τώρα μακριά, πολύ μακριά του...

Τον βασάνιζε άσπαστο μία τύψη: το καρνέ! Ντρεπότανε για όσα είχε γράψει. Και, για ν' άνακουφιστεί, ζήτησε να της εξομολογηθεί το σφάλμα του εκείνου.

Ζάν της είπε ταπεινά, ύπηρες άδικος απέναντί σου... «Άς τ' άφίσουμε αυτό! του απάντησε ταπεινά. Τάχα έχασες πιά».

Έχασες, ό,τι ήξερες. Ύπάρχει όμως κι' ένα μυστικό, που δεν το ξέρεις και πού πρέπει να σου τ' ομολογήσω...

Περιττό, αφού ξέρεις πως θα σου το συχωρέσω.

«Όχι, όχι! Πρέπει να το μάθεις! Γιατί, αλλιώς, θα μου φαίνεται πως σου κλέβω την τρυφερότητα και τις φροντίδες σου... Σ' το γκριζό εκείνο καρνέ, που βρέθηκε κοντά μου, στή χαράδρα, είχα γράψει κάτι... κάτι που τώρα, όχι μόνο είναι ψεύτικο, αλλά και μου φαίνεται σαν αληθινή βλασφημία!»

Ο Άνρι είχε γίνει κατάχλωμος. Έσκυψε το κεφάλι του και συνέχισε ψιθύριστα: Δεν τολμώ να σου πω τί είχα γράψει... Πήγαίνε, άνοιξε το... και θα δής...

Περιττό, φίλε μου, είπε η Ζάν, κτυπώντας τον κατάρματα. Τ' άνοιξε όταν το βρήκα... και διαβάσα!

Ο Πιερόν την κτύπησε, καταπληκτος. «Επειτα της άρπαξε τα χέρια και τάσφιξε με συγκίνηση».

Διάβασες... «Ήξερες το μυστικό μου κι' όμως πάλι τόσο για να με σώσεις; Με περιποίηθηκες, κούταινε, αγρύπνηδες για χάρη μου, με απέραντη άφοσίωση!»

Τα μάτια της βουρκώσανε κι' απάντησε:

«Η καρδιά μου σπαράχθηκε όταν το είδα. Μα σκέφθηκα πως έπρεπε ν' άγνοήσω αυτό το μυστικό, αφού το είχα μπει τυχαία».

Προσπάθησε να νικήσει τη συγκίνήσι της και πρόσθεσε, μ' ένα γλυκό χαμόγελο:

«Έγγραψες πως την άγαπούσες άλλοτε και πως θα την άγαπούσες και νεκρός ακόμα. Δεν έλεγες, ότι θα την αγάπησες κι' εφ' όσον ζής!... Τώρα, λοιπόν, που είσαι ζωντανός, δεν πρέπει να θυμάσαι και να θυμώνω για ό,τι θα κάναες νεκρός!»

Σ. ΦΟΛΕΥ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

Η δημοφιλής θιασάρχης του Ακρόπολη Μαίρη Αρώνη, η οποία σημειώνει μεγάλη προσωπική επιτυχία στην κωμωδία των κ.κ. Αλ. Σακελλάρου και Χρ. Γιαννακόπουλου «Σαράντα και...».

Το έργο, που συμπλήρωσε ήδη τον πρώτον μήνα των παραστάσεων του, παίζεται με άριστη σκηνηκράτηση του Γιάννη Στρατηγού, γέλλου και μουσική του Τάκη Μωρακί.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΘΙΑΣΟΡΑΣΕΩΣ

Ο μικρός αυτός χιματσής είναι ο μίστερ Μόουκ και η μικρούλα πλάι του η Πέγκυ, ηλικίας μόλις 4 χρόνων. Και οι δυο είναι λαμπρά άστερια της αμερικανικής τηλεόρασης. Κάθε φορά, μόλις φορέσουν τα πατινία και πριν άρχισουν το νούμερό τους πίνουν και οι δυο ένα μεγάλο ποτήρι γάλα (άνω).

Ύστερα άρχίζουν την επίδειξη, που παρακολουθούν εκατομμύρια Αμερικανών πάνω στα μικρά άκράν των δεκτών τηλεοράσεως. Ούτε η Πέγκυ, άλλ' ούτε και ο μίστερ Μόουκ είναι άριστοι τέχνες. Εισπράττουν και οι δυο μαζί 5.000 δολάρια για κάθε τους εμφάνιση.

ΤΟ ΦΙΛΜ ΤΟ «ΦΙΝΤΑΝΚΙ»

που γυρίστηκε το 1955 θάσει το δυνάμει έργο του Παντελή Χάρν. Παίζει σπουδαίο ρόλο στη ζωή των πρωταγωνιστών του. Για το Στέφανο Στρατηγό ήταν το τέταρτο που γύριζε ύστερα από τα φιλμ «Κορίτσι του λιμανιού», «Μπροστά στο Θεό» και «Για δυο ώρες σταφύλι».

Κατά σύμπτωση ήταν το τέταρτο και για τη Γκέλυ Μαυροπούλου, ύστερα από τα φιλμ «Ο μπαμπάς εκπαιδεύεται», «Ωραία τών Αθηνών» και τα «Κόκκινα τριαντάφυλλα».

Το φιλμ αυτό έδωσε την ευκαιρία στους δυο νέους καλλιτέχνες να γνωριστούν και σε μία σκηνή το σενάριο τους επέτρεψε ν' ανταλλάξουν το πρώτο τους φιλί.

Τι έντύπωσι σας έκανε το πρώτο αυτό φιλί του Στέφανου; ρωτούμε τη Γκέλυ.

— Τι έντύπωσι να μου κάνει, αφού όπως καταλαβαίνετε ήταν επαγγελματικό: Το ανταλλάξαμε μπροστά σε δεκάδες πρόσωπα και μοναδική σκέψι μας ήταν εκείνη την ώρα να επιτύχουμε αυτό ακριβώς, που περίμενε από μας ο παραγωγός και σκηνοθέτης κ. Νόβας.

Όσο όμως κι' αν δεν το διολογούν, τα φιλιά και οι έρωτικές σκηνές του φιλμ έπληρσαν τα αισθήματα των δυο καλλιτεχνών. Ο Στέφανος, που είναι κατά θάθος αλθιματίας και ιπποτικός, κι' άς τον έχουν τυποποιήσει στους ρόλους του κακού και του σκληρού, είχε την έπονη εκείνη μία θέσια και μ' αυτή επί τρεις μήνες, που κράτησε το γύρισμα του φιλμ, έπειρε και πρωί τη Γκέλυ από το σπίτι της και την ξαναπήγαγε πίσω το θράδυ μετά το τέλος της εργασίας.

Το είδωλό μας δεν παρουσιάζει τίποτα το ξεχωριστό δηλώνουν και οι δυο. Αυτό μας κάνει να συμπεράνουμε πως κάποιο όρατο καλοκαιριτικό ή φθινοπωρινό απόγευμα, ή εργασία θα τελείωσε πιδωρίς από συνήθως και η θέσια του Στρατηγού, αντί να πάρη το δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι της κυρίας Μαρίκας Κρεβάτα, έβγαλε προς κάποια έξοχη. Έκει, μακριά από τα στούντιο, από τους σκηνοθέτες και τους τεχνικούς, οι δυο νέοι, ό' άντ' άλλων, τα πρώτα τους αληθινά φιλιά και είπαν λόγια άγάπης που δεν τους τα έβαλλε κανένα σενάριο, αλλά έγιναν για μοναδικό υποπόδιο τη... καρδιά τους.

Τι σας τράβηξε κοντά του; ρωτούμε τη Γκέλυ.

— Το πλοίο και άνοιχτόκαρδο γέλιο του.

Και σας κ. Στρατηγέ, τί σας τράβηξε κοντά της;

— Το ταπεινωμένο της, που είναι στη ζωή το ίδιο έργο του και στη σκηνή. Ένοιωσα έτσι άμέσως πως αυτή η γυναίκα θα έπαιζε μεγάλο ρόλο στη ζωή μου.

Όλα αυτά δόλησαν στο γάμο, που τελέστηκε το 1956 στον Άγιο Γεώργιο της Κυψέλης.

Όπως όλα σγεδόν τα καλλιτεχνικά ζευγάρια με τα οποία άσοληθήκαμε ήδη, έτσι και ο Στέφανος με την Γκέλυ πέρασαν το μήνα του μέλιτος παίζοντας στο θέατρο και μάλιστα σε διαφορετικούς θιάσους. Παντρεύτηκαν το μεσημέρι και στις 5 το απόγευμα γύρισαν, για να πάνε ο καθένας στο θέατρό του. Αυτό συνεχίστηκε και μετά από το μήνα του μέλιτος, τον οποίο πέρασαν έτσι στην Αθήνα. Ίσως όμως αυτό να ήταν η καλύτερη λύσι γιατί το ζευγάρι μας διαφανεί ριζικά ως προς το μέρος, στο οποίο θα ήθελε να περάσει την πιδ... γλυκιά περίοδο της ζωής του. Η Γκέλυ θα ήθελε να πάει στην Ελλάδα, ενώ ο Στέφανος θα προτιμούσε για το σκοπό αυτό τη Ρόδο. Ίσως λοιπόν, η μέση λύσι της παραμονής στην Αθήνα, στην οποία τους υποχρέωσε το θέατρο να καταφύγουν, να ήταν η καλύτερη.

Το πόσο διαφορετικός είναι ο Στέφανος στην ιδιωτική ζωή από τον Στέφανο, που μας παρουσιάζει ο κινηματογράφος, το άποδεικνύει η άκόλουθη απάντησι που έδωσε η Γκέλυ στο ερώτημα: «Τι σας έκανε έντύπωσι μόλις τον πρωτοείδατε».

— Έπηρεασμένη από τους ρόλους που τον είδατε να παίζει στον κινηματογράφο, έμολογώ πως τον φοβόμουν. Όταν όμως τον πρωτογνωρίσα μού έκανε έντύπωσι η μεγάλη του καλωσύνη, η οποία εξακολουθεί να είναι και σήμερα το μεγαλύτερο του χάρισμα.

Και τα ελαττώματά του ποιά είναι;

— Νομίζω πως δεν έχει παρά ένα μόνον: κοιμάται πολύ άνοιχα!

Κι' έσες κ. Στρατηγέ, τί έχετε για τη γυναίκα σας;

— Συγκεντρώνω όλα τα χαρίσματα μιας καλής συζύγου. Όσο για τα ελαττώματά της θρίσκει μόνο ένα: είναι σπάταλη.

Τόσο η Γκέλυ όσο και ο Στέφανος λατρεύουν τα παιδιά και θα ήθελαν ν' άποκτήσουν πολλά, αλλά δεν άποφασισαν ακόμα να κάνουν την άρχη. — Έρομε καλά πως η Γκέλυ έχει πολλούς θαυμαστές. Τι έχετε να πείτε γι' αυτούς κ. Στρατηγέ; Σας άκνευρίζουν με τις εκδηλώσεις τους;

— Ο θαυμαστές της τέχνης της άχι. Για τους άλλους όμως νομίζω πως δε χρειάζεται απάντησι.

Η Γκέλυ δείχνει μεγαλύτερη διπλωματία απαντώντας στο ίδιο αυτό ερώτημα, σχετικά με τις θαυμαστές του Στέφανου:

— Με σπινκνεί ελκρινά η εκδήλωση άγάπης και θαυμασμού που το δείχνει ο θηλυκόκοσμος. Δε θέλω για τίπο λόγο να μ' άκνευρίζουν αφού έχω στο Στέφανο άπέραντη έμπιστοσύνη.

ΓΚΕΛΥ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Παο' όλγιο να παρακάμψουμε την ερώτησι σχετικά με τα καυγάκια, θέταιο πως το ζευγάρι μας ζή συνεχώς μέσα σε μία άνεφελ ευτυχία

Έκείνοι όμως σπεύδουν να άμολογήσουν με ελκρινεία: — Δε λείπουν τα καυγάκια. Είναι όμως τόσα, ώστε να μη μας κάνουν τη ζωή άσφορη.

— Πως περνάτε τις ελεύθερες ώρες σας; — Κάνοντας έκδρομές με το Φιατάκι μας.

Η άρώτησι αν τους άρέσει η κοσμική ζωή μας δίνει την ευκαιρία να διαπιστώσουμε μία σοφά διαφανήσι: — Πολύ! άπαντα η Γκέλυ.

— Καθόλου! λέει ο Στέφανος τονίζοντας κάθε συλλαβή.

— Καλά και πως τα συμβιβάζετε; άπορούμε έμειν.

— Ύποχωρώντας ποτέ ο ένας και ποτέ ο άλλος. Σχετική είναι και η απάντησι, που δίνει η Γκέλυ στο ερώτημα: «Έχετε κανένα όνειρο, που θα θέλατε να πραγματοποιηθεί μέσα στο 1960;»

— Νά μάθη επί τέλους ο Στέφανος να χορεύει τόσα-τόσα!

Η απάντησι του Στέφανου στο ίδιο αυτό ερώτημα σχετίζεται με τη δουλειά του:

— Νά έχη επιτυχία, λέει, ο θίασος, που ετοιμάζουμε για το καλοκαίρι και με τον όποιο θα κάνουμε μία μεγάλη τουρνέ στην Ελλάδα.

Δεν είναι άκουα γνωστά τα όνματα των καλλιτεχνών που θ' άποτελέσουν το θίασο. Πάντως θα πάρουν μέρος σ' αυτόν πολλοί συγγενείς, οι όποιοι θα ήσαν άρκετοι αυτοί και μόνοι για να τον άποτελέσουν.

— Άς επανέλθουμε στο παρόν. Ποιά διάσημο άστέρι του διεθνούς κινηματογραφικού στερωμάτος θα θέλατε για παραταίο σ' ένα μεγάλο φιλμ;

Γκέλυ: Τόν Μάρλον Μπράντο. Στέφανος: Τον Άντρε Χέμπερν.

— Ποιά φιλμ σας έκαναν τη μεγαλύτερη έντύπωσι και ποιά έργα φροντίζετε να μη γάνετε;

— Από τα φιλμ, που είδα, λέει η Γκέλυ, θα μού μείνει άδέχαστος ο «Χορός των καταραμένων» με το Μάρλον Μπράντο. Μού έκανε όμως μεγάλη έντύπωσι και ο «Άλεκ Γκίνες στη Γέφυρα του ποταμού Κλάι».

Όσο για τα φιλμ, που κουνιγώ συστηματικά, είναι τα αισθηματικά.

Ο Στέφανος, σαν θαυμαστής της Άντρε Χέμπερν, δε γάνει κανένα φιλμ της άγαπημένης του στάρ. Μας άποκαλύπτει δε πως του άρεσε να έλπει τα φιλμ, που μεταφέρουν στην δόνη μεγάλες θεατρικές επιτυχίες.

— Μαγειρεύετε; ρωτούμε τη Γκέλυ νοιώθοντας μία μωραία φαγητού να έρχεται από την κουζίνα.

— Πού και πού.

Ρωτούμε άκολουθώντας το Στέφανο αν του άρέσουν τα φαγητά της γυναίκας του κι' εκείνος μας άπαντα με την ελκρινεία που τον χαρακτηρίζει:

— Μεταξύ μας, καθόλου!

Και τώρα άς δώσουμε το λόγο στη Γκέλυ για να μας πει ποιά είναι η πιδ ευχάριστη άνάστησι της ζωής της:

— Ήταν μία μέρα το 1957. Όταν πλάι στο Δημήτριο Μουρά (Γάμο) και στο Μάνο Καραγιάννη (Οβελίσκος) έπαιξα τη Δυσδαμόνα, παίρνοντας για πρώτη φορά ρόλο πρωταγωνίστριας στο θέατρο.

Κόρη, της Μαρίκας Κρεβάτα, και το έπαισο ήθοποιού Άγγελου Μαυροπούλου, ένοιωσα τη Σοφία Κρεβάτα και διευγώνη της παλαιάς δόδας του θεάτρου Ρόζας Παντελίδου, η Γκέλυ θρίσκει πολύ φυσικό το ότι κατέληξε κι' αυτή στο θέατρο. Η υπέρτα της προσπάθεια να την άποκαλύψει από την άναστησι αυτή δουλειά, αλλά δεν έκανε τίποτα, για να την έμποδισι. Όταν το 1953 η Γκέλυ άποφάσε να έγγραφή στη σχολή του Καραγιάννη Κούνη, η Γκέλυ όμως διατάσσεται πολύ να βρη στο θέατρο και γι' αυτό το 1954 παρουσιάζονταν στα ταλέντα κι' έπειρε την άδεια της ήθοποιού. Τον ίδιο χρόνο γύρισε το πρώτο της φιλμ. Στο θέατρο δεν εμφανίστηκε παρά δυο χρόνια αργότερα, το 1956, παίζοντας με το Δημ. Μουρά στο «Ρέξ» στην κωμωδία «7 χρόνια φαγούρα».

Γιας και έγγονος ήθοποιού, ο Στέφανος θρίσκει κι' αυτός πως ήταν μοιραίο να βρη το δρόμο που άκολουθήσει. Προσπάτησε στο θέατρο το 1952 παρά το πλεονό του Λογοθετίδη στην «Κούρα του Μαζιού» και νεαποτάθηκε στον κινηματογράφο το 1954 με το φιλμ «Το κορίτσι του λιμανιού». Γύρισε από τότε περισσότερα από 20 φιλμ, με την Γκέλυ όμως έπαιξε μόνο στο «Καταράκι», στο «Μηδέν πένησι», στη «Θεία από το Σικάγο» στο «Έγκλημα στο Κολωνάκι» και γύριζαν τώρα τη «Φλόγα της άγάπης». Στο φιλμ αυτό, οι σκηνές τις όποιες εμφανίζονται μαζί είναι κάθε άλλο παρά τρυφερές.

Η ώρα όμως πέρασε και το ζευγάρι άρα πρέπει να σπνή για το γύρισμα. Έγκαταλείπουμε λοιπόν δυο μαζί το κοινό διαίτημα τους στην όδο «Ι. Φάκης 15» και μπαίνουμε στο Φιατάκι. Η Γκέλυ καθέται στο θόλαν και ξεκινημέ. Δε χάνουμε την ευκαιρία να τοδε κανουμε μία τελευταία ερώτησι:

— Ποιά υπεφυσική δύναμι θα θέλατε να έχετε;

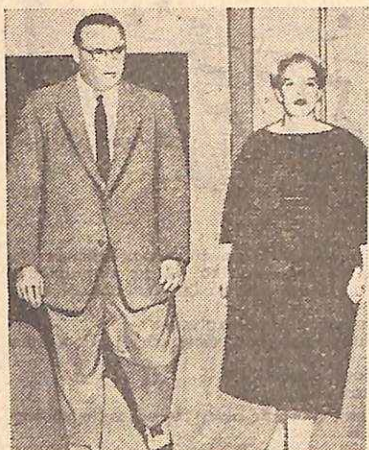
— Η Γκέλυ ρίχνει μία ματιά στον ορανό, που τον σκεπάζουν μαύρα σύννεφα και απάντησι:

— Νά έμποδίζω τα σύννεφα να σκεπάζουν τον ήλιο στα γυρίσματα.

Ο Στέφανος γαμονελά πριν δώση τη δική του απάντησι και τέλος λέει:

— Νά λέω «όχι» στην Γκέλυ!...

Α. ΔΕΠΟΛΙΣ

Η Άνιτ Ντόνοβαν Λάις, ενώ οδηγείται στην ηλεκτρική καρέκλα για το πείραμα, που θα κρίνει τώρα την τύχη της.

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Την υπνώτισε στην ηλεκτρική καρέκλα και της υπέβαλε την ιδέα του θανάτου, για να της αποσπάσει την αλήθεια

ΕΝΑ συγκλονιστικό «πείραμα με το θάνατο», μοναδικό ως τώρα στο είδος του, έπρεπε να γίνει από τους διαπρεπέστερους Αμερικανούς ψυχιάτρους, ο δόκτωρ Τρόιαν Σίπλεϊ, στο θάλαμο των θανατικών εκτελέσεων των φυλακών της Ατλάντα. Και το πείραμα αυτό κατέληξε στο να προσκομιστεί ένα ι-σχυρότατο, αν όχι ακαταμάχητο, αποδεικτικό στοιχείο για την αθώωση μιας γυναίκας καταδικασμένης σε θάνατο γι' ένα έγκλημα, που, πιθανότατα, δεν έχει κάνει!

Το ακλόνητο συμπέρασμα, στο οποίο είχε καταλήξει ο ψυχίατρος, «ανακρίνοντας» την κατηγορούμενη, ήταν πως δεν είχε καμμία άμεση σχέση ούτε με αυτό το έγκλημα ούτε με τα άλλα τρία ακόμη, που εξακολουθούσε να της αποδίδει η κοινή γνώμη. Την εποχή που έγινε η σύλληψη και η παραπομπή της σε δίκη, η Άνιτ Ντόνοβαν Λάις φερόταν σαν η εκτελεστή τεσσάρων συνολικά εγκλημάτων. Την κατηγορούσαν πως είχε διαδοχικά δηλητηριάσει, με τον σκοπό να εισπράξει την ασφάλεια ζωής, που ήταν σ' όνομά της, τους δύο συζύγους της, την πεθερά της και την κόρη της Μάρτσια. Θα δικάζονταν δε και για τους τέσσερις φόνους, αν ένα ανέλπιστο γεγονός δεν παρένθεσεν λίγο πριν από τη δίκη.

Η μητέρα της Άνιτ αυτοκτόνησε και πάλι στη νεκρή βρέθηκε ένα σημείωμα της, στο οποίο διαβεβαίωνε πως αυτή είχε δηλητηριάσει τους δύο συζύγους και την πεθερά της κόρης της, γιατί πίστευε πως ήταν εμπόδιο στην ευτυχία της. Η κοινή γνώμη εξακολουθούσε να πιστεύει πως η Άνιτ είχε κάνει και τα τέσσερα εγκλήματα και πως η μητέρα της είχε θελήσει να θυσιαστεί για να τη σώσει. Η κατηγορία, ωστόσο, εναντίον της περιβλήθηκε μόνο στο τέταρτο έγκλημα, τη δολοφονία της Μάρτσια, που η μεταθανάτια ομολογία της γρής Ντόνοβαν είχε άσπες ακάλυπτες. Και το απαλκτικό βούλευμα για τα τρία άλλα δεν ωφέλησε καθόλου την Άνιτ, που καταδικάστηκε σε θάνατο για τη δολοφονία της κόρης της.

Όταν ανακοινώθηκε η απόφαση, ο δόκτωρ Σίπλεϊ ήταν, ίσως, ο μόνος άνθρωπος στην Ατλάντα, που πίστευε πως έπρεπε να βιάσει μια τραγική δικαστική πλάνη. Ο ψυχίατρος όμως, δεν πίστευε μόνο στην άποψή του, αλλά ήταν αποφασισμένος να κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι του για να σώσει την γυναίκα αυτή που θεωρούσε άθωα, από το θάνατο.

Με αλάνιστο πείσμα, αγωνίστηκε ώπου κατόρθωσε τον κυβερνήτη της Τζόρτζια να δεχτεί το ύστατο πείραμα, που το πρότεινε: να υποβάλει σε ένα τεστ ακόμη την Άνιτ Ντόνοβαν Λάις, παθιμένη τη φορά

αυτή, στην ηλεκτρική καρέκλα και αφού θα είχε προηγουμένως προκαλέσει τον «ψυχολογικό θάνατο» της. Την ώρα που την έβλεπε, η κατάδικη ώδηγώθηκε από το κελλί της στο θάλαμο, όπου την περίμενε η ηλεκτρική καρέκλα. Η σκηνοθεσία της εκτελέσεως ήταν τέλεια και κανείς, ούτε η ίδια η «μελλοθάνατη» δε γνώριζε πως έπρεπε να γεί μιά «εκτέλεση» ολωροβόλου διαφορετική από κάθε άλλη. Μονάχα δυο ανώτεροι δικαστικοί και δυο ψυχίατροι, που θα παρακολουθούσαν την διεξαγωγή του πειράματος, ήσαν το μυστικό.

Ενώ την έδεσαν στην ηλεκτρική καρέκλα, η Άνιτ είδε τον ψυχίατρο να την πλησιάζει. Οι άλλοι τέσσερις ακολουθούσαν σε απόσταση. — Κυρία Λάις, της είπε εκείνος, γνωρίζετε πως πρόκειται να εκτελεσθεί για τη δολοφονία της κόρης σας Μάρτσια. Αντίκρισε στο θάνατο, που τίποτα πια δε μπορεί να τον αποτρέψει, μπορείτε να μου πείτε αν είσατε άθωα ή ένοχη;

— Είμαι άθωα, φώναξε η Άνιτ. Μη με βασανίζετε άλλο πια. Σας όρκίζομαι πως δε σκότωσα εγώ την κόρη μου.

Ο ψυχίατρος άφησε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής. — Το δικαστήριο, όμως, συνεχίζει έπειτα, σας κηρύζει ένοχη. Ο άνθρωπος, που βρίσκεται πια από την καρέκλα, ετοιμάζεται να εξαπολύσει το ρεύμα που θα σας σκοτώσει. Σε λίγες στιγμές, θα βρεθεί μόνη πέναντι στο υπέρτατο δικαστήριο, στο δικαστήριο του Θεού. Αν είσατε ένοχη, σας εξορκίζω μη πεθάνετε με το βάρος της ένοχής στη συνείδησή σας. Πείτε τώρα, πού η ύστατη στιγμή έχει φτάσει, αν είσατε ένοχη ή όχι!

— Είμαι άθωα, είμαι άθωα! ούρλιαξε η γυναίκα.

Τα μάτια του γιατρού είχαν καρφωθεί πάνω της, είχαν γίνει ένα με τα δικά της.

— Το ηλεκτρικό ρεύμα εξαπολύθηκε! αντίκρισε η φωνή του. Είσατε νεκρή!

Το σώμα της Άνιτ χαλάρωσε. Τον κοσμάκι της έγειρε κι' έπεσε στο στήθος της.

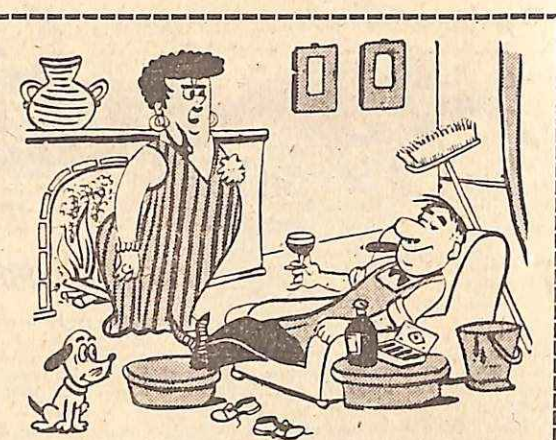
Ο ψυχίατρος γύρισε κι' είπε στους άλλους, που παρακολουθούσαν το πείραμα:

— Ψυχολογικώς η γυναίκα αυτή είναι τώρα νεκρή. Θα της απευθύνω μερικές ακόμη ερωτήσεις. Κρατήστε, παρακαλώ, σπουδώς ησυχία. Πλησίασε στην ηλεκτρική καρέκλα.

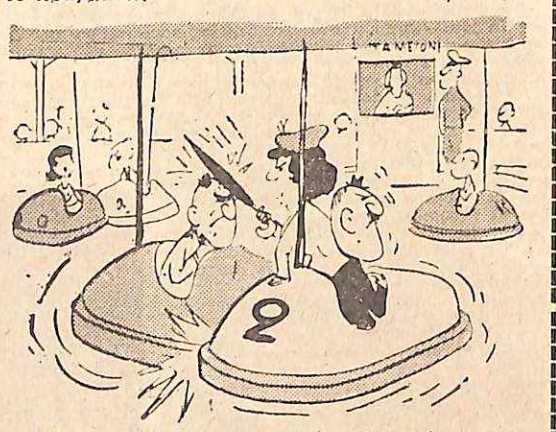
— Κυρία Χάις, είπε, με ακούτε; Είσατε νεκρή. Σας έχουν σκοτώσει, γιατί δολοφονήσατε την κόρη σας, την Μάρτσια. Τώρα πια δε μπορούν να σας ξανασκοτώσουν. Λυτώστε τη ψυχή σας για ν' αντίκρισετε με καθαρή συνείδηση το Θεό. Αν έχετε σκοτώσει την Μάρτσια, πείτε το τώρα. Είναι η τελευταία ελπίδα σας.

Τα χείλη της Άνιτ μισάνοιξαν με κόπο. Οι λέξεις βγήκαν σά να παραμιλούσε μέσα σε λήθαργο:

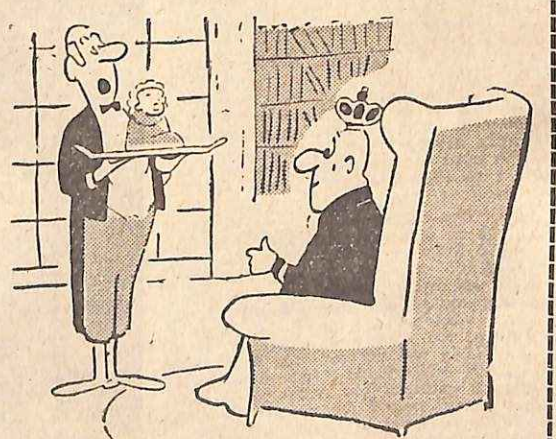
— Δε σκότωσα την Μάρτσια. Δε σκότωσα ποτέ κανέναν. Ορκίζομαι στον Παντοδύναμο, δε σκότωσα κανέναν...

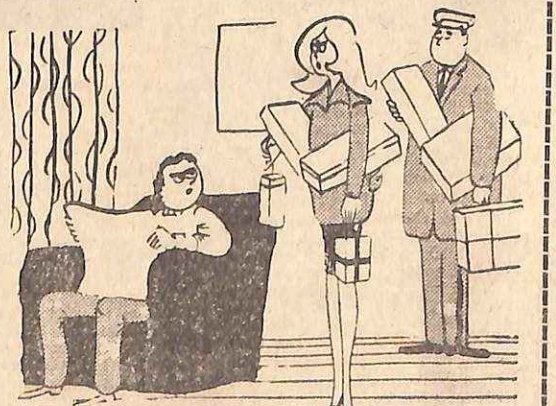
— Όταν σου είπα, κύρ - Κώστα, να νοιώθεις εδώ σαν στο σπίτι σου, δεν έννοούσα βέβαια αυτό το πράγμα!...

— Δεν προσέχεις πού πάζ, βλάνα!...

— Μεγαλειότατε! Σας αναγγέλλω ότι αποκτήσατε διάδοχο!

— Δίνεις κάθε χρόνο 20 γιλιάρικα στην Έφορία και γκονιιάσεις για 3 ψωρογιλιάρικα που έδωσε η γυναίκούλα σου για να σ' άρεση;

Είσαι π' εσύ ΜΑΝΑ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Σίσυ φανέρωσε σε λίγο στην Άγγελικουλά ότι 'θ' άρραβωνιαζόταν το Λάμπρο. Όσο για το Μάκη, πρότεινε στην Άγγελικουλά να την κλέψει και να την παντρευτεί στην Αθήνα. Η νέα φεύγει κρυφά από το σπίτι της και ακολουθεί τον αγαπημένο της. Κατεβαίνοντας όμως για την Αθήνα μ' ένα αυτοκίνητο οι δυο νέοι είδαν στις στροφές του Μπράλου πως τους κυνηγούσαν οι χωροφυλάκες και κρύφτηκαν στο βουνό, όπου τους έπιασε μία δυνατή καταιγίδα...

9ον Είχε πια νυχτώσει όταν έφθασαν στη ρίζα του βουνού. Κιτταξαν γύρω τους, δεν είδαν αυτοκίνητο. Και τότε η κοπέλλα κάθισε σ' ένα βράχο, στην άκρη του δρόμου και ψιθύρισε:

— Μάκη, αν μ' αγαπάς, σκότωσέ με! Δε θέλω πια να περπατήσω! Την άλλη στιγμή, ένα φως έπεσε πάνω τους. Η καρδιά της σταμάτησε. Κι' ο Μάκης φώναξε θριαμβευτικά:

— Το άμαξι. Έλα, αγάπη μου, γλυτώσαμε, γλυτώσαμε! Ο γέρο οδηγός, τους κύτταξε, με λύπη. — Κουραστήκατε, τους είπε. — Αν όμως μένατε στο άμαξι, τώρα θα ήσασταν στο φρέσκο. Με ρώτησαν και με ξαναρώτησαν, πού πάω και τι κάνω. Καλά που είχατε πάρει τις βαλίτσες σας. Άλλά, και πάλι πρέπει να προσέχουμε.

Σιγά, προσεκτικά πήρε το αυτοκίνητο το γλυτερό δρόμο. Ακόμη ήταν κλειστός ο δρόμος ακόμη κάπου μακριά άστραψε και βροντούσε, και δεν ήταν άπίθανο να πιάσει κι άλλη μπόρα.

Κάμπισσε άρες μετά τα μεσάνυχτα άντικρουσαν επί τέλους τα φώτα της Αθήνας. — Η υπόρα μας βοήθησε, είπε ο γέρο σωφέρ. Οι χωροφυλάκες μαζεύτηκαν... και τους ξεφύγαμε. Τώρα κυττάχτε πού θα πάτε στην Αθήνα... Συλλογισήτε πού μπορεί να σάς βρούνε πιο δύσκολα.

— Εσύ τί λές; ρώτησε ο Μάκης. — Εγώ; Άν είναι πλουσιοκόριτος ή κοπέλλα, θα κυττάζουν σε άριστοκρατικό ξενοδοχείο. Ίσως θα ήταν καλύτερο λοιπόν να πάτε σε κανένα φθινό...

— Πήγαίνε μας σ' ένα φθινό ξενοδοχείο, τους κούρασε, ταλαιπωρημένους. — Ο σωφέρ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Ά, όλα κι' όλα. Μόλις μπούμε στην Αθήνα, θα σάς αφήσω. Πάρτε άλλο άμαξι. Μπελάδες με την άστνωμία δε θέλω, έζηγυμένα!

Πραγματικά, τους άφησε μόλις μπήκαν στην Αθήνα, κι εξαφανίστηκε μέσα στην νύχτα. Ακόμη δεν είχε χαράξει. Σε κάποιο δρόμο ένα ταξι λές και τους περίμενε. Νυσταγμένος ο σωφέρ, ούτε τους παρατήρησε. Τον σκούτησε ο Μάκης, να τον ξυπνήσει.

— Πήγαίνε μας σ' ένα φθινό ξενοδοχείο, του είπε. — Η Άγγελικουλά καταλάβαινε πως κάτι την τραβούσε σ' ένα γκεμύ. Δεν είχε τη δύναμη όμως ούτε να μιλήσει, ούτε ν' αντίδραση.

Όταν αντίκρισε μονάχα το ξενοδοχείο, κάτι έπαναστάτησε μέσα της.

— Όχι εδώ, ψιθύρισε με τρέμο. — Ο Μάκης όμως δε την έλαβε ύπ' όψιν του. Πλήρωσε το σωφέρ, κατέβηκαν.

— Μη κάνεις φασαρία της ψιθύρισε, Ν' άκουμπήσουμε κάπου, ώσπου να ξημερώσει, να συνέλθουμε κι' έπειτα έννοια σου, θα σε πάω όπου θέλεις.

Νυσταγμένος ο θυρωρός τους οδήγησε σ' ένα μικρό, βρώμικο δωμάτιο. Η Άγγελικουλά κάθισε σε μία καρέκλα, κι έβαλε πάλι τα κλάματα. — Κουτό, έκανε ο Μάκης περνώντας το χέρι του προστατευτικά γύρω από τους ώμους της. Τώρα κλάεις; Σκέψου τί περά-

σαμε. Πώς δεν άφήσαμε τα κόκκαλά μας άπάνω στο Μπράλλο κι' έγω δεν ξέρω. Τώρα είμαστε στην Αθήνα. — Φοβάμαι... ψιθύρισε η μικρή. — Τι φοβάσαι; Είσαι κουτό να φοβάσαι. — Φοβάμαι εδώ μέσα.

Ήταν τόσο διαφορετική η άτμόσφαιρα αυτού του ξενοδοχείου, από ό,τι περίμενε η κοπελλίτσα. Προφέροντας τη λέξη, «άπαγωγή» έβλεπε πάντα μπροστά της ένα άωαιο πολυτελές δωμάτιο, σ' ένα άριστοκρατικό ξενοδοχείο. Αυτή την αντίδραση έφερε μέσα της η ρωμαντική λέξη. Τώρα όμως η προσγείωση ήταν οδυνηρή.

— Αγάπη μου, της είπε ο Μάκης, ξάπλωσε λιγάκι. Έτσι όπως είσαι ντυμένη, να ξεκουραστής, κι' έπειτα όταν ξημερώσει, θα ξεκαθαρίσουμε τί θα κάνουμε. — Δε θέλω να ξαπλώσω του άποκριθήκε με φόβο.

Κι' έμεινε έτσι ώσπου να ξημερώσει, τρεμάμενη, και καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού.

Το πρωί άφησαν τις βαλίτσες τους στο ξενοδοχείο, και βγήκαν έξω στην πόλη. Έβρεχε, ουσούσε, το κρύο ήταν τσουχτερό κι' η Αθήνα τους έδειχνε την πιο θλιβερή της όψη.

— Έτσι βρέχει πάντα εδώ; ρώτησε η κοπέλλα, νοιώθοντας ένα σφίξιμο στην καρδιά της.

Αισθανόταν μία άδάσταχη κούραση. Όστόσο ο καθαρός άέρας στο δρόμο, της έκανε καλό.

— Θα δης ημέρες όνειρο στην Αθήνα, της άποκριθήκε. Τώρα όμως, άκουσε, ά-

Εισθανόταν μία άδάσταχη κούραση. Όστόσο ο καθαρός άέρας στο δρόμο, της έκανε καλό.

— Θα δης ημέρες όνειρο στην Αθήνα, της άποκριθήκε. Τώρα όμως, άκουσε, ά-

Εισθανόταν μία άδάσταχη κούραση. Όστόσο ο καθαρός άέρας στο δρόμο, της έκανε καλό.

— Θα δης ημέρες όνειρο στην Αθήνα, της άποκριθήκε. Τώρα όμως, άκουσε, ά-

Εισθανόταν μία άδάσταχη κούραση. Όστόσο ο καθαρός άέρας στο δρόμο, της έκανε καλό.

— Θα δης ημέρες όνειρο στην Αθήνα, της άποκριθήκε. Τώρα όμως, άκουσε, ά-

Εισθανόταν μία άδάσταχη κούραση. Όστόσο ο καθαρός άέρας στο δρόμο, της έκανε καλό.

— Θα δης ημέρες όνειρο στην Αθήνα, της άποκριθήκε. Τώρα όμως, άκουσε, ά-

Εισθανόταν μία άδάσταχη κούραση. Όστόσο ο καθαρός άέρας στο δρόμο, της έκανε καλό.

— Θα δης ημέρες όνειρο στην Αθήνα, της άποκριθήκε. Τώρα όμως, άκουσε, ά-

γάπη μου. Νομίζω πως το καλύτερο που-χομε να κάνουμε σήμερα είναι να περά-σουμε την ημέρα, έτσι γυρνώντας εδώ κι' εκεί.

— Έχουμε καιρό όλη την ημέρα να βρούμε το καλύτερο ξενοδοχείο πού υπάρχει. Και το βράδυ πια θα πάμε να έγκατα-σταθούμε, θα ξεκουραστούμε.

— Γιατί δεν πάμε από τώρα; τον ρώτη-σε άποσταμύν.

— Δεν τ' βρίσκω φρόνιμο. Την ημέρα μπορεί να μάς βρούνε πιο εύκολα. Κάνε υπομονή, άρες είναι αυτές. θα περάσουν. Κάθισαν σ' ένα γαλατοπωλείο, ζήτησαν γάλα ζεστό, και τον τηλεφωνικό κατάλογο.

Τότε σκέφθηκε ο Μάκης την Κηφισιά. — Όχι μέσα στην Αθήνα, της είπε. Στην Κηφισιά δε θα μάς βρούνε εύκολα...

Ήσαν κανά-δυο διευθύνσεις, τηλεφώνη-σαν, τα κατόνισαν. Η Άγγελικουλά τώρα πού, ήξερε πως το βράδυ θα τους περίμενε το άωαιο τους δωμάτιο, άρχισε ν' αλλάζει διάθεσή. Όλα της φάνηκαν πιο εύκολα, πιο ζεστά.

Έτσι πέρασαν όλη τους την ημέρα γυρ-νώντας στα μαγαζιά, και σταματώντας ά-πό καφενείο σε καφενείο, κι' από έστιατό-ριο σε έστιατόριο.

Όταν σουρούπωσε, γύρισαν με φόβο στο ξενοδοχείο τους. Έτρεμαν μην τους είχαν άνακαλύψει. Ο ξενοδόχος όμως τους δέ-χθηκε ήρεμα, τους έδωσε το λογαριασμό, και μετά λίγη ώρα άρχαν μπροστά στο άριστοκρατικό ξενοδοχείο της Κηφισιάς.

Αυτή ήταν η ιστορία της, κι' η Άγγελι-κουλά, καθώς την άναπολούσε τώρα, έ-νοιωθε μαζί ένα σφίξιμο στην καρδιά, κι' ένα κύμα ευτυχίας να την κυκλώνει.

— Εγώ τα πέρασα αυτά, συλλογιζόταν. Ναι, τώρα είναι περασμένα. Δεν είμαι πια κυνηγημένη, δεν είμαι ντροπιασμένη. Είμαι παντρεμένη νόμιμα, είμαι η γυναίκα του άντρα που αγαπώ. Φέρω τ' όνομά του, έγω την ευλογία του πατέρα μου. Άυριο θάρρη εδώ κι' η μαμά...

Της ήρθε να ξεφωνήσει από ευτυχία σ' αυτή τη σκέψη. Δυο μέρες βρισκόταν κρυ-α από τη μητέρα της, κι' όμως της φα-νόταν ολόκληρος αιώνας. Τώρα μόλις έ-νοιωσε πόσο βαθιά την αγαπούσε την κα-λή, γελαστή κι' επιπόλαια μαρούλα της. Και για τον πατέρα της δεν ένιωθε πια μνησικακία.

— Με συγχώρησε, συλλογιζόταν. Η ά-ξιοπρέπεια του τού επιβάλλει να μου λή-πως δε με συγχώρησε. Έγω όμως διάδα-σα στα μάτια του τη συγγνώμη.

Κι' έτσι ευτυχισμένη περίμενε την αύγή.

ΟΛΑ ΚΑΝΟΝΙΖΟΝΤΑΙ

Ο Λεοντίου ήθε στο ξενοδοχείο τους Βαρύς, σοβαρός. Σε λίγο όμως, κατέβησε κι' η Θεανώ κι' η άτμόσφαιρα άλλαξε. Φί-λησε με άναφύλλητα την κόρη της και το γαμπρό της, τους ευχήθηκε κι' έδωσε τις φωνές όταν άρχισε να γκρινιάζει ο άντρας της:

— Να σου πώ! Σταμάτα τώρα τη μουρ-μούρα. Έσύ τα φταις, έσύ τα εξώθησες τα παιδιά να κάνουν αυτά ποικάν. Δεν πεί-καεις κόντρα στον έρωτα. Και να δοξά-ζουμε το Θεό πού η κόρη μας έπεσε σε τόσο καλά χέρια.

Ο Μάκης της χαμογέλασε σαν να την ευχαριστούσε. Τα μάτια του σπιδίζαν με τις χίλιες τους φλογίτσες, και φαίνονταν έ-ξαιρετικά θυρωρός, γελαστός και σοβαρός μαζί.

— Το μέλλον θα δείξει ποιός είχε δίκιο, έκανε ο Βρασίδας φλεγματικά. Έχουμε μ' όλη μου την ψυχή να είχες έσύ δίκιο. Τώ-ρα όμως πρέπει να τα κανονίσουμε όλα, έ-πειδή έγω δε μπορώ να μείνω παρά κανά-δυο μέρες εδώ στην Αθήνα. Σ' αυτές τις ημέρες πρέπει να κανονιστούνε όλα. Ά-κουσε κι' έσύ τους όρους πού έδωσα στα

Ενδιαφέρον

Σε συναισθητικό κατάσταση ψυχικών, πού διαθέτει και «πλεόφωνων» διά το κοινό» έμπηκε τύπος βαρύς και σε-ρικός. Μουστακάκι μαύρο, καθουράκι κα-τεβατό, μάτι γλαρό και κομπολογάκι στο χέρι. Και είπε με φωνή επίσης βα-ρεία:

— Μπορώ να ρίξω ένα τηλεφώνω;

Ο καταστηματάρχης, υπομειδών έλα-φρώς, άπάντησε στο ίδιο ύφος:

— Ρίξε!

Ο μάγκας έκανε το τηλεφώνημά του, έκλεισε το τηλεφώνο και κατευθύνθη, άφηρημένος όθην, προς την πόρτα. Όποτε ο καταστηματάρχης τον προλαμ-βάνει:

— Δε μου κάνεις τη χάρη να ρίξης και μία δραχμή;

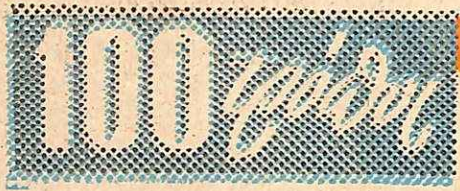
— Μπαρντόν! λέει ο μάγκας. Άφαιρ-μένος! Λάθε.

Και πετάει μία δραχμή στον υπάγκο, αλλά με τέτοια φόρα ώστε το νομίσμα εκύλησε κι' έπεσε κάτω. Ο καταστη-ματάρχης έσκυψε και την πήρε και εί-πε στον απερχόμενο:

— Μπαρδο, φίλε! Την έρριξες κα-νονικά.

Άλλά εκείνος... δεν άπάντησε.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΝΗΛΥΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΠΙΣΤΙΑ

Η πληξί, προοίμιο της απιστίας

Η ΠΛΗΞΙ είναι ο δέλεος σύμβουλος της γυναίκας. Άνιστοιχτες γυναίκες προδίδουν τον άντρα τους, γιατί νοιώθουν μέσα τους ένα κενό, που πρέπει να κλείσει με το γυναικείο. Δε μπορούν να μείνουν μ' αέριο τα γυναικεία και την καρδιά σιωπηλή, ούτε μπορούν να μην ακούνε και να μην λένε ερωτολόγια, που τους φαίνονται κάθε φορά καινούρια, μ' όλο που είναι πάντοτε τα ίδια.

Η γυναίκα έχει πιστεύσει, πως ο μοναδικός σκοπός της είναι η ευτυχία. Κι' ένα μόνον μονοπάτι ξέρει για να φτάσει σ' αυτήν: την αγάπη. Η ανάγκη της γι' αγάπη είναι απερίσπαστη και πάντοτε ανικανοποίητη. Ποτέ δεν της αντιστοιχίζει την αγάπη αρκετά και πως της ανταποδίδουν την αγάπη της με το ίδιο νόμισμα... Ποιος άντρας, ακόμη και με τις καλύτερες διαθέσεις του κόσμου, θα μπορούσε ν' ανταποκριθεί σ' αυτή την άδυστη διψή της γυναίκας γι' αγάπη;

Εκεί να κάνει ο άντρας μια γυναίκα ευτυχισμένη, θέτουμε να μην έην να κάνει τίποτα άλλο απ' αυτό στη ζωή του. Έγραψε ο Γάλλος συγγραφέας Ζαν-Πολ. Οι γυναίκες, σι' αλήθεια, καταβροχθίζουν με θουμιά το χρόνο των αντρών κι' ωστόσο δε χορταίνουν ποτέ. Είναι οι βέλεις που πίνουν το αίμα του αυλού τους, οι σκορπιού που δηλητηριάζουν ακατάπαυστα την καρδιά τους. Απαιτούν από τον άντρα τα πάντα, σαν κάτι που τους οφείλεται, αλλά δε σημειώνουν ποτέ τα όσα παίρνουν. Καταγράφουν, όμως, με λεπτολόγο και σχολαστική ακρίβεια κάθε τι που δεν τους δίνει.

Αυτό μόνον ξέρουν κι' αυτό λογαριάζουν... "Ετσι, στο τέλος, οι άντρες τις θεωρούνται και φεύγουν. Αλλά δεν πάει πολύ μακριά. Λίγο πιο κάτω, πέφτουν στην εξουσία μιας άλλης γυναίκας, που τους φαίνεται πως είναι διαφορετική απ' τη δική τους. Γιατί κι' οι άντρες δε μπορούν να κάνουν χωρίς τις γυναίκες."

Υπάρχει ίσως ένας όμως ρεαλισμός σ' αυτά τα λόγια. Αλλά η αλήθεια είναι πως η γυναίκα απαιτεί περισσότερα από όσα ο άντρας θα μπορούσε να της δώσει και του δίνει γι' αντίλλαγα λιγότερα από ό,τι θέλει να της δώσει. Έτσι, πολλά είδωλα που αρχίζουν ευωφά, τελειώνουν άσχημα.

Η γυναίκα που αγαπιέται βλέπει τον αγαπημένο της σαν θεό. Αλλά όταν γελαστή στις πρόσδοκιές της, αναζητεί σαν φάρμακο στην απογοήτευσί της έναν άλλο θεό

Και πως θα μπορούσε να μην απογοητευθεί; Ένας άντρας, άξιος να νομιμάζεται άντρας, έγραψε ο Άντορ Μαρσού. Αγαπάει τη σταδιοδρομία του περισσότερο από ό,τιδήποτε άλλο στον κόσμο, ακόμη κι' από τη γυναίκα που αγαπάει.

Είτε ενδιαφέρεται για τη δόξα, είτε για τη γρήση, είτε απλά και μόνον για να κερδίσει τη ζωή του, ο άντρας ταυτίζεται με τη σταδιοδρομία του και δε μπορεί ν' αφοσιωθεί στον έρωτα παρά μόνον τον καιρό που του περισσεύει και που δεν είναι πάντοτε ο καλύτερος. Ένώ η γυναίκα θα ήθελε να της αφιερώσει ακόμη και τις πιο μικρές στιγμές του.

Η απιστία της γυναίκας είναι πολλές φορές τραγελαφική. Ένώ απαιτεί από τον άντρα της να είναι μόνον ένας τρυφερός ερωτευμένος, από τ' άλλο μέρος, έχει απ' αυτόν την αξίωση να είναι πύργος για το κατήφορο σ' όλες του τις προσπάθειες, να παραμερίσει όλα τα εμπόδια και να κατακταίνονται τους άπειρους ορίζοντες. Αυτά τα δύο ακραία είναι, όμως, άδυστη διαίρεση. Αν ο άντρας άρνησεται τη σταδιοδρομία του, Αν βάλει να περπατήσει γι' αυτόν, η σταδιοδρομία του, όπως είναι, σαστά, θα παραμεληθεί, η γυναίκα του, στην πρώτη στιγμή, θα τον εγκαταλείψει.

Στην απιστία της γυναίκας, όμως, οι ενδιαφέροντες λεπτομέρειες για τη σταδιοδρομία τους. Κι' έγινε την απιστία από τη γυναίκα τους ότι μόνον να μην στέκεται εμπόδιο στο δρόμο τους, αλλά και να τους βοηθάει. Η γυναίκα όμως, δεν καταλαβαίνει αυτή τη λογική. Βλέπει μόνο πως δε περισσεύει ώρες της να είναι άδεις. Κι' άρνείται να πείσει.

Κατά το δόκτορα Μπρεμνόν, η πληξί απειλεί τη γυναίκα στις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) Όταν δεν έην παιδί. Πολύ νέα ή σχετικά ώριμη, η γυναίκα πλητίζεται είναι ολομόναχη και δεν έχει ν' ασχοληθεί με τίποτα.

β) Τους πρώτους μήνες μετά το γάμο. Όταν περάσουν οι ένθουςαισθησις και τα διερρα άδελφισμών, με την προσηύθεσι, πάντως, δε τι δεν υπάρχει ή άμεση προσηύθεσι της υπηρότητας.

γ) Από τα παιδιά της νήνουν τεσσάρων ή πέντε χρόνων, σε τρόπο που να μην χρειάζονται άδιάκοπα τις φροντίδες της.

Η γυναίκα που πλητίζεται άοιζεί να πιστεύει ότι δεν την καταλαβαίνουν. Τι σημαίνει αυτό; "Ότι αισθάνεται την ανάγκη ενός άντρα που θ' ασχοληθεί μαζί της. Αν ο σύζυγος δεν προσέξη, θα πάει κάποιος άλλος τη θέση του... Τίποτα δε στενοχωρεί περισσότερο τη γυναίκα.

κα από το να βλέπει τα μάτια του άντρα της να σπληνώνονται αδιάφορα πάνω της — τα μάτια αυτά που άλλοτε την κούτααν πλημμυρισμένα από πόθο — από το να τον μιλάει χωρίς να παίρνει απάντησι, από το να τον δείχνει με χίλιους τρόπους την τρυφερότητα της, χωρίς να τον συγκινή.

Η γυναίκα απογοητεύεται και μελαγχολεί μόνον όταν είναι μόνη. Αλλά δε χορταίνει ποτέ τον έρωτα. Και δε νομίζει πως υπάρχει τίποτα ανώτερο κι' ωραιότερο απ' αυτόν.

Και, σι' αλήθεια, χωρίς τον έρωτα, η ζωή της γυναίκας δε θα είχε αξία. Οι άντρες, που είναι πάντοτε πρόθυμοι να κατηγορήσουν όλες τις γυναίκες και ειδικότερα τη δική τους, δε μπορούν να φανταστούν ποσο κοσμοστικές κι' ανιδιοσκοπικές είναι οι δουλειές του σπιτιού.

Έκείνο που χαρακτηρίζει τη δουλειά της γυναίκας στο σπίτι είναι η μονοτονία. Προσθέστε ακόμη τη μοναξιά. Η γυναίκα, όταν μεγαλώνει τα παιδιά της, πρέπει να γυρίζει όλες ατέλειωτες μέσες στο σπίτι, κάνοντας πάντα τις ίδιες κινήσεις και τα ίδια έθιμα. Ένα τηλεφώνημα ή η ολιγόλεπτη επίσκεψη μιας φίλης πια χαρά γι' αυτήν! Η δουλειά του άντρα, τούναντι, περιβάλλεται από ένα είδος ιερής γοητείας. Όταν γυρίζει από το γραφείο του, πρέπει όλοι να παραδωχτούν ότι είναι τακτισμένος από την κουράση. Κι' όταν πέσει να κοιμηθεί, πρέπει όλοι να συγκρατήσουν ακόμη και την άσπρη τους, για να μην τον ταραξούν. Η δουλειά της γυναίκας, τούναντι, δεν την παίρνει κανείς στα σοβαρά.

Αλλά η άδικημένη ξεγελαίνεται κάποτε. Η πληξί είναι το προκαταρκτικό στάδιο γι' αυτή την έξοδος. "Ακούε τότε η παρακλήσι εύκαιρία για να πείσει η γυναίκα στην απιστία. Έκείνο που ζητάει προδίδοντας τον άντρα της είναι, πρώτα-πρώτα, να διασκεδάσει την πληξί της. Ζητάει ακόμη να ικανοποιηθεί τον άσπερευτο πόθο της γι' αγάπη. Αυτή την αγάπη που ο άντρας της δεν της την δίνει θα προσπαθήσει να την έρη άλλω.

Μην άφήνετε ποτέ τις γυναίκες σας να πληττούν, συμβουλεύει ο Άντορ Μαρσού. Γιατί είναι το ίδιο σαν να τις σπρώχνετε στην άγκαλιά ενός άλλου. Αν θέλετε να σας είναι πιστές, άργίστε από το να είσαστε γι' αυτές ένας τρυφερός συντροφός. Ο ρόλος του συζύγου είναι άναμφισβήτητο ο ευκολότερος από όλους. Αλλά οι περισσότερες γυναίκες δε θα ικανοποιηθούν μόνον μ' αυτόν. Έκείνο που θέλουν πιο πολύ είναι να αισθάνονται την καρδιά σας κοντά τους... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο πειρασμός του χρήματος

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Η τέχνη της όμιλίας

Δεν είναι τόσο εύκολο να μιλάει κανείς. Γιατί δε φτάνει ν' αραιάσει φωνήριες! Πρέπει να διαλέγει τις έκφράσεις του και να ξέρει να μιλήσει ανάλογα με τους άκροάτες του.

Πως θέλετε π.χ. να ενδιαφέρουν ένα καλλιτέχνη ή ένα φιλόσοφο τα έπισηματα του νοικοκυριού σας; Μιλήστε του για την τέχνη του, κάνετε τον να μιλήσει γι' αυτήν, άκούστε τον με προσοχή κι' ενδιαφέρεσθαι. Αυτό είναι το καθήκον σας σαν οικοδόποινας. Παραβλέποντας τελείως τη δική σας φωνική κατάσταση, χαμογέλατε στοδε εγγασίσιμους ή λυπηθείτε μαζί με τους λυπημένους. Βγάλετε απ' τη δύσκολη θέση ένα έπισκεπτή που είπε κάτι που δεν έπεριεπε να πη, και κάνετε ό,τι μπορείτε ώστε να μην ένοχληθεί κανείς.

Τό ζεστό λουτρό

Είναι άπαράτητο τό ζεστό λουτρό, τουλάχιστον μια φορά τη βδομάδα. Έίδια ταρα το χειμώνα, που ζούμε περισσότερο σε κλειστούς χώρους, το δέμα έχει μεγαλύτερη ανάγκη γι' άπαλλαγή απ' τις σκόνες κλπ., που βουλώνουν τους πόρους του και το έμποδίζουν ν' αναπνεύσει.

Έξέ άλλου, τό ζεστό λουτρό καταπραίνει τα νύερα διώνγει την άπνια και την τεμπελιά, δίνει σβεκάδα στον όαμα, όρσισι όποιο δέμα και διούγεισι στο υαλό. Ένεργει σαν τονωτικό φάρμακο στον όργανισμό μας.

Τέλος, είναι μία πολύ καλή γυμναστική, που δυνάμειν τους μύς.

Για τις παντρεμένες

"Ένα γυναικείο σωματίο της Καλιφορίας δι- νει τις έξής συμβουλές στις παντρεμένες:

"Κυρίες! Παρανοιάζετε πάντα στον άντρα σας καθαρές, όρσιστες και ντυμένες με χάρη. Συνηθίστε τον να θγαίνει τα θράδια μαζί σας, τουλάχιστον δύο φορές τη βδομάδα. Όση ώρα μένει στο σπίτι, άφινετε τον ήσυχο. Πρίν του έ- ηήσετε καινούριοι φόρεμα, τακτοποιήστε πρώτα καλά τους λογαριασμούς των έξόδων του νοικο- κυριού σας. Μην έπιτρέψετε ποτέ στη μητέρα σας να μπει στο σπίτι σας τ' άπόγεμα της Κυ- ριακής. Ζητάει πάντα τη γνώμη του συζύγου σας για τό κάθε τι. Άκούστε τον με προσοχή, όταν του άκούει να μιλάει. Φέρονεστέ του ευγενι- κά, αλλά χωρίς δουλοπρέπεια. Άφινετε που την πεπειθοι ότι είσαστε ένα πλάσμα άδύνατο, ενώ αυτός είναι δυνατός και μεγαλοσύνης."

Πρακτικές συμβουλές

Τα σφύριγμα καθαρίζονται με νερό ζεστό, μετά από όποιο έχετε ρίξει λίγα γραμμάσια άν- θρακικού άσβεστού. Υστερα τα ξεβάζετε και άουτάτε σε κρύο νε- ρό, που περιέχει λίγο όδρολογικό όξύ.

Τό τραπέζι του φαγη- τού καθαρίζει απ' τους λεκέδες και τα στίγμα- τα άν τό τρίψετε μ' έ- να πανάκι όρεγμένο με καυτό γάλα. Υστερα τό τρίψετε με μία σφάλλα. Αν έην χάσει τη γυα- λάδα του, τό περνάτε στο τέλος με κερί και νερά.

Τα λουστρινένια παπούτσια

Τα λουστρινένια παπούτσια πρέπει να διατη- ρούνται μακριά, για να μη σκάσουν. Αυτό τό έπιτυγχάνετε θάζοντάς τα κοντά σε στεγνή φα- τιά, που μαλακνόνε το δέμα. Τους κάνει έπι- σες καλό τό τρίψιμο με λίγο γάλα, ή καλλίτερα με κρέμα σαπουνιού. Όταν δεν τα φοράτε, πα- τον άγνι με φορτίε, πα- τον άγνι με έξυμμε- ρίδες, που διατηρούν τη φόρμα τους και άπορρο- φούν την υγρασία.

Κείχι δίχως βούτυρο

6 άούα, 150 γραμμά- ρια ζάχαρη, 150 άλεύ- ρι, 300 σταφίδα (μαύ- ρη ή ξανθείά), 1 λεμόνι ή πορτοκάλλι για άρωμα. Ρίχνετε τη ζάχαρη σε μία κατσαρόλα, καθώς και τους κροκούς των άουών. Δουλεύετε καλά τό μίγμα, όσπου ν' ά- φηρί. Συγχρόνως χτυπάτε διαίτηρα τ' ά- σπράδια, κι' όταν γίνουν μαρέγγα, τα προσθ- έτε στους κροκούς. Ρίχνετε μέσα τη σταφίδα. Άνακατεύετε σιγά-σιγά με έξυλινο κουτάλι. Προσθέτετε τό άλεύρι, άνακατεύετε πάλι καλά και άδειάζετε σε μία δουτυρωμένη και άλευρο- μένη φόρμα. Στέλνεται στο φούνο. Άφει ψηθεί, τό θνάζετε απ' τη φόρμα και τό πασπαλίζετε με λίγη ζάχαρη άχνι.

Για τα βλέφαρα, που πρήσκονται
"Ελαιον θαζέλινης 50 γραμ.
Έθειόχον άλουμίνιον 5 >
Τανίνη 5 >
Μπεργαμότο 5 σταγ.
Θά κάνετε μ' αυτή τη διάλυσι έλαφρά μασάζ κάθε θράδυ.

ΜΕ πολλή προσοχή τον άκούγα εκείνον τον κύριο Ίάσωνα που έλεγε πια άπορίες του στο ζήτημα της γυναίκας. Και άποτίμωνα τα όσα του λόγια, όπως τό σπουδαίο τό φρεσκο μέλι. Γιατί αυτός ο κύριος Ίάσων, ένας συμπαθητικός κύριος πενήτα χρόνων άπάνω κάτω, με γκριζά μαλλιά και γκριζά χρώματα είχε διατελέσει κατακτητής γυναικών και διατε- λούσε ακόμα, σύμφωνα με τα λεγόμενα του τού- λαχιστον. Είχε, λοιπόν, και γνώσι και πείρα και ήταν πλήρης κάτοχος της γυναικείας ψυχολογίας. Άφου σκεπτόταν να τυπώσει και βιβλίο με τό γεμάτο μετριοφροσύνη τίτλο: «35 χρόνια κατακτητής» και σ' αυτό — με ψευδώνυμο ό- μως — θα έγραφε τα πολύτιμα συμπεράσματα του ως προς την ψυχολογία του γυναικείου φύ- λου. Και, με πολλή μετριοφροσύνη έπίσης, έλεγε πρίν από κάθε του φράσι:

— "Η πείρα μ' έχει διδάξει... Η πείρα μου έχει άποδείξει... Η πείρα μ' έχει πληροφορή- σει..."

Ήταν ή πρώτη φορά, που γνώριζα τον άξιο- θαύμαστο αυτό κύριο, που άγόρευε στο μικρό σαλονάκι του φιλικού σπιτιού, όπου είχαμε άπο- συρθεί έξη ή έφτά κύριοι και κάναμε τό άκροα- τήριο. Έσकुφα στο δίπλανό μου και τον ρώ- τησα σιγά:

— Μέχρι πόσες γυναίκες έχει κατακτήσει;

— Έκτόν σαράντα λένε!

— Φαζί!... Έκανα και κούταξα αυτή τη με- γαλόσυα με περισσότερο θαυμασμό.

(Όταν, άργότερα τον ρώτησα τον ίδιο σχε- τικά, χαμογέλασε μετριοφρόνα και μου είπε: "Υστερόλεξ. Μόνο 1121").

Και άρχινά να είχε με τους άντρες εκείνου, που πάνε και παρακαλούν τη γυναίκα που τους άρσεί και πέφτουν στα πόδια της και μερικοί μάλαστα κλαίνε κιόλας. Και αυτούς, που άμα βάλουν στο χέρι μία γυναίκα, την έχουν μ' ή σταζή και μη βρέξη και τί θέλεις πουλάκι μου, και γιατί μου είσαι στενοχωρημένη και τί όμορφη που είσαι και καμιά δεν είναι σαν και σένα και δείχνουν πολύ ενδιαφέρονα για δαύτη.

— Άδιαφορία, κύριοι! Μόνο με την άδια- φορία κερδίζεσαι η γυναίκα και διατηρείται κον- τα μ' εμάς.

Αυτά και άλλα τέτοια έλεγε, που τα δεχό- μουνά όπως ή άψωμένη γη τό νεράκι της βρο- χής. Είχα δε έναν όρισμένο λόγο να βίνω ίσως- τερη προσοχή εκείνον τον καιρό, στα όσα λό- για τό σοφού έμπειρογνώμονος του έρωτα. Για- τί ήμουν πολύ ερωτευμένος με τη Νταίζη. Ένα πάσχαμα ζωηρούτσικο — με την καλή έννοια — λίγο δύστροπο και πολύ χαριτωμένο. Κι' από άνάστημα, έκείνο που μ' άρσεί: Ψηλό και κα- λοχημένο. Ήμουν μπλεγμένος μαζί της, αλλά ύπήρχε κάποιο ζήτημα, που μ' έθασε σ' άνηού- χιες. Αυτός ο άνθρωπος με την πλούσια πείρα, ήταν τό κατάλληλο πρόσωπο για να με καθο- άγησει.

Τον πλησίασα:

— Κύριε Ίάσων, θα μπορούσα να έχω μία ιδιαίτερη άκρόαση;

— Στη διάθεσί σας, αγαπητέ μου. "Ας ά- ποσυρθούμε στη βεράντα.

— Άποσυρθήκαμε.

— Κύριε Ίάσων, άκούτε τί μου συμβαίνει. Έτσι κι' έτσι. Την αγάπη δε υπερμετρώς.

— Άκούε της τό δείχνεις;

— Έν, μάλλον.

— Σφάλμα.

— Δεν είναι μόνο αυτό. Υπάρχει και κάτι σπουδαιότερο. Έκείνη έργάζεται σε γραφείο. Και, συχνά, τη συνοδεύει ένας συνάδελφος της, που τον ύποπτεύωμ. Έχουν πάει μαζί και στον κινηματογράφο. Αυτή ή συνοδεία μ' ένοχλεί πολ- λο και...

— "Ε, και ζηλεύεις;

— Εί, μπορεί να μη ζηλέω; Τι θέλει αυτός, ό τύπος διαρκώς μαζί της;

— Και τό δείχνεις.

— Της έχω κάνει σκηνές. Έκείνη μου λέει πως είμαι άνόητος, πως αυτά που ύποπτεύωμ, είναι πλάσματα της φαντασίας μου, ότι ή συνο- δεία είναι έντελως τυπική και τα λοιπά. Με ή συγάει για μία-δύο μέρες, αλλά επανέρχομαι.

— Ο κ. Ίάσων χαμογέλασε. Ένα χαμόγελο καθηνητή, που πίνει σκάρο στο σωστό δρόμο, αλλά που θα τον άγνηση στο σωστό δρόμο.

— Σφάλμα, αγαπητέ μου. Σφάλμα τακτικής.

— Διότι τί πρέπει να κάνω;

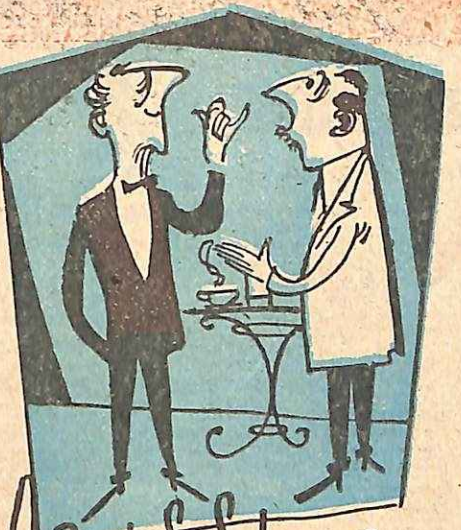
— Άδιαφορία, χρυσέ μου. Πρίν δεν τά λέ- γαμε μέρα; Άδιαφορία.

— Πως την έννοιατε στη συγκεκριμένη περί- πτωσι;

— Άπολύτοτα. Θα κάνης ότι δε σ' ενδια- φέρει. Σα να μην υπάρχει αυτός ό τύπος. Γιατί νομίζεις, ότι κουβαλάς διαρκώς μαζί της αυτόν τον κύριο; Όύτε γιατί ενδιαφέρεται γι' αυτόν, ούτε γιατί συμπίπτει δθών να πηγαίνουν άπο τον ίδιο δρόμο. Τόν κομψάλες για να σε κάνη να ζηλεύης. Έχει βρή τό κουμπί σου και τό δουλεύει έξυμνα. Κι' όσο έσο δημιουργείς σκη- νές, τόσο έκείνη έπιμένει. Σου παίζει πολιτική. Τι πρέπει να κάνουμε έμεις λοιπόν; Κι' έμεις πολιτική. Την πολιτική της άδιαφορίας. Θα πα- ραστήσουμε τον αδιάφορο.

— Άπλοή;

— Άπό σήμερα δε θα σε νοιάζει. Όύτε σκη-

Αυτό διδάσκει Η ΠΕΙΡΑ!

νές, ούτε καν άπλες έρωτήσεις. Σα να μην ό- τάρη αυτό τό πρόσωπο.

— Και ποιά θα είναι τό άποτέλεσμα;

— Ότι, αντί να μες δουλεύει έκείνη, θα τη δουλεύουμε έμεις. Θα σκάσει, αγαπητέ μου. Ένώ τώρα σε τρώει όένα τό σαρκάκι, πόος είν' αυτός και τί ρόλο παίζει, θ' άρχισα να την τρώη έκείνη, έπιασέ με με ρωτάει πια γι' αυτόν; Για- τί δε μου κάνει σκηνές; Άρα δεν τον ενδιαφέ- ρει. Άρα δε μ' αγαπάει... Καί θα τη δής, αγαπητέ μου, να τρέχει πίσω σου σά σκυλάκι.

— Λέτε, κύριε Ίάσων;

— Θα μπορούσα να σού έγγυηθώ και έγγυά- φως. Άκου και την πείρα χρυσέ μου. Άκου και την πείρα...

Την άκούσα. Εύθως από την άλλη μέρα, έφάρ- μοςά κιόλας τη νέα πολιτική. Όύτε σκηνές, ούτε έρωτήσεις, όπως μου είχε συστήσει ό σοφός μου σύμβουλος. Δυσκολέτηκα, αλλά καταβροχθισα να έπιθώθω στον έαυτό μου και να τό περσώ τη μάσκα της άδιαφορίας. Τ' άποτέλεσματά τα εί- δα γρήγορα. Η Νταίζη, άρχισε τώρα να τόν κουβαλάει μαζί της συχνότερα. Κουβέντα ένώ. Μία μέρα τόν είχε και άγκαλιά. Κουβέντα ένώ. "Υστερα μου έλεγε: «Έγυτες πήγαμε στο σινεμά με τον Πέτρο». Άν μου τώλεγε πρίν από τη νέα πολιτική, θα της έκανα σκηνή! Καί πως έτυχε, δη- λαδή, να βρεθήτε μαζί; Κι' ύστερα που πή- γατε;

— Τί έργο είδατε;

— Παρατήρησα πως ή στάσι μου την εδάρησε. Τό πρόσωπό της έπαρνε μία έκφρασι άνησυ- χίας και άπόρίας. Τό κορόβιό έγώ.

— Έγυτες πήγα σε μία κοσμική ταβέρνα. Με συνοδεύε ό Πέτρος.

— Περσάστε καλά;

— Περιφημία. Ξέρεις, ό Πέτρος είναι λαμ- πρός χορευτής.

— Μπράβο του.

«Μπράβο του», έπειτα από τόσες φασαρίες, που της είχα κάνει γι' αυτόν τον τύπο; Πού άν μου έλεγε άλλοτε πως είχαν πάει μαζί σ' ένα κέντρο και χορεύαν — αυτό σημαίνει λαμπρός χορευτής — θα είχα σηκώσει επανάστασι; Μά- λιστα, μπράβο του, δεσποίνης Νταίζης. Θα σε κάνω έγώ να χορεύς στο ένα πόδι.

Άπολάθωνα τον ψυχολογικό μου θρίαμβο. Άπολάθωνα με τον έαυτό μου, που βρήκα τέ- κι' άπορούσα με τον έαυτό μου, που άλέγε ό- τοια δύναμι άνοχής. Άκριβώς όπως άλέγε ό- κύριος Ίάσων, με την πείρα του. Τό σαρκά- κι είχε φύγει από μένα και είχε κουρνιάσει στην καρδιά της Νταίζης. Συνέχισα την άδιαφορία μου.

Όσπου, ένα βράδυ, δεν ήρθε στο ραντεβού που είχαμε. Μήπως ήταν άρρωστη; Πήρα τό τη- λέφωνο του σπιτιού της. Όχι, είχε βρή από κωρίς έξω. Μά τότε πως δεν ήρθε στο ραντε- βού; Κάποια ύποψια μου βιδώθηκε στο νού. "Ε- στησα καρτέρι στη γωνία του σπιτιού της, κρυμ- μένος πίσω από ένα δέντρο. (Πολύ δυσάρεστη και ύποτιμητική κατάσταση). Άδο δολέφρες ώ- ρες. Τέλος, να τα τα πουλάκια μου... Στέκου- ται δύο δέντρα πιο πέρα από τό δικό μου άγ- καλιάζονται, φιλιούνται. Άποχωρίζονται. Τρέ- χω σ' ένα γειτονικό καφενείο, την παίρνω στο τηλέφωνο. Ναι, έγώ είμαι! Άδύγκη να κατέβης κάτω. Υπάρχει σοβαρώτατος λόγος. Κατεβαί- νει.

— Σας είδα! της λέω έξαλλος.

— Και λοιπόν; άπαντά με μία ήρεμια, που μουδωσε στο νύερα.

— Και λοιπόν; Σας είδα ποδ φιλιόσαστε και μου λές «και λοιπόν»;

— Δε σε καταλαβαίνω. Άσκη μου. Έσένα δε σε νοιάζει καθόλου γι' αυτόν. Όύτε για μένα, φυσικά.

— Πως τό καταλάβεις;

— Δε θέλει και πολλά μία γυναίκα για να καταλάβη ποτε την αγάπην και ποτε έπαψαν να ενδιαφέρονται γι' αυτήν. Έσώ, άλλοτε, τότε που δεν είχα τίποτα με τον Πέτρο, έκανες σαν τρελλός από τη ζήλεια. Μία ζήλεια έντελως ά- δικη, σοδ όρκίζομαι. Έπειτα έπαψε άσχημα να σ' ένοχλή ή παρουσία του. Μου έδειξες μία ά- διαφορία άπίστευτη. Κι' ένας άντρας, που παύει να ζηλεύη και άδιαφορεί, έχει πάψει και ν' α- γαπά. Αυτό είναι τόσο απλό, όσο και τό δύο και δύο κάνουν τέσσερα. Έ, αυτό με πείραζε στην άρχή, με πίκάρησε έπειτα και... τα παρα- κάτα τα είδες.

— Πόσον καιρό τάχτες;

— Μισή ώρα. Άπόψε άρχισαμε. "Ο! Μή βέ- λης στο νού σου σε παρακαλώ, ότι τάχαμε από καιρό. Έγώ δεν είμαι από κείνους, που παίζουν σε δύο ταμπλό. Έξέ άλλου, είχα σκοπό να σε δώ αύριο και να σοδ πιά τό νέο. Καλύτερα που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Λοιπόν, αντίο. Μόνο που θα σε παρακαλώ ένα πράγμα: Όταν με δής μαζί του, μη μου μιλήσης. Γιατί είναι πολύ έπιληθής, όπως μου είπε. Κι' έμένα Άσκη, μ' άρσισαν οι ζηλιάρδες... Όπως και σε κάθε γυναίκα.

— Και δε μου λές: Τό ξέρει ότι έμεις...

— Τό ξέρει, βέβαια. Αλλά τό όρκίζομαι.

...αυτή η ιστορία τελειώνει για μένα. Για σου Λάκη, και μη μου κινείς τώρα τον 'Οθέλλο, που μόλις βγήκε απ' το ψυγείο, γιατί είναι ψευτικός. 'Εσύ δε μ' αγαπάς πια και ο χωρισμός μας δε θα σου στοιχίσει.

— Εφου, χωρίς ούτε χειραφτιά. Δάγκωσα το δέντρο, από τη λούσα μου. Κι' έτσι μου ήρθε να το ξεριζώσω και να πάω να το κοπανάσω στο κεφάλι του κυρίου 'Ιάσω, να του μεγάλω κατακτατή, με τη μεγάλη πείρα...

Χρειάστηκε αρκετό διάστημα για να συνέλθω και να κλείσω, με το λευκόπαιδο του χρόνου, η πληγή της καρδιάς μου. Η τύχη τάφερε να γνωρίσω έναν άλλον κατακτατή, με πείρα, να ξεγήγ' τα μυστήρια της γυναικείας ψυχολογίας.

— Μαλιστα, έλεγε ο κύριος Τρύφων. Για να συγκινήσεις και να κρατήσεις μία γυναίκα, πρέπει να την κολακεύεις, να δείχνεις ένα διαρκές ενδιαφέρον γι' αυτήν και, ποσ πάντως, να τη ζηλεύεις. 'Η ζήλεια κολακεύει όσο τίποτ' άλλο τη γυναίκα. Ζηλεύεις, άρα ανησυχείς μήπως τη χάσεις, άρα τη σκέττεσαι, άρα αγαπάς. 'Ακόμα κι' αν δεν έχεις λόγους να τη ζηλεύεις, πρέπει να βρεις φανταστικούς, να τους δημιουργήσεις ο ίδιος. Κάποιο πρόσωπο θα βρεις στον κύκλο της, που θα γίνει το αντικείμενο της θήνης ζήλειας σου. 'Εκείνη, βέβαια, θα κάνει, ότι θυμώσει, ότι ενοχλείται, θα σου πη, ότι της γίνεσαι τύραννος, αλλά κατά βάθος ευχαριστείται και χαίρεται. Αυτό μ' έχει διδάξει η πείρα.

Κατακτητής και τούτος ο κ. Τρύφων, με πλούσιο παρελθόν, καθώς λέγανε, είχε άλλα συμπεράσματα βγάλει από την πείρα του. 'Εντελώς αντίθετα από τα διδάγματα εκείνου του χαμένου ψευδοκατακτητή, του κ. 'Ιάσου, που τολμά να τυπώσει και βιβλίο, για να κινήσει κόσμο και κοσμάκη. 'Ετούτος έδωτά λείει καλά, μπορεί να το επιδείξει ακόμα κι' ενώ με το πάθμμά μου. Αυτή τη φορά, λοιπόν, δε θα την ξεκαπώσω.

— Έγω γνωρίζω και σχετιοθή με τη Λόλα, ένα πλάσμα πουλ' αείδωλο, που πήρε τη θέα της Νταίλς. 'Οφείλω να τη ζηλέψω. Με ποιόν όμως; 'Η Λόλα δε μου παρουσάζει κανένα στέγιο, για να στρέψω σ' αυτόν την κνήνη της ζήλειας μου. 'Αλλά, όπως είπα και ο σοφός κ. Τρύφων, πρέπει να βρω ένα πρόσωπο ο ίδιος, μέσα στον κύκλο της Λόλας. Κι' αυτό το πρόσωπο, που μου φαίνεται κατάλληλο είναι ένας νεαρός γιατρούδρακος, που έρχεται συχνά στο σπίτι της, όπου πηγαίνω κι' εγώ πότε-πότε.

— Ένας ασήμαντος γιατρούδρακος, από κείνους, που δεν τους εμπιστεύεσαι ούτε για να σου ρίξουν βεντούζες. 'Εξ άλλου, και ως τύπος, δε λείει πολλά πράγματα. Λιγός, με κάτι μεγάλα αυτιά τεντωμένα προς τα έξω, με μακρύ λαιμό απ' όπου, άπάνω από το κολλάρο προβάλλει ένα άσπιο καρόβι, και γυαλιά, που πέφτουν στη μύτη του. Είναι γλεντάς της γλώσσας. Ένα χαρό κι' εγώ άρπαξα την ευκαιρία.

— Σάν, πολύ να σ' εοφίγγε, Λόλα.

— Ποιός; 'Ο γιατρός; — Μαλιστα. 'Ο γιατρός. "Η μήπως νομίζεις πως δε βλέπω; — Δεν είσαι καλά, Λάκη.

Και από τότε όλο για το γιατρό, αυτό τον άσπιο τύπο, της μιλούσα. Μου φαίνεται πως σου τάχει ρίξει ο γιατρός. Νομίζω πως του άρεσε το γέρι ο γιατρός. Σα να σου πω, το γέρι ο γιατρός. Σαν πολλά νταραβέρια έχει με το γιατρό. 'Εκείνη τα διέπνευε με ελπίκρινεια, κι' εγώ γελάσα από μέσα μου. Το δίχως άλλο, εκείνη βάλει με το πό της: «Τόν άνοητο! Με ζηλεύει μ' έναν τύπο άνδριό λόγου. 'Αλλά δεν πειράζει. Με ζηλεύει, άρα μ' αγαπά». Και δουλεύει συνέχεια το μοτίβο του γιατρού. 'Ετούτο ο γιατρός. 'Εκείνο ο γιατρός. Το άλλο ο γιατρός.

— Όποτε ήταν ο γιατρός στην παρέα σας; 'Ε, βέβαια, μπορούσε να λείπει.

Και, μία μέρα — έξη μήνες αφού άρχισα το βιολι του γιατρού — τι μου λέει η δεσποινίς Λόλα:

— Καί, μία μέρα — έξη μήνες αφού άρχισα το βιολι του γιατρού — τι μου λέει η δεσποινίς Λόλα:

— Καί, μία μέρα — έξη μήνες αφού άρχισα το βιολι του γιατρού — τι μου λέει η δεσποινίς Λόλα:

Αετομιά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικη ρεπερτάζ

Η Αντιγόνη Βαλάκου, ύστερα από την διαφώνη της με γνωστό θεατρικό επιχειρηματία, πράγμα που έγινε άφορμή να ματωθώ η εφετηνή εμφάνισή της στο θέατρο «Διονυσία», προσελήφθη στο 'Εθνικό Θέατρο.

— 'Η διαλεκτή πρωταγωνίστρια υπέγραψε συμβόλαιο διαρκείας τριών ετών, θα κάνει δε την πρώτη της εμφάνισή τον άλλο μήνα με το έργο «Τα λάθη της νύχτας».

— Χαρακτηριστικό είναι ότι η Βαλάκου είχε προηγουμένως συνεννοήσει με την 'Αλέκα Κατσέλη και τον Δημ. Παπακαλή για ένα νέο θέατρο που θα έκανε την εμφάνισή τον στο θέατρο «Ακροπόλ» τον ερχόμενο χειμώνα. Τελικά όμως δεν επήλθε συμφωνία.

— 'Η 200η παράστασή του έργου του θεατρού «Κοτοπούλη» θα εορτασθεί αυτήν την εβδομάδα με τον πιο πανηγυρικό τρόπο και με ένα αποκρτικό πάρτυ, που θα δοθεί μετά την παράστασή, επάνω στη σκηνή του θεατρού, παρουσία πολλών προσκεκλημένων.

— 'Ο θίασος του Μίμη Φωτοπούλου έγινε δεκτός με πολύ ενθουσιασμό από τους δημογυνείς της Α.γύπτου. 'Η προείρή του ελληνικού θιάσου με την εφετηνή μεγάλη επιτυχία του «Δόν Καμίλο», δόθηκε με κοσμική συνοδεία παρουσία του δημογυνή της πόλεως και του Έλληνα προέξου. Παράλληλα δόθηκαν πολλές δεξιώσεις προς τιμήν των ήθοποιών του ελληνικού θιάσου.

— 'Ο θίασος Φωτοπούλου, κατόπιν της τόσο θερμής υποδοχής του, πριν φύγει για την Κύπρο, θα δώσει και 4 παραστάσεις στο Κάιρο.

— 'Ο Κώστας Χατζηκρηστός, μετά τα «Φώτα του ώπτη», θα ανέβει στα «Διονυσία» μία άλλη παλαιά επιτυχία των Σακελλάρειου-Γιαννακόπουλου την κωμωδία «Δεσποίνες ετών 39».

— 'Ο «Θεάτρον του Πάρκου», για το οποίο θα ληφθεί όριστική απόφαση την ερχόμενη εβδομάδα, μετά την δημοπρασία, διεκδικούν έκτος από τον Μάνο Κατράκη, και οι θεατρικοί επιχειρηματίες κ. κ. Μπουρνέλης και Κρίτας.

— 'Ο πρώτος φιλοδοξεί, αν κατορθώσει να το εξασφαλίσει, να παρουσιάσει για πρώτη φορά στην 'Αθήνα με την συνεργασία του Γιώργου Άνεμογιάννη, μία φαντασμαγορική επιθεώρηση.

— Στο χορό της «Ολοδοξίας», όπου ήταν όλα... πράσινα η Ροζίτα Σεράνο έκανε την εμφάνισή της με πράσινη τουαλέτα.

— 'Η Χιλιανή βεντέτα του τραγουδιού, που πρόκειται να συνεργασθεί με το Λόρε Παραγονάκης, θα ήχογραφηθεί κατά την διάρκεια της παραμονής της στην 'Αθήνα, έκτος από το τραγούδι του Χαϊρόπουλου «'Αλλη 'Αθήνα δεν υπάρχει» πουθενά, και το νέο «Τοά-τάα» του Γιάννη Σπάρτακου («Μουπες κι' άλλο ψέμα»).

— Στο τελευταίο αυτό τραγούδι έδωσε η ίδια Ισπανικός στίχους, όπως και οτα περισσότερα τραγούδια του ρεπερτορίου της.

— Δύο γνωστές καλλιτέχνιδες της όπερας, η 'Αννα Ρεμούνδου και η Ρένα Γαρυφαλάκη, σημειώνουν τον τελευταίο καρό μεγάλης επιτυχίας στο εξωτερικό.

— 'Η 'Αννα Ρεμούνδου γνώρισε μεγάλη επιτυχία με την «Καβαλερία» στην όπερα του Βερολίνου και η Ρένα Γαρυφαλάκη στην 'Ισπανία όπου τραγούδησε «Λουκία».

— 'Η Μπελνίτα και η Παμέλλα ετοιμάζουν μία έντελως καινούργια εξομνησιό καλοκαίρι. Οι δύο διαλεκτές βεντέτες του τραγουδιού με την φιλοδοξία να χαρίσουν στους 'Αθηναίους ένα νέο είδος ψυχαγωγίας θα παρουσιάσουν μία ιδιόκτητη μουσική στο Παλαιό Θάλορο, όπου άλλοτε η «Νεράιδα» με ιδιαίτερες καλλιτεχνικές αξιώσεις. Για τον σκοπό αυτό ετοιμάζονται να φύγουν στην 'Ιταλία όπου πρόκειται να εξασφαλίσουν μία αξιόλογη όρχηστρα και άλλες πρωτότυπες ατράξιόν.

— Στην ταινία «Τα κανόνια του Ναυαρόνε» που γυρίζει στην 'Ελλάδα ο παραγωγός Κάρλ Όρμαντ το βασικό γυναικείο ρόλο θα παίξει η Ειρήνη Παπά.

— Επίσης στην ίδια ταινία λαμβάνουν μέρος ο Γκρέγκορ Πέκ, ο 'Αντονι Κούνκ κ. α.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

— 'Ο Νίκος Γούνασης γυρίζει δραμτικά στην 'Ελλάδα τον 'Απρίλιο, όποτε και θα αναλάβει τη διεύθυνση του κέντρου του.

Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Η Ροζίτα Σεράνο λανσάρει πάλι στην 'Αθήνα δύο νέα ελληνικά τραγούδια του Χαϊρόπουλου και του Σπάρτακου.

— 'Οτι ως έδω ήταν με μας και πρέπει να χωριστούμε.

— Γιατί; — 'Εξ είμαι ελληνικής μαζί σου, Λάκη. 'Αγοπάς το γιατρό!

— Να το, που τάλεγα! φώναξε, σά να με είχε πιάσει από το λαιμό ο γιατρός. Καλά το είπα ύποπτη θή. Δε γελάστηκα. Με το γιατρό, λοιπόν! Κι' εσύ μολέγεις ότι...

— Τότε, που σου έλεγα, ότι γελάσους, Λάκη, ήμουν ελληνικής. Δεν είχα τίποτα με το γιατρό. Ούτε ιδέα καν. 'Εσύ μου έβλεπες την ιδέα. Λέγε-λέγε για το γιατρό, μ' έκανες και τον πρόξενο.

— Τι πρόσες; — Τά τεντωμένα αυτιά του ή το καρόβι του; — Τον πλούσιο ψυχικό του κόσμο. Είναι στοχαστικός τύπος ο γιατρός, Λάκη. Και, τέλος πάντων, τον αγαπά.

— Ψεύτερες γυναικες! είπα. — Όχι, Λάκη. Σου είπα, ότι είμαι ελληνικής κι' αυτό θέλω να το εκτιμήσεις. Στο κάτω της γρηφής, εσύ είσαι υπεύθυνος. Αν δε μολέγεις λείει για το γιατρό, δε θα γινόταν αυτή η κουβέντα τώρα.

— Λοιπόν; γέλασ, Λάκη. Και από μέλλον να προσέχεις. Αυτά τ' αποτελέσματα έχει η ζήλεια! — 'Ιδίως η άδικη!

— Αυτά τ' αποτελέσματα έχει η ζήλεια και όταν τη μεταχειρίζεσαι και όταν την άγνοεις. Και νάρθουν έδω αυτοί οι σοφοί κύριοι κατακταίται να τους πω να πάρουν την πείρα τους και να τη χτυπήσουν στο κεφάλι. 'Η καλύτερη πολιτική στον έρωτα είναι να μην έχεις καμμία πολιτική. Να κάνεις ότι σου έρχεται αυθόρμητα, ότι αισθάνεσαι και ότι καταβάλλεις το μυαλό σου. Αυτό διδάσκει η δική μου πείρα. Λίγη, βέβαια, αλλά πληρωμένη ακριβώς!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

— 'Ο μεσότησις του διαμερισμάτος μας, στην πολυκατοικία, που μένουμε, είναι τόσο λεπτός, ώστε ακούει ο διπλανός μας τι λέμε.

— Γιατί δεν προσθέτετε μία σειρά τουβλά; — Μα τότε δε θ' άκούμε εμείς τι λένε αυτοί!

— Με ποιόν τσακωνόταν η γυναίκα σου χτες το βράδυ; — Μα... μάλωνα το σκυλί! — Το κακόμοιρο το έδο! Τ' άκουσα που φώναζε: «Βοήθεια, θά με σκοτώση!».

— 'Ο άστρινόμος: Σε πιάσανε τη στιγμή που έβαζες το χέρι σου στην τσέπη του κυρίου. — 'Ο λωποδύτης: Δέ φταίω εγώ, κυρ-άστρινόμο. Μοιάζουμε τόσο πολύ τα σακκάκια μας!...

— Χτές, είχα χάσει τις αίσθήσεις μου δώδεκα δολάκιες άρες... — Θεέ μου! Τι είχες πάθει; — Κοιμόμουναι!

— Στο γραφείο συνεισώων: — 'Εχομε μία ύψη 20 χρονών με προίκα 50 χιλιάδες, μία 25 χρονών με 100 χιλιάδες... — Δεν έχετε καμμία μέχρι 50 χρονών!...

— 'Η σύζυγος: Πώς! Δέ μου λές τίποτα, που με ξαναβλέπεις; Κι' όμως έλειπα ένα δολάκιρο μην!... — 'Ο σύζυγος: Ναί, έχεις δικιο-έλασσά να σ' ευχαριστήσω!

— Είναι αλήθεια πως ο Κάστας κερδίζει πολλές δεκάδες χιλιάδων κάθε μήνα; — 'Αλήθεια... — Όα έχη, βέβαια, βάλε κιότι κατά μέρος. — Ναί, τη συνειδήσή του!

Το Σταχυρόλεό μας θα το βρείτε στη σελίδα 36

Ουδέν τέλει

ΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΡΑΤΩ ΤΣΟΥΚΑΛΑ: Πώς περνά την ημέρα της η σύζυγος του Δημάρχου 'Αθηναίων

Η συζήτηση διεξαγόταν ήσυχά, ήσυχά, στο εύρωστο, άναπαυτικό σαλόνι που πράγματι άνετο διαμερίσματος, που κρατεί ο δήμαρχος 'Αθηναίων, κ. 'Αγγελος Τσουκαλάς, σε μία μοντέρνα πολυκατοικία της όδου Βασιλίσσης Σοφίας.

— 'Η κ. 'Ερατώ Τσουκαλά, σύζυγος του δημάρχου, μία ευγενική γυναίκα, με γλυκούς τρόπους και ήπιο χαρακτήρα, άπαντούσε με προθυμία στις έρωτήσεις μας, αν και μας το δήλωσε από την πρώτη στιγμή: — Δέ νομίζω πως έχει καμμία ιδιαίτερη αξία η ημέρα της συζύγου ενός δημοσίου άνδρος. Γι' αυτήν είναι ήδη πολύ το να περιποιηθεί τον άντρα της, να του χαρίει λίγες στιγμές οικογενειακής θαλάπρας και ξεκούρασης, ώστε, με ανανεωμένη διάθεση, να συνεχίσει το ευεργετικό έργο του. Αυτό όμως είναι τάχα αρκετό, ώστε να προβληθεί δημοσίαι κι' η ίδια σαν προσωπικότης;

— Ήταν ένα φοβερά βροχερό γενναριάτικο βράδυ, από κείνα, που μία φορά το χρόνο βλέπει η 'Αθήνα μας. 'Ετοιμαζόμαστε να το χρησιμοποιήσουμε ως «έμμεσο υποχώρησος» και διαφυγής απ' το κυρίως θέμα της συν-ομιλίας, γιατί όμολογούμε, ότι η οικοδόσισμα, με την άπείριτη δόλωσή της, μας είχε φέρει σε δύσκολη θέση, όταν... ένα άπρόοπτο γεγονός έσωσε την καταστροφή και τη συνέντευξή μας. 'Η ήρεμη άτμόσφαιρα του σαλονιού αναστατώθηκε από δυνατά ξεφωνητά, γέλια και τσιρίγματα, που ξεπετάχτηκαν από τη μισάνοιχτη πόρτα του λεινγκ ρομ, αναστάτωσαν το σπίτι και... μας έδωσαν απ' το αδιέξοδο.

— Όφ, θεέ μου! — 'Η συνομιλήτριά μας ένωσε τα χέρια, σηκώνοντας τα μάρτια ψηλά, σε μία κίνηση χαριτωμένης άπελπισίας.

— Είναι, ξέρετε... ο δήμαρχος, άπολογήθηκε. Παίζει με το 'σδιηροδρομικό! — Θά είχαμε πάρει προφανώς ύφος άπέραντης έκπληξης — όπως και σεις άλλωστε — γιατί η οικοδόσισμα, μόλις συγκρατώντας τα γέλια, βιάστηκε να μας δώσει σαφέστερες εξηγήσεις:

— Παίζει με το γυιό μου, το Γιωργάκη. Είναι από τον πρώτο μου γάμο. 'Όταν ο 'Αγγελος γυρνά στο σπίτι, γίνετα κι' αυτός παιδί. Δέ μπορείτε να φαντασθήτε πόσο αγαπιούνται οι δύο τους. Μπορούν να παίξουν έτσι ώρες μαζί. 'Ο μικρός γλεντά την ύπνο και οι... δήμαρχος ξεκουράζεται απ' τις σκοτούρες της δουλειάς του, με την άγνη του παιδιού.

— Κι' έσεις; — Το πρόσωπό της φωτίζεται από τρυφερότητα και τα μάρτια της άκτινοβολούν από ευτυχία.

— Λίγο τόχετε να βρεθώ ξαφνικά με δυο παιδιά;

— Αυτό το «ξαφνικά» έχει το λόγο του, όταν σας πληροφορήσουμε, ότι η κ. 'Ερατώ Τσουκαλά είναι νιοπανήρ. Δεν έχει κλείσει ακόμη έξι μήνες από κάποιο ώραιο καλοκαιριό άπογνυμα, που τα χρυσά δειμά του γάμου ένωσαν το δήμαρχο της πρωτεύουσας της 'Ελλάδας με την 'Ερατώ, τέως σύζυγο Ν. Τσαμπερπούλου, στο σπίτι του δημάρχου Πόρου, κ. Ι. Χατζηλουκά.

Αίσθημα; — Τι άλλο; 'Όταν δυο άνθρωποι, που πέρασαν τα χρόνια της πρώτης νεότητος, άποφασίζουν να ενώσουν τις τύχες τους και τις ζωές τους, θά πρέπει κατά βάθος και στερεό να τους συνδέη. 'Ετσι το σπίτι του πρώτου δημάρχου της χώρας άπέκτησε την «κυρία» του και η καρδιά της κ. δημάρχου την ευτυχία.

Το τελευταίο μας το όμολογεί η ίδια η οικοδόσισμα, δίχως να το θέλη, παρασυν-μένη από τις έρωτήσεις μας: — 'Ήταν ένα άπογνυμα και περπατούσε σε κάποιο κεντρικό δρόμο της πρωτεύουσας με τον άδελφό μου το Δημήτρη, που είχε έλθει εκείνες τις μέρες απ' τη Γαλλία να μ' έπισκεφθή. Κουδεντιάσαμε όρθιοι στο πεζοδρόμιο, όταν μια φωνή δίπλα μας πρότεψε: «Δέχομαι προσκλησεις». Γυμιο, όταν μια φωνή δίπλα μας πρότεψε: «Δέχομαι προσκλησεις».

— Και τον προσκαλέσατε... — Ναί, ήταν πολύ γνωστός του άδελφού μου. Σιγά-σιγά, σε διάφορες φιλικές συγκεντρώσεις, γνωριστήκαμε καλύτερα. 'Υστερα, σε μία έκδρομη με κότερο στη Μόκονο, άποφασίσαμε να παντρευτούμε...

— 'Ας μας συγχαρήσει η ευγενική οικοδόσισμα την τόση φλυαρία μας για μία καθαράς ιδιωτική πλευρά της ζωής της. 'Αλλά ο σκοπός της έρευνής αυτής δεν άφορα μονάχα τις δημοσιες εκδηλώσεις της ζωής των «πρωτων κυριών» της πρωτεύουσας. 'Αποσκοπεί να δείξει στο ευρύ κοινό, ότι οι σύζυγοι των σημερινών δημοσίων άρχόντων, είναι κι' αυτές σαν όλες τις γυναίκες του κόσμου, πουνού, αγαπούν και ύποφέρουν, μαγειρεύουν, φροντίζουν το νοικοκυριό τους ή τα παιδιά τους και η καρδιά τους δοι-νεται απ' όλα τα συναίσθηματά, που δονούν την καρδιά και των άλλων γυναικών.

Αυτό το νοιώθει κανείς από την πρώτη στιγμή, που θά συνομιλήσει με τη «δημαρχίνα». Και ιδίως όταν μάθης, ότι η πρώτη άσχολία της, μετά το σπίτι της, είναι...

— Ναί, κυρία μου, μέσα στο σπίτι καταγίνεσθε με το νοικοκυριό σας... — 'Εξ από το σπίτι, με τι κυρίες άσχολείσθε; — Με τα ξένα παιδιά. 'Ιδίως με τα βρέφη. Είναι ή άδυναμία μου. Και τα βρέφη μου είναι να γεμίσω η 'Αθήνα μας βρεφικούς σταθμούς. Δέ που θά μπορούν ν' ανατρέφονται όλα τα παιδιά των εργαζομένων μπε-ρων...

— 'Η κ. 'Ερατώ Τσουκαλά, και πριν ακόμα γίνη κ. δημάρχου, ήταν μέλος του Συλλόγου Προστασίας Βρεφών. Τώρα είναι πρόεδρος του ίδιου συλ-

λόγου και πρωτοστατεί σε κάθε εκδήλωσι, που άποβλέπει στη βελτίωσι του βρεφικού μείου και στην άναπτυξη και τελειοποίησι των σκοπών του.

— Δέ μπορείτε να φαντασθήτε, μας λέει, πόσες δυσχέρειες αντιμετώπιζουμε με τα έλασσικά μέσα, που διαθέτει το Κράτος για την προστασία του παιδιού. Σκεφθήτε, ότι ο δήμος 'Αθηναίων διαθέτει έναν Παιδικό Σταθμό, κοντά στον 'Αγιο Δημήτρη, στο Ρούφ.

— 'Όταν τον πρωτοεπισκέφθηκα, έμεινα κατάπληκτη από την άνεπάρκεια των μέσων και του κτιρίου. Το είπα στον άντρα μου. Μου άπάντησε πως ο δήμος 'Αθηναίων είναι πολύ φτωχός για ν' ανταπεξέληθ σ' όλες τις ανάγκες του.

— Τότε σκέφτηκα κάτι άλλο. 'Οργάνωσα μία γιορτή στη «Μεγάλη Βρετανία», που στέφθηκε με επιτυχία. Τα έσοδα της κάπου 50.000, διατέθηκαν για τη βελτίωσι της τροφής των μικρών. 'Αλλά άρκει αυτό; — Καθώς μάλιστα, μια τούφα από τα μαύρα μαλλιά της έχει πέσει μπροστά στο μέτωπο. Τη σιάχνει με το χέρι και συνεχίζει, με φωνή, που παλ-λει από θερμό ενδιαφέρον:

— Το όνειρό μου είναι να χτιστούν πολλοί παιδικοί σταθμοί. Και, πιστέψτε με, έλπίζω να τα καταφέρω. 'Ο δήμαρχος συμμερίζεται την προσπάσιά μου και βλέπει με κατανόηση τα σχέδιά μου αυτά. Βλέπετε, έχει κι' αυτός άδυναμία στα παιδιά.

Δεν έχουμε παρά να ευχηθούμε στην οικοδόσισμα να πάρουν σάρκα και όσια τα ώραιο αυτά όνειρά της.

Και τώρα, αφού σας δώσαμε μία άμυδρή εικόνα της προσωπικότητος της συζύγου του δημάρχου 'Αθηναίων, άς σας παρουσιάσουμε την ίδια και το σπίτι της.

— 'Η κ. 'Ερατώ Τσουκαλά, λοιπόν, είναι μία κομψή, λεπτή και μάλλον ψηλή γυναίκα. 'Αρκετά νέα ακόμη, με λευκό όθαλ πρόσωπο, που δημιουργεί χτυπητή αντίθεση με τα καταμαύρα μαλλιά της και τα μαύρα μάρτια της. 'Όταν μιλάει, τονίζει κάπως ιδιόμορφα το ρό, πράγμα που προσδίδει αθέλητη έμφασι στα λόγια της.

Γεννήθηκε στο Παρίσι, όπου ο πατέρας της, ο Διονύσιος Κωνσταντακόπουλος, διατηρούσε μεγάλο πιστωτικό όικο. Πέρασε εκεί τα πρώτα χρόνια της κι' ύστερα ήρθε με την οικογένειά της στην 'Ελλάδα. 'Ο πατέρας, που άπέμεινε στη Γαλλία, ήταν ο άδελφός της ο Δημήτρης, ο όποιος και σταδιοδρόμος εκεί.

— 'Η κ. Τσουκαλά, σαν άναπάντη κοπέλλα, άισθανόταν κλεισι στα οικονομικά ζητήματά, γι' αυτό και σπούδασε στην 'Ανωτάτη 'Εμποική. 'Αργότερα, καταπιάστηκε με τις έζνες γλώσσες. Σήμερα μιλάει άριστα τη Γαλλική και άρκετά καλά τη Γερμανική. Το διαμέρισμα όπου κατοικεί με το δήμαρχο, είναι ιδιοκτησία της. Πρόκειται για ένα πράγματι πολυτέλεις διαμέρισμα, με μοντέρνα έπιπλα, όπου το κυρίαρχο στοιχείο είναι τα μπιμπλά και οι ζωγραφικοί πίνακες έζνων και ντόπιων ζωγράφων.

— Στις άρες, που δεν άσχολείται με το σπίτι, προτιμάει να διαβάη, κυρίως οικονομολογικά βιβλία. Της άρέσει επίσης και ή λογοτεχνία.

— Ποιό συγγραφέας; — Μα ο Μωρούς από τους Γάλλους και ο Καζαντζάκης από τους δικούς μας. Τού τελευταίου προτιμά το «'Ο Χριστός ξανασταυρώνεται».

— Και οι κοσμικές ύποχρεώσεις; — 'Η οικοδόσισμα κάνει μία έλαφρή, άναγκαστική θά λέγαμε, κίνηση με τα χέρια. — Οι ύποχρεώσεις είναι πάντα ύποχρεώσεις. Πηγαίνουμε με το δήμαρχο, άλλα... — 'Αλλά...

— 'Η μεγάλη μας ευχαρίστηση είναι να ράβω κάπου οι δυο μας έξω το βράδυ, κι' ύστερα να πάμε στον κινηματογράφο. Βλέ-πουμε που και που ταινίες συνήθως περιπετειώδεις, γυναικείας ή άστυνο-μικής μάς είναι μεγάλη. Είναι το μεγάλο μας γλέντι αυτό, ή ώραιότερη ψυχαγωγία μας.

— Πρόξα ή επιθεώρηση προτιμάτε; — Μαλλον πρόσα. Μου άρέσουν ο Χόρν, ο Μυράτ και ή Κατερίνα.

— Και από ταξίδια; — Ταξιδεύω πολύ. Σιγήθας στη Γαλλία, όπου μένει ο άδελφός μου και στο Βελγικό Κογκό, όπου με καλούν τα σύμμερόνά μου, γιατί έχω εκεί ιδιωτική περιουσία.

— 'Αποαίρετούμε την οικοδόσισμα. 'Εξω έχει νοιώσει για καλά. Και ή βροχή δε λείει να σταματήσει. Καθώς περνούμε την έξοχόρα του σπιτιού, συναντούμε το δήμαρχο. Μόλις έχει κατέβει κι' αυτός.

— Για που, κ. δημαρχε; — Που άλλωστε; Για τη Δημαρχία. 'Ήταν να πηγαίνω λίγο σινεμά άποψε, αλλά... μας τα χάλωσαν. Δεν πειράζει όμως...

— Το έξω. 'Εσεις διασκεδάσατε, όπως ακούσαμε... — Μας κλείνει το μάτι πονηρά. — Ναί, ναί. Παιζαμε σιδηρόδρομο με το Γιωργάκη. Μεταξύ μας όμως αυτό...

— 'Οποσδήποτε. Μεταξύ μας... Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟ 14ο

Μολοντί είχε φτάσει στα 76 χρόνια του — αφού στέφθηκε βασιλιάς από 5 χρονών παιδί — ο Λουδοβίκος 14ος της Γαλλίας διατηρείτο ακόμα γερός και υγιεινός. 'Ενα κουνούπι όμως τον έστειλε στον άλλο κόσμο! 'Ήταν άναπαυτός, και με το ταμπήμα του που προκάλεσε έλκυσμα. 'Η άρωστική, λοιπόν, αυτή έξασθενος τόσο πολύ τον οργανισμό του Λουδοβίκου, ώστε πέθανε έπειτα από λίγο, από χρόνια πόνορα και πείσι.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο ΝΤΙΝΤΗΣ: Νεαρός δόν ζουάν. Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ζηλιάσος όπως όλοι οι συνάδελφοί του. Η ΣΥΖΥΓΟΣ, Η ΕΡΩΜΕΝΗ.

(Στο κομψό διαμερίσματάκι του. Ντιντή, που βρίσκεται στο δεύτερο πάτωμα μιας μοντέρνας πολυκατοικίας, 'Ο ηρώας μας, είναι γεμάτος συγκίνηση, γιατί περιμένει μια νέα του κατακτίσι. Χτυπάει το κουδούνι. Φτάνει η γραβάτα του και τρέχει κι ανοίγει. Βλέποντας τον σύζυγο που μπαίνει τὰ χάνει).

ΝΤΙΝΤΗΣ: 'Ο... κύριος, παρακαλώ;

ΣΥΖΥΓΟΣ (δεν τ'όφτανται. Προχωρεί μέσα ριχνοντας ματιές γύρω του): Χμ! Λουλούδια στα βάζα, τα μπαπαχούρ ανάμεικτα, οι κουρτίνες τραγώνιστες...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τι θέλετε, κύριε;

ΣΥΖΥΓΟΣ: Βλέπω ότι είσαστε απολύτως έτοιμος για να δεχθείτε τη γυναίκα μου!

ΝΤΙΝΤΗΣ (που εισθάνεται να του κόδωνται τα γόνατα): Τη... γυναίκα σας;

ΣΥΖΥΓΟΣ: Μάλιστα, κύριε! Είμαι ο σύζυγος της κυρίας που περιμένετε! Τυχαίνει καμιά φορά κι' έμεις οι σύζυγοι να μ'αβανούμε, έτσι; Καθώς τον γυναικά μου! Καθώς, κύριε!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μά... έγω κύριε;

ΣΥΖΥΓΟΣ: Καθώς, σας παρακαλώ! 'Ηρθα να συνεννοηθούμε!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Να συνεννοηθούμε; Τι συνεννοήσι μπορούμε να κάνουμε έμεις οι δυο;

ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ακούστε, κύριε! Τη γυναίκα μου την αγαπάω και δεν είμαι διατεθειμένος να κανέναν τρόπο να τη χάσω για το χατίρι σας!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μά... έγω κύριε, δεν ήξερα ότι είναι παντρεμένη! Τη γνώρισα...

ΣΥΖΥΓΟΣ: Τό ξέρω! 'Εχετε πέσει θύμα! Γι' αυτό καί ζητε αυτή τη στιγμή. 'Αν ήμουν βέβαιος ότι το ξέρετε πως είναι παντρεμένη και την καλέσατε στο σπίτι σας, δε θα έρχόμουν εδώ για να κουβεντιάσω μαζί σας φιλικά!

ΝΤΙΝΤΗΣ (ήσυχως κάθεται): Σας άκουω, κύριε! Τι θέλετε από μένα;

ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Οχι κάτι δύσκολο! Θέλω να απογοητευτείτε τη γυναίκα μου!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Δηλαδή;

ΣΥΖΥΓΟΣ: Γίνονται σαφές, στερρός! 'Η γυναίκα μου πρέπει να φύγει από δω, νοσταλγώντας την άγκαλιά του συζύγου της!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μά, κύριε!...

ΣΥΖΥΓΟΣ (βγάζει ένα πι στολί απ' την τσέπη του): Θά μπορούσα να τη σκοτώσω, αλλά δε θα κέρδιζα τίποτα!

ΝΤΙΝΤΗΣ: 'Οχι, κύριε! Σας παρακαλώ! Τα σίματα τα συγχωριάζω! Θέλετε να δώτε τις φωτογραφίες μας στις εφημερίδες;

ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Εκείνο που θέλω, είναι να γυρίσει η γυναίκα μου στην άγκαλιά μου! Καί εξορτάται από σας! 'Αν θάρθε σε λίγο στο σπίτι σας, το κάνει γιατί θέλει να ξεφύγει απ' τον ρουτινιέριο συζυγικό έρωτα! Σ' το χέρι σας είναι να της αποδείξετε ότι και ο παρσάνος έρωτας δεν αξίζει τίποτα!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μά, κύριε... (Χτυπάει το κουδούνι).

ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ηρθε! Θά εί-

μαι κρυμμένος πίσω απ' την κουρτίνα! 'Αν αντίληφω ότι οι διαχύσεις σας δεν είναι παγερές όσο χρειάζεται θα πυροβολήσω! 'Ανοίχτε την πόρτα! (Ο Ντιντής, που ή κατάστασι του είναι δραματική, ανοίγει την πόρτα και μπαίνει η 'Ερωμένη, 'Ηραία γυναίκα γύρω στα 30).

ΕΡΩΜΕΝΗ: Ντιντίκο μου! (Τόν κυττάει παραξενεμένη): Μά... έτσι με υποδέχεσαι; Ούτε ένα φιλάκι δε μου δίνεις;

(Την πλησιάζει τρέμοντας και της δίνει ένα παγερό φιλή στο μέτωπο, ενώ η 'Ερωμένη τον κυττάει κατάπληκτη): 'Ε! Δεν είμαστε καλά! Για τη... για-για σου με πήρες και με φίλας έτσι!

ΝΤΙΝΤΗΣ (κομπιάζει, δεν ξέρει πώς να τὰ πη): Λίλικά μου, πρέπει ναχης απ' όλη μου, ότι έμεις οι άντρες, δεν... τέλος πάντων, δεν είναι δυνατόν να έχουμε όλη την ώρα το κέφι το δικό σας!...

ΕΡΩΜΕΝΗ (κατάπληκτη): 'Εσσύ τὰ λές αυτά; 'Ο δόν Ζουάν;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Καλά, τώρα! Δόν Ζουάν και κουραφέλα!

'Ενας άντρας είμαι κι' έγω από τὰ εκατομμύρια που υπάρχουν στη γη...

ΕΡΩΜΕΝΗ (που πήγαινε να βγάλει το λουτρ παλτό της, το ξαναφοράει): 'Ωστε έπεσα τόσο έξω;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Λυπάμαι, Λίλικά μου, αλλά θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σου! 'Ηρθες σε μια στιγμή που δεν έχω καμιά διάθεσι για τρυφερότητες!

ΕΡΩΜΕΝΗ (που κουμπώνει το παλτό της): Νά με συγχωρή; Δεν ήρθα με την πρόθεσι να σε στενοχωρήσω! Νομίζω όμως ότι θα έπρεπε να έχης το γυνώθι σ' αυτόν, και να μη δίνης ραντεβού, όταν δεν είσαι βέβαιος για τον έ-αυτο σου! Γεια σου...

ΝΤΙΝΤΗΣ (ξεροκαταπίνει ριχνοντας μια ματιά στην κουρτίνα): Λίλικά...

ΛΙΛΙΚΑ: Νά με συγχωρή; Για την ενόχλησι! (Φεύγει χτυπώντας την πόρτα).

ΝΤΙΝΤΗΣ (που βράζει από το κακό του. Στον σύζυγο που θγάνει χαμογελαστός από την κουρτίνα): Είσαστε ευχαριστημένος, κύριε;

ΣΥΖΥΓΟΣ (τον πλησιάζει): Γιατί, βρε παιδί μου, την έδιωξες με τέτοιο τρόπο τη γυναίκα;

ΝΤΙΝΤΗΣ (έτοιμος να κρεπάσει): 'Εσείς δε με εκβιάσατε να...

ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Εγώ σο είπα να φερθής ψυχρά στη γυναίκα μου κι' οχι στην αγνώστη μου φιλενάδα σου!...

ΝΤΙΝΤΗΣ (που σπριζείται στην πολυθρόνα για να μη σωριαστεί χάμω): 'Η... Λίλικά, δεν είναι η γυναίκα σας;

ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ασφαλώς οχι. ΝΤΙΝΤΗΣ: Τό... τότε, τί ήρθατε εδώ και μ' αναστατώσατε; 'Εγώ τη Λίλικά γνώρισα ποτέ...

ΝΤΙΝΤΗΣ (αυτήν είχα ραντεβού!)

ΣΥΖΥΓΟΣ (τινάζεται): Για βάστα! Ποιό κάθονται στα άπο πάνω διαμερίσματα της πολυκατοικίας;

ΝΤΙΝΤΗΣ (φουντωμένος): Δέ με πορατάτε, κύριε! Ρω-

τήσατε τον θυρωρό! ΣΥΖΥΓΟΣ: Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, η γυναίκα μου θα έρχόταν στην πολυκατοικία σας για να συναντήσει το φίλο της. Κι' αφού δεν είσατε έσείς, θα πρέπει να είναι κάποιος άλλος, που μένει εδώ!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μά πώς σας ήρθε η ιδέα, κύριε, πώς ήμουνά εγώ;

ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ο θυρωρός που μου έφανε ένα πεντακοσάρικο μου είπε ότι δεχόσαστε συχνά κυρίες!... (Αναστατωμένος): Χαίρετε, κύριε, και να με συχωρήτε! Πρέπει να βρω το διαμέρισμα που πήγε η γυναίκα μου!... (Φεύγει δραματικός).

ΝΤΙΝΤΗΣ (που βράζει από το κακό του): 'Ας να μη σ'επείλει στο διάβολο! ('Ανάβει τσιγάρο). Είδα κι' έπαθα να καταφέρω τη Λίλικά ναρθο στο σπίτι μου και βρέθηκε ο κύριος να μου τη δώση! Τι να τού πής! (Χτυπάει το κουδούνι): Ποιος είναι πάλι; (Ο Ντιντής ανοίγει και δρμάει μέσα αναστατωμένη η σύζυγος).

ΣΥΖΥΓΟΣ: Σώστε με, κύριε! Πήγαινα στο από πάνω σας διαμέρισμα και καθώς βγήκα απ' το ασανσέρ, είδα τον άντρα μου που ανέβαινε απ' τη σκάλα! Θά με σκοτώση, κρύψτε με! (Στην πόρτα, που μπαίνοντας η σύζυγος την άφρασε άνοιχτή, εμφανίζεται η Λίλικά).

ΛΙΛΙΚΑ (με ελφωμένα): 'Ωστε έτσι, κύριε δόν Ζουάν! Δεν είχατε κέρι να με δεχθήτε, γιατί περιμένατε άλλη, πιο ενδιαφέρουσα επίσκεψι!

ΝΤΙΝΤΗΣ (τάχει χαμένα): 'Οχι, Λίλικά μου! 'Η κυρία...

ΛΙΛΙΚΑ (στην σύζυγο): Είσατε και παντρεμένη; Μηπως ο σύζυγός σας είναι ο έξαιλος κύριος που συνάντησα στη σκάλα;

ΣΥΖΥΓΟΣ (αναστατωμένη): Πού πάει; 'Εφυγε;

ΛΙΛΙΚΑ: Μάλιστα! Κατέβαινε τρέχοντας στη σκάλα! Φεύγω κι' έγω για να μη σας ενόχλω! Χαίρετε, κύριε δόν Ζουάν! (Φεύγει κλείνοντας με πάταγο την πόρτα).

ΣΑΖΥΓΟΣ (με συγκίνηση, στον Ντιντή): Δεν έχω λόγους να σας ευχαριστήσω, κύριε! Με σάσατε που τρύπωσα στο διαμέρισμα σας! 'Αφού έφυγε ο σύζυγός μου, τώρα μπορώ να φύγω κι' έγω!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Κάνετε λάθος, κυρία μου! 'Εξ αίτιας σας έχασα τη φιλενάδα μου! Θά με... αποζημιώσετε! (Κάνει να της βγάλει το παλτό).

ΣΥΖΥΓΟΣ (δεν τον αφήνει): Τρελαθήκατε, κύριε;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Είμαι πολύ καλά στα μυαλά μου!...

ΣΥΖΥΓΟΣ (φουντωμένη): Για ποιά με πήρατε κύριε;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Για την αγνώστη σύζυγο που αποφάσισε να άπιστήσει στον άντρα της! Γι' αυτό δεν πήγατε στο από πάνω διαμέρισμα;

ΣΥΖΥΓΟΣ: Τον κακό σου τον καιρό! Από πάνω σας έχει το γραφείο του ο δούας μου! Κι' επειδή έχω πάρει κάτι μεταξωτά φορστάνια, κρυφά απ' τον άντρα μου, γιατί είναι ταίγιοι και γκρινιάρηδες, 'Ερμαια κάθε βδομάδα και δίνα τη δόσι μου, απ' τις οικονομίες που κάνω στα ψώνια!

ΝΤΙΝΤΗΣ (που την ακούει σαν χαζός): Μη μου τό λέτε!...

ΣΥΖΥΓΟΣ: Φαίνεται ότι κάποιος με είδε να μπαίνω στην πολυκατοικία σας, και σ'επείλει στον άντρα μου...

ΝΤΙΝΤΗΣ (που δεν συγκατατίει πιά): 'Αμε στο καλό, κυρά μου! 'Αμε στο καλό να μη σ'επείλει στο διάβολο και σένα και τον άντρα σου κι' αυτόνε που ανακάλυψε τις δόσεις!

(Αυλαία)

Ν. ΤΣΕΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΑΡ

'Η κυρία Μάρτζορ Χάτιγκτον Χάρτφορντ είναι η σύζυγος ενός των πλουσιωτέρων ανθρώπων του κόσμου κι' όμως η κυρία αυτή αποφάσισε τώρα να γίνει ηθοποιός και να κάνει την πρώτη της εμφάνισι στην τηλεόρασι πραγματοποιώντας έτσι ένα παλιό της όνειρο. Πριν παντρευτεί η Μάρτζορ Στήλ — αυτό είναι το καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο — πουλούσε ταίγασα σ' ένα νυχτερινό κέντρο της Νέας 'Υόρκης. 'Εκεί τη συνάντησε ο πολυκατομμυριούχος Χάτιγκτον Χάρτφορντ, ο οποίος βρίσκειται επί κεφαλής μιας επιχειρήσεως, που έχει πολλά καταστήματα σ' όλες τις αμερικανικές μεγαλουπόλεις.

ΦΟΡΗΤΟ... ΠΙΑΝΟ

'Η Ρόζαλιν Τόδρεκ είναι μια από τις περιφημότερες πιανίστριες του Νέου Κόσμου και θεωρείται μοναδική στην έκτελεσι συνθέσεων του Μπαχ. Σ' όλα της τα ταξίδια, τόσο με αεροπλάνο, όσο και με το τραίνο, η κυρία Τόδρεκ έχει πάντοτε μαζί της το φορητό αυτό πιάνο, που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Δεν παράγει κανένα ήχο, της επιτρέπει όμως να συνεχίση αδιάκοπα την εκγύμνασι των δαχτύλων της, για να διατηρήση την εκπληκτική της αεργυρία και δεξιοτήτα.

Το «δικαστήριο ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΡΑΣ»

'Ενα παράξενο δικαστήριο, στη Νέα 'Υόρκη, που ασχολείται με άσημαντες απαιτήσεις!

ΣΚΕΦΤΗΚΑΤΕ ποτέ να καταφύγετε στα δικαστήρια, επειδή ένα αυτοκίνητο, περνώντας πλάι σας, πιτσιλίζει με λάσπες τα ρούχα σας, ή επειδή η συσκευή ενός τηλεφωνικού θαλάμου δε σας επέστρεψε το κέριμ που ρίξατε, μολονότι δεν συνδεθήκατε με τον αριθμό που θέλατε; 'Ασφαλώς οχι, αν και πολλές φορές θά είχατε την διάθεσι, αγανακτισμένος, να το κάνετε, γιατί σας κράτησε η σκέψι πώς η Θέμιδα δε μπορεί να ασχοληθεί με τέτοια μικροπράγματα.

Ωστόσο, υπάρχει ένα δικαστήριο στον κόσμο, που ασχολείται με τις άσημαντες αυτές υποθέσεις — και, μάλιστα, αποκλειστικά και μόνο με αυτές. Πρόκειται για το «δικαστήριο της Πεντάρας», που λειτουργεί στο Μπρούκλιν της Νέας 'Υόρκης και συμπληρώσε, την προπερασμένη εβδομάδα, τα 25 χρόνια από την ίδρυσί του.

Στο ιδιότυπο αυτό δικαστήριο, που το αντίστοιχό του δεν υπάρχει σε καμιά ευρωπαϊκή χώρα, παραπέμπονται όλες οι υποθέσεις, που, σε οποιοδήποτε άλλο, θά προκαλούσαν την αναφύρεσι των δικαστών για την άσημαντότητα τους. 'Όσο μικρή κι αν είναι η αίτησι σας, όσο απειροελάχιστη ή αδικία, που σας έκαναν ή η ζημία, που σας προέβησαν, μπορείτε να καταφύγετε στο «δικαστήριο της Πεντάρας», με την σιγουριά πως ο δικαστής, που δικάζει εκεί, δεν πρόκειται να βρή την υπέθεσι σας γελοία.

Πριν από λίγο καιρό, ένας κτηματίας του Μιντλ Γουέστ κατέφυγε στο «δικαστήριο της Πεντάρας», για να ζητήσει να του επιστραφούν τα 10 δολάρια, που είχε δώσει για να περάσει τη νύχτα του σ' ένα ξενοδοχείο της Νέας 'Υόρκης. 'Ο λόγος, που πρόβλεψε για να στηρίξη την αίτησί του, ήταν πως το δωμάτιο, που του δώσαν, ήταν «απαίσιο» και, επί πλέον, το κρεβάτι του γεμάτο κορμούς.

Μπορείτε να αποδείξετε αυτό που λέτε; τον ρώτησε ο δικαστής.

Φυσικά, μπορώ! αποκρίθηκε ο κτηματίας.

Και, ξεδιπλώνοντας προσεχτικά το μαντήλι του, έδωσε από μέσα και ακούμπησε στην δικαστική έδρα έναν κορμό, που τον είχε κρατήσει για τεκμήριο!

'Η αθούσα τραντάχθηκε από τα γέλια, μα ο κτηματίας πήρε πίσω τα δέκα δολάρια του...

Εκατό ως εκατόν είκοσι ανάλογης... σπουδαιότητας με αυτήν υποθέσει εκδικάζονται κάθε μερ' από το «δικαστήριο της Πεντάρας». Πελάτες καταστήματων, που τα ταμεία τους μετρούσε λάθος τα ρέστα, κυρίες, που τα παπούτσια τους βγήκαν στενά και το μαγαζί δε θέλησε να τ' αλλάξη, κύριοι, που το κοστούμι τους επιστράφηκε λεκασμένο από το καθαριστήριο, καταφεύγουν στο «δικαστήριο της Πεντάρας», για να βρουν το δική τους! Περιορισμός δεν υπάρχει κανείς άλλος εκτός από το ότι οι οικονομικές απαιτήσεις, που θα προδηθούν από τον εναγόμενο, δε θά ξεπερνούν τα 100 δολάρια. 'Αν τὰ ξεπερνούν, η υποθεσι παραπέμπεται στα συνηθισμένα δικαστήρια.

Συνήθως, ωστόσο, δεν πλησιάζουν ούτε από μακριά εντ τέτοιο ποσόν. Τελευταία π.χ. μια σεοιδόρα προσέφυγε στο «δικαστήριο της Πεντάρας» για 30 σέντς, δηλαδή για 9 δραχμές. 'Ο ιδιοκτήτης του μπάρ, στο οποίο έγραζόταν, της είχε κρατήσει 56 σέντς από το μισθό της για δύο ποτήρια που έπασσε. Τὰ ποτήρια, όμως, αυτά δε στοιχίζουν, όπως έλακρίσωσε η σεοιδόρα, παρά 13 σέντς το ένα. Και το δικαστήριο υποχρέωσε τον ιδιοκτήτη του μπάρ να της επιστρέφει τα 30 σέντς.

Δεν είναι, όμως, φτωχοί ή μικροπάλληλοι, όλοι όσοι καταφεύγουν στο «δικαστήριο της Πεντάρας». Πριν από λίγο καιρό, είχε προσφύγει σ' αυτό ένας ζαλπουτός μπίζνεσμαν της Νέας 'Υόρκης, μένεις πνέοντας έναντιον ενός 'Αγγιλο κόμητος, που, προκρίνοντας πολύ έλαφρά στο αυτοκίνητό του, του είχε έσει την πινακίδα με τον αριθμό! Το δικαστήριο επέβλεσε στον κόμητα, που είχε μείνει με το στόμα ανοικτό ακούγοντας την κατηγορία, να πληρώσει στον μπίζνεσμαν τα 4 δολάρια, που στοιχίσε η πινακίδα, και έπιπλέον να του καταβάλει τα έξι δολάρια της δις δις λίρας β-ν-ζίνης, που έκρυψε για να έρθη από τον τόπο του «ατυχήματος» στο δικαστήριο!

'Ο κόμητης άκούει το φυσικό και δεν κρούει, προφανώς, γιατί έτυχε να μην κρατάει τόσο φιλάπάτω του και υποχρεώθηκε να περιμένη μιαμιση ώρα στο δικαστήριο, ώσπου να τού τὰ φέση από την άλλη άκρη της Νέας 'Υόρκης, όπου βρίσκονταν το ξενοδοχείο του, ο υπηρέτης του!

— Κι' έπειτα ο λόγος μας έκανε μια κνιλική κίνησι από τὰ πλάγια, έτσι...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΣΙΚΝΟΠΕΜΠΤΗ

Της Τσικνοπέμπτης τη θραδουά, πίνουν, χορεύουν και γλεντάνε ξεχνά τις έννοιες μια καρδιά της Τσικνοπέμπτης τη θραδουά και όλες οι καρδιές μεθάνε...

Κι' άλλη πιο λίγο ή πιο πολύ χορεύοντας ξελογιασμένη

— άλλη πιο λίγο ή πιο πολύ — παίρνει και δίνει ζαλισμένη.

Εκείνος τούς ρώτησε τότε:

— Γιατί μου τὰ βάζετε αυτά;

— Για να σε καρφώσουμε, τού αποκρίθηκαν, πάνω στην πυρά. Με τις πρώτες φλογές, που θα σε τυλίξουν, είναι έπόμενο να θελήσης να κατεβής. Κι' έτσι θα υποφέρης πιο πολύ.

'Ο Πολύκαρπος χαμογέλασε:

— Αφήστε με χωρίς αυτά τα δεσμά, τούς συμβούλασε. 'Ο κύριος μου, που μου άνοιξε το δρόμο εδω, δε θά με παρατήρη. Θά με συγκρατήσει η γαρι του.

Ανέθηκε κατόπιν στον σαρφ των έξιλων και προσευχήθηκε με δυνατή φωνή στον Χριστό, ευχαριστώντας τον για την τιμή, που λάβαινε, να συγκρατηθεί ανάμεσα στους μαρτύρες.

'Η άρχαία διήγησι του μαρτυρίου του, που γραφόε από αυτόντες χριστιανούς, άναφέρει τα έξης θαύματα και συγκινήσεις:

«Τότε ξεπήδησε μεγάλη φλόγα κι' είδαμε ένα θαύμα—έτσι από μας άξιωθήκαμε να το δούμε και φυλαχθήκαμε σώσι, για να το αναγγείλουμε και στους λοιπούς. Οι πύσινες γλώσσες, λοιπόν, που ξεχύθηκαν από κάτω, σχημάτισαν ένα είδος καμφοράς, σαν πανί καραβιού φουσκωμένο από τον άνεμο, και περπατήσαν το σώμα του μαρτύρου. Κι' αυτός βρισκόταν στη μέση οχι σαν σάρκα που κίετα, αλλά σαν ψωμί που ψηνεται στο φάρονο ή σαν χρυσάφι και σαν σόμι που περναίται στο καμίνι. Και μέσα ήρθε μια ερώδια σαν από κάποιο άκροδ θυμίσμα».

Τα παραδόχα αυτά θαυμάσιμα βάσταζε κάμποση ώρα. 'Η άρχαία αφήγησι άναφέρει ύστερα, ότι προστάσαν έναν «καυρεκτορά» (χασάπη) να χτυπήσει τον μαρτύρα με μαχαίρι. 'Η φωτιά τώρα κάπνισε το σώμα του από έρωσα, συντόμευσε το σάβανο της.

'Ο έκοντοργός, που βρισκόταν επί κεφαλής των στασιαστών, είχε όπ' όψι του ότι οι πιστοί θα έπαύοντο το σπντ λείψαν. Γι' αυτό προστάδε ν' άναψή μια άλλη φωτιά και το έκανε.

'Αλλά οι πιστοί, όταν έπρεσε το βράδυ, ήσαν και μέσωναν μ' ευλάβεια τα κόκαλα που είχαν άμεινι εντ μέσα στις σταχτές και τὰ έθαψαν σ' ένα κοινό τόπο.

'Η κηνή του 'Αγίου Πολύκαρπου τελείται στις 23 του μηνός Φεβρουαρίου.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

Θερμή άνάμνησι, γλυκειά, θά μάς αφήση αυτό το θράδυ — έλα, μη φαίνεσαι κακία — για τέτοια άνάμνησι γλυκειά αξίζει το άμοιβαίο χαδι.

Της Τσικνοπέμπτης τη θραδουά, πίνουν, χορεύουν και γλεντάνε ξεχνά τις έννοιες μια καρδιά της Τσικνοπέμπτης τη θραδουά και όλες οι καρδιές μεθάνε...

Κι' άλλη πιο λίγο ή πιο πολύ χορεύοντας ξελογιασμένη

— άλλη πιο λίγο ή πιο πολύ — παίρνει και δίνει ζαλισμένη.

Εκείνος τούς ρώτησε τότε:

— Γιατί μου τὰ βάζετε αυτά;

— Για να σε καρφώσουμε, τού αποκρίθηκαν, πάνω στην πυρά. Με τις πρώτες φλογές, που θα σε τυλίξουν, είναι έπόμενο να θελήσης να κατεβής. Κι' έτσι θα υποφέρης πιο πολύ.

'Ο Πολύκαρπος χαμογέλασε:

— Αφήστε με χωρίς αυτά τα δεσμά, τούς συμβούλασε. 'Ο κύριος μου, που μου άνοιξε το δρόμο εδω, δε θά με παρατήρη. Θά με συγκρατήσει η γαρι του.

Ανέθηκε κατόπιν στον σαρφ των έξιλων και προσευχήθηκε με δυνατή φωνή στον Χριστό, ευχαριστώντας τον για την τιμή, που λάβαινε, να συγκρατηθεί ανάμεσα στους μαρτύρες.

'Η άρχαία διήγησι του μαρτυρίου του, που γραφόε από αυτόντες χριστιανούς, άναφέρει τα έξης θαύματα και συγκινήσεις:

«Τότε ξεπήδησε μεγάλη φλόγα κι' είδαμε ένα θαύμα—έτσι από μας άξιωθήκαμε να το δούμε και φυλαχθήκαμε σώσι, για να το αναγγείλουμε και στους λοιπούς. Οι πύσινες γλώσσες, λοιπόν, που ξεχύθηκαν από κάτω, σχημάτισαν ένα είδος καμφοράς, σαν πανί καραβιού φουσκωμένο από τον άνεμο, και περπατήσαν το σώμα του μαρτύρου. Κι' αυτός βρισκόταν στη μέση οχι σαν σάρκα που κίετα, αλλά σαν ψωμί που ψηνεται στο φάρονο ή σαν χρυσάφι και σαν σόμι που περναίται στο καμίνι. Και μέσα ήρθε μια ερώδια σαν από κάποιο άκροδ θυμίσμα».

Τα παραδόχα αυτά θαυμάσιμα βάσταζε κάμποση ώρα. 'Η άρχαία αφήγησι άναφέρει ύστερα, ότι προστάσαν έναν «καυρεκτορά» (χασάπη) να χτυπήσει τον μαρτύρα με μαχαίρι. 'Η φωτιά τώρα κάπνισε το σώμα του από έρωσα, συντόμευσε το σάβανο της.

'Ο έκοντοργός, που βρισκόταν επί κεφαλής των στασιαστών, είχε όπ' όψι του ότι οι πιστοί θα έπαύοντο το σπντ λείψαν. Γι' αυτό προστάδε ν' άναψή μια άλλη φωτιά και το έκανε.

'Αλλά οι πιστοί, όταν έπρεσε το βράδυ, ήσαν και μέσωναν μ' ευλάβεια τα κόκαλα που είχαν άμεινι εντ μέσα στις σταχτές και τὰ έθαψαν σ' ένα κοινό τόπο.

'Η κηνή του 'Αγίου Πολύκαρπου τελείται στις 23 του μηνός Φεβρουαρίου.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ Πολύκαρπος

'Από τούς 'Αγίους της εβδομάδας

ΕΚΕΙΝΟ που οι ρωμαϊκές άρχες της Σμύρνης επιδίωκαν τόσο καιρό, είχε έ-π' τέλους επίτευχθι. 'Από την άκροταμύδια δύο μικρών παιδιών, που έπαίξαν κοντά στο έξοχικό σπίτι, όπου κρυβόταν, άνακαλύφθηκε και πιάθηκε ο υπεργήρος επίσκοπος Πολύκαρπος.

'Η έδωρη διέτρεψε σαν άστραπή τη μ-γάλη κι' έμορφη πόλη της Μικράς 'Ασίας, έκείνο το φλεβροβιτικό πρωινό του 156 μ.Χ.

'Ο λευκόμαλλος επίσκοπος, με το ίσχνό κι' έρεπώμενο από τον χρόνο σώμα, όδηγήθηκε στο άμφιθέατρο της πόλεως, που οι κερκίδες του ήταν πλημμυρισμένες από χιλιάδες ειδωλόλατρες. 'Ο άνθρακος Στά-τιος Κοδράτος ήταν καθισμένος στην τιμητική έξέδρα. Τον περιγύριζαν οι ανώτατοι αξιωματούχοι κι' οι προκρίτοι της Σμύρνης. 'Όταν ο Πολύκαρπος στάθηκε κάτω από την εξέδρα, ο άνθρακος έσκυψε και τού συστήσε:

Αγνήσου την πίστι σου στον Χριστό κι' είσαι έλεύθερος.

'Ο σεβάσιμος γέροντας τον κύτταξε καλά στα μάτια και τού αποκρίθηκε με πρσο άλλα σθερό τόνο:

— Ουδόντα έξ χρόνια του υπηρέτω και σε τίποτα δε μ' έσφαλεν. Πιάς, λοιπόν, είναι νοητό να άφρηθω τον βασιλά μου και σωτήρη μου;

'Ο άνθρακος σά να μην έδωσε σημασία στα όσα έκούσε, έπανέλαθε:

— Σού ζητώ ν' άναγνωρίσης τη θεϊκή ι-διότητα του Καίσαρος.

'Αλλά κι' αυτή τη φορά, πήρε την άπάντησι που ταίριαζε σε στόμα χριστιανικό!

— Έρείς, πώς είμαι χριστιανός! Πώς μπορώ ν' άναγνωρίσω άλλο θεό από τον μόνο κι' αληθινό;

Οι προσκλήσεις, που άπηύθυνε ο άνθ-ράτος, ήταν επιβεβλημένες να γίνουν από τυπικούς λόγους. Το διάταγμα των διαγ-μάν ώριζε ότι όποιος χριστιανός άντιόταν την πίστι του κι' όμολογούσε για θεό τον αυτοκράτορα 'Αντωνίνο Πίο, μπορούσε

Ἀρχισα νὰ κουνῶν τὸ κεφάλι μου δεξιά-ἀριστερά, ἐνῶ προχωροῦσα τὸ ραβδί...

Κυνηγώντας φίδια ΜΕ ΤΗ ΘΗΛΕΙΑ

Ἡ τρομακτικὴ περιπέτεια ἐνὸς κυνηγοῦ στὴ Βενεζουέλα

Η ΚΑΡΔΙΑ μου χτυποῦσε σὰν νὰ πήγαινε νὰ σπᾶση, ἐνῶ τὸ αἷμα εἶχε παγώσει στὶς φλέβες μου. Γιατί, ἀπ' τὸ κλαδί τοῦ δέντρου ὅπου καθόμουν καθυλάκιε, ἐβλεπα μπροστά μου, σ' ἀπόσταση 2 μέτρων τὸ πολὺ, μιά «λόγχη», τὸ φαριμακρὸτερο φίδι τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς. Δὲν εἶχα δὲ μαζὶ μου, γιὰ ν' ἀμυνθῶ, παρὰ μόνον ἓνα ραβδί μακρὺ ὡς 1½ μέτρο κι' ἓνα κομμάτι σκονινί. Ἦταν τὰ συνεργὰ μου, μὲ τὰ ὁποῖα κυνηγοῦσα κι' ἐπίπαινα φίδια ζωντανά. Κανείς ὁμως κυνηγὸς φιδιῶν δὲ θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ πιάσει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μιά «λόγχη»...

Οὐτὲ καὶ μποροῦσα νὰ κατεβῶ ἀπ' τὸ δέντρο... Πρῶτα δὲ θὰ προλάβαινα. Κι' ὕστερα, μὲ περίμενον διπλά σὺν κορυμὸν τοῦ, στὸ ἔδαφος, ἄλλα δύο τέτοια φίδια! Εἶχα προχωρήσει, μαζὶ μ' ἓνα Ἰνδιάνο ὁδηγὸ μέσῃ στὴ ζούγκλα τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ Ὁρενκού, στὴ Βενεζουέλα, γιὰ νὰ κυνηγήσω ζωντανὰ φίδια.

Ξαφνικὰ λοιπόν, ἀκούσαμε ἓνα παιδαῖο μόνον ἀπὸ φωνὲς πουλιῶν. Κάτι τὰ τρώμαξε, μὲ ἐξήγησε ὁ ὁδηγός μου. Ἰσως κανένα φίδι. Διαπίστωσα πὺς ὅλος ἐκεῖνος ὁ θόρυβος ἐρχόταν ἀπ' τὸ μοναδικὸ δέντρο ποὺ ὑπῆρχε σ' ἓνα νησάκι, στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, 50 μέτρα περίπου

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλούς Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕ'ΙΜΣ ΤΣΕ'ΙΖ Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΚΑΙ Η ΓΟΗΣΣΑ

Μιάς στιγμῆς ἀδυναμίας κάνει ὁ ἀρρεβνὴ ἐντὶμο τεχνίτη καὶ τὸν στέλνει σὲ μιά φρικτὴ φυλακή, σωτὴ κόλασι τῶν ζωντανῶν. Ὅταν, μὲ φοβεροὺς κινδύνους, κατορθώνει νὰ ξεφυγῇ ἀπὸ κεῖ, πέφτει σὲ δίκτυα μίας σατανικῆς γυναίκας, διψασμένης γιὰ χρῆμα, ποὺ τὸν κάνει ἀδελφὸν τοῦ συνένονό της σὲ μιά συγερὴ δολοφονία. Ἐπειτὰ ἀπ' αὐτὸ, δεμένον πιά ἀπ' τὸ ἐγκλημα, περνᾶ μερὲς ἀνέλπιτης ἀγωνίας, ὥπου μιά σφαῖρα δίνει τὴν πρῶ ἀπρόσπτη λύσι στὸ ἐφ' αἰτικὸν δράμα τους.

Πρόκειται γιὰ ἓνα ἀριστοτεχνικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, ποὺ θὰ συναρπάξει καὶ θὰ συγκλονίσῃ κυριολεκτικὰ τοὺς ἀναγνώστες μας.

μακρὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόμουν. Χρησιμοποιοῦντας τὰ κιάλια μου, εἶδα πραγματικὰ ἓνα φίδι τυλιγμένο γύρω ἀπὸ ἓνα κλαδί, κοντὰ σὲ μιά φωλιά πουλιῶν.

Μοῦ φάνηκε πὺς ἦταν βόας. Ὅπωςδήποτε, ἐτοίμασα τὸ σκονινί καὶ τὸ ραβδί μου, μπήκα στὸ σπῆλ ποὺ καὶ προχώρησα πρὸς τὸ νησάκι. Σκαρφάλωσα στὸ δέντρο καὶ καθήσα πάνω σ' ἓνα κλαδί.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνη μονάχα κατάλαβα τὸ φοβερὸ λάθος μου: Τὸ φίδι δὲν ἦταν βόας, ἀλλὰ «λόγχη». Τὸ εἶδα νὰ σφίγγῃ τὶς σπείρες του, ἐτοιμὸ νὰ ἐπιτεθῇ. Καθὼς παλλότανε ἡ οὐρά του, χτυποῦσε πάνω στὸ φλοιὸ τοῦ δέντρου. Τὸ ἀπείσιον τριγωνικὸ κεφάλι του ἀνεβοκατέβαινε ἀργὰ καὶ τὰ μάτια του, κρῦα σὰν χάντρες, ἦταν καρφωμένα στὰ δικά μου...

Παγωμένος ἰδρώτας ἔτρεχε στὴν πλάτη μου. Παρακαλῶντας σιωπηλὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴν ἐρεθισθῇ τὸ φίδι μὲ τὶς κινήσεις μου, κι' ἐπιταχύνω ἐστὶν τὴν ἐπιθεσί του, ἐβγαλα τὸ σκονινί ἀπ' τὴν τσέπη μου.

Μὲ χέρια ποὺ τρέμανε, τῶδεσα στὸ ραβδί κι' ἐτοίμασα στὴν ἄλλη ἀκρὴ του μιά θηλεία. Ἐπρεπε νὰ τὴν περάσω ἀμέσως στὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ, μὲ τὴν πρώτη ἀπόπειρα — γιὰτί δὲ θὰ μποροῦσα νὰ κάνω καὶ δεύτερη!

Ἦξερα ἀπὸ πείρα ὅτι, γιὰ ν' ἀποφύγῃ προσωρινὰ τὴν ἐπιθεσί του, ἔπρεπε νὰ τραβήξω τὴν προσοχή του μὲ κάποια ἀσυνηθιστὴ κίνησι μου, ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ τὴ θηλεία ποὺ θὰ τὸ πλησίαζε σιγά-σιγά... Ἀρχισα πραγματικὰ νὰ κουνῶ καὶ ζωπρὰ τὸ κεφάλι μου δεξιά-ἀριστερά. Ἐνῶ συγχρόνως προχωροῦσα τὸ ραβδί ὅσο πιὸ ἀργὰ μποροῦσα.

Τέλος, μὲ μιά ἀπότομη κι' ἐπιθεσί κίνησι, πέρασα τὴν θηλεία πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του κι' ἀμέσως σήκωσα ψηλὰ τὸ ραβδί. Τὸ σκονινί σφίχτηκε καὶ μπόρεσα ἐστὶν ν' ἀνασηκώσω τὸ φίδι πάνω ἀπ' τὸ κλαδί.

Μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε, φώναξα στὸν ὁδηγὸ νὰ μοῦ φέρῃ ἓνα σακκούλι ἀπὸ γοντρὸ καραβόθυνο, ὅπου ἔβαλα τὰ φίδια ποὺ ἐπίπαινα.

Πραγματικὰ, ὁ Ἰνδιάνος ἦρθε κι' αὐτὸς στὸ νησάκι... Κι' ἐμπήρε ἀμέσως ἓνα οὐλοισμα φρίκης, ποὺ ἔκανε νὰ σηκωθοῦν οἱ τρίχες μου! Ὑστερα ἔπεσε στὸ νερὸ κι' ἀπομακρύνθηκε κολυμπώντας σὰν τρελλός.

— Εἶν' ἄλλα δύο φίδια κάτω ἀπ' τὸ δέντρο! μοῦ φώναξε. Κύτταξε πρὸς τὰ κάτω... καὶ παρὰ λίγο νὰ λιποθυμήσω.

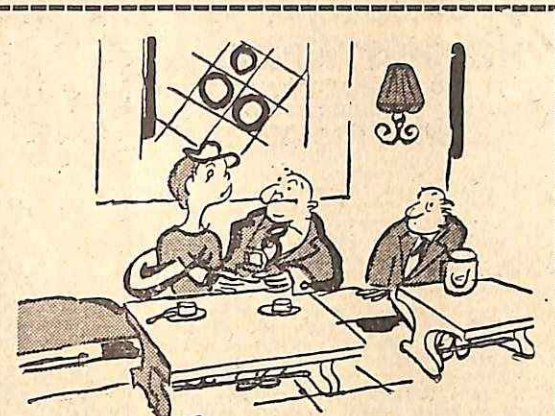
Μ' ἓνα δεύτερο κομμάτι σκονινί, ἔδεσα τὸ ραβδί πάνω στὸ κλαδί τοῦ δέντρου, ὥστε νὰ ἐλευθερωθῶν τὰ χέρια μου. Ὑστερα ἀρχισα νὰ κόβω κλαριά, νὰ ξεκολλᾶω κομμάτια φλοιοῦ τοῦ δέντρου, καὶ νὰ πετάω στὰ φίδια ποὺ παραμυθνεῖαν ἀπὸ κάτω.

Πέτυχα νὰ χτυπήσω ἐστὶν τὸ ἓνα ἀπ' αὐτά, ποὺ δούτησε ἀμέσως στὸ ποτάμι καὶ χάθηκε. Γρήγορα ὁμως ποὺ σώθηκαν τὰ πολεμοφόδιά μου... Πέταξα ὕστερα τὸ καπέλλο μου στὸ φίδι ποὺ ἀπομένε, ἐλπίζοντας νὰ τὸ τρομάξω. Τοῦ πέταξα ἄκουα καὶ τὸ ποικαμίσιο μου, τὶς μπότες μου, τὶς κάλτσες μου. Τίποτα ὁμως!

Τέλος, ἐβγαλα τὸ παντελόνι μου, μένοντας γυμνὸς καὶ τοῦ τὸ πέταξα. Πέτοντας, αὐτὸ ἀπλώθηκε καὶ σκέπασε τελείως τὸ φίδι. Σατισμένο καὶ θυμωμένο, τὸ ἔσπετο ἀπομακρύνθηκε τότε καὶ χάθηκε μέσα σὲ μιά τρύπα.

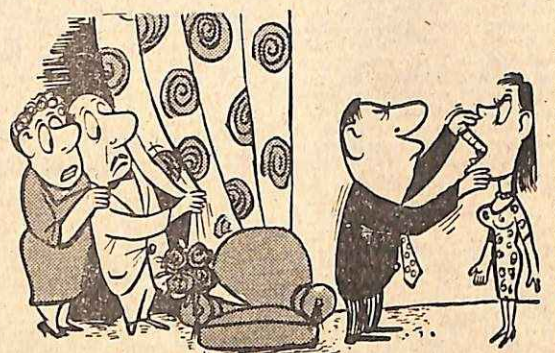
Ἐλυσα ἀμέσως τὸ ραβδί μὲ τὸ πιασμένο φίδι καὶ κατέβηκα ἀπ' τὸ δέντρο. Πέρασα πάλι τὸ ποτάμι, κρατώντας ψηλὰ τὴ «λόγχη». Βγήκα στὴν ὁχθὴ κι' ἔπειτα τὸν ὁδηγὸ μου νὰ κρατήσῃ ἀνοιχτὸ τὸ σακκούλι γιὰ νὰ ρίξω μέσα τὴ λεία μου.

Ἦταν ἡ μόνη «λόγχη» ποὺ ἐπίπαισα ποτὲ ζωντανή.

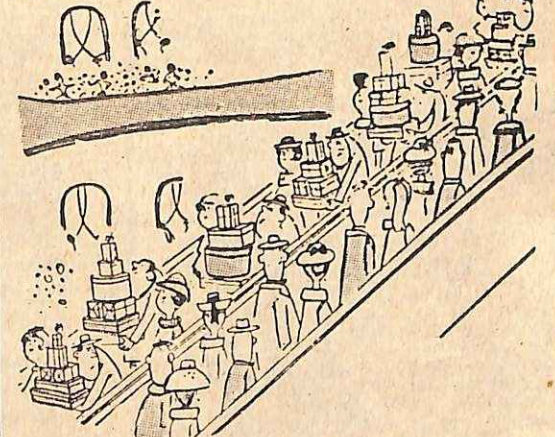

Ἐκεῖνος: Κάποιος σοφὸς εἶπε πὺς τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦν τὴ φιλία...

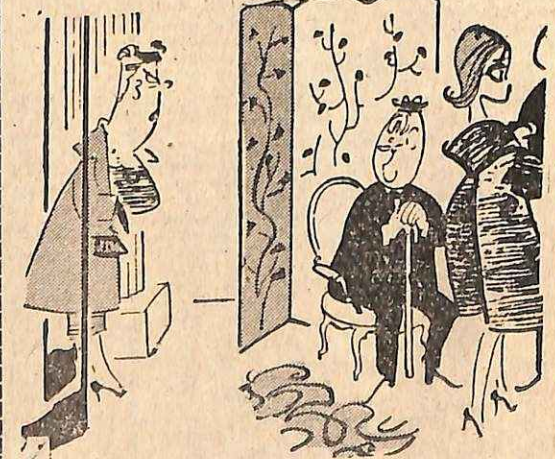
Ἐκεῖνη: Ναι. Καὶ τὰ μεγάλα τὴ μεγαλύνουν!...

— Εἶναι κτηνίατρος ὁ ὑπονήφιος καὶ θέλει φαίνεται νὰ ἐξακριβώσῃ πόσων χρονῶν εἶναι ἡ κόρη μας!

Ξεσιούλημα!...

— Μοῦ γάλασε ὅλη τὴν ἐμπληξί, ποὺ σοῦ ἐτοίμασα, γυναῖκα... Εἶπα πᾶσι τὴ γραμματέα μου νὰ δοκιμάσῃ τὸ γυνίνο παλὸ ποὺ θὰ σοῦ ἀγοράζω!

Οἱ διασημότερες ΓΥΝΑΙΚΕΣ τῆς ἱστορίας

Ἀγνή Σορέλ, ἡ «κυρὰ τῆς ὁμορφιάς»

Ὁταν ὁ Κάρολος 7ος ἀνέθηκε στὸ θρόνο, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Γαλλίας βρισκόταν στὴν ἐξουσία τῶν Ἀγγλων. Γι' αὐτὸ, οἱ σύγχρονοί του τὸν ἀποκαλοῦσαν «βασιλίσκο». Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ «βασιλίσκος» ποὺ τὸν περιγελοῦσαν ὅλοι, κατὰφερε νὰ διώξῃ τὸν ξένον κατακτητὴ καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ χώρα του. Σ' αὐτὸ τὸν ἀπελευθερωτικὸ πόλεμο τὸν ἐσπάρξαν δύο γυναῖκες: ἡ Παρθένος τῆς Ὁρλεάνης καὶ ἡ Ἀγνή Σορέλ.

Ἡ πρώτη τὸν ἐνθουσίασε μὲ τοὺς δραματισμούς της καὶ τοῦ ξανάδωσε τὴ χαμένη πίστι του, ἡ δεύτερη τὸν γοήτευε μὲ τὴν ἀσυνκρίτη ὁμορφιά της καὶ κέντρισε τὴν κοιμισμένη φιλοδοξία του. Ἡ Ἀγνή Σορέλ εἶχε γεννηθῇ στὸ Φορντὸ τῆς Γουαίνας κατὰ τὸ 1409. Ἡ μητέρα της καταγόταν ἀπὸ παλὰ οἰκογένεια εὐπατρίδων, ποὺ εἶχε ἐκπερεῖ μὲ τὸν καιρὸ, ἐνῶ ὁ πατέρας της δὲν ἦταν εὐγενής. Ἀλλ' ὁ δούκας τοῦ Κλερμόν, ποὺ ἐκτιμοῦσε τὴν σωφροσύνη καὶ τὴν ἱκανότητά της, τὸν εἶχε καίμει σύμβουλό του καὶ τοῦ ἐμπιστευόταν τὶς σοβαρότερες ὑποθέσεις τοῦ δουκάτου του. Ὁ πατέρας Σορέλ ἦταν ἐπίσης πολὺ ἐντιμὸς, πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν κατὰφερε νὰ πιάσῃ περιουσία. Οἱ γονεῖς τῆς Ἀγνῆς δὲν εἶχαν, λοιπόν, μεγάλες φιλοδοξίες γιὰ τὴν κόρη τους κι' ὅταν ἡ δούκισσα τῆς Γουαίνας τὴν ζήτησε γιὰ ἀνυψωστρία, τὴν ἐστεῖλαν πρόθυμα στὴν αὐλὴ τοῦ Νανσύ.

Ἡ δούκισσα ἐστεῖλε ἀργότερα τὴν Ἀγνή στὴν κόρη της, ποὺ εἶχε παντρευθῇ τὸν Κάρολο 7ο. Ὁ βασιλιάς πρόσεξε τὴν λεπτὴ καὶ χαριτωμένη ὁμορφιά της κι' ἀρχισε νὰ δείχνῃ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν. Ἡ βασιλίσσα δὲ μποροῦσε ἰσως νὰ διακόψῃ αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο. Ἀλλ' εἶχε τὴν φυσικὴ εὐγένεια νὰ τὸ ἀνεχθῇ. Κι' ἰσως τὸ ἐνίσχυσε, κάνοντας τὴ σκέψι ὅτι ἓνα σταθερὸ ἀσθεμα τοῦ βασιλιά σὺζῶντος τῆς ἦταν προτιμότερο ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἀπιστίες του, ποὺ τὸν ἐξέθεταν στὰ μάτια τῶν αὐλικῶν του.

Τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ, ὅμως, κῆλσε ἀργὰ καὶ πέρασε καιροὺς ὥπου νὰ ἐξελιχθῇ σ' ἓνα μόνιμο δεσμό. Ἐκεῖνο ποὺ διολογοῦν ὅλοι οἱ διογράφοι τῆς Ἀγνῆς εἶναι ὅτι δὲν ἐπιδίωξε νὰ ἐπιδουλώσῃ τὸ βασιλιά στὰ θέλημά της. Προσπάθησε, τοὐναντίον, νὰ τὸν ἐγγλῇ ἀπὸ τὴν ἀδρανεία του καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ καταλάβῃ ποῖο ἦταν τὸ καθήκον του.

Μιά μέρα, ἀφηγείται ἓνας χρονικογράφος, ὁ Κάρολος 7ος κάλεσε τὸν ἰδιότερο ἀστρολόγο του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ πῇ ποῖο θὰ ἦταν τὸ μέλλον τῆς Ἀγνῆς.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε αὐτός, ἀφοῦ συμβουλευθῇ τὸ ὥροσκοπὸ τῆς νέας, ἡ τὰ ἀστρά παύει νὰ με γεγελᾶσθαι ἢ νὰ αὐτὴ θὰ γίνῃ φίλη ἐνός μεγάλου βασιλιά.

Ἡ Ἀγνή, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, χαμογέλασε πονηρὰ καὶ εἶπε στὸ βασιλιά: — Ἄν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, μεγαλειότατε, σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε νὰ πάω στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἐκεῖνο ποὺ προφητεύουν γιὰ μενα τὰ ἀστρά θὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ προφητεία αὐτὴ δὲ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει σίχλι μὲ ὄρα.

Ὁ Κάρολος 7ος, ποὺ κατάλαβε τί σήμαιναν τὰ λόγια της, δώδεσε ἀμέσως τὸ ἀνάστημά του καὶ εἶπε: — Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ ξέρω πὺς δὲν εἶμαι μεγάλος βασιλιάς. Ἀλλὰ θὰ γίνω γιὰ τὴν ἀγάπη σου!

Καὶ ἐβλήθη ἀμέσως νὰ διώξῃ τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ κράτος του.

Ἡ Ἀγνή δὲν ἔλασε τὴν προφητεία τοῦ ἀστρολόγου. Κι' ὅταν ὁ Κάρολος 7ος κατὰφερε ν' ἀνακτήσῃ τὸ βασιλεῖό του, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση: — Τὰ ἀστρά εἶπαν τὴν ἀλήθεια.

Ἦταν τότε ἡ πραγματικὴ βασιλίσσα τῆς Γαλλίας. Τὴν ἀποκαλοῦσαν «κυρὰ τῆς ὁμορφιάς» κι' οἱ πιὸ περηφάνοι αὐλικοὶ ἱσχυοῦν τὸ κεφάλι μπροστά της.

Ἀλλ' ἡ Ἀγνή εἶχε ἓνα θαυμάσιο ἐχθρὸ στὸ πρόσωπό τοῦ Δελφίνο, ποὺ ἀνέθηκε ἀργότερα στὸ θρόνο μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Λουδοβίκου 11ου.

Ὁ πολέμιας εἶχε γεννηθῇ ἀπὸ τὸν ποῖτο γάμο τοῦ πατέρα του κι' ἦταν ἕξι ἐτῶς χρονῶν ὅταν ἡ Ἀγνή ἐμφανίστηκε στὸ Λουβρὸ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὴ μίσησε καὶ τὸ μῖσος του μεγάλωσε ὅσο τὴν ἐβλεπε νὰ σποῦνη τὸν πατέρα του στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἀγγλων. Τὴν ἀπελευθεροῦσε τῆς πατρίδας του ἀπὸ τὸν ξενικὸ ζυγὸ φιλοδοξίας νὰ τὴν κάμῃ ὁ ἴδιος καὶ γι' αὐτὸ καιροῦσαν, ποὺ ἐβλεπε τὸν πατέρα του ν' ἀδιαφορῇ. Ἀλλὰ τότε ἡ καινογενὴς εὐνομένη εἶχε ἄλλοῦ τὰ σνέδια τῆς.

Τρελλὰ ἀπὸ τὴ λύσσα του, ὁ Δελφίνος ἔβρισκε τότε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐγκατέστησε δὴ καὶ τὴν αὐτὴν στὴ Νορμανδία καὶ δὲ δίστασε νὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς ἐχθρούς της πατρίδας του, γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια τοῦ πατέρα του. Ὅταν, ὁμως, εἶδε ὅτι οἱ Γάλλοι νικούσαν, ἔτρεξε στὸ βασιλικὸ στρατόπεδο καὶ πῆρε κι' αὐτὸς μέρος στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἀγγλων.

Μετά τὸν τεματισμὸν τῶν οἱ ἐπιθεσίς του ἐνόντων τῆς Ἀγνῆς ἔγιναν πιὸ θιασιε ἀπὸ πρῶν. Μιά μέρα, στὸν πύργο τῆς Σινόν, τὴν κινήθηκε μὲ τὸ ἐγγειοδίο στὸ γέρι καὶ κάποτε ἄλλοτε τὴν γαστροκόμισε μπροστὰ σὲ πολλὰς κυρίες τῆς αὐλῆς.

Ὁ βασιλιάς καὶ στίς δύο αὐτὲς περιπτώσεις θέλησε νὰ ἐξορίσῃ τὸν πρίγκηπα καὶ νὰ τὸν ἀποεὐνώσῃ ἀπὸ κάθε δικαίωμα πάνω στὸ θρόνο τῆς Γαλλίας. Ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ Ἀγνή, ποὺ κατὰφερε νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του νὰ φασὶ μεγαλῶνους καὶ νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ὁ Δελφίνος, ὅστόσο, δὲν κατέθεσε τὰ ὄπλα. Κι' ὅταν εἶδε ὅτι δὲν κατὰφερε τίποτα μὲ τὴ βία, κατέφυγε σ' ἓνα σατανικὸ τέχνημα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὑπῆρχον ἓνας πολὺ δημοφιλὲς ἀντρας, ποὺ ὀνομαζόταν γιὰ τὶς κατακτήσεις του, ὁ κόμης Σαμπᾶν ντὲ Νταμαρτέν. Δελφίνος, λοιπόν, τὸν ἔκανε φίλο του καὶ τοῦ ὑπόδειξε τί ζήτοῦσε ἀπ' αὐτόν: ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ σαγηνεύσῃ τὴν διορφή Ἀγνή καὶ νὰ τὴν ἐκθέσῃ ἀνεπαρόνθωτα.

— Ἀλλ' ἡ ὁρὴ τοῦ βασιλιά θὰ ξεσπάσῃ ἀπὸ πάνω μου παρατήρησε ὁ Νταμαρτέν.

— Ἡ Ἀγνή δὲν εἶναι γυναῖκα του κι' ἐστὶν δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ πῇ τίποτα, ἀπάντησε ὁ Δελφίνος.

— Ἐστὸ, εἶπε ὁ Νταμαρτέν. Ἀλλὰ θὰ μὲ κατεδιώξῃ κρυφὰ.

— Θὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ θὰ πάς γιὰ κάμποσο καιρὸ στὰ κτήματά σου, ἀπάντησε ὁ Δελφίνος. Ἀλλῶστε, ὁ βασιλιάς εἶναι γέρος καὶ δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ πεθάνῃ... Μετὰ τὸ θάνατό του βασιλιάς θὰ εἶμαι ἐγὼ! Καὶ τότε θὰ σὲ κάνω τὸν πιὸ δυνατό καὶ πιὸ πλούσιον ἄνθρωπον τῆς Γαλλίας.

Στὸ τέλος, ὁ Νταμαρτέν πείστηκε.

Ἡ Ἀγνή, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀφοσιωμένη στὸ βασιλιά, δὲν ἔβρισε ἀσυγκρίνη ὑποταχὴ στίς ἐπιμονὲς ἐρωτοτροπίας τοῦ περιφθονοῦ γυναικοκατακτητῆ. Κι' ἀφοῦ ἀντιστάθηκε κάμποσο καιρὸ, ὑπέκυψε...

Ἀλλὰ, στὸ μεταξύ, ὁ Νταμαρτέν εἶχε ἀγαπήσῃ τὴν Ἀγνή. Καὶ προσπά-

θησε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸ Δελφίνον τὶς σχέσεις του μαζὶ της. — Βρίσκουμαι ἰσως στὸν καλὸ δρόμο, ἀλλὰ, γιὰ τὴ στιγμὴ, δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο, ἐκτός ἀπὸ ὑποσχέσεις, τοῦ εἰλεγε.

Ὁ Δελφίνος, ὁμως, εἶχε τοὺς κατασκόπους του μέσα στὸ Λουβρὸ καὶ δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ ποὺ καὶ πότε συναντιόνταν οἱ δύο ἀγαπημένοι. Ἐταί, ἓνα ὁρᾶν, εἰδοποίησε τὸ βασιλιά.

Ὁ Κάρολος 7ος ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τῆς Ἀγνῆς... Ἀλλὰ τὴ βρήκε δλομόναχη.

Ὁ Νταμαρτέν, ὅστόσο, βρισκόταν πρὶν ἀπὸ μερικές στιγμὲς κοντὰ της. Ἀλλ' ἡ Ἀγνή ποὺ εἶχε προσβλέπει τὴν περιττοῦ κινδύνου, τὸν ἔκρυψε μέσα σ' ἓνα μεγάλον ἀρμαρί, ποὺ βρισκόταν στὸν τοῖχο, πίσω ἀπὸ μιά ταπετασορία.

Ὁ βασιλιάς, δέξαιος ὅτι ἄδικα εἶχαν κατηγορήσῃ τὴν ἀγαπημένη του, ἐμεινε κοντὰ τῆς ὅλη τὴ νύχτα. Ἡ Ἀγνή, ἄλλωστε, δειχτήκε πολὺ τρυφερὴ μαζὶ του καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ βλες τίς ὑποψίες του...

Τὸ ἄλλο πρωί, ὅταν ἔφυγε ὁ βασιλιάς, ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀνοιξε τὸ ἀρμαρί κι' ἐβγαλε ἀπὸ κεῖ τὸν Νταμαρτέν, ποὺ ἦταν κοκκαλιασμένος ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ἀκίνησι.

— Νόμισα πὺς θὰ πεθᾶν ἀκούγοντας τὰ τρυφερά λόγια, ποὺ εἶλες στὸ βασιλιά, τῆς εἶπε.

— Μήπως θὰ προτιμοῦσε νὰ τὸν ὁδηγήσω στὸ ἀρμαρί, ὅπου ἦσαν κρυμμένοι καὶ νὰ τοῦ πῶ: «Μεγαλειότατε, νὰ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸν ὁποῖον σὲ προδίδω, σκότωσέ με καὶ τοὺς δύο;» ἀπάντησε ἡ Ἀγνή.

Ὁ Νταμαρτέν συμφώνησε πὺς εἶχε δικήν.

— Στὸ μέλλον πρέπει νὰ εἰμαστε πρὸς προσεκτικοί, εἶπε ἡ Ἀγνή. Καὶ τώρα ποὺ περὶς ὁ κίνδυνος, πρέπει νὰ σοῦ πῶ τί αὐτὴ ἦταν ἡ χειρότερη νύχτα τῆς ζωῆς μου.

Ἀλλ' ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει μόνον προσωρινὰ. Γιατί ὁ Δελφίνος φούραε ἀπὸ τὸ κακὸ τοῦ βλέποντας πὺς ἡ ἐκδίκησί του εἶχε ἀποτύχει. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Ἀγνή εἶχε καταδικασθῇ.

Ὁ Δελφίνος, ποὺ ἔγινε ἀργότερα ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σκληροὺς βασιλιάδες τῆς Γαλλίας ἦταν συνθησισμένος στὸ ἐγκλημα.

Εἶχε σκοπεῖ τὸ μικρότερο ἀδελφὸ του, ἀφοῦ τὸν παρέσυρε σὲ παγίδα κι' εἶχε δολιχηθῇ τὴν γυναῖκα του. Καὶ τώρα εἶχε ἔρθῃ ἡ σειρά τῆς Ἀγνῆς...

Ὁ Δελφίνος προτίμησε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ δολιχηθῆναι. Μιά μέρα — ἦταν ἡ 9 Φεβρουαρίου 1450 — ἡ Ἀγνή αἰσθάνθηκε τρυφεροὺς πόνους ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὸ φαγητὸ καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ μερικές ὥρες, χωρὶς οἱ γιατροί, ποὺ ἔτρεξαν στὸ προσκέφαλό της, νὰ μπορέσουν νὰ τῆς κάμουν τίποτα...

Ἦταν τότε 40 χρονῶν. Ὁ σύνδεσμός της μὲ τὸ βασιλιά Κάρολο εἶχε κρατήσῃ ἐκκοσι δλοκλήρα χρονία. Ἀπὸ τὸ σύνδεσμο αὐτὸ εἶχε ἀποκτήσει τρεῖς κόρες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἀρτεμὶς τοῦ Πουατιέ.

Ὁ Κάρολος ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τῆς Ἀγνῆς, ἀλλὰ τὴ βρήκε ὁλομόναχη!...

ΣΤΟ Μογιόσαρ, ένα μικρό χωριό της Ν. Δ. Γαλλίας πέθανε την περασμένη εβδομάδα ο Γάλλος κωμικός Άλερι, σε ηλικία 73 χρόνων. Πριν από δέκα χρόνια, ο Άλερι, που είχε γυρίσει 72 φιλμ, εγκατέλειψε το Παρίσι και τον κινηματογράφο και αποσύρθηκε στην ησυχία αυτή γωνιά της πατρίδας του, για ν' αποφύγει σε μια άλλη του αγαπημένη ασχολία: το ψάρεμα.

Ο Άντρέ Άλερι είχε γεννηθεί στη Διέπη στις 9 Σεπτεμβρίου 1887 και σπούδασε για να γίνει γιατρός. Πριν πάει όμως το δίπλωμά του, τα παράτησε όλα, για να στρα-

Σόνια Τοήμαν: η πιο αιθέρια οτάρ

φή προς τη γλυπτική και αργότερα προς το θέατρο. Στον κινηματογράφο πρωτοπαίξε το 1920, στο φιλμ «Ερως και αυτοκίνητο». Μεταξύ των άλλων του φιλμ θα σάς αναφέρουμε μόνο μερικά: «Η κυρία του Μαξιμ», «Το δαμάσκηνο», «Διαβολοπαίχτης», «Δεσποινίς, μαμά μου», «Το δράμα της Σαγκάης», «Η διωγμάτριά σου», «Σήμερνε», «Ο άνθρωπος που γύρισε την αλήθεια». Το τελευταίο του φιλμ ήταν «Αυτή η ηλικία είναι χωρίς όριο», που γυρίστηκε το 1950.

★ Επισημαίνοντας από την Αμερική, ο Γάλλος σκηνοθέτης Φρανσουά Τρυφώ αποκάλυψε πως είναι αδύνατο ένας Ευρωπαίος να γυρίσει ένα φιλμ στην Αμερική, λόγω μιας εντελώς διαφορετικής νοοτροπίας. «Θα σάς φέρω ένα παράδειγμα», είπε. Το φιλμ του Στανλεϊ Κράμερ «Όσο θα υπάρχει ο κόσμος», που δεν συγκίνησε καθόλου την Ευρώπη, θεωρείται από τους Νεοσοβιετικούς ως το πιο εκπληκτικό φιλμ, που τους παρουσίασε ο κινηματογράφος.

★ Η Ζάν Μορώ αποφάσισε να είναι στο έργο συμπαραγωγός στα φιλμ, που θα γυρίσει, αρχίζοντας από το έργο «Μοντεράτο Καντόπιλε» για το οποίο διάλεξε ως πρωταγωνιστή τον Ζαν-Πόλ Μπελμόντο. (Το τρίγωνο της αμαρτίας). Την ίδια απόφαση πήρε και η Μπριζίτ Μπαρντό, η οποία ετοιμάζεται να επανέλθει στο σκηνικό, για να γυρίσει την «Αλήθεια». Οι αποφάσεις αυτές δεν έθυσαν καθόλου τον Ρασούλ Λεβύ, που είναι ο παραγωγός και των δύο φιλμ, και του οποίου τα κέρδη θα μειωθούν έτσι αισθητά.

★ Η μόδα στα Μπαρβέσσας Ντόσον που πρωταγωνιστεί στο «Ορέο νέκρον», θα γυρίσει τώρα στο Μαρκό μαζί με τους Σάρα Βαγέλ, Μαρίνα Βλαντό και Λέξ Μπάρεκ το φιλμ «Το μυστικό των γαλιών ανθρώπων». Επειτα θα φύγει για το Χόλλυγουντ, όπου θα γυρίσει το φιλμ «Ο Διάβολος στις 4 το πρωί» με συμπρωταγωνιστές το Σπένσερ Τρέισν και το νερό Σίδνεϊ Πουστ.

★ Η Ντόροθυ Μολόον,

Σύντομες ειδήσεις

που παντρεύτηκε στη Σαγκάη τον Ζάκ Μπερζεράκ, πρώην Παρισινό δικηγόρο και πρώην στέλεχος της Τζίντσερ Ρότερ, περιμένει ένα ευτυχές γεγονός και όπως η Μπαρντό πιστεύει ακράδαντα πως θα είναι αγόρι.

★ Ο Ρόκ Χάτσον θα θρίσκει τον Άπριλο στη Ρώμη, για να γυρίσει στα στούντιο της Ταινιοτάτα το φιλμ «Τον Σεπτέμβριο» με πρωταγωνιστή την Τζίνια Λοουμπρίτζινα.

★ Ο Υβ Μοντάν, που γυρίζει τώρα με τη Μαίριλιν Μονρόε το φιλμ «Αγαπά με», ανέβαλε χάνει της ταινίας αυτής μια τουρνέ, που έπρεπε να κάνει στην Ιαπωνία. Σύσσωμος ο τύπος της Ιαπωνίας του επέτρεψε για την αναβολή αυτή, η οποία θεωρήθηκε προσβολή. Ο Υβ έστειλε όμως στον Ιάπωνά θεατρικό επιχειρηματία κ. Τζίν ένα γράμμα για τη σύνταξη του οποίου χρησιμοποίησε όλη του την ευγένεια και διπλωματία. Τον παρακαλεί να ανακούφιση στον τύπο ότι παρέμεινε στην Αμερική, για να γυρίσει το φιλμ με τη Μονρόε, αφού προηγουμένως συνενώθηκε μαζί του και του γιστοπούλου δι:

α) «Φόξ» είναι πρόθυμο να πληρώσει 125.000 δολάρια σε περίπτωση, που μια αναβολή της τουρνέ θα ήταν απαραίτητη, και

β) ότι μόλις τελειώσει το φιλμ, θα φύγει αεροπορικά για την Ιαπωνία, δεδομένου ότι από μικρό παιδί ονειρεύεται να κάνει ένα ταξίδι στην παραμυθένια αυτή χώρα.

Ο Υβ Μοντάν αγοράζει τώρα κάθε μέρα όλες τις εφημερίδες του Τόκιο, ανυπομονώντας να δει τι εντύπωση έκανε το γράμμα του.

★ Στο νέο φιλμ του Άντρε Γκάνε «Αούστερλιτς», το μεγαλύτερο μέρος των εξωτερικών του οποίου γυρίστηκε στη Γιουγκοσλαβία, κάτω από τις στέλες πολλών Ούσσων δεν κρύβονται άντρες αλλά γυναίκες του Ζάγκρεμπ.

★ Κατά το 1959, τα δέκα πιο εμπορικά αστέρια του αμερικανικού κινηματογράφου, για τις «Ην. Πολιτείες», ήταν κατά σειράν τα ακόλουθα: 1) Ρόκ Χάτσον, 2) Κάρολ Γκραντ, 3) Τζέιμς Στιούαρτ, 4) Ντόροθυ Ντάι, 5) Ντεντ Ρέινολντς, 6) Γκλέν Φόρντ, 7) Φράνκ Σινάτρα, 8) Τζόν Γουάιτ, 9) Τζέρι Λιούις και 10) Σούζαν Χάιν-γουρντ.

★ Ο Ροζέ Βαντίμ, που θα γυρίσει το προσεχές του φιλμ στην Ιταλία, ανέφερε να του ερωδησάτο περίγυρο της Ρώμης μια έπαυλη,

στην οποία να μπορούν να στεγαστούν άνετα 40 άτομα!

★ Το νέο συμβόλαιο, που υπέγραψε η Φρανσουάζ Άρνουτ, της απαγορεύει ρητώς να επιδοθεί στο αγαπημένο της σπορ: το σκι. Για να την πληροίσει ο σύζυγός της Ζώρ, Κραβέν της δώροσε ένα θαυμάσιο υπασέλε με ρουμπίνα. Για χρήματα τα κέρδη παίζοντας πόκερ με τον Άλεξ Βεισθέλλερ, ο οποίος πάλι τα είχε κερδίσει στον ιπποδρομίο της Βισόν με τη σφαιρίδα του «Νύχτας».

★ Υστερα από τις απογοητεύσεις, που του επέφεραν οι γυναίκες, ο Γάλλος τραγουδιστής και ηθοποιός Σάρα Άσναθούρ έστράφη προς τα άλογα. Είχε δύο, τη «Θέλλας» και τη «Σάρφ», και άγγρασε τώρα ένα τρίτο καθαρόαιμα: ★ Στο νέο της φιλμ «Το κομμάτι του Ζού» η Μπελίντα Λη γυμνάζεται πως θα ελπί εν έλεος 32 ζευγάρια χαστούκια. Αυτό χωρίς να υπολογιστούν οι επαναλήψεις.

★ Η Κουτούμπα του Χόλλυγουντ Έλσα Μάγουελ θα εμφανιστεί προσεχώς για πρώτη φορά στην εθνη παρά το πλευρό του Μίκυ Ρούνεϊ του Ντην Μάρτιν και του Έντν Κάντορ.

★ Η Ίνγκριντ Μπέργκμαν περιμένει ένα καινούργιο γκκαμ, το πρώτο ύστερα από το γάμο της με το Λάρε Σμιτ. Πριν από λίγες μέρες η Μπεργκμαν δήλωσε μεταξύ άλλων σ' ένα Γάλλο δημοσιογράφο: «Το μυστικό της ευτυχίας είναι: καλή ύγεια και κακό μνημόνιο».

★ Ο Έρνεστ Μπόργκκιν και η Καίτη Χιουράντο εγγραμύσαν στο Χόλλυγουντ ύστερα από ένα μήνα το μέλιτος, που πέτυχαν στο Μεξικό. Θα συμπρωταγωνιστήσουν σε δύο φιλμ, τα οποία θα γυρίσουν το ένα κατόπιν του άλλου.

★ Ο Μωρίς Σεβαλιέ γύρισε στο Λας Βέγκας τις πρώτες σκηνές του φιλμ «Πεπέ», που θα είναι η ιστορία της ζωής του. ★ Όπως συνέβη με πολλούς και πολλές άλλες συναδέλφους της, η Γερμανίδα Σόνια Τοήμαν έφυγε κι αυτή από το γορδ και το τραγούδι, που την ανέδειξαν, σαν λαμπρό αστέρι του κινηματογράφου. Στο νέο της φιλμ «Το κατηχητικό των κολασμένων», που είναι πολεμικό δράμα, δεν υπάρχει ούτε ένας τραγουδιστής και χορός.

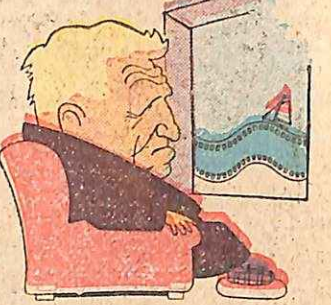
★ Η Μυλέν Ντεμονζό, που ανακηρύχθηκε «βασιλιάς» του φιλμ το 1959, ήταν πριν από οκτώ χρόνια αλλοίθωρη. Ευτυχώς το κακό διορθώθηκε με μια δύσκολη

χειρουργική επέμβαση. Άς μη ξεχνούμε όμως πως και η Άσφοδίτη, το σύμβολο της γυναικείας ομορφιάς, αλλοιωθείτε έλασφας.

★ Οι βασιλισσές του Χάρου Μπελάφοντε έβηκαν ένα καινούργιο τρόπο για να πληρώσουν και να δώσουν τα είδη τους. Στην νύχτα κατέβη το παλ, έξω από την πόρτα του διαμερίσματος του και των περιμένουν να βγεί να πάρει τη μπουκάλια με γάλα, που άφησε απ' έξω ο γαλατάς.

★ Και μια σκέψη του Φεργάντελ: «Πάνοι που είλασε, κάνουμε το πλάν για να γίνουμε διάσημοι και πασίγνωστοι κι ύστερα δοκιμάζουμε να φορούμε μαύρα γυαλιά και να κυκλοφορούμε λικνόντο για να μη μας αναγνωρίσουν».

★ Ο πρίγκιπ Φίλιππο Όρσιν

Σπένσερ Τρέισν. «Ο γέρος και το φιλμ».

και η Μπελίντα Λη γυμνάζουν μαζί στη Ρώμη, στο σπίτι ενός φίλου-μηνύχου, που είναι κοινός φίλος τους. Αυτή ήταν η τρίτη συνάντησή των δύο ερωτευμένων από τότε που η Μπελίντα, δήλωσε επίσημως πως τίποτα δεν την συνέδεε πια με τον πρίγκιπα.

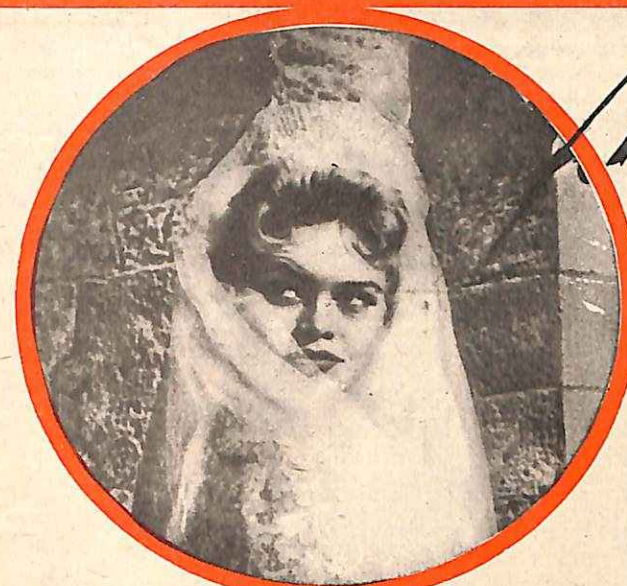
★ Ο Κάρλ Γκράντ, δήλωσε ότι καθαρά επαγγελματικοί λόγοι τον αναγκάζουν να παρατείνει την παραμονή του στο Λονδίνο. Το κουτούμπιό όμως συνεχίζει την απόφαση του με τις διάσημες ηθοποιούς: Άλμα-Κόγκαν, η οποία μάλλον πρόημε τον κλάσο και στο σπίτι της. Η κυρία Κόγκαν ούτε διασκεύει αλλά ούτε και ε-πιδεικνύει τις διαδόσεις.

★ Έξι γυναίκες πρωταγωνιστούν σ' ένα νέο φιλμ, που άρχισε να γυρίζεται στην Αμερική. Ο τίτλος του είναι: «Πέντε δρόμοι για την κόλαση» και αφορά ένα επεισόδιο του πολέμου το 1948 μεταξύ Γαλλίας και Βιετνάμ. Πρόκειται για πέντε γυναίκες του Έουζοφ Στανρό και για μια καλόγρια, που πέφτουν στα χέρια των επαναστατών, κατορθώνουν να διαφεύγουν, αλλά γνωρίζουν περιπέτειες αφάνταστα δραματικές. Πρωταγωνιστούν η Πατρίτσια Όουενς και πέντε άλλες ανώστες, αλλά νοπευτικές αράδες, για τις οποίες ο ρόλος αυτός θα είναι ο πρώτος σημαντικός της καριέρας τους: η Λίντα Βόνγκ, η Νάνσυ Κούλτ, η Νουπού Μάκ Κάρου, η Γκέρρυ Γκαίλλος και η Γκρέτα Τσάι.

★ Γυρίζοντας από το Λονδίνο, ο Ντάριο Μορένο ανέφερε ότι τον διασκέδασε πολύ το περιγμένο μιας πινακίδας, που το είδε έξω από ένα μεγάλο ρεστοράν της αγγλικής πρωτεύουσας. Ίδου τι ανέφερε: «Μη παροπνέετε αν δυσκολενικά, τε να παρκάρετε το αυτοκίνητό σας. Ο Νόε περιπλανήθηκε 40 μέρες ώπου να βρει ένα μέρος για να... παρκάρει την κιάτσή του».

★ Η Γκρέτα Γκάρμπο αποκάλυψε πως δεν υπάρχει πια κανένας λόγος να κρύβεται πίσω από μεγάλα μαύρα γυαλιά και να νοσημοποιή ψευδώνυμα, για να κρυφτεί ανέγνωλη. Κάποις πιά δεν ελπίσεται να γυρίσει και ούτε συρρίζει να την κυττάει στο πέρασμά της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Μιά αδεντάμορφη ΝΥΦΟΥΛΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ : ΛΟΥΛΟΥ ΛΟΥΓΙ ΖΟΥΡΝΤΑΝ : ΜΙΣΕΛ ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΛ : ΤΖΟΥΝΤΥ ΜΑΡΣΕΛ ΑΜΟΝ : ΤΟΝΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Τζούτυ, διευθύντρια του περιοδικού «Χαρά της ζωής», ανακαλύπτει μια μέρα στο Φανταίν Βιλλας τη Λουλού και την λανθασμένα ως το «ωραιότερο φωτομοντέλο της Γαλλίας». Σ' αυτή βοηθά πολύ ο Μισέλ, ο πιο στενός της συνεργάτης, τον οποίο σκοπεύει να παντρευτεί μόλις παση διαλύσει. Λίγο αργότερα βίαια στη Λουλού ένα «παρτενάρ», τον ωραίο Πατρίτς και αποφασίζει να τους παντρεύει. Ο Πατρίτς όμως κα-

ταβαίνει πως η Λουλού αγαπά το Μισέλ και φεύγει, γιατί δεν θέλεται να παίξη την κωμωδία. Για να μη ματαιωθεί το ρεπαρτό, ο Μισέλ δέχεται, την τελευταία στιγμή, ν' αντικαταστήσει τον Πατρίτς κι έτσι «παντρεύεται» αυτός τη Λουλού, που νοιάζει ευτυχισμένη στο πλευρό του. Ο Μισέλ όμως της δηλώνει πως δεν την αγαπά και πως θα παντρευτεί την Τζούτυ. Η Λουλού για να τον εκδικηθεί, αποφασίζει να πείσει στην αγκαλία του Πατρίτς. Εκείνος τη διώχνει και τότε πηγαίνει στον Τόνυ...

Η Λουλού δεν περίμενε να της τό ξαναπεί. "Εφυγε από το δωμάτιο του Πατρίτς κι έτρεξε να χτυπήσει την πόρτα του Τόνι, που είχε φροντίσει κατ' επανάληψη να της έκδη-λώσει το θαυμασμό του.

— Έσύ είσαι, Λουλού; Τι με θέλεις;... Άμέσως έφτασα!...

Ο Τόνυ πλησίασε την πόρτα. Τι του έλεγε η Λουλού; Τι του πρότεινε; Δεν πίστευε τ' αυτά του! Τρελλός από τη χαρά του θέλησε ν' ανοίξει την πόρτα του, δεν τα κατάφερε όμως παρ' όλες του τις προσπάθειες. Η κλειδαριά είχε πάθει έμπλοκή.

Δεν έμενε παρά ο Μάρκος. Άσφαλώς δε θα της έλεγε όχι. Η Λουλού έτρεξε στο δωμάτιό του. Βρήκε την πόρτα ανοιχτή και μόλις μπήκε, γλύστρησε μέσα στο κρεβάτι. Δεν άργησε να διαπιστώσει πως δεν ήταν μόνη εκεί μέσα. Ο Μάρκος είχε κιάλας μια άλλη επίσκεψη. Πριν απ' αυτήν είχε φτάσει εκεί η Ίουλιέττα, η καμαριέρα τους.

"Άλλη μια άποτυχία.

— Με συγχωρήτε πού σάς ενόχλησα... Καλή νύχτα σας!...

“Όλα έρχονταν ανάποδα. Κανείς δεν την ήθελε. Κανείς δεν την θοήθησε να γίνει, όπως την ήθελε ο Μισέλ, μια «μοντέρνα» κοπέλα, σαν τις άλλες φίλες του! “Ενας «τύπος» δηλαδή, που άρέσει στους άντρες... Με άργα δέματα πέρασε το χάλ και θγήκε στον κήπο. “Η νύχτα ήταν γλυκειά. “Η Λουλου κάθησε πάνω στο γρασιδί και στο φως του φεγγαριού κυτάχτηκε για μια ακόμα φορά στον καθρέφτη της.

“Ηταν όμορφη, έλκυτική κι όμως κανείς δεν την ήθελε. Ούτε ο Μισέλ, ούτε ο Πατρίς, ούτε κανένας άλλος.

Είχε ξαπλώσει πάνω στο χορτάρι και συνέχιζε τις σκέψεις της, όταν ξαφνικά φάνηκε ο Μισέλ. Τα λόγια και το ύφος της Λουλου τον είχαν ανησυχήσει, σέ σημείο που να μη μπορεί να κλείσει μάτι. Από το παράθυρό του την είδε να θγαίνει στον κήπο κι έτρεξε κοντά της από φόβο μήπως κάνει καμμία τρέλλα...

— “Ηρθες επί τέλους, Μισέλ...

Δέν έμειναν όμως πολύ εκεί. Είχε αρχίσει να χιράζει και ο Μισέλ παίρνοντας τη Λουλου στην άγκαλιά του την έφερε πίσω στο σπίτι της.

Προσέχοντας να μην κάνει θόρυβο και ξυπνήσει τους άλλους, την ανέβασε στο δωμάτιό της και την ξάπλωσε στο κρεβάτι της. Τη στιγμή όμως που έκανε να φύγει η Λουλου κρεμάστηκε από το λαιμό του και τον κράτησε κοντά της. “Απ’ εκεί άκουσαν το μεγάλο ρολόι του σπιτιού να χτυπά τις έφτά, τις όχτώ, τις έννέα... “Όλοι μέσα στο σπίτι είχαν πιά ξυπνήσει και τη νυχτερινή ήσυχία είχε τώρα διαδεχτεί ένας συνεχής θόρυβος ανθρώπων που έτρεχαν, φώναζαν, γελοούσαν. “Ο Μισέλ σηκώθηκε και με χίλιες προφυλάξεις κατάρθωσε να θγή από το δωμάτιο της Λουλου και να φτάσει στο δικό του, χωρίς να τον δη κανείς.

“Υστερα από λίγο κατέθηκε στο χάλ, όπου συνάντησε τη Τζούντυ, που φαινόταν σά να τον περιμένει.

— “Ετοίμασα την άγγε-
λία του γάμου μας. Θέλεις
να τη διαβάσεις;

— Καί τί θα έλεγες αν,
άντι της άγγελίας αυτής, ή
διευθύντρια του περιοδικού
«Χαρά της ζωής» πληροφο-
ρούσε τον κόσμο, πώς εγ-
κατέλειπε το σχέδιο να
παντρευτεί τον Μισέλ “Ωμ-
περτέν;

“Η Τζούντυ χλώμιασε. “Από μέρες τώρα περίμενε ν’
άκουση κάτι τέτοιο. Πίστευε όμως πώς ο Μισέλ δέ θα
της έλεγε ποτέ κάτι δυσάρεστο, έστω και από ευγένεια.

— “Εχεις πάλι κανένα
καινούργιο έρωτα; Θέλεις
να μου ζητήσεις καμμία ά-
ναβολή;

— Πολύ περισσότερο...
Θέλω να μου ξαναδώσης
την έλευθερία μου.

— “Η Λουλου έ;... Καί θέλεις να
σου δώσω και την εύλογιά μου;
Μά τέλος πάντων, θα είσαι εύτυ-
χισμένος μαζί της; Κάνετε ένα
δοκιμαστικό ταξίδι. “Εγώ θα σάς
περιμένω!

— “Οχι, Τζούντυ..
Αυτήν την αγαπώ
πραγματικά.

Κρύβοντας τη στενοχώρια της κάτω από ένα σαρκα-
στικό γέλιο, ή Τζούντυ έφυγε, ενώ ο Μισέλ πήγαινε στην
κουζίνα, όπου ήξερε πώς θα εύρισκε τις θείες της Λουλου.

— Δέν ξέρω αν ή στιγμή
και το μέρος είναι κατάλ-
ληλα... Πάντως έχω την τι-
μη να σάς ζητήσω το χέρι
της ανηψιάς σας!...

— “Επί τέλους!...
Και το ξέρει αυτό ή
Λουλου;

“Οχι... Την απόφασι αυτή την πήρε έτσι ξαφνικά...
“Ηταν όμως πολύ εύκολο και ευχάριστο να επανρθώση.
Σάν τρελλός έτρεξε στο δωμάτιο της Λουλου.

— Οί θείες σου έκαναν
μια μεγάλη κουταμάρα:
Τους ζήτησα το χέρι σου
κι εκείνες δέ μου το άρνή-
θηκαν.

— Μισέλ, αγάπη μου!...

“Η Λουλου τον έσφιξε για μια ακόμα φορά στην άγκα-
λιά της. “Η εύτυχία της ήταν άπεραντη, ανέλπιστη, από-
λυτη... Δάκρυα πλημύρισαν τα ώραία της μάτια.

— Μην κλαίς, μικρούλα
μου. Δέ θέλω να κλαίς, ού-
τε από χαρά. Σε λατρεύω...
Σ’ αγάπησα από την πρώτη
στιγμή που σε είδα.

—Τό ήξερα, κι’ ό-
μως φοβόμουν πώς
ποτέ δέ θα σ’ άκου-
γα να μου το πής

"Ένα φλογερό έρωτικό φιλή σφράγισε τη οϊπλή αυτή έξομολόγηση.

Οί δυό έρωτευμένοι ήσαν ακόμα σφιχταγκαλιασμένοι όταν ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι ή Τζούντυ.

— "Ω, με συγχωρήτε... Θα έπρεπε νά χτυπήσω!...

Θα ήταν πολύ προτιμώτερο γι' αυτήν, γιατί τó θέαμα πού αντίκρυσε τής έδιωχνε κάθε έλπίδα πώς ό Μισέλ θα ξαναγύριζε μιά μέρα κοντά της... Τής είχε πη την αλήθεια. Άγαπούσε πραγματικά τή Λουλου. Είχε μπροστά της τήν απόδειξη. Άπογοητευμένη και θυμωμένη έκλεισε και πάλι τήν πόρτα χτυπώντας τήν δυνατά και αποφάσισε νά φύγει άμέσως από τó Φονταίν Βιλλάζ. Δέν ήταν συνηθισμένη νά γνωρίζη άποτυχίες και αυτή ήταν ή πιό σπουδαία, ή πιό μεγάλη, πού γνώριζε στη ζωή της.

Αυτή τή φορά έπρόκειτο γιά ένα πραγματικό, ένα αληθινό γάμο. Αυτόν πού έβωνε τή Λουλου και τó Μισέλ, χωρίς φωτογράφους. "Όχι όμως και χωρίς τή Τζούντυ, ή όποια έφτασε από τó Παρίσι μαζί με τόν Πατρί, τή στιγμή ακριβώς πού τó νιόπαντρο ζευγάρι έβγαине από τήν εκκλησία.

— Μούσκασε τó λάστιχο στο δρόμο και φοβήθηκα πώς δέ θα προφταίναμε!... Τά συγχαρητήριά μου και τίς ευχές μου... Είσαι τυχερή, Λουλου. Και τώρα δουλεύει. Η «Χαρά τής ζωής» σάς προσφέρει δωρεάν ένα ωραίο γαμήλιο ταξίδι, αλλά θέλω φωτογραφίες, πολλές φωτογραφίες...

— "Εφυγαν... Δέν μās μένει πιά παρά νά γυρίσουμε κι' έμείς στο Παρίσι, Πατρίς...

— Γιατί όχι;... Είμαι στη διάθεσί σου, έτοιμος νά σ' ακολουθήσω όπουδήποτε!...

Μιά εβδομάδα άργότερα οί καμπάνες τής εκκλησίας του Φονταίν Βιλλάζ χτύπ ο ύ σ α ν χαρούμενα.

Οί διαφημιστικοί αυτοί συνδυασμοί δέν άρεσαν καθόλου στο Μισέλ. Πήρε τή γυναικούλα του στο αυτοκίνητό του κι' έφυγε όλοταχώς, χωρίς νά δώσει καμιά σημασία στην άγανακτισμένη Τζούντυ... Στο ταξίδι, πού θα έκαναν δέν είχαν ανάγκη από φωτογράφους και άλλους ένοχλητικούς...

Συγκλονιστικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΖΥΛ ΜΑΡΙ

Τό ατέλειωτο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

"Επειτα από τήν άρνησι του Ρενώ νά δώση έξηγήσεις γιά τó πού βρισκότανε τήν ώρα του έγκληματος, ό ανακριτής τον συλλαμβάνει και τόν προφυλακίζει. Ό νέος καταλαβαίνει τώρα πώς σοβαρή είναι ή θέση του, με τίς ένδείξεις πού τόν βαραίνουν, είναι όμως βέβαιος πώς θα παρουσιασθή ή Έριέτα, θα όμολογήσει τίς σχέσεις τους και θα τόν σώσει. Στο μεταξύ, άρνείται νά μιλήσει, ακόμη και στο συνήγορό του, τó διάσημο δικηγόρο Ζοντρώ-Τυρέ. Του λέει μονάχα πώς θα παρουσιασθή κάποιος και θ' αποδείξει τήν αθωότητά του. Κι' εκείνος μαντεύει ότι πρόκειται γιά κάποια γυναίκα, πού ό Ρενώ θέλει νά διαφυλάξει τήν τιμή της. Η Έριέτα παρακολουθεί με άγωνία τήν εξέλιξη τής υποθέσεως. Ούτε στιγμή δέ σκέπτεται νά παρουσιασθή και νά πη τήν αλήθεια. Η Μαρί-Ζερεμί, πού τά ξέρει όλα, τής πετάει κάθε τόσο ύπαινιγμούς. Ό Ζοντρώ-Τυρέ είχε ζητήσει προηγουμένως τó χέρι τής Έριέτας. Κι' εκείνη είχε δεχθή, παρ' όλη τή μεγάλη διαφορά ηλικίας τους, έπειδή ήταν πλούσιος. Γι' αυτό είχε δακρύσει τίς σχέσεις τής με τó Ρενώ. Τώρα ό μέλλων συζυγός τής έχει αναλάβει τήν υπεράσπισι του πρώην φίλου τής, κι' ή Έριέτα φοβάται μήπως τά μάθει όλα και τήν εγκαταλείψει.

9ον — "Αν έπρόκειτο νάρθ ή σωτήρας τής, δέ θ' άργούσε τόσο πολύ... Δέ νάρθ! Έκμυστηρεύθητε μου τó μυστικό σας, όπως σ' ένα έξομολογητή... Είναι περιττό νά σάς βεβαιώσω, ότι δέ θα τó μάθει κανείς στον κόσμο...

— Γιατί πού λόγος, έρόσον δέ θα μπορούσατε νά τó χρησιμοποιήσετε στο δικαστήριο; Δέ θα σάς ώφελούσε σέ τίποτα νά τó μάβετε...

— Με συγχωρήτε! Θα μου έδινε μεγάλη ένίσχυσι στο έργο μου... Δέν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι, όταν νάρθ ή ώρα νά μιλήσω, θαμαι πολύ πειστικότερος και θα μεταδώσω εύκολότερα τήν πεποίθησί μου στους ένόρκους, αν έξω πώς τά λόγια μου έχουν μιά αληθινή βάση;

Βέβαια, δέν άμφισβάλλω καθόλου γιά τήν αθωότητά σας. Πόσο διαφορετικά όμως θα μιλούσα, αν ήξερα αυτό τó μυστικό!... Ένώ, αν μ' αφήσετε στην άορισία, φοβάμαι μήπως ή άγρεύσι μου είναι χαλαρή, αδύνατη...

Υπολογίζω νά επιτύχω τήν αθωώσί σας. Θάβελω όμως νά μη βγή μιά άποφασί άμφισβολη, πού θα σάς άφηνε με τó βάρος τής υποψίας σ' όλη σας τή ζωή... Έπιθυμώ μιά άποφασί παραγωγή, μιά τέλεια κι' άνεπιφύλακτη αθωώσί σας. Δέ θάμηνε τότε κανένα στίγμα στην υπόληψί σας και θα μπορούσατε νά ξαναπαρέτε τή θέση σας στο στρατό, άνάμεσα στους συναδέλφους σας, πού θα σάς συμπαινούσαν ακόμα περισσότερο μετά τó άδοκι άτύχημά σας...

Εχομε ακόμη μερικές μέρες ως τή δίκη. Μπορείτε νά σκεφθήτε στο μεταξύ...

Ό Ρενώ κούνησε τó κεφάλι του και χαμογέλασε θλιμμένα.

Σάς όρκίζομαι, ότι έχω σκεφθή αρκετά, άπάντησε.

Λοιπόν;...

Ούτε μπορώ, ούτε θέλω νά σάς πώ τίποτ' άλλο...

Κι' ό νέος έσπευσε νά προσθέσει:

Έχω έμπιστοσύνη άλλωστε... Θάρθ! Θα όητε πού θάρθ!

Έσκυψε τó κεφάλι του, έμεινε άμιλητος μιά στιγμή κι' ύστερα ψιθύρισε:

Ναι, θάρθ!... Τίποτα δέ μπορεί νά τήν έμποδισή... Θα ήταν πολύ χυδαίο εκ μέρους τής νά μ'ην έρθη...

Ό δικηγόρος τόν πλησίασε, τούπιασε τó χέρι και τού είπε:

Δίχως νά τó θέλετε, παιδί μου, μ' άφίσατε νά μαντέψω ένα μέρος του μυστικού σας...

Εγώ;

Ναι, εσείς... Ξεχάσατε τί σάς είπα τίς πρώτες μέρες, πού σάς είδα; Σάς είχα πη τότε: «Αν ή γυναίκα αυτή, πού δέ θέλετε νά μου φανερώσετε τ' όνομά της, είναι άνυπαντρη, τίποτα δέ μπορεί νά τήν έμποδισή νά σάς σώσει»...

Πριν από μερικές στιγμές, λοιπόν, άφί-

σατε νά σάς ξεφύγει μιά όμολογία, πού τή σημείωσα... Είπατε, ότι «τίποτα δέ μπορεί νά τήν έμποδισή νάρθ». Έπομένως, ή γυναίκα άπ' τήν όποία έξαρτάται ή σωτηρία σας, είναι!...

Μην έπιμένετε, φίλε μου!

Δέν έπιμένω. Κρίνω απλώς αυτό πού άκούσα... Προσθέσατε ακόμη, ότι «θα ήταν πολύ χυδαίο εκ μέρους τής νά μ'ην έρθη».

Σκεπτόσθε, λοιπόν, και σεις όπως κι' εγώ, έφ' όσον εγώ σάς είπα άλλοτε ότι, αν ή γυναίκα, πού μπορεί νά σάς σώσει είναι άνυπαντρη, θάναι ή προσωποποίηση τής αθωότητος αν δέν έρθη!

Ό δικηγόρος έσφίξε τά χείλη του Ρενώ και πρόσθεσε:

Ελάτε, λίγο βάρος! Συμπληρώσατε τήν έκμυστηρεύσι σας!

Όχι, φίλε μου, δέ θα μάβετε τίποτ' άλλο...

Ό νέος άναστενάξε.

Ας γίνη ό,τι θέλει! πρόσθεσε.

Ό δικηγόρος κι' ό ύπόδικος δέν ξανασηναντήθηκαν πιά, ως τήν ήμέρα τής δίκης.

Εκείνη τή μέρα τής δίκης, ή Έριέτα τήν πέρασε κλεισμένη στην κάμαρά της, σαν ά-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΙΣΤΑΡΑΤΑ

Μασκαραλίκια

Τά Καρναβάλια τά τρελλά έχουν φουντώσει αυτές τίς μέρες και πών νά χάσουν τά μυαλά... Γιατί χαρμόνι και τούροι είναι οί Πλακιώτικες ταβέρνες και πίνουν οόδα με κρασί οί κολομπινέοι οί μοντέρνεσι!

Τά ταβερνάκια τά σεμνά με τά παυσίλυπα δαρέλια, έχουνε πηξει αληθινά από δεκάδες παιδαρέλια... πού τών άγνων κρασοπότων τά ίερα καταπατών κι' αντί γιά «κανούλες μπετόν» πολλές συνέχεια μασάνε!

Νέοι και νιέες λογιώ-λογιώ μέσα σ' αυτά μας ξεφωνίζουν και με «τα-τά» και με «μπαγιά» τά καπνέια μας συγκλονίζουν! Άλλοι με σκέρτα περιττά στο «μάμπο» τó παρορμηλύνουν και με τά ταρακού...

Νέοι, έν τέλει, όρ- (κετοί) και πλείστες όσες (σοουσουράδες) τ'είδω φοράνε φουν- (τσή) γιά νά περνούν γιά (μασκαράδες) Έστ' καζίκι απειλεί και τó μουστάκι ά- (γαπητό) μου, πού τó (άατού) άπο- (τελεί) του... άντρίκου του (φιλοτιμού) ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

γρίμι, πού τó κυνηγάνε και πού προσπαθεί νά κρυφθή άπ' τούς διώκτες του.

Τί θα συνέβαινε, άρα γε; Ποιές άπρόοπτες αποκαλύψεις θα γίνονταν στο δικαστήριο; Ποιους κινδύνους μπορεί νά διέτρεχε αυτή άπ' τίς αποκαλύψεις εκείνες;

Δέν είχε τή διάθεση νά παρευρεθί στη δίκη. Προέβλεπε όμως μιά άπερίγραπτη χαρά στην καμαριέρα τής, στέλνοντάς τήν στο Μελέν μ' ένα σημείωμα του κ. Ζοντρώ-Τυρέ, πού τής επέτρεπε νά βρή μιά καλή θέση στην αίθουσα του κακουργιοδικείου.

Ήταν βέβαιη ή Έριέτα πώς θα μάθαινε τήν άλλη μέρα άπ' τήν καμαριέρα όλες τίς λεπτομέρειες τής δίκης.

Οί άδρες τής φάνηκαν άτελείωτες. "Όταν βράδυνασε, χωρίς νάχη φανή ακόμα ή Μαρί-Ζερεμί, ή Έριέτα νόμιζε πώς ήταν χαμένη! Σίγουρα, θα είχε ξεσπάσει τó σκάνδαλο και τ' όνομά της θα δημοσιεύονταν σ' όλες τίς έφημερίδες, με σχόλια κάθε άλλο παρ' όλο καλοκαυτικά. Γι' αυτό, δέν τολμούσε νά γυρίσει στο Μπουά-Μυρέ ή Μαρί-Ζερεμί...

Η μητριά τής είχε άνευθε έπανεπιλημμένος στην κάμαρά τής. Μά ή Έριέτα άπόφυγε ν' άπαντήσει στίς έρωτήσεις τής, κάνοντας πώς ύπόφερε από πονοκέφαλο.

Τέλος, κατά τίς 7 τó βράδυ, ή Έριέτα διέκρινε στο φώς του φεγγαριού τή Μαρί-Ζερεμί νά διασχίζει τόν κήπο. Σά νά μ'ην ήξερε με πόση άμυμονησία τήν περίμενε ή κυρία τής, ή καμαριέρα προχωρούσε πρós τó διαμέρισμα τού ύπαινετικού προσωπικού, χωρίς νά σηκώνη καθόλου τά μάτια τής.

Η Έριέτα άνοιξε τó παράθυρο και τής φάνασε, με άλλοιωμένη φωνή:

Μαρί!... Άνέβα μιά στιγμή, σέ παρακαλώ!

Η καμαριέρα ύπάκουσε. "Όταν έφτασε στην πόρτα τής κάμαρας, κοντοστάθηκε, βλέποντας κατασκότεινο τó δωμάτιο.

Γιατί άργησες νά γυρίσης, Μαρί; τή ρώτησε ή Έριέτα.

Δέ φταίω εγώ, κυρία... Μόλις πρόλαβα τó τελευταίο τραίνο. Λίγο έλειψε μάλιστα νά μείνω στο Μελέν.

Λοιπόν; Τελειώσανε;...

Μαλιστα. Δέ χρειάστηκε δεύτερη μέρα.

Καί... άδωάθηκε;

Ναι, άπάντησε άργά ή καμαριέρα.

Ήταν παράξενη ή σκηνή εκείνη, μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο. Η Μαρί-Ζερεμί δέ διέκρινε τή συγκίνησι τής Έριέτας, παρά μόνον από τή φωνή τής, πού έτρεψε και διακοπτότανε κάποι-κάπου.

Ναι, άδωάθηκε, συνέχισε ή καμαριέρα. Τί τά θέλετε, όμως, δεσποινίς... Πάει χαμένος! Γιατί, καθώς λέγανε, αδωάθηκε έπειδή δέ βρήκαν αρκετές αποδείξεις. Ήταν όμως όλοι βέβαιοι, ότι αυτός είν ό δολοφόνος κι' ότ ή αθωώσί του ίσχυοναί με κατάρτιση...

Νά τόν βλέπατε, άλλωστε, πώς έκλειγε στο τέλος!... ένα στην άκμή έδειχνε πολύ ήσυχος... "Όταν ό πρόεδρος άρχισε νά τόν ρωτά, άπάντησε εκείνο πού ξέρετε...

Δηλαδή;

"Ότι θα παρουσιασθή κάποιος τήν τελευταία στιγμή και θα τόν σώσει, άποδεικνύοντας πώς είναι αθώος.

Και δέν παρουσιάστηκε κανείς;

Χά, χά! Μά τά πιστεύετε, δεσποινίς, αυτά τά παραμύθια; Ήταν ένα κόλπο γιά νά συγκινήσει τους δικαστές...

Όποτε δέν είπε τίποτ' άλλο στη δίκη;

Τί νά πη;

Δέ μίλησε... γιά τόν άνθρωπο, πού περίμενε νά τόν σώσει;

Πρώτα-πρώτα, ραίνεται πώς έννοουσε κάποια γυναίκα... Όχι, δέν άναφερε πιά τίποτα γι' αυτήν... Ίσως δέν τολμούσε, γιατί έώλεπε πώς δέν τόν πιστεύουν... "Όστόσο, πρέπει νά σάς πώ κάτι, πού πρόσεξα — γιάτί τόν κτύπαξα όλη τήν ώρα...

Τί πράγμα;

Νά, ό δολοφόνος...

Η Έριέτα έκανε μιά άπότομη κίνησι, άκούγοντας αυτή τή λέξι.

Είπα ό δολοφόνος, συνέχισε ή καμαριέρα, γιάτί δέ μπορεί νάναι άλλος άπ' αυτόν... Άν όμως στενοχωριόσθε, δεσποινίς...

Γιατί νά στενοχωριόσθε; Δέν είχα γνω-

ρίσει πολύ τον κ. Ραϊζίς. Τον είδα δυο-τρεις φορές στο δρόμο. Είναι πολύς καιρός, που δεν τον έχω ξαναδεί. Δε μ' ενδιαφέρει καθόλου...
— Η Μαρί-Ζερμίν χαμογέλασε στα σκοτεινά και συνέχισε:

— Λοιπόν, όπως σας είπα, δεν τον άφηνα απ' τα μάτια μου. Πρόσεξα, ότι κτύπαζε διαρκώς μ' αγωνία την πόρτα... Θάλεγε κανείς πώς περνούσε πραγματικά κάποιον... Έκτος αν τόκανε επίτηδες!... Πάντως, ήρθαν στιγμές, που σκέφθηκα κι' εγώ μήπως έλεγε την αλήθεια, μήπως υπήρχε πραγματικά η γυναίκα εκείνη, που θα μπορούσε να τον σώσει με την κατάθεσή της...

— «Υστερα, έπρεπε να βλέπατε με πόση απελπισία σηκώθηκε απ' τη θέσι του, όταν ο πρόεδρος διάβασε την απόφασή! «Μά αυτή ή απόφαση μ' ατιμάζει!» φώναξε.

— Τι άλλο ήθελε; ρώτησε σιγά η 'Εριέτα.

— Η Μαρί-Ζερμίν δεν απάντησε αμέσως. «Ι-σως της είχαν κάνει εντύπωση τα σκληρά αυτά λόγια...

— «Αν τον μισούσατε, δεσποινίς, είπε ύστερα, δε θα μίλουσατε διαφορετικά...

— Στάσου! της φώναξε η 'Εριέτα, βλέποντας πως έκανε να φύγει. Διηγώσου μου τί άλλο συνέβη.

— Θέλετε να τα μάθετε όλα;

— Βέβαια... Προκειται για το θάνατο του πατέρα μου, που θα μείνη αιμόφυρτος...

— Και μήπως η τιμωρία του δολοφόνου θα ξανάδινε τη ζωή στον καμμένο τον πατέρα σας;... «Αλλά θα θέλετε, φυσικά, να μάθετε πώς μίλησε ο κ. Ζοντρώ-Τυρέ...

— Ναι, αυτό θέλω.

— Όχι, να βλέπατε τί ώραία που τα εί-
πε!... «Όλοι τον θαυμάσανε... Βρήκε πάει το στόμα του... «Όσοι τον ξέρουνε πολλών καιρό, είπαν πως ποτέ δε μίλησε καλύτερα απ' αυτή τη φορά... Σας τα λέω αυτά με μεγάλη χαρά, μία και θα γίνη άντρας σας...

— «Υστερα... Αυτό είν' όλο;

— Μάλιστα, στην αγόρευση του, έκανε λόγο και για το γάμο του με σας...

— Τι είπες, Μαρί; φώναξε η 'Εριέτα, με μια αθέλητη κίνηση τρόμου.

— Άρπαξε το χέρι της καμαριέρας, το τράνταξε και πρόσθεσε:

— «Εμπρός! Μίλησε λοιπόν! Μίλησε!

— Με συγχωρήτε, δεσποινίς, αλλά δε φανταζόμουν ποτέ πως ένα πράγμα τόσο απλό θα σας τράβαζε έτσι...

— Λίγο έλειψε να προσδοχή η 'Εριέτα. «Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και άταχτα. Καί, σά να 'μην έφτανε η αγωνία της, είχε και την καμαριέρα της, που φαινότανε σά να θέλε να την τυραννήσει ακόμα περισσότερο!

— Γιατί είχε κάμει λόγο για το γάμο τους ο Ζοντρώ, ενώ της είχε υποσχεθεί πως θα τον κρατούσε κρυφό απ' το Ρενώ;

— Εύτυχως, το σκοτάδι της κάμαρας δεν άφηνε να φανή η χλωμάδα της κι' η παραγμένη έκφρασή της. Κατάφερε να επιβληθεί στον εαυτό της και είπε, με φωνή πιο ήσυχη:

— Διηγώσου μου τα όλα... Θέλω να τα μάθω, σά να ήμουν εκεί κι' εγώ...

— Δε μπορώ να θυμηθώ όλα όσα είπα ο κ. Ζοντρώ. Φαντασθήτε, ότι μίλουσε πάνω από δυο ώρες!... Μου μείνανε όμως δυο πράγματα στο μυαλό, που μου κάνανε μεγάλη εντύπωση, όπως και σ' όλους τους άλλους. Αυτά θα σας πω...

— Λέγε γρήγορα!

— Με συγχωρήτε, δεσποινίς, είμαι λίγο κουρασμένη... Αν θέλατε να σας τα πω αύριο καλύτερα...

— «Όχι, καμμένη! Δε μπορείς να διαθέσεις δυο λεπτά ακόμα;

— Η Μαρί-Ζερμίν χαμογέλασε πονηρά κι' απάντησε:

— «Αφού το θέλετε, δεσποινίς... Λοιπόν, στην αρχή, ο κ. Ζοντρώ είπε πολλά για την έλπίδα, που είχε ο πελάτης του και γι' αυτό, που έλεγε διαρκώς: πώς θα παρουσιαζότανε κάποιος για να τον σώσει.

— «Είπε ύστερα, ότι ζήτησε εξηγήσεις απ' τον πελάτη του κι' ότι εκείνος άνηχθη έπιμονα να του τις δώσει... Πάνω σ' αυτά, έπλασε μια δολιχλή ιστορία...

— «Αν ο πελάτης μου δε θέλανε να δώσει εξηγήσεις — είπε — εγώ όμως έχω το δικαίωμα να τις μαντέψω...

— «Κι' αράδιασε ένα σωρό πράγματα, που ήταν άραία σάν μυθιστόρημα...

— Τί είπε δηλαδή;

— Σας ενδιαφέρει να το μάθετε δεσποινίς;

— Ναι, πρόσφερε με υπόκωφη φωνή η 'Εριέτα.

— Είπε λοιπόν, πως ο πελάτης του προτιμούσε να θυσιάση την τιμή του και την ελευθερία του, παρά να προδώση το μυστικό

— Σιωπή! Δεν πρόκειται να πω
μηνος σου στο γουό. είπα. Είσαι μι-
κρός ακόμη!...

μιάς γυναίκας. «Ότι, μέσα σ' όλη αυτή την ιστορία, ήταν άνακατεμένη μία γυναίκα. «Ότι, αν ήθελε να μίλησε ο κ. Ραϊζίς, θάλεγε πως την ώρα που δολοφονούσανε το Βιλεντιέ, αφού βρισκότανε μαζί μ' αυτή τη γυναίκα...

— «Είπε ακόμα, ότι προσπάθησε να μάθω τ' όνομα της γυναίκας αυτής, όχι για να το αναφέρω στο δικαστήριο, αλλά για να πάη να τη βρω και να την παρακαλέσω να σώσει ένα άθωο... Ν' ακούγατε πως τη στόλισε!... Ούτε φύλλος στον κόρφο της δεν ήθελε να μπει!

— «Πάρα κάτω!

— Θέλετε να μάθετε τί της έψαλε;

— «Όχι, αυτά δε μ' ενδιαφέρουνε. Προχώρησε...

— «Ας σας τα πω, ωστόσο, γιατί είναι πολύ ενδιαφέροντα αυτά, που είπε για κείνη τη γυναίκα, που ήξερε πως ο φίλος της εί-
ναι άθωος κι' όμως τόν άφησε να καταδικασθή... Είπε, λοιπόν, πως είναι μία δειλή, σθλή... Είπε, λοιπόν, πως είναι μία δειλή, σθλή... Είπε, λοιπόν, πως είναι μία δειλή, σθλή... Είπε, λοιπόν, πως είναι μία δειλή, σθλή...

— «Είπε πως η γυναίκα εκείνη δεν αγάπησε ποτέ τον κ. Ραϊζίς και πως ο πελάτης του είχε άδικο να μη φανερώνη τ' όνομα αυτής της παλιογυναίκας, αφού δεν της άξιζε μια τέτοια θυσία...

— «Να σας πω τώρα και τη δική μου γνώμη; «Αν δεν έπληρωσε ο κ. Ζοντρώ όλη αυτή την ιστορία για να σώσει τον πελάτη του, αυτή η γυναίκα είναι μία χαμένη, που της αξίζανε όσα της έψαλε ο κ. Ζοντρώ. Φανταζομαι τί μοῦτρα θα κάνει αύριο που θα τα διαβάξη στην εφημερίδα!...

— «Κι' αν, έπειτα απ' αυτά που θα διαβά-
ση, δεν κλάψω με μούρο δάκρυ και δεν πάη να βρω τους δικαστές να τους πη το καί το, ε, τότε είναι μία συχαμένη όχιά, που της αξίζει, ότι και να τη κανείς!

— «Αν μπορούσε η Μαρί να διακρίνη το πρόσωπο της κυρίας της, θα τρώμαζε απ' την έκφραση φρίκης και την απεριγράπτη χλωμάδα της.

— «Αλλ' η κάμαρα ήταν σκοτεινή. Οι δυο γυναίκες μιλούσαν χωρίς να βλέπονται, κι' η φωνή τους ήταν σιγανή σά να μιλούσαν για μεγάλα μυστικά...

— Τι απάντησε ο κ. Ραϊζίς; ρώτησε διαστα-
χτικά η 'Εριέτα.

— «Ο πρόεδρος τόν ρώτησε αν ήταν αλή-
θεια όσα είχε πη ο δικηγόρος του, αν πραγμα-
τικά είχε άνακατενή μία γυναίκα σ' αυτή την ιστορία κι' αν η γυναίκα αυτή ήταν το πρόσωπο, που έλεγε πως θα τον έσωζε.

— Λοιπόν... πρόσφερε τρέμοντας η 'Ε-
ριέτα.

— «Ο Ρενώ Ραϊζίς απάντησε τότε ήσυχα, ότι όλα όσα είχε πη ο δικηγόρος του, τάχε βγάλει απ' τη φαντασία του.

— «Η 'Εριέτα έπνιξε ένα στεναγμό.

— Πως σας φαίνεται, δεσποινίς;... συνέ-
χισε η καμαριέρα. «Αν δεν είναι ψυτική όλη η ιστορία, τί μεγάλη άνακούφισι θα αισθανθή αύριο αυτή η γυναίκα!...

— «Μου είπες πριν από λίγο, ότι ο κ. Ζοντρώ έκανε λόγο για το γάμο μας...

— Βέβαια... Νά πως ήρθε η κουβέντα...

Το συνοικέσιό σας δεν είναι πια κρυφό. Μό-
νο ο κ. Ραϊζίς δεν το ξέρει, αφού είναι τό-
σον καιρό στη φυλακή...

— Γιατί μου το λές, αυτό, Μαρί;

— Το λέω γιατί έτσι είναι... Λοιπόν, οι
δικαστές κι' οι ένορκοι τόχουν μάθει. Ένας
ένορκος ζήτησε την άδεια να κάνει μία ερώ-
τηση στο δικηγόρο. «Ο πρόεδρος του τήν έ-
δωσε, κι' ο ένορκος ρώτησε:

— «Μπορεί να μάς εξηγήση ο κ. συνήγο-
ρος πως συμβαίνει να υπερασπίζεται εκείνον,
που κατηγορείται πως δολοφόνος του Βιλεν-
τιέ, ενώ πρόκειται να παντρευτή την κόρη
του θύματος;

— «Θυμάμαι αυτά τα λόγια, δεσποινίς, σά
να τ' άκουσα αυτή τη στιγμή... Σας όρκί-
ζομαι πως δεν ξέχασα ούτε λέξη... «Α, μά τί
έχετε, δεσποινίς; Θα μου σπάσετε το χέρι!...

— Πραγματικά, η 'Εριέτα είχε πιάσει το χέ-
ρι της καμαριέρας της και τσόφγιγγε στα-
σιωμικά δίχως να το καταλαβαίνει. «Η φω-
νή της τήν έκανε να συνέλθω.

— Με συγχωρήσ'... της είπα, άφίονοντας το
χέρι της. Είμαι τόσο ανυπόμονη ν' άκούσω
τί απάντησε ο δικηγόρος!...

— Βέβαια, βέβαια... «Αλλά τί σφίξιμο ή-
ταν αυτό!... «Έχετε όμως δικίο να θέλετε
να μάθετε τί έγινε ύστερα, γιατί αυτό είναι
το πιο ενδιαφέρον μέρος της δίκης...

— Η 'Εριέτα άνάσινε τόσο δύσκολα και λα-
χανισμένα, ώστε η Μαρί τη ρώτησε, διακό-
ποντας τη διήγησή της:

— Μήπως θέλετε να σταματήσω, δεσποι-
νίς; Μου φαίνεται αδιόδετη...

— «Όχι, όχι, δεν έχω τίποτα... Λέγε πα-
ρακάτω...

— Μόλις έκανε ο ένορκος αυτή την ερώ-
τηση, ο Ρενώ Ραϊζίς τινάχτηκε όρθιος. Είχε
γίνει κατακίτρινος, σάν πεθαμένος... Και
κτύπαζε τόν κ. Ζοντρώ με κάτι ματία... «Ό,
Θεέ μου, ποτέ δε θα ξεχάσω πως τόν κύ-
ταξε... Θάλεγε κανείς πως είχε τρελλαθή.

— Λοιπόν... Λοιπόν...

— «Όλοι περιμέναμε πως κάτι θάλεγε...

— «Ανοίξε δυο-τρεις φορές το στόμα του... Μή-
πως θα φανερώσε, έπιτέλους, το περίφημο
μυστικό... Μά αυτό κράτησε λίγες στιγμές
μόναχο... «Υστερα, έβγαλε κάτι ασυνάρτητα
μουγκρητά, έπεσε στο σκαμνί του κι' έκρυψε
το πρόσωπό του με τα χέρια του...

— «Στην αρχή, νόμισαν όλοι πως έκλαιγε...

— «Μά όχι!... «Έμενε ακίνητος, σάν παράλυτος...

— «Ο πρόεδρος του μίλησε, αλλ' αυτός δεν κα-
τάλαβε... Οι χωροφύλακες τόν σκουνήσανε,
μά δεν κουνήθηκε... Πολλοί άνησυχισαν μή-
πως είχε πάθει τίποτα... «Επιτέλους, σήκω-
σε το κεφάλι του, και τότε ο πρόεδρος του
ξανάκανε δυο-τρεις φορές την ερώτησή του...

— «Εκείνος επαναλάβαινε μηχανικά την ε-
ρώτηση, σά να θέλε να καταλάβη το νόημα
της... «Ός το τέλος της δίκης έμεινε στην
ίδια στάσι, μη προσέχοντας τί λέγανε και
τι κάνανε γύρω του... Πρόσεξα δε ότι, από
κείνη τη στιγμή, δεν ξανακτύπαζε πια προς
την πόρτα...

— Η 'Εριέτα έπνιξε πάλι ένα στεναγμό.

— Η Μαρί-Ζερμίν δε φάνηκε πως το πρόσεξε.

— «Έμεινε άμείλητη, σά να περίμενε να τη ρω-
τήση η κυρία της.

— Η 'Εριέτα σηκώθηκε, προχώρησε τρεκλί-
ζοντας ως το παράθυρο και τ' άνοιξε.

— «Έξω φυσούσε ένας δροσερός άέρας, που
σάλευε δυνατά τις φυλλωσιές τών δέντρων.

— Η κοπέλλα έμεινε αρκετά λεπτά εκεί. «Η
βροδυλή δροσιά τήν άνακούφισε.

— Φαινότανε σά να 'χε ξεχάσει την παρουσία
της καμαριέρας της...

— Η Μαρί-Ζερμίν ξερόβηξε. «Η 'Εριέτα ά-
νατρίχισε. «Έφυγε απ' το παράθυρο, πλη-
σίασε την καμαριέρα και τη ρώτησε:

— «Υστερα;

— Τι άλλο θέλετε να σας πω, δεσποινίς;

— Τι απάντησε ο κ. Ζοντρώ στην ερώτησι
του ένορκου;

— «Έδωσε μία απάντησι, που έκανε το
άκραστήριο να θαυμάσει... Σταθείτε να θυ-
μηθώ τί ακριβώς είπα... «Α, ναί!

— «Στην αρχή — τούς είπα — ζήτησαν να
εξακριβώσουν ποιές αιτίες θα μπορούσαν να
κάνουν το Ρενώ Ραϊζίς να δολοφονήση το
Βιλεντιέ. Δε βρήκαν παρά το ότι θα τον μί-
σούσε γιατί δεν του είχε δώσει το χέρι σας...

— Σας άγαπούσε αυτός ο νέος, κι' όταν αγα-
πά κανείς, μπορεί να κάνει το κάθε τι, στην
άπελπισία του...

— «Ε, λοιπόν, ξανακούθηκε ο κ. Ζον-
τρώ, πως μπορεί να σταθί μία τέτοια υπό-
ψια, όταν παρουσιάζεσαι ότι υπερασπίζεται
τον κατηγορούμενο εκείνος ακριβώς που είχε
διαλέξει το θύμα για σύζυγο της κόρης του...

— «Η παρουσία μου εδώ δεν είναι άρεκή από-
δειξι της αθωότητος αυτού του άνδραπου...

— Γι' αυτό ακριβώς ανέλαβα την υπεράσπισή
του. Γιατί θέλω να σας μεταδώσω, όχι μόνο
με τα λόγια μου, αλλά και με την πράξι μου

αυτή, την πεποίθησί μου για την αθωότητά
του... Και πρέπει να σκεφθήτε ότι, αν η
μνηστή μου είχε την παραμικρή αμφιβολία
για την αθωότητα του κατηγορουμένου, δε
θα δεχότανε ποτέ να γίνη συνηγόρος του ο
μέλλον άντρας της!

— Αυτό το τελευταίο έκαμε τη μεγαλύτερη
εντύπωσι, απ' όλα όσα είπα... «Η στάσι του
Ραϊζίς στο δικαστήριο είχε διαθεθεί τόν κό-
μο άσχημα έναντιόν του... «Όλοι λέγανε:

— «Αφού δε θέλει να πη την αλήθεια, θάνα-
ι ένοχος, ή τουλάχιστον συνένοχος!...

— «Χρωστάει, λοιπόν, μεγάλη χάρι από τον κ.
Ζοντρώ. Μόνο αυτός μπορούσε να τόν σώσει...

— «Όπως και τόν έσωσε... «Αν είχε άλλο δικη-
γόρο, θάταν χαμένος... Φαίνεται άσώτσο
πως οι μισοί ένορκοι θέλανε να τόν αθώω-
σουνε κι' οι άλλοι μισοί να τόν καταδικά-
σουνε... Είπαν όμως πως, όταν συμβαίνει αυ-
τό, πιάνεται η αθώωσι... κι' έτσι ο Ραϊζίς
τη γλύτωσε φτηνά!

— «Μά τί τα θέλετε... «Αθωώθηκε γιατί δεν
υπήρχαν άρκετές αποδείξεις, κι' η κατηγο-
ρία θα τόν βαραίνει πάντα, όσο δεν αποδει-
κνείται τέλεια η αθωότης του... Τόσο το
χειρότερο γι' αυτόν! «Ας έλεγε πού βρισκό-
τανε τη νύχτα τού φόνου... «Αν ήμουν εγώ
στη θέσι του, θα βλέπατε πως θα πήγαινε
το στόμα μου! «Όχι ν' άρίσω να με κατα-
δικάσουν άδικά!

— «Αυτά είν' όλα, δεσποινίς. Μπορώ τώρα
να πάω να κοιμηθώ, γιατί είμαι πολύ κου-
ρασμένη...

— Σ' εύχαριστώ, Μαρί. Μπορείς να φύ-
γης...

— «Ισα-ίσα, εγώ σας εύχαριστώ, γιατί
πέρασα μία όραία μέρα...

— Η καμαριέρα προχώρησε προς την πόρτα.
Πριν βγλ, ρώτησε:

— Δε θέλετε ν' άνάψω το φάς;

— «Όχι...

— Η Μαρί-Ζερμίν βγήκε κι' άφησε την 'Ε-
ριέτα μόνη με τις τύψεις της.

— Μά αυτές οι τύψεις δεν καταλάγανε στην
άπόφασή να επανορθώση το κακό, που είχε
κάνει. Κατάλαβαινε πως είχε σωθή... κι' αυ-
τό μοναχή τήν ενδιέφερε. «Ο κ. Ζοντρώ δε θα
υποπτευότανε ποτέ την αλήθεια. Ποτέ δε θα
μάθαινε τίποτα ο κόσμος. Θα μπορούσε να
ζήσει ήσυχη στο εξής, πλούσια, εύτυχισμένη...

— «Τόσσο, στη σκέψι της θυσίας του Ρενώ,
ψιθύρισε:

— «Πόσο μ' άγαπούσε!... Και τώρα πόσο
θα με περιφρονή!...

— Η...

— Μία σκληρή ανάλογη μ' εκείνη, που έγινε
στο Μπουά-Μυρέ μεταξύ της 'Εριέτας και
της καμαριέρας της, συνέβη και στη βίλλα
Πριμερός μεταξύ του Ζερβουά και της Ζα-
κελίνας.

— Ο Ζερβουά είχε παρακολουθήσει τη δίκη,
άποφασισμένος να επέμβη σε περίπτωση, που
τα πράγματα θα παίρνανε άσχημο δρόμο για
τον κατηγορούμενο.

— Σ' όλη τη διάρκεια της δίκης, πρόσχε
μόναχο το Ρενώ το ήσυχο κι' έντιμο πρό-
σωπό του.

— «Ενοίωθε τύψεις κι' αυτός...

— Το ίδιο βράδυ, είπε στη Ζακελίνα:

— Αισθάνομαι τόν εαυτό μου λίγο ένοχο
άπέναντι αυτού του νέου! Γιατί τόν είδα σε
τόσο δύσκολη θέσι, κι' όμως δεν τόλμησα να
επέμβω...

— «Γιατί; Τι με κράτησε; Δεν ξέρω, δε μπο-
ρώ να καταλάβω... Σου λέω όμως πως όλο
οι διαταγμοί μου θα σβύνανε, αν έβλεπα πως
ο νέος αυτός κινδύνευε να καταδικασθή...

— Αναστένανε και πρόσθεσε:

— Πάντως, δεν είμαι ικανοποιημένος απ'
τόν εαυτό μου. «Έχω την ιδέα πως δεν έκανα
το καθήκον μου!

— Για πρώτη φορά, έπειτ' από πολύν καιρό
η Ζακελίνα κοιμήθηκε λίγο, εκείνη τη νύχτα.

— Ενοίωθε μία άπειρη άνακούφισι...

— «Δε μπορούσε να σκεφθή ποιές συνέπειες θα
είχε για τόν κατηγορούμενο ή ύπόθεσι εκείνη
απ' την όποια έβγαίνε αθωώμενος, αλλά χα-
ρίς ν' άποδείξη την αθωότητά του.

— Εκείνο, που τήν ενδιέφερε για τήν ώρα
ήταν πως, αυτή είχε σωθή, πως δεν είχε χάσει
την έκτιμωσι και την έμπιστοσύνη του αι-
τρα της.

— «Όσο για τη Λιλιάν, αυτή φαινόταν δ-
με την γεγονισία της ηλικίας της, είχε ξε-
χάσει τα τρομερά γεγονότα της νύχτας τει
εγκλήματος, που τόσο τήν είχαν ταραξει.

— Δεν είχε κάνει καμμία σχετική ερώτηρ
στη μητέρα της. Μία φορά μόναχο, πολύ αρ-
γότερα, τήν είχε ρωτήσει:

— Μαμά βρήκαν το δολοφόνο του Βιλεν-
τιέ;

— «Όχι, παιδί μου. Κι' όπως φαίνεται, δε
θα τόν άνακαλύψουν ποτέ...

— Η Λιλιάν δεν έπέμεινε. «Άλλωστε, είχε
ρωτήσει έτσι, τυχαία...

— «Αμέσως μετά τη δίκη, οι Ζερβουάς φύγα-
νε για τη Νέα Υόρκη.

— Τα τέλη 'Οκτωβρίου, γίνανε οι γάμοι της
'Εριέτας με τόν κ. Ζοντρώ, στο Παρίσι, ό-
που είχαν εγκατασταθή για το χειμώνα η κ.
Βιλεντιέ κι' η 'Εριέτα.

— Ο Ρενώ Ραϊζίς είχε εξαφανιστή μετά την
άποφυλάκισή του.

— Κανείς δεν ήξερε τί είχε άπογίνει. «Έγινε
γνωστό μόναχο, ότι παραιτήθηκε απ' το
στρατό — αν και δεν είχε καμμία περιου-
σία, οι δε γονείς του είχαν ξοδέψει όλες τις
οικονομίες τους, για να τόν σπουδάσουνε.

— «Εκτός απ' αυτό, έπειτα από το θόρυβο, που
είχε δημιουργηθή γύρω από τ' όνομά τους,
τού είχαν κλείσει όλες οι πόρτες.

— Αυτά λέγανε για το Ρενώ. Κι' αυτά είχε
άκουει η 'Εριέτα που δεν τόν είχε ξαναδεί.

— Δεν της είχε γράψει ο Ραϊζίς — εύτυχως,
γιατί φοβότανε μήπως της ζήτηση ραντεβού
και δεν τόλμούσε να τού το άρνηση, έπειτα
απ' την ήρωική θυσία του...

— «Όσο περνούσε άσώτσο ο καιρός, αντί να
φοβάται η 'Εριέτα αυτό το ραντεβού, άρχισε
να το επιθυμώ! Ναι, θάθελε ναδύλεπε το Ρε-
νώ, για να προσπαθήση να πετύχη τη συγ-
γνώμη του. Θάταν έτοιμη μάλιστα να τού το
ζητήσει μόνη της. Πού να τόν βρή όμως;

— Πού να τού γράψω; Ζήτησε πληροφορίες, κρυ-
φά και με τρόπο, αλλά στάθηκε άδύνατο να
μάθη τίποτα γι' αυτόν.

— Τη μέρα τού γάμου της, όταν βγήκε απ'
την εκκλησία, στριγμένη στο μπράτσο του
συζύγου της, σήκωσε τα μάτια της, που τα
κρατούσε χαμηλωμένα ως τότε...

— Σήκωσε τα μάτια της δίχως να το θέλη,
— να τήν έσπρωχνε κάποια δύναμη άνώτερη
απ' τη θησολογία της. Είδε τότε, άναμεσα στον
κόσμο, ένα πρόσωπο κατάχλωμο, που τήν
κτύπαζε με ειρωνική ματιά και μ' ένα περι-
φρονητικό χαμόγελο στα χείλια.

— «Ήταν ο Ρενώ Ραϊζίς!...

— Και νόμισε η 'Εριέτα πως άκουσε μία φω-
νή, δυνατότερη απ' τα μουρμουρητά θαυμα-
σμού, που προκαλούσε η όμορφιά της — μία
φωνή, που της έλεγε:

— «Ακαρόθ, άσυνείδητη, άναίσθητη!...

— Η Ζακελίνα χαμογέλουσε μελαγχολικά. Αυ-
τή θα τα θυσιάζε όλα, ακόμα και τη ζωή
της, άρκει ναβρίσκε για μερικές μέρες τη
γαλήνη της ψυχής και της συνειδήσεως της!

— «Ο Ζερβουάς τόδύλεπε πως δεν ήταν εύτυ-
χισμένη και τη ρωτούσε τρυφερά:

— Μά τί έχεις; Τι σου λείπει;

— Δεν της έλειπε τίποτα, άσφαλώς. Ζούσε
τριγυρισμένη από άφάνταστη πολυτέλεια, μέ-
σα στον πλούτο, που κέρδιζε γι' αυτήν ο
Ντενί.

— Ζήτησέ μου κάτι το άδύνατο! της έ-
λεγε κάποτε ο άντρας της. Θά τόχης σε 24
ώρες.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Η Ζακελίνα χαμογέλουσε μελαγχολικά. Αυ-
τή θα τα θυσιάζε όλα, ακόμα και τη ζωή
της, άρκει ναβρίσκε για μερικές μέρες τη
γαλήνη της ψυχής και της συνειδήσεως της!

— «Ο Ζερβουάς τόδύλεπε πως δεν ήταν εύτυ-
χισμένη και τη ρωτούσε τρυφερά:

— Μά τί έχεις; Τι σου λείπει;

— Δεν της έλειπε τίποτα, άσφαλώς. Ζούσε
τριγυρισμένη από άφάνταστη πολυτέλεια, μέ-
σα στον πλούτο, που κέρδιζε γι' αυτήν ο
Ντενί.

— Ζήτησέ μου κάτι το άδύνατο! της έ-
λεγε κάποτε ο άντρας της. Θά τόχης σε 24
ώρες.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧ

(Μία συγκέντρωση φιλική, που μαζεύει γύρω από τα πράσινα τραπέζια του πινακλ και του μπριτζ, μερικές δόξες παρελθούσης κρησνύδας, κόμπορες γόπορες με ρυτίδες και μερικούς γόποτες με γκριζα μαλλιά, ή και χωρίς καθόλου τρίχες στο κεφάλι τους!)

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ ξεφεύγουν από τον κλοιό της γενικής χαρτοπαζιάς για να θυμωθούν σε μία γωνιά τα περασμένα τους...

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο νευρικά): Οί άναμνήσεις είναι ό πιο σκληρός έχθρος ενός ανθρώπου που έπιμένει να αὐταπατάται ότι δέ γέρασε... Άπό την ώρα που ό άνθρωπος θά γυρίσει πίσω, πάει, έβγαινε στήλη άλματος σαν τη γυναίκα του Λάι!

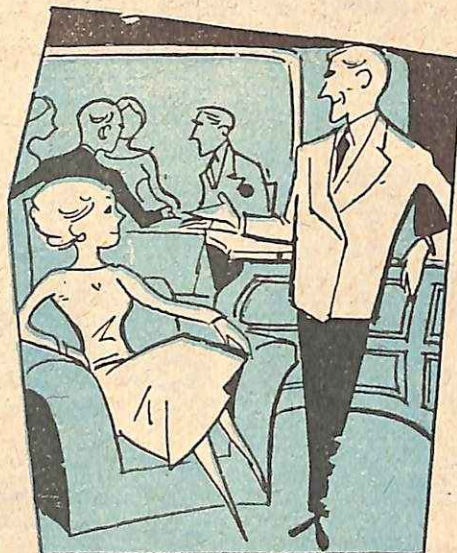
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν έχεις πολύ άδικο... Τό «θυμάσαι...» είναι τό πιο δασανιστικό όημα και δημιουργεί την πιο άσφαλή ψυχική τόνωση κι' αὐτό που τό λέει κι' αὐτό που τό άκούει...

ΕΚΕΙΝΗ: Πιο καλά δέ θά ήτανε λοιπόν, να παίζουμε κι' έμεις χαρτιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α, όσο γι' αὐτό, όχι! Δέ συμφωνώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τά χαρτιά δημιουργούν την

ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

πιο άσφαλή αποβλάκωσι του ανθρώπου!

ΕΚΕΙΝΗ: Προσφέρουν όμως και την τόσο, ευεργετική λησμονιά... Όποιος παίζει, παύει να θυμάται...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όποιος παύει να θυμάται δέν είναι άνθρωπος! Γιατί άνθρωπος θά πη εύαισθητο πλάσμα που ξέρει να άναπολή, να νοσταλγή και να μελαγχολή... Άλλοιώς είναι ζωό! Είδες ποτέ καμμία γάτα να άναπολήσει τό περσινα της κεραμύδια; Άρκείται στα φτεινά και είναι ή-συχ...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει χωρίς κέφι): "Ας άποδείξουμε, λοιπόν, ότι δέν είμαστε... γάτες!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' άς άναπολήσουμε τά... περσινα κεραμύδια μας!

ΕΚΕΙΝΗ: "Α! Με συγχωρείς... Έμείς δέν είχαμε κεραμύδια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όές να πής ότι αὐτό που μάς έδωσε, έμεινε μυστικό, άνεκδήλωτο και χωρίς ξεέλιξι;

ΕΚΕΙΝΗ: Τό άρνίεσαι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι... Ό έρωτάς μας ήτανε κι' έμεινε δεσμώτης... Άλυσοδεμένο τον κρατήσαμε—και τά ισόδια δεσμά του κρατούν άκόμα!

ΕΚΕΙΝΗ (τόν λοξοκυττάζει): Λές να ύπαόχη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Υπαόχη ό δόλιος... Σέρνεται κούτσα-κούτσα, γέρος και άνάπηρος, σε κάποια γωνία της καρδιάς μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί φοβερός είσαι στις έκφράσεις σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φοβερός γιατί: Έπειδή είμαι άκοιβολόμος.

ΕΚΕΙΝΗ (με ειλικρινή λύπη): Τό φτωχό τον έρωτά μας! Και ήτανε τόσο όμορφος κάποτε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να τό κάνης... Τόν κακομεταχειριστήκαμε— χωρίς όϊκτο και τον στραβογεράσαμε ποίν της ώρας του!

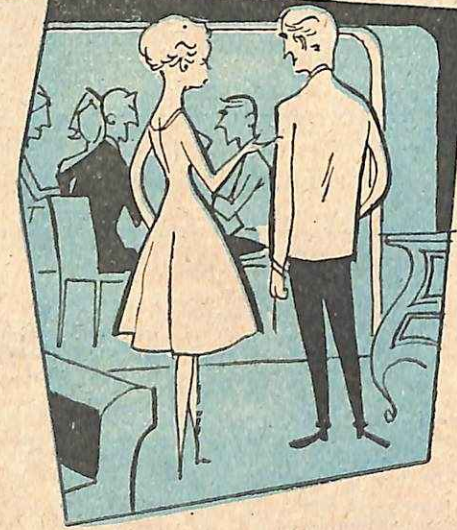
ΕΚΕΙΝΗ: Δέν ήτανε σωστό να έγκαταλείψουμε στίς γόπευτικές τρέλλες, που δέν έπαυε να μάς ύποβάλλη να πέσουμε στα ήδονικά βάραθρα που άνοιγε διαρκώς μπροστά μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άγανάκτησι): Σωστό! Και ήτανε σωστό να μη γνωρίζουμε την ευτυχία...

ΕΚΕΙΝΗ: Ή ευτυχία που βασίζεται άπαύ ο σε άνοπισες δέν είναι ευτυχία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πίκρα): Ήτανε άνοπισα λοιπόν, να άφίσουμε τον έρωτα να μάς κάη ή ευγύασι;

ΕΚΕΙΝΗ: Για να νίκοιμε ζευγάρι έπρεπε να βάλουμε διανοητικά έγώ στή ζωή μου έσύ στή δική σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... Και γιά να μη θυμωμάτις, χρειάζεται παλληκαριά! Δέν είμαστε άπό τη στόφα των τολμηρών...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ μετανοείς;

ΕΚΕΙΝΗ: Καθόλου...

Τιά τον Έρωτα

* Ό προορισμός της γυναίκας είναι να νύνεται, να φλυαρή... και να ξεγνέται!

* Εύκολότερα τά καταφέρει κανείς με χίλιους διαβόλους, παρά με τη γυναίκα του.

(Κινέζικη παροιμία)

* Ή όμορφιά της γυναίκας δέν είναι τέλειαν, άν δέ συνοδεύεται από μελωδική φωνή.

* Ό έρωτας είναι ένα «ναί» κι' ένα «όχι». Τό «ναί» είναι ό παρασιμός, τό «όχι» ή συνείδησι.

* Όμορφιά χωρίς χάρι είναι άγκίστρι χωρίς δόλωμα.

* Στόν έρωτα, μη ζητάς τό «ναί» άπ' τα χείλη των γυναικών, αλλά άπ' τα μάτια τους. Θέλαγν να τις παντεύετε χωρίς να ένοχοποιούναί.

* Καλός σύζυγος θεωρείται έκείνος που περνάει τη ζωή του στο σπίτι της φιλενάδας του και πεθαίνει στο σπίτι της γυναίκας του.

* Την άγάπη τη νοιώθει δυνατά και έντονα μονάχα έκείνος που δέν την έκμυστηρεύεται στη γυναίκα που αγαπάει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λές ψέματα!

ΕΚΕΙΝΗ: Λέω άλήθεια... Άν είχαμε παρασυρθή τότε από τον έρωτά μας, σήμερα θά ήμαστέ άνυπόφοροι ό ένας γιά τον άλλον!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί θά άποδίδαμε ό ένας στον άλλον ευθύνες γι' αὐτό που θά είχαμε κάνει!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ύστερα από κάποια σκέψι): "Ισως να μην έχης έντελώς άδικο...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχω άπολύτως δίκιο... Άν δέν είχαμε κρατήσει δεσμώτη τον έρωτά μας, δέ θά μιλούσαμε σήμερα έτσι όμορφα που μιλάμε πλάι-πλάι. Θά είχαμε γίνει πρό πολλού έχθροί! Ή σκέψις και ή μεταμέλεια δολοφονούν άσφαλώς... Μπορούσε να σωθ ή ό έρωτάς μας χτυπημένος από δυό τέτοια όπλα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένώ τώρα ζή άκόμα... Τόν νοιώθεις; Μ' όλο τό πέραςμα των έτών, μ' όλες τις ταλαιπωρίες του μ' όλα τά γεραστιά του, έχει κοουινάσει σε μία γωνία και μάς θυμίζει ότι υπάρχει πάντα...

ΕΚΕΙΝΗ (με κάποια συγκίνηση): Άλλοτε έφτανε και στίχους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τους θυμάσαι;

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα θυμάμαι τον τίτλο τους: «Ή ρουτίνα της άγάπης».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για να προσπαθήσω να θυμηθώ και κάτι από τους στίχους έγώ... (Ύστερα από σκέψι, άρχίζει σιγά να άπαγγέλλη):

«Συνηθίσαμε να ζούμε στή ρουτίνα (της άγάπης...)

Πούν ό έρωτας σαράφης; (ήρεμες δραβυές...)

Πούν ή φοβερή φουρτούνα της άγά- (ηπς ή μοιραία;

Τώρα με καλή παρέα (ήρεμες δραβυές...)

ζούμε άγνά, συντροφειμένοι τις πιο (ήρεμες δραβυές...)

Άπογέματα και νύχτες που περνούν (με λίγη πληξι...)

Κι' άν αὐτό θά καταλήξη (ήρεμες δραβυές...)

σε ξεφάντωμα έλαφρό, (ήρεμες δραβυές...)

μελωδίες άπ' την ορχήστρα κάποιου (κέντρου μάς ζαλίζουν

κι' οί καρδιές μας ξεχειλίζουν (ήρεμες δραβυές...)

με της μέλης τον άφρό... (ήρεμες δραβυές...)

Ζούμε δίπλα ό ένας στον άλλον, κι' (ήρεμες δραβυές...)

(όμως μάς χωρίζουν μιλία!)

Βουθαμένα μας τό χείλι, (ήρεμες δραβυές...)

δεσμευμένη κι' ή ματιά, (ήρεμες δραβυές...)

Μά Έστιάδα ή άγάπη συντηρεί πάντα (ήρεμες δραβυές...)

τό αίσθημά μας τό δειλό μας (ήρεμες δραβυές...)

α μισόσβυστη φωτιά... (ήρεμες δραβυές...)

Όπου κάποτε ή ζωή μας άπ' τό χρό- (ήρεμες δραβυές...)

(νο δά ζαρώση...)

Κι' ό χειμώνας θά σαρώση (ήρεμες δραβυές...)

τά όνειρά μας τά θαλά... (ήρεμες δραβυές...)

και της ηλικίας τότε τό άύγιστο τό (ήρεμες δραβυές...)

(«πρέπει»)

ή καρδιά μας θά τό βλέψη (ήρεμες δραβυές...)

και θά κλαίη σιωπηλά...»

ΕΚΕΙΝΗ (δακρυσμένη): Τί άλάνθαστα προφητικοί στίχοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πικρό θρίσμβο): Είδες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είδα... (Πιο σιγά): Καλύτερα όμως να μην έδλεπα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ (ξεσπάει): Ρωτάς; Δέν είναι μόνον ό έρωτάς μας που γέρασε; είμαστε κι' έμείς! Γίναμε θλιβεροί συνταξιόχοι του αίσθηματός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαστε δυό θαλεροί αίσθηματικοί προεδύτες...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτό τό «θαλεροί» νομίζεις ότι σώζει την κατάστασι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άσφαλώς όχι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ή άναπόλησι δέ μάς ώφέλησε... Έμένα προσωπικά μου έφερε άνατριχίλα... (Σηκώνεται). Προτιμώ τό κούνκάν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται κι' αὐτός): Κι' έγώ τό μπριτζ... (Προνοορών προς τη σωτήρια διέξοδο: τη νοσοκομεία...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΞΕΝΕΣ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΕΣ ΠΟΥ ΔΑΠΑΗΣΑΝ

Στα Άνρες Ιστορίες

Ο Ι διογράφοι της κόμησης Τζένου Θεοτόκη, μιλούν συχνά με ύπονομο-να γιά ένα από τά πολλά «παραστρα-τηματά» της: Λένε δηλαδή ότι ήταν έρωτευμένη με τον άρχιληστή Μπίμ-πιση, που όρωσε την εποχή εκείνη στην Άττική. Ήταν άλήθεια αὐτό ή όχι; Όπως δείχνουν τά πράγματα, ή παράξενη έκείνη γυναίκα είχε μπλε-χίτ ο' αὐτήν την περιπέτεια χωρίς να τό θέλη. Ή Θεοτόκη είχε νοικιάσει ένα μικρό οίκημα στα περίχωρα της Κηφισιάς. Έκεί περνούσε συνήθως τά καλοκαίρια της, με συντροφιά μία γριή άνημέτρια και τό γέρο άμαρά της. Κάποτε ό Μπίμπισης, κυνηγημένος από τ' άποσπάσματα, ζήτησε καταφύγιο στο σπίτι της. Και ή κοντέσσα όχι μόνο τον έκρυψε, αλλά ξεγέλασε και τον άποσπασματάρχη που την επισκέφτηκε γιά να της πη ότι, ο' αὐτή την έρη-μιά, κινδύνευε δλομόναχη από τους ληστές.

Τό ξέρω, άποκρίθηκε έκείνη. Άλλ' είμαι άναγκασμένη να μένω έδώ γιά την υγεία μου. Όστόσο αν τύχη και μου συμβη τίποτε, θά θρώ τον τρόπο να σάς ειδοποιήσω. Τόσο ό άμαράς μου, όσο κι' ή ύπηρέτριά μου, μ' αγαπούνε. Άν κινδυνέω, ένας άπ' τους δυό θά τρέξη να σάς τό μήνυσι.

Όταν άπομακρύνθηκε ό άποσπασματάρχη, όγής ό Μπίμπισης από την κρυψώνα του.

Σ' ευχαριστώ, κυρά, της έλεε. Μούσωσης τη ζωή κι' αὐτό ποτέ μου δέ θά τό ξεχάσω. Μένε έδώ και μη φοβάσαι κανένα. Έγώ και τά παλλη-κάκια μου θά σέ φυλάξω. Κι' άμα έχης άνάγκη από τίποτε, κάλεσε με νάρθω. Γιά χάρι σου, μπορώ να σφάξω όλη την Άθήνα.

Ή Τζένου τον περιεργάστηκε γιά λίγο σιωπηλή. Ό άρχιληστής ήταν νέος άκόμη, καμιά σαρανταριά έτών. Ψηλός και γεροδεμένος, με κατάλευ-κη φουστανέλλα κι' άσημένιες πιστόλες. Εμοιάζε σαν ήρωας του παλιού και-ρού. Έτσι τουλάχιστον τον φαντάστηκε γιά μία στιγμή, έπηρεασμένη από τά ρωμαντικά θιθία που διάβαζε. Χαμογέλασε κατόπιν και κοίτησε τό κε-σάκι της, με τά πλούσια κατάξανθα μαλλιά. Κι' άξαφνα, χωρίς να διατά-σει, τό πρότεινε να αϊμαλωτίση γιά λογαριασμό της, ένα νεαρό Άθηνάιο: Τό Φίλιππο Πιττακό, που ή άρεσυνή όμορφιά του, τό παράστημά του και ή δύναμι του, είχαν ξετρολλάξει όλες τις γυναίκες της πρωτεύουσας, πρό παν-τός τις ξένες. Ό Πιττακός ήταν «προστατευόμενος» της Δούκισσας της Πλα-κεντίας, που τον είχε πάρει μαζί με τη μητέρα του σαν πόργο της. Ή Δού-κισσα τον λάρτρειε σαν Κωνστανό Θεό. Και μ' όλο που είχε τά διπλά του χρόνια σχεδόν, ήταν ποδύθη να τον παντρευτή και να τό χορίση δλάκρη την περιουσία της. Μά ό νέος δέν είχε τέτοια διάθεσι.

Πώς μπορούσε λοιπόν μία τέτοια άντριχή όμορφιά ν' άφήσι άσυγκίνητες τις γυναίκες της εποχής του; Και πώς μπορούσε ό Φίλιππος να ζήσι ήσυγος με τόσους πειρασμούς; Ή Τζένου Θεοτόκη, που τον είδε τυχαία μία μέρα, τον έρωτεύτηκε παράφορα. Έδωσε τότε μία από τις ύπηρέτειές της, να έκα-κοίδησε ποιάς ήταν. Και όταν έλαθε πώς κατοικούσε μαζί με τη Δούκισσα, άναψε ή ήλιελα της. Τό κάκιο προσάτησε να τον σαγήνηση με την όμορφιά της, όταν τά πρώτα πού έδιναν περίπατο με τ' άλόγο της, άκολουθούσε έπίτηδες τό δρόμο του. Και ή Άγγλίδα, νομίζοντας πώς ό «λατρεύος» της είχε δομένη την καρδιά του στη Δούκισσα της Πλακεντίας, άποσπάσει να της τον στερήσει. Άλλά με ποίον τρόπο; Ή μοιραία γνωριμία της με τον Μπίμπιση, της έδωσε τότε την έμπνευσι να τό άναθέσι την ύπόθεσι της. Άν κατορθώνε να τον αϊμαλωτίση, θά τον πήγαινε ως τις άκτές τό Λαυρίου. Έκεί θά τους περίμενε ένα μικρό ίστιοφόρο, γιά να τους μεταφέ-ρη και τους δυό έξω από την Έλλάδα.

Έλπιζε ότι ό Φίλιππος, βλέποντας τις θυσίες που είχε κάνει γι' αὐτόν, θά την άγαπούσε και θά δέχονταν να την παντρευτή, άρετα άν είχε περάσει πρό πολλού την πρώτη ηλικία της νεότητάς της. Κι' έκανε την πρότασι της στον άρχιληστή:

Φέρε μου τον, τό έλεε στο τέλος. Θά σοῦ τον πληρώσω χρυσάφι... Δέ θέλω χρυσάφι, κυρά, άποκρίθηκε με τη θαρεία του φωνή έκείνος. Μούσωσης τη ζωή και θά κάνω ό τι με προστάξης. Μά πάλιν περάσουν δυό βδομάδες, δέ θά τά καταφέρω να σοῦ τον κουβαλήσω έδώ. Τ' άποσπάσμα-τα που με κυνηγάνε, έγουνε στήσι δλόγους τις παγίδες τους. Έτσι μίτη έθιμα δέ θά κάνω από τό σπικτίο σου, χωρίς να κινδυνέω τό κεφάλι μου.

Όποτε θά μείνης έδώ δυό βδομάδες;

Μπορεί ναί, μπορεί όχι. Σά δώ πώς ήσυχάσανε τά πράγματα, θά εύνω, γιά να πάω να κάνω την παραγγελία σου. Ορκίζομαι στο δόλι που θά με φάη, πώς δέ θά θά πεθάνω, άν δέ σοῦ τον παραδώσω πρώτα στα χέ-ρια σου.

Ή κοντέσσα ένθουσιάστηκε.

Μένε τό λοιπόν, τό έλεε. Κι' έγώ είμαι δλομόναχη, δέν έχω συντρο-φιά. Ή ύπηρέτριά μου είναι γεροντίσσια. Τό ίδιο κι' ό άμαράς μου. Έπο-μένως δέν έχωι φόβο άπ' αυτούς. Έκείνη τη νύχτα είχε πιάσει ένα σιγαλό ψιγάρισμα και τ' άνθισμένα ρόδα εδωδίαζαν μέσα στο μεγάλο κήπο τό έρόχικό σπιτό. Τό μονότονο τραγούδι της βροχής, θορύβους και κανού-ρίες τους δυό παράδεινους έκείνους ανθρώπους, που μία άναστασία με την όμορφιά της και τά σκάδαλά της την Άθήνα της όδωνικής εποχής. Και τό θασιλιά έκείνο των όρέων, που τον κυνηγούσαν μέσα νύχτα, άποσπάσματα κα χωροφυλακής. Καθόντουσαν τώρα σιμά ό ένας στον άλλον, χωρίς να μιλούνε. Ή γυναίκα τον παρατηρούσε με μισό μάτι. Ό άρχιλη-στής δέν είχε ρίξει ούτε μία στιγμή τό βλέμμα του πάνω της. Τάχα τό έκανε αὐτό από σεβασμό ή μήπως δέν τό άρεσε;

Ή τελευταία αὐτή σκέψι, την έθωλε σε πειρασμό. "Ισως άκόμη και να την περπάδε.

Κατέταν Μπίμπιση, ψιθύρισε άξαφνα. Είναι άλήθεια πώς οι ληστές δέν περπατούν ποτέ τις νυνάικες;

Άλήθεια...

Κι' όταν άκόμη είναι όμορφες;

Είτε όμορφες είναι, είτε άσημες δέν άπλώνουμε χέρι πάνω τους.

Κι' άν... άπλώσουν έκείνες;

Τότε άλλάξει τό πράγμα. Μά ποιά θά δεχτή να την άγκαλιάσει ένας ληστής, άν δέ τον άναπέη;

Ή κοντέσσα άνασέηκωσε τους ώμους της.

Άνάπησε ποτέ σου, κατέταν Μπίμπιση;

Ναί... πάψε πολλά χρόνια. Ήταν μακρινή συγγένισά μου, μία κο-πελλούδα που έόσκαμε μαζί τά κοπέδια μας. Χούωα τη λέγαμε. Μία χα-ραυγή τη φίλησα κι' από τότε δέ μπορούσα να κάνω χωρίς να τη δώ και να τη φιλήσω.

Τί έγινε ύστερα;

Μία μέρα ως είδε κάποιος μπιστικός άγκαλιασμένους και μάς πρό-δωσε στον πατέρα της. Κακό μεγάλο ξεσηκώθηκε τότε. Κι' ή χρώδα, γιά να γλυτώση τον κατατρεγμό, σκοτώθηκε από ένα δράκο. Έγώ, πάνω στην

απελπισία μου, κοιμυούρισα τον προδότη. Άπό τότε όγής στο κλαρί κι' έκανα δική μου συμμορία.

Μιά μικρή σιωπή γλύστρησε ανάμεσά τους. Ή βροχή έξακολουθούσε τό μονότονο τραγούδι της. Κι' άξαφνα ή κοντέσσα άπλωσε τό χέρι της και τ' άπώθεσε μέσα στο πλάσι, τό δυνατό χέρι τοῦ άρχιληστή. Σε κείνη την έπα-φή, ή Άγγλίδα ένωισε τό αίμα της να κυλά με φούρια στίς φλέβες της... Τ' αὐτιά της θούζαν. Άσυναίσθητα, έγειρε τό κεφάλι της κι' άκούμπισε τά χείλη της στο δικό του. Ό Μπίμπισης την άπαξε στην άγκαλιά του.

Τούτο περίμενα, κυρά! Μουρμούρισε ξεσπάζοντας άγρια. Τούτο παρ-καλούσα τόση ώρα.

Όποτε με ήθελες και δέν τόλεγες;

Σε λαχτάρασα άπ' την πρώτη στιγμή που σε είδα. Σε διψούσα, όπως τό νερό ό διψασμένος. Μά δέ μπορούσα να στο πώ έγώ. Κι' ύστερα, έσύ μου μίλαγες γιά κείνο τό παλληκάρι της Άθήνας. Πού να θάνη ό νους μου πώς ήθελες και μένα και τον άλλον;

Ή κοντέσσα γέλασε εύθυμα.

Τον άλλο τον θέλω από πείσμα, άπάντησε. Έσένα σε θέλω γιαντί εί-σαι δυνατός, άφοδός, γεμάτος άγριότητα. Δέ θά καταλάβης ποτέ γιαντί σε θέλω, κατέταν Μπίμπιση. Ή γυναίκα ψυχή είναι σκοτεινή σαν ένας γκερ-μένος, που δέν έχει τέλος.

Αὐτό ήταν άλήθεια. Ό άρχιληστής δέν καταλάβαινε τίποτε, ούτε από τά λόγια, ούτε από τις πράξεις της άκαταλόγητης έκείνης γυναίκας, που τον κρατούσε πιά στα δεσμά της. Ή κοντέσσα ούτε καν θυμόταν τό Φίλιππο Πιττακό. Κι' όταν μία μέρα ό Μπίμπισης της έλεε πώς ήταν καιρός να πάη να της τον φέρη, ή Τζένου κοίτησε άρνητικά τό κεφάλι της.

Όχι, τό έλεε, τό πείσμα που είχα γιά τό παλληκάρι μου πέρασε. Ό-που νάναί, θά βύω μακριά από τούτο τον τόπο. Θά με θυμάσαι καμιά φορά, κατέταν Μπίμπιση;

Γιά πρώτη φορά από τότε που έσμιξαν, ό άρχιληστής την πής τρυφερά στην άγκαλιά του.

Θά σε θυμάμαι πάντα, της ύποσχέθηκε. Ποτέ δέ θά ξεχάσω τη χαρά που μούδωσες και που μονάχα σιμά σε σένα τη γνώρισα. Πήγαινε στο καλό, κυρά! Κι' όπου κι' άν έρίσκεσαι, ό νους μου θάναί στο πλευρό σου...

Τό άγριμ κι' ή άγοντίσσια, χωρίς να έπειτα από τρεις μέρες. Ή Τζένου Θεοτόκη κατέθηκε στην Άθήνα, τακτοποίησε μερικά ύποθέσεις της κι' ύ-στερα από μία βδομάδα έφευγε γιά την Άγγλία. Ό Μπίμπισης έτοιζε πάλι με τη συμμορία του. Μά δέν ήταν πιά αὐτός που ήταν άλλοτε. Δέν ή-ταν ό τρομερός λησταρχός που άπειλούσε θεούς και δαίμονες με τις πιστό-λες του και τό γιαντζυάκι του. Κι' όταν κάποτε μία άλλη συμμορία, ή συμμορία του Κρανιά, συνέλαβε πέντε ξένους περιηγητές κι' έναν Έλληνα ύπουργό, αὐτός ήταν που μεσολάβησε και τους έλευθερώσαν, χωρίς να πάση τίποτε κανείς τους. Έτσι, όταν άγονέσσα ζήτησε άμνηστία του την έδωσαν με δλη τους την καρδιά. Κι' ό Μπίμπισης άποσπάστηκε σ' ένα χτυματάκι κοντά στη Χασιά, γιά να ζήση με τις άναμνήσεις του. Ό έρωτας τον είχε μεταμορφώσει.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

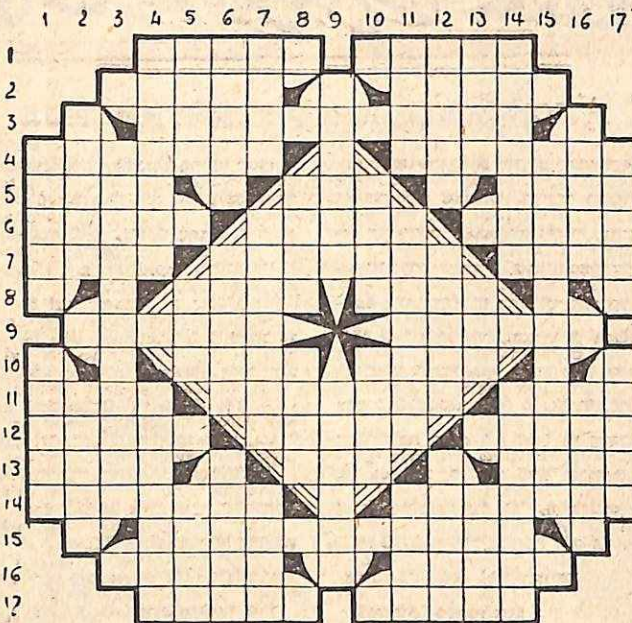

Ή Τζένου τον περιεργάστηκε γιά λίγο σιωπηλή...

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ερωτηματική αντωνυμία.—Και ποιος δε θα τα ήθελε τέτοια δάνεια;
- Ένας από τους 7 σοφούς της αρχαιότητας.—Περικλής κατασκευαστής βιολίων.
- Στοιχεία απαραίτητα για τη συνταγή καρτών.
- Πλουτίζει τις γνώσεις.—Νηματοργικό όργανο.
- Μοιάζουν με νημάτια.—Ο καθένας.—Μεταφορικό μέσον.
- Ευίων.—Απληγαγμένος δεσμών.—Πάτερ...: κενό του αμερικανικού κινηματογράφου.
- Προορίζονται για μοναχούς.—Πήρε μέρος στη δική του Χριστού.—Δεν έπαθαν τίποτα (θνή).
- Όρος στην πάλη.—Χρησιμοποιείται μόνο σε πόλεμο ή σε στρατιωτικά γυμνάσια.
- Δυνατά, εύρωστα.—Τα φαγητά αυτά δε μας ενθουσιάζουν.
- Καλοκαιρινά ρούχα.—Λιμάνι της γαλλικής Β. Αφρικής.
- Λιμνη της Αθουσίας.—Μουσικά όργανα που θα σ' ευχαριστήσουν μία ωραία παλιά εποχή (καθ.). Βρίσκονται στην αρχή ενός αλφαβήτου.
- Λοκότε.—Νεκρά σώματα.—Ποσοί επίορμα.
- Αποβλέπει στη σύλληψη ζώων.—Διπλασιασμένο γίνεται γαλλικός χορός.—Ντεκουέν: διάσημος ακτινοθέτης του γαλλικού κινηματογράφου.
- Αν δεν είναι επίορμα, τότε...αγριεύουν.—Γυνα κείνο όνομα, αλλά και χωριό της Αττικής.
- Ευχαριστούν τις αισθήσεις.
- Είμαι υπεύθυνος για κάτι.—Δε λείπει από κανένα οιδιπορειαίο.
- Έργα των πνευμόνων.—Αστέρι του ελαφρού μουσικού της θεάτρου.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΔΡΙΘ. 785

- ... Ζαγόρα: πόλις της Βουλγαρίας στην 'Αν. Ρωμυλία.—Λιμάνι της Πορτογαλίας, περίφημο για τα κρασιά του.
- Προσωπική αντωνυμία (πληθ.).—Χώρα της 'Αν. Αφρικής, νοτίως της Αθουσίας.

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
Η λύσις του 784 στη σελ. 64

ΚΑΘΕΤΩΣ

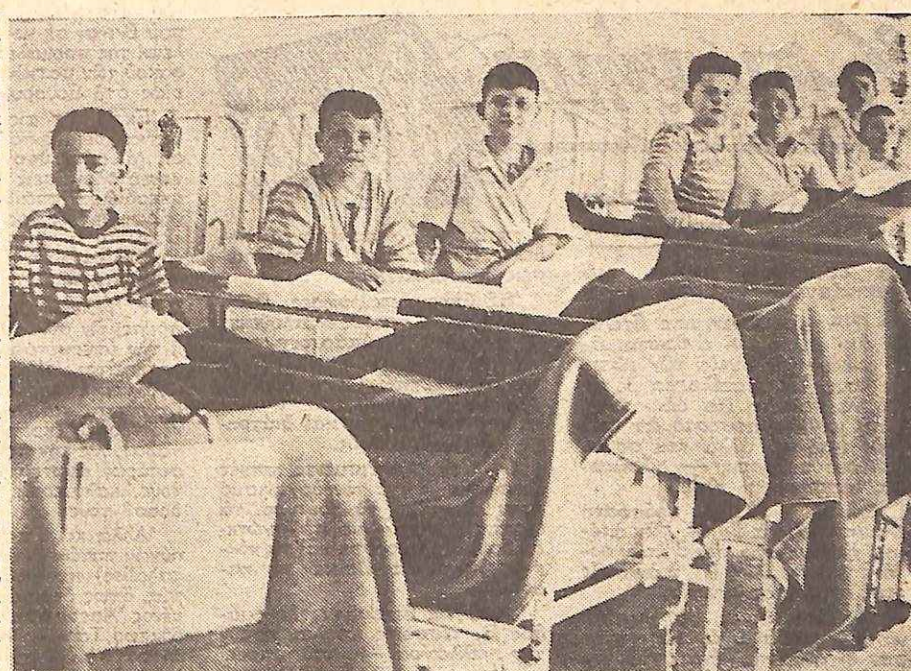
- Ακάθαρτα.—Δεν σκεπάστηκαν ακόμα από το χιμά.
- Χώρα της Β. Ευρώπης.—Πόλις της Τουρκίας, πρωτεύουσα οθωμανού βιλαετιού.
- Γίνεται κάθε χρόνο εκεί μία ενδιαφέρουσα έκθεση.
- Αθηναϊκή συνοικία.—Δεν φημίζεται για την εργατικότητα της.
- Ολοκληρώς.—Ντάγκοβερ: παλαιά δόξα του γερμανικού κινηματογράφου.—Πρώτο συνθετικό, που έχει την ίδια σημασία με το πάλιν.
- Ζωντανό μελανοδοχείο.—Ο. ροπέδιο της κεντρικής 'Ασίας, που το μοιράζονται η 'Αφγανιστάν, η Κίνα και η Ρωσία.—'Αρχαία πόλις της Μ. 'Ασίας.
- Ανεξαρτήτως μεγέθους.—Κράτος της Μ. 'Ανατολής.—Φωτοστέφανος 'Αγιων.
- Πόρτα.—'Ιερη τρέλλα των αγριών.
- Όπλα.—Μικρός στο μήκος.
- ... Βότσε: μουσικός όρος.—'Αναφορική αντωνυμία (ουδ.).
- Συνδυάζεται πάντα από μία θεολογική τελετή.—'Αξιοπρόσδεκτος (καθ.).—'Αστέρι του κινηματογράφου.
- Θάλασσα.—Κάτοικοι της οριστικής χώρας.—Κάθε άλλο παρά ανεπίληπτα.
- Είνα απ' όλους ανεπιθύμητα.—Δικό σου.—Παρά την θέλησή σου.
- Ένας τέτοιος μαθητής δεν παίρνει καλούς βαθμούς.—'Εκεί πολέμους ο 'Αθαν. Διάκος.
- Έχουν ανάγκη από γιατρό και φάρμακα (ουδ.).

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
Η λύσις του 784 στη σελ. 64

ΟΙ επισκέπτονται το 'Ασκληπιείο της Βούλας δεν έχουν την εντύπωση πως μπαίνουν σε νοσοκομείο, με το γνώριμο μακρύ διάδρομο το βαμμένο με ριπολίνη και τη χαρακτηριστική μυρωδιά των φαρμάκων. 'Εδώ, η εικόνα είναι εντελώς διαφορετική. 'Ανάμεσα σε δέντρα και λουλούδια, σε μία γραφική περιοχή του Φαληρικού όρους, υπάρχουν μικρότερα και μεγαλύτερα περίπτερα που αποτελούν το νοσοκομειακό συγκρότημα του 'Ασκληπιείου, που διαθέτει σήμερα 650 κρεβάτια ασθενών με πλήρες χειρουργείο και όλα τα άλλα εργαστήρια ενός σύγχρονου νοσηλευτικού ιδρύματος.

Και το όραμα αυτό υγιεινισμού, που τιμά την 'Ελλάδα, χρωστάει την ύπαρξή του και τη λειτουργία του στην ιδιωτική πρωτοβουλία. 'Αντίκει και κατευθύνεται από τον 'Ελληνικό 'Ερυθρό Σταυρό και τα περισσότερα περίπτερα έγιναν με δωρεές φιλανθρωπών, που δεν έχοσι μοποιήσει τον πλούτο τους μόνο για το «εὐ ζῶν» αλλά και για το «εὐ πράττειν». 'Η παλιά ελληνική παράδοση της εὐποιίας και φιλανθρωπίας έχει δώσει με το 'Ασκληπιείο της Βούλας ένα ωραίο παράδειγμα προς μίμηση. 'Αλλ' ὅς παρὰ κολούθησμε την ιστορία του, πριν από 42 χρόνια, όταν έγινε η πρώτη έξοδος για τη λειτουργία του νοσοκομείου.

Το 1919 η πρέσβειρα της 'Αγγλίας Λαίδη Γκρανβίλ είχε την έμπνευση να οργανώσει στην αγγλική πρεσβεία μία μεγάλη φιλανθρωπική γιορτή. Τα χρήματα που μαζεύτηκαν από τη γιορτή παρεδόσαν στον τότε πρόεδρο του 'Ελληνικού 'Ερυθρού Σταυρού 'Ιωάννη 'Αθανασάκη, για να τα διαθέσει σε όποιον σκοπό θα έκρινε χρήσιμο. Και ο 'Αθανασάκης σκέφτηκε πως η καλύτερη αξιοποίησι των χρημάτων θα γινόταν

Μικροί ασθενείς του νοσοκομείου της Βούλας

ριώρισαν τη φυματίωση των δοντών και των αρθρώσεων και του επιτράφησαν να επεκτείνω τις εργασίες του και να ξεδιχθῇ σ' ένα περίφημο 'Ορθοπαιδικό Κέντρο για ιδιωτικούς ασθενείς. 'Εχει όλα τα βοηθητικά και διαγνωστικά εργαστήρια με τα τελευταία επιστημονικά μηχανήματα, τράπεζα αίματος, που θα επέκταθη και σε τράπεζα δοντών, άρτιο χειρουργείο και κέντρο φυσιολογίας και βιολογίας, που έχει σκοπό τον έλεγχο των συστημάτων του ανθρώπινου οργανισμού. Και φαίνεται πως στον τομέα αυτό, του έλέγχου της γενικής λειτουργίας του οργανισμού του ανθρώπου, το 'Ασκληπιείο είναι εξοπλισμένο με τελειότητα επιστημονικά δοχάνα, που μας έδωσε η αμερικανική βοήθεια και που το καθιστούν ένα από τα πρώτα διαγνωστικά εργαστήρια της Ευρώπης και της 'Αμερικής.

Οι ασθενείς του 'Ασκληπιείου υπερβαίνουν συνήθως, τους 600. 'Από αυτούς τα 18% πάσχουν από φυματίωση, των δοντών και των αρθρώσεων, με την οποία ξεκίνησε το νοσοκομείο. Οι υπόλοιποι υποβάλλονται σε ορθοπαιδικές θεραπείες κι' ένα μεγάλο μέρος των νοσηλευμένων προέρχονται από αυτόκτιστες δυστοχηματά. Το προσωπικό του 'Ασκληπιείου φτάνει τους 500, από τους οποίους οι 230 είναι αδελφές.

Θεωρείται μάλιστα ένα από τα πλουσιότερα σε προσωπικό και ίδιους αριθμό αδελφών νοσοκομεία. 'Εχει τέσσερες ορθοπαιδικές κλινικές και μία παθολογία, που τις διευθύνουν καθηγητές. 'Επίσης ικανό αριθμό ιατρών στα διαγνωστικά και τα άλλα εργαστήρια.

Από τα 15 περίπτερα του 'Ασκληπιείου μόνο δύο έγιναν με έξοδα του υπουργείου 'Υγιεινής το 1938. 'Ολα τα άλλα οφείλονται σε δωρεές. 'Εκτός από τα περίπτερα των ασθενών υπάρχουν έκκληση, αίθουσα ψυχαγωγίας και καντίνα για τους αρρώστους και σπουδαστήριο των αδελφών. 'Ολα αυτά επίσης έχουν γίνει με δωρεές φιλανθρωπών και ευεργετών του λαμπρού αυτού νοσηλευτικού ιδρύματος, που τόσες υπηρεσίες έχει προσφέρει στον τομέα της υγείας, παλαιότερα στους πάσχοντες από φυματίωση των δοντών και τα τελευταία χρόνια στις ορθοπαιδικές παθήσεις.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

33

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ...

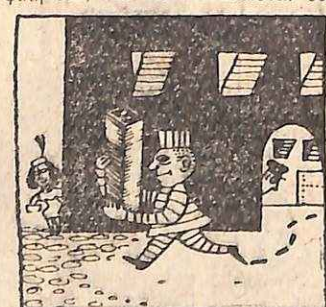
Τα ξενοδοχεία του Φλένσμπουργκ — άποκαλύπτει μία έφημερίδα της γερμανικής αυτής πόλεως, που βρίσκεται κοντά στα σύνορα με τη Δανία — έχουν μία πρόσθετη πηγή εσόδων: τις συναλλαγές τους με τα παλαιά παπούτσια. Και η έφορος — προσθέτει η έφημερίδα — θα πρέπει ίσως να περιλάβει και τις συναλλαγές αυτές στον υπολογισμό του φόρου, που επιβάλλει στους ξενοδοχείους!

Φυσικά, η «σύσταση» αυτή είναι περισσότερο μία ειρωνεία για την έφορο. Οι συναλλαγές όμως με τα παλαιά παπούτσια αποτελούν πραγματικότητα και οφείλονται στα αμέτρητα ξενοδοχεία παλαιά παπούτσια, που αφήνουν στα ξενοδοχεία φευγόντας οι Δανοί ταξιδιώτες. Καθώς τα παπούτσια στοιχίζουν πολύ φθηνότερα στην Γερμανία παρά στη Δανία, όσοι Δανοί ταξιδεύουν στην γη και έπειτα φοράνε τα καινούργια που αγοράσαν αφήνοντας τα παπούτσια τους. Για να μην πληρώσουν, όμως, τέλος εισαγωγής στις δανικές τελωνειακές αρχές και εξανεμισθῇ έτσι η διαφορά της τιμής μεταχειρίζονται ένα απλό, όσο και σοφό, τέχνασμα. Ξεκινούν με ένα ζευγάρι παλαιά παπούτσια για το ταξίδι τους και έπειτα φοράν τα καινούργια που αγόρασαν αφήνοντας τα παλαιά στο ξενοδοχείο! Στην αρχή, οι ξενοδοχείοι πετούσαν στον σκουπίδι τονεκέ τα παπούτσια αυτά που εγκαταλείπανε οι Δανοί πελάτες τους. 'Επειτα, όμως, διαπιστώνοντας πως μέσα σ' ένα μήνα, συγκεντρωνόταν ένα άκοιτο αξιόλογο στόκ απορροσισαν να τα μαζεύουν και να τα πουλάνε, «χονδρικό» στα παλαιά παπούτσια.

ΜΑΤΙΕΣ 6Ε ΔΙΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Για να μη χάνη άδικα τον κειρό του

Ένας κατάδικος των φυλακών της 'Αχα, στη Βραζιλία, ο Μάριο Περέιρα, είχε μεταβάλει το καλλί του σε εργαστήριο πλαστών χαρτονομισμάτων. Τα απαραίτητα συν-εργα του τα είχε προμηθεύσει μία φίλη του, που τον επισκεπτόταν συ-

χνει και του κρατούσε συντροφιά. 'Η ίδια φρόντιζε κατόπιν για τη διάθεση των πλαστών χαρτονομισμάτων. 'Ο Περέιρα δούλευε τη νύκτα. Για να μη τον βλέπουν οι φύλακοι, τούλει το ηλεκτρικό λαμπύρι μ' ένα μαύρο χαρτί. Τα συν-εργα του τα έκρυβε κάτω από το κρεβάτι του.

'Αντι για άλεπουδες έπιασε τον πόλιμαν

Στο Μπραίντρη της 'Αγγλίας, κάποιος Κλόντ Γκρίμμποντ, είχε στήσει παγίδες για τις άλεπουδες. 'Αλλ' η πρώτη άλεπου, που έπιασε, ήταν... ένας άστυφύλακας. 'Ο Γκρίμμποντ καταδικάστηκε σε πρόστιμο 14 λιρών.

'Ο δικαιοκτής κατάπιε τη σφυρίχτρα

Σε μία πρόσφατη ποδοσφαιρική συνάντησι στη Ρώμη, τη στιγμή, που ο δικαιοκτής σφύριζε ένα φανσουλ, η μπάλλα τον χτύπησε στο

στόμα. Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, που του έσπασε δύο μπροστινά δόντια. 'Η σφυρίχτρα χώθηκε ταυτόχρονα στον οισόφαγο του. Τον πήγαν άμέσως σ' ένα γειτονικό νοσοκομείο, όπου οι γιατροί κατάφεραν να του τη βγάλουν με πολύ κόπο.

Το άεροπλάνο, που πετάει χωρίς πιλότο

Το περιστατικό, που θα άφηγηθούμε συνθή στο αεροδρόμιο του Σποκάν (Ήνωμένες Πολιτείες). Οι υπάλληλοι του αεροδρομίου είχαν βγάλει από το υπόστεγο ένα άεροπλάνο κι' αφού βεβαιώθηκαν, ότι όλα ήταν εν τάξει, έβαλαν εμπρός τους κινήτρους. 'Ο πιλότος σήκωνε ακόμη με κάποιο συνά-δεφό του λίγο πιό πέρα. Σαφινικά, το άεροπλάνο σηκώθηκε πάνω από το αεροδρόμιο κι' άρχισε να προχωρή προς τη γειτονική πόλη. 'Η πτήσι του κράτησε ως ένα τέταρτο. Στο τέλος, όμως, έλασε την ισορροπία του κι' έγινε συντριμμένο στο έδαφος. 'Εκείνο που παραμένει μυστήριο, είναι το πως κατάφερε να ξεκινήσει, χωρίς πιλότο. Οι ειδικοί εκφράζονταν τη γνώμη, ότι κάποιος από τους υπαλλήλους του αεροδρομίου, που το επιθεώρησαν, μετέκρινε το φρένο χωρίς να το καταλάβει.

Τους έκλεισαν μέσα στο ψυγείο

Δύο προσωποφόροι μπήκαν λίγο πριν από τα μεσάνυχτα σ' ένα μπαρ του Νιτρίντ. Την ώρα εκείνη, μέσα στο μπαρ βρίσκονταν ο ιδιοκτήτης του κι' ένας μοναδικός πελάτης. Οι προσωποφόροι έβγαλαν τα πιστόλια τους και τους άποπρέσσαν και τους δύο να μπουν-μπος στο μεγάλο ψυγείο του καταστήματος. Πήραν κατόπιν 800 δολάρια, που βρήκαν μέσα στο ταμείο κι' έφυγαν. 'Αρκετά ώρα αργότερα, ένας αστυνομικός, που περνούσε από το δρόμο, βλέποντας το μπαρ ανοιχτό και έρημο, παρ-εβενόθηκε και μπήκε μέσα. 'Ακούσε τότε χτυπήματα στην πόρτα του ψυγείου και την άνοιξε. 'Ε-

τσι, οι δύο δυστυχισμένοι, που βρίσκονταν μέσα σ' αυτό, ξανα-βρήκαν την ελευθερία τους.

Οι πυροσβέστες, που έγιναν έμπρηστες

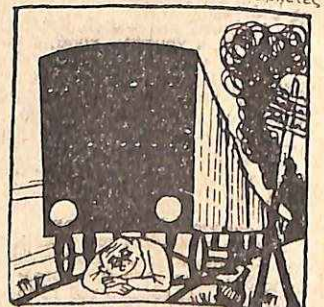
Οι πυροσβέστες του Πάλλος Βέντες 'Εστάτες (Καλιφορνία) ζητούσαν από το δημοτικό συμβούλιο της πόλεως να τους χορηγήσει συγχρο-νισμένα μέσα για την κατάσβεσι των πυρκαϊών. 'Αλλ' οι δημοτικοί σύμβουλοι δίσταζαν μπροστά στην άποιομένη δαπάνη. Οι πυροσβέστες, για να τους εξαναγκάσουν να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις τους, άρχισαν να βάζουν φωτιές στα γειτονικά δάση. 'Ετρεχαν κατόπιν και τις έσβηναν, αλλά με σημαντική καθυστέρηση, σε τρόπο που οι ζημιές ήταν πολύ μεγάλες. 'Όταν τους άναγκάσαν, έρρισκονταν στον 16ο έμπρησμό... Το δημοτικό συμβούλιο έβρήκε τότε σε δύσκολη θέση. 'Αν τους παρείδνε στη δικαιοσύνη, η πόλις θα έβρινε χωρίς πυροσβέστες και, σε περίπτωση πυρκαϊάς, οι συνέπειες θα μπορούσαν να ήταν τραγικές. Γι' αυτό, οι σύμβουλοι αποφάσισαν να υποχωρήσουν. Και υπο-σέθηκαν στους πυροσβέστες ότι θα τους αγοράσουν καινούργιες στολές και τρεις υπερμοντέρνες πυροσβε-τικές αντλίες.

Τα φλογερά ειδύλλια, που τελειώνουν άσχημα

Πριν από λίγο καιρό, ο 'Αμερικανός οδοντίατρος Ουίλλιαμ Λά-θερ, ηλικίας 25 χρόνων, παντρεύτηκε την αγαπημένη του Μαίριαν, 23 χρόνων, έπειτα από ένα φλογε-ρό ειδύλλιο, που κρατούσε από τρία χρόνια. 'Αλλ' οι δύο σύζυγοι άρχισαν από την πρώτη έβδο-μάδα, να μη τα πηγαίνουν καλά. Ισακώνονταν όλες τις άρες, και για τις πιο ασήμαντες αφορμές. Μία νύχτα της περασμένης έβδο-μάδας, τέλος, ο Λάθερ, έπειτα από έναν τρομερό καυγά, πέταξε τη γυναίκα του κάτω από το κρε-βάτι κι' άρχισε να της χτυπήει το κεφάλι στο πάτωμα, ώσπου την ά-φησε νεκρή.

Το τραίνο, περνώντας από πάνω του, δεν τον ξύπνησε!

Ο μηχανοδηγός ενός μεγάλου εμπορικού σιμω, στην Αυστρία, καθώς έπαιρνε μία άποστη σιμο-φή, είδε έναν άνθρωπο, που ήταν ξαπλωμένος ανάμεσα στις γραμ-μές φονάβρης άμέσως, αλλά το τραί-νο σταμάτησε έπειτα από άρκετες

δεκάδες μέτρων. Οι υπάλληλοι κα-τέβηκαν άμέσως κι' άρχισαν να ψάχνουν κάτω από τα βαγόνια, για να βρουν το ύποπτο άτομο. 'Αλλ' γιατί όλοι πίστευαν, ότι το τραί-νο είχε διαμείνει τον άνθρωπο, που κοιμόταν ανάμεσα στις γραμ-μές. Τον ανακάλυψαν, τέλος, κάτω από το τελευταίο βαγόνι σ' ένα κ' άβλαστο. Το πιο αξιοσημείωτο, όμως, είναι, ότι ο άνθρωπος αυτός εξακολουθούσε να κοιμάται μακα-ρίως. 'Ολόκληρο τραίνο είχε πε-ράσει από πάνω του, χωρίς να τον ξυπνήσει! 'Αλλά πρέπει να προσ-έθεσμε, ότι ήταν τύφλα στο μεθύ-σι. Οι υπάλληλοι του τραίνου εί-δαν κι' έπαθαν για να τον ξυπνή-σουν.

Μετριοφροσύνη

Κάποιος πρότεινε την Μπριζίτε Μπαρντό: — 'Αν δεν ήσαστε η Μπριζίτε Μπαρντό, τι θα θέατε να είσαστε; Κι' η στή απάντησε: — 'Α τοισευτυχισμένος σύζυγός της!

Το αυτοκίνητο έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο κι' έγινε κομμάτια...

Η ΚΥΡΑ-ΣΤΑΘΟΥΛΑ ήτανε μια πολύ συμπαθητική γρηούλα με κάτασπρα μαλλιά και όνειροπόλα προσηλυτικά μάτια. Και ίσως θα μπορούσε κανείς να μοντέμει την παλιά όμορφη της πίσω από τις ρυτίδες, αν δεν της μοστίγωνε το πρόσωπο μια βαθειά ούλη που της έσκασε όλο το δεξιό μάγουλο. Ήταν έπιστάτισσα στο κινηματογραφικό στούντιο «Έκράν», που βρισκότανε σε ένα γραφικό προάστιο, λίγο έξω από την «Αθήνα», χωμένο μέσα στις πρασινάδες των πεύκων. Εκεί σε μια γωνιά του στούντιο, κατοικούσε η κυρά-Σταθούλα. Της είχανε δώσει ένα μικρό δωμάτιο, κι' εκεί μέσα είχε εγκαταστήσει τα άσπρα μαλλιά της, τις ρυτίδες της, την ούλη της... Πρωί-πρωί ξύπναγε και άρχιζε το συνύρισμα: Με τί προσοχή σκούπιζε τα διάφορα επιπλάκια που άπανω τους θα σπινόντουσαν τα σκηνηκά για το «γύρισμα» των «εσωτερικών» μιας ταινίας... Και καθώς ξεσκόνιζε τους προβολείς, τις μηχανές λήψης, τα «τράβελιγιογκ», το πρόσωπό της έπαιρνε μια έκφραση παροπνεμένης εγκρατερείας...

Το πανηγύρι της όμως το μεγάλο ήταν όταν άρχιζε το «γύρισμα». Τότε, όταν το στούντιο γεμίζει από το πολύμορφο μωσαϊκό των κομπάρσων και των πρωταγωνιστών, όταν βούιζε σ' χαρούμενο μελίσσι, όταν σπινόντουσαν τα σκηνηκά κι' ανάβανε, τεχνητοί ήλιοι, τα «σπότς», όταν έδωζε την αγριοφωνάρες του ο σκηνοθέτης κι' άρχιζε να γυρίζει ο όπερατέρ, τότε η κυρά-Σταθούλα ήτανε στο στοιχείο της: Κίτταζε με απλήστα μάτια, άκουγε με προσοχή, με προσήλωσι, τις συμβουλές του σκηνοθέτη στους ήθοποιους και νευρίαζε μαζί του όταν οι ήθοιοι δεν έκτελούσαν τις συμβουλές του... Νόμιζε κανείς ότι η γρηά έπιστάτισσα του στούντιο κρατιότανε δια της βίας από το να χυμίζει και να πάρει το ρόλο της ξεροκέφαλης πρωταγωνίστριας και να παίξει αυτή στο πλάι του γοητευτικού πρωταγωνιστή...

Όλοι την έβλεπαν μέσα στο στούντιο και τη φωνάζανε πιά λίγο με το όνομά της και πιά πολύ με το παρατσούκλι της: «Ψώνιο». Της το είχε βγάλει ο γερο-Λαμπίρης, ο παλιός «ζέν-πρεμιέ» του θεάτρου και του κινηματογράφου, που έπαιζε τώρα ρόλους καρακτρίτσας.

Μά και μήπως δεν ήτανε ψώνιο; 'Αντί να κυττάει τη δουλειά της, αυτή κίτταζε το γύρισμα!

Γι' αυτό την πειράζαν όλοι με λόγια εύθυμα αλλά σκληρά: — Για δες τη Σοφία Λόρεν! — Δε μου λες, κυρά-Σταθούλα, έχεις περάσει κομμάτι φορά από το Χόλλυγουντ;

— Πώς! Από το Χόλλυγουντ των Κάτω Πετραλώνων! Και πολλά άλλα λέγανε στο διάλειμμα του γυρίσματος.

Τα άκουγε η γρηά έπιστάτισσα και φαινότανε σ' να μην τ' άκουη σ' να μην καταλάβαινε τα πρόστυχα αυτά ελληνικά, που θα την πονούσαν αν καταφέρνονε να φτάσουν ως την ευαισθησία της. Όμως δε φτάνανε. Λες και είχε ρίξει μιαν άδιαπέραστη αύλα ανάμεσα στον εαυτό της και στον ξένο κόσμο η κυρά-Σταθούλα, κι' έτσι κατάφερνε να μένει απόρροστη στις επιθέσεις του σαρκασμού...

Μια μέρα όμως, που το γύρισμα είχε σταματήσει για λίγο, ο Λαμπίρης μάζεψε γύρω του τα φυντάνια και τους άρχισε μια διήγησι με άκοπο ενδιαφέρον:

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

— Μην τη βλέπετε έτσι... Δεν ήτανε παντ' σ' αυτό το καλί...
— Ποιά; Τό «Ψώνιο»;...
— Ναι! Δεν ήτανε πάντα γοηά και κακο-σουλούπωτη ή φουκαριάρα...

— Έλα τώρα... Έχει γούστο να μ'ας π'ες ότι ήτανε νέα κι' όμορφη!

— Όμορφη δε θα π'η τίποτα! Τους βεβαίωσε ο παλιός ζέν-πρεμιέ. Ήταν μια από τις πρώτες ενζενύ του ελληνικού κινηματογράφου!

— Τό «Ψώνιο»;
— Μάλιστα, τό «Ψώνιο»... Ήτανε μια γλυκειά κοπέλλα με υπερίφανη κορμοστασιά και χαρακτηριστικά που λάμπανε από όμορφη! Ήτανε τόν καιρό που έπαιζα κι' εγώ τους έραστές...

— Δηλαδή, λίγο μετά την εν Σαλαμίνι ναυμαχία! Τον πείραξε ένα διαολοθήλυκο με βλέμματα που σπινθιρίζαν όλο κέφι και τσαχπινιά!

— Καλά, ξέρουμε ότι είμαστε πιά γέροι! Αποκρίθηκε λιγάκι πειραγμένος ο Λαμπίρης. Μήπως όμως αυτό είναι θλιβερό προνόμιο μόνο δικό μου; Κι' εσύ θα γεράσεις όπως γεράσε και τό «Ψώνιο»...

Τό διαολοθήλυκο μαζεύτηκε. Ο Λαμπίρης άναψε ένα τσιγάρο και συνέχισε:

— Ήτανε τόν καιρό του «Βωδού»... Δεν είχε β'η ακόμα ο «όμιλόν»... Αυτή που βλέπετε σήμερα γρηά και τη λυπόσαστε — ή, ακόμα χειρότερα, τη δουλεύετε — ήτανε μια όμορφη που μάγευε όσους την πλησίαζανε!

— Και πώς κακόπεσε;
— Έπαιξε σε δυό-τρία έργα με όλο και πιά μεγάλη επιτυχία... Όλοι προβλέπανε γι' αυτήν ένα άπέραντο καλλιτεχνικό μέλλον, όταν ήρθε η καταστροφή!

— Ποιά καταστροφή;
— Ο Λαμπίρης τράβηξε μια ρουφηδιά πριν αποκρίθ'.

— Ή Τέτα — γιατί Τέτα τη λέγανε τότε — είχε όλα τα ελαττώματα μιας όμορφης κοπέλλας: Ήτανε άστατη κι' επιπόλαια... Πεταλούδιζε από τόν έναν στόν άλλον άντρα, χωρίς να στέκεται σε κανένα και χωρίς να νοιώθ' έρωτα... Προοπτική της και πόθος της ήτανε να άρέσει κι' αυτό προσπαθούσε να πετύχ' με κάθε τρόπο... προσπαθούσε και τό πετύχαινε!

— Απίστευτα όλα αυτά... του αποκρίθηκε κάποιος.

— Απίστευτα, μά αληθινά. Ή Τέτα άρεσε, γοήτευε, μεσουρανούσε! Ένας από όλους που την τοιγυρίζανε είχε αυτοκίνητο. Την έπαιρνε και πηγαίνανε, τότε έδω, πό-τε εκεί... Μια νύχτα είχανε μεθύσει στη Γλυφάδα και γυρίζανε με έκατό χιλιόμετρα! Για μια στιγμή, με μιά στραβοτιμονιά, τό αυτοκίνητο έπεσε άπάνω σ' ένα δέντρο δεξιά του δρόμου, κι' έγινε κομμάτια...

Βγάλανε μέσα από τα συντρίμια τό τρελλό ζευγάρι πληγωμένο βαρείας... Ή Τέτα είχε σκίσει τό δεξιό μάγουλό της πέρα γιά πέρα!

— Α... Γι' αυτό φαίνεται αυτή η ούλη...

— Ναι... Ή πληγή ήταν βαθειά...

— Και δε μπόρεσε να τη γιάτρευη!...

— Σόδεμε πολλά σ'α 'Ινστιτούτα... Οί γιατροί έκαναν πολλές προσπάθειες, χωρίς όμως αποτέλεσμα...

— Μήπως μολύνθηκε ή πληγή;...

— Ακριβώς... Δε μπόρεσε να εναπαίξει με τέτοιο φοβερό σημάδι στο πρόσωπο... Έμεινε πίσω, ξεχάστηκε! «Α, τί εγωϊστικό, τί επιπόλαιο είναι τό πλήθος που ύμνει μια πρόσκαιρη μεγαλειότητα της όμορφιάς! Μόλις ή όμορφη γαθή την ξεχνάει... Έτσι ξεχάστηκε κι' ή μεγάλη δόξα του κινηματογράφου. Κατασκύλησε χαμηλά, σκεπαστηκε από τις στάχτες της λησμονιάς, ήρθε ύστερα κι' ο όμιλόν και την άπόκανε! Δεν τη θέλανε πιά ούτε γιά κομπάρσα... Και κατέληξε εκεί που τη βλέπετε: Έπιστάτισσα έδω στο στούντιο «Έκράν», να σκούπιζ'ι, να ξεσκονίζει και να θυμάται τα παλιά...

Άκουστήκανε τα διστατά παλαμάκια του σκηνοθέτη και ή φωνή του:

— Έμπρός! Γυρίζουμε. Τό διάλειμμα είχε τελειώσει. Τό γύρισμα συνεχιζότανε.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Εγώ της έζησα πρώτος αυτό το χορό!...

Οι νέες πρέπει να αποφεύγουν τον αποχρωματισμό των μαλλιών που τα ξεραίνει και καταστρέφει τη ζωρότητά τους...

4) Τις κραγιονιές που μακραίνουν τα μάτια. Δεν ταιριάζουν στην ηλικία σας.

5) Τα φτιασίδια για τα θλέφαρα. Τα θαράνουν χωρίς λόγο.

6) Τον αποχρωματισμό των μαλλιών. Ξεραίνει τα μαλλιά και καταστρέφει τη ζωρότητά τους. "Αν θέλετε να τα ξανθήνετε, χρησιμοποιήστε μόνον φυτικές ουσίες.

7) Τα πολύπλοκα κι' επιτηδευμένα χτενίσματα. Πρώτα-πρώτα, δεν ταιριάζουν στην ηλικία σας. Καί δεύτερον, σας υποχρεώνουν να κακομεταχειρισθίτε τα μαλλιά σας.

8) Τις άπισχναντικές δίαιτες. Πολλές νέες αποφεύγουν το ψωμί, το αλάτι, το νερό και, αντίθετα, χρησιμοποιούν ουσίες που θεωρούνται ως άπισχναντικές (λεμόνι, ξύδι), για ν' αποχτήσουν τα ιδεώδη μέτρα. Τα άποτελέσματα είναι συχνά τραγικά: πεπτικές διαταραχές, αναιμία, φυματίωση, ευπάθεια σε διάφορες ασθένειες, νευρική εξάντληση, έγκυφαλική ατονία, διαστροφή του χαρακτήρος.

8) Τις ελαστικές ζώνες και τα παρόμοια. "Εμποδίζετε μ' αυτό τον τρόπο την κανονική ανάπτυξη του κορμιού σας.

9) Τα δυνατά άρώματα. Το άρωμα μιάς νέας πρέπει να είναι ανάλαφρο, αερένιο.

Οι γυναίκες από τα 21-40.

1) Μη χρησιμοποιήτε θαρειές και δραστικές κρέμες. Δίνουν μια εφήμερη λάμψη στο δέρμα, αλλά του αφαιρούν τη φυσικότητά του κι' αυτό είναι επικίνδυνο. Το δέρμα γίνεται έτσι όκηρο και θα είναι αδύνατον πιά να κάμετε χωρίς κρέμες. Το ίδιο ισχύει και για τις καλούμενες στυπτικές λοσιόν, που φημίζονται ότι σφίγγουν τους πόρους. Αυτό είναι, βέβαια, σωστό. "Αλλά το δέρμα γίνεται έτσι άτονο και ξη-

Κάθε ηλικία ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ

Τα πράγματα που πρέπει ν' αποφεύγετε

ΚΑΘΕ ηλικία έχει τη δική της ομορφιά. Αυτό σημαίνει ότι σε κάθε ηλικία ταιριάζουν ώριμα πράγματα, ενώ άλλα δεν ταιριάζουν. Οι περισσότερες γυναίκες, δυστυχώς, δε μπορούν να το καταλάβουν. "Ετσι, άλλοτε προσπαθούν να φαίνονται πρόωρα μεγάλες, ενώ άλλοτε πιστεύουν ότι αρκεί μια κοντή φούστα ή μια αλογουρά, για να φαίνονται μικρές. Και στη μια και στην άλλη περίπτωση, όμως, έχουν μεγάλο λάθος. Κατωτέρω, η γνωστή Γαλλίς αισθητικός Ζοζέτ Λυόν σας υποδεικνύει τί πρέπει ν' αποφεύγετε σε κάθε ηλικία:

Οι νέες κάτω των 16 χρόνων.

1) Τις περμανάντ. Τα μαλλιά σ' αυτή την ηλικία δεν έχουν την απαιτούμενη άντοχη κι' οι περμανάντ τα εξασθενίζουν και τα καταστρέφουν.

2) Τα θίαια σπόρ, πού, εκτός από τους κινδύνους ξεγοφιάσματος ή παραμορφώσεως της σπονδυλικής στήλης, μπορεί να ευνώησουν την ανάπτυξη ώριμων μωών εις θάρος άλλων και να καταστρέψουν την αρμονία του σώματος.

3) Τα ψηλά τακούνια, που μπορεί να προκαλέσουν δυσμορφίες όχι μόνο στα πόδια, αλλά και στο υπόλοιπο σώμα. Δεν είναι περισσότερο αξιοσέστατα τα παπούτσια του τύπου «μοκασσέν», «μαπαλλερν» κλπ., που πλαταίνουν το κάτω μέρος του ποδιού. "Ενα μικρό τακούνι δυο εκατοστών είναι ό,τι σας χρειάζεται.

4) Το μακιγιάζ με οποιαδήποτε μορφή. "Επίσης το θάψιμο των χειλιών και το πουδράρισμα.

Οι νέες από τα 17-21.

1) Τους πολύ ζωηρούς χρωματισμούς για τα χείλη. Γερνάνε το πρόσωπο. Θά προτιμήσετε τους ανοιχτούς χρωματισμούς: ρόζ, πορτοκαλί κλπ.

2) Τη «φόν ντέ τέν». "Όταν το χρησιμοποιήτε πρόωρα, δυσχεραίνει τις ανταλλαγές των επιδερμικών κυττάρων, ξεραίνει το δέρμα και καταστρέφει τη φρεσκάδα του. Για να προστατεύσετε το δέρμα σας μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μια ουδέτερη και άχρηστη προστατευτική κρέμα.

3) Τις λάκες για τα νύχια, που δεν συμβιβάζονται με τη νεανική σας εμφάνιση. Προτιμήστε ένα θερνίκι ανοιχτό ρόζ ή άχρωμο, ή περιορισθήτε σ' ένα απλό γυάλισμα των νυχιών.

4) Τα φτιασίδια για τα ματοσίνορα. Γερνάνε και σκληραίνουν το πρόσωπο. "Η πρόωρη χρησιμοποίησή τους, άλλωστε, κάνει τα ματοσίνορα να πέφτουν. Λίγη βαζελίνη αρκεί.

ραίνεται θαυμασία. "Αν δε μπορούτε να κάμετε χωρίς αυτές τις λοσιόν, μην τις χρησιμοποιήτε παραπάνω από μια φορά την εβδομάδα.

2) Το δέρμα καταστρέφεται όχι μόνο από την έλλειψη φροντίδων, αλλά και από τις υπερβολικές φροντίδες. Μη χρησιμοποιήτε θρεπτικές κρέμες πριν από τα 35.

3) Μη χρησιμοποιήτε θρεπτικές μάσκες με όρμονες ή άλλες διεγερτικές ουσίες. Το πολύ-πολύ μπορείτε να θάζετε κάπου-κάπου μια μάσκα από χυμούς φρούτων, για να καθαρίσετε και να όμορφήνετε την επιδερμίδα σας.

4) "Οχι πλεξίδες, αλογουρές, τα μαλλιά ριχτά στη ράχη κλπ. Με τον τρόπο αυτό δε θα φανήτε πιο νέα, αλλά θα δώσετε την εντύπωση μιάς γερασμένης μπεμπέκας.

Μετά τα 40.

1) Τα παχειά «φόν ντέ τέν», που υπογραμμίζουν και κάνουν πιο θαθείς τις ρυτίδες, αντί να τις κρύβουν. "Επίσης τα πολύ ζωηρά «φόν ντέ τέν», που σκληραίνουν τα χαρακτηριστικά του προσώπου και σας γερνάνε. Προτιμήστε ένα «φόν ντέ τέν» υγρό και ελαφρό. Το καλύτερο χρώμα που ταιριάζει στην ηλικία σας είναι το μπέζ ροζέ.

2) Την υπερβολική πούδρα, που χώνεται μέσα στις ρυτίδες και τις κάνει να φαίνονται πιο πολύ. Πρέπει να ξέρετε, έξ' άλλου, ότι η πούδρα κολλάει στα ξερά δέρματα — και στην ηλικία σας το δέρμα σας πρέπει να είναι ξερό — και τα κάνει να φαίνονται σαν άσβεσταμένα.

3) Τα σκούρα ροζ για τα χείλη, που κλίνουν προς το βιολετί. Δίνουν στην έκφρασή σας κάτι το θλιβερό. Θά αποφεύγετε επίσης τα πολύ ανοιχτά. Το καλύτερο χρώμα για σας είναι το ρουμπινί.

4) Το μακιγιάζ των ματιών. "Ενα γκριζό κραγιόν για τα ματοσίνορα είναι αρκετό. Στα θλέφαρα μπορείτε να βάλετε ένα φιασίδι άσμη ή μωβ.

5) Τα παρατεταμένα ηλιοδουτρα που έπαυξανουν τη φυσική στην ηλικία σας άφουδάσει το δέρματος και ενισχύουν τις ρυτίδες.

Ξεμώηκε τό τριώδιο

Το Τριώδιο έμπηκε από μέρες άρκετες κι' από δώ και μπρός άρχίζουν οι Καρναβαλογιορτές με τραγούδια, με παράτες, με ποικίλες μασκαράτες, με τρελλές μεταμφιέσεις, κοτιγών και κονφετι κι' όσο ή τσίπη είναι γεμάτη ο χορός... γερά κρατεί!

Κ έφι πάντα αυτές οι μέρες στην κατσούφια μας κι' όλοι κι' όλες, έγνοείται, τα δεσμά της γκίνιας σπάνε... Βάζουν μάσκες και στολές, ζωηρές και παραδές, δαώνουν έγνοιες, καρδιοχτύπια, βασανάκια και τρετίπια, αποβάλλουν κάθε πόνο στο ξεφάντωμα των υπάλλων και φουντώνει ο πόνος μόνον του πατήματος των... κάλων!

Ο λο κάτι και θα κάνη ο καθένας τέτοιες ώρες, για να βγάλη απ' το μυαλό του τις φουρτούνες και τις μπόρες. Θα τό ρίξη στο κρασάκι, και στο πιώμα που τό άρσει, θα φορέση ένα φεσάκι, ή... σαρίκι θα φορέση και θα λήη, όσο κι' αν είναι γόνος της φτωχολογιάς, ότι εγιν' αϊφνιδώς εύτυχής... μαγαργιάς!

Η ζωή αλλάζει όψι έντελώς εδώ και πέρα και νομίζεις ότι ύπνυται πανταχού... ζουρολοπαντιέρα! Βλέπεις φουντες και κορδέλλες σε φαλάκρες άρκετες και κυρίες, ή κοπέλλες με... μονστάκες φουντωτές κι' αν συμβή να είσαι μύων άσφαλώς θα λαχταρήσης, γιατί δε μπορείς τα φύλα καθαρά να... ξεχωρίσης! "Από τις μεταμφιέσεις και τις πλάνες προσωπίδες κινδυνεύεις, πότε - πότε, να σου στρίψουνε οι βίδες... Γιατί βλέπεις μια Φιφή, πούναι... κόφτρα με τα όδλα, να σου κάνη, πη και φι, την... άγνη γωριατοπούλα, ή μια γγώρημ στην πιάσα και σερέτισσα Τασία, ξαφνικά να παριστάνη την άβρη τη... μαρκησία!

Τ ης τρελλής είναι τα πάντα τέτοιες μέρες, όπως και στα κέντρα συννοβλέπεις πλείστες Έδες νάναί... («σνίπα»!)

Βλέπεις πάλι ώρισιμένες μέσ' τις πίστες να φρενιάζουν και σαν νάναί κουροντισμένες τους γοφούς τους να τινάζουν, να καλύπτουν με μασκούλα το μισό τους το κεφάλι και να εκθέτουν δημοσία όλα τ' άλλα τους τα κάλλη!

Τ ης "Απόκρηας ο σάλος, ο χορός και ή κραιπάλη παρασύρει και τους γέρονς και παιδιά τους κάνει (πάλι...)

Βλέπεις ήγουν γεροντάκους που γυρογν στραβά-κουτσά, με κουμάτους και με τάνους να χορεύουνε «τσά-τσά» και δε σκέπτονται ότι πρέπει γερονός ναρθή εν τέλει, για να τους περιμαζέψη τα σοράβαλά τους μέλη!

Ο λοι, εν πάση περιπτώσει, τέτοιες ώρες θά κυττάζουν να ξεχάσουν τη ρουτίνα και τις λύπες ν' αποτάξουν. Θα τό ρίξουνε στα παρτυ, στα μπουζούκια θα τραπούν κι' από τώρα ως το Μάρτη παραδάκι θα σκορπούν. "Ετσι δικαιολογείται, άσφαλώς πέρα για πέρα, το τρελλό το Καρναβάλι, που άρχίζει και προβάλλει, ή που μάλλον παίρνει φόρα του... "Ασώτου την ημέρα!

Επισημαίνουμε
Μα. Τάβλα ο Σουερζάνης Γ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΤΗΜΑ

Δίσταζε, μα τὸν ζάλισα μὲ λίγα
ποτηράκια οὐίσκου, ὥσπου τὸν κατέφε-
ρα νὰ κάνῃ κέφι καὶ νὰ μοῦ διηγηθῇ
τὴν ἱστορία του:

»Ο Νότος, ήμουεν ένας φρόνιμος νέος. Ένας σοβαρός ροιτητής, που αγαπούσε με φανατισμό την πίστη του. Νά, όμως, που μου ήταν γραφτό να με πωσύρη σε μία απίθανη περιπέτεια το ξέφρενο εκείνο ανανάλι.

«Μία μικρή μαύρη βελουδένια μάσκα, μόλις έκρυ-
βε το ουκίλιστικό προσώπίκι της. Τό θαυμάσιο φέ-
ρεμά της έπεφτε πάνω σ' ένα λυγρό κορμί, αφήνον-
τας άγλυμνια τα χυτά μπράτσα της και την ώραία
πλατά της. Είχε υιά τέτοια ναντεία ή ματιά της

δειλά... αὐτῆς ἡτήσα συγγνώμῃ.
 «... Ἡ ἀποψινὴ βραδυά, μὲν ἀπάντησε μ' ἓνα
 εὐγενὲς χαμόγελο, τὰ ἐπιτρέψει... ὅλα...
 «Πῶς τὸ μπουκετάκι μὲ τοὺς κυμαμένους μενε-
 ξέδες... καὶ τὸ καρφίτσωσε στὸ στήθος της.

«Σε πείραξε η πιο γοητευτική γυναίκα, που γνώρι-
 σα σ' εμένα;» της είπα ένθουςιασμένος.
 «Απόψε όλα είναι πιστευτά, μου πέταξε μ'
 ανάλαφρα.
 «Όχι, της είπα με φωνή, που σιγότρεμε,

«Μήπως σ'ās στενοχώρησα; τή ρώτησα.
 «Όχι, όχι!... ψιθύρισε.
 «Τότε ας αφήσουμε τή χαρά του καρναβαλιού
 νά πλημμυρίστ τīs ψυχές μας!...
 «Γιασε σπασμοδικά.

Α: Όχι! Αντίθετα, τους συμπαθώ πάρα πολ-
 λή. Μου λένε—με ρώτησε με μία αγωνία, που
 μόλις ην έκρυβε—μπορεί να σωθῇ ένας άρρωστος με
 καρδιά στον πνεύμονα;
 Τ: Κίτταξα, ξαφνιασμένος.

Μπορεί της είπα, αν η αρρώστεια δὲν εἶναι
προχρημένη, ἂν προλάβει ὁ ἀρρωστος νὰ ἐγχειρι-
σθῇ γι' αὐτήν. Μὰ γιὰ ποιὸν ρωτᾷς;
Πράκειται γιὰ μιὰ φίλη μου, μούπε με μιὰ
πρόταση νὰ δώσω σταθερὸ τόνο στὴ φωνή της. Ὁ

— Χορεύουμε;
 »Αφίστε το πράσινο καπέλλο της στο τράπεζι-
 μας και, σπρωγμένοι από μία άκατανίκητη δύναμη,
 χαθήκαμε μέσα στο στρόβιλο των ζευγαριών.
 »Μέσα στη ζάλη μου, ένοιωσα τη ζεστή ανάσα
 σου...

» — Στο Σαϊν-Κλου... είπε στο σωφέρ.
 » Από το στόμα της άκουσα τα όμορφότερα λόγια
 της αγάπης. Την έσφιξα στην αγκαλιά μου σαν
 το λουλούδι. Εκείνη μου πρόσφερε τα χείλη της, κι
 εκείνη μου χάρισε τον κόσμο. Ούτε πια θέλω
 να ζήσω χωρίς αυτήν. Ούτε πια θέλω να ζήσω
 χωρίς τον κόσμο. Ούτε πια θέλω να ζήσω χωρίς
 τον Σαϊν-Κλου... »

— Τώρα, αγάπη μου, μούπε έκείνη μ' ένα γλυ-
κό χαμόγελο, ήθελε ή ώρα να χωριστούμε...

«...Τα μάτια της πήραν μιὰ έκφρασι τρυφερῆς συμ-

«—Τουλάχιστο, της είπα ικεταλικά, υποσχέσου
μου να ξαναεισέλθουμε άλλη μια φορά, του χρόνου,
αλλά...»

«Τὴς τὸ ὑποσχεθῆκα καὶ τὸ ἴδιο μέρος.
 Τησεῖμε μετὰ ἕνα χρόνο, ἀπὸ τὸ χερί της ἕνα χρυσὸ δα-
 » «Υστερὰ ἐβγάλε ἀπὸ τὸ χερί της ἕνα χρυσὸ δα-
 χτυλίδι μ' ἕνα μεγάλο σμαράγδι καὶ μοῦ τὸ φόρεσε.
 — Φύλαξέ το, μοῦπε, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι...

ἐξαισίου, πρὸς τὰ κατὰφάρα νὰ γίνω ἐνας καλὸς λειτουργὸς, πο-
λεῖται μὲ τρελλὰ ἔργα γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ἐξασφα-
λίσω τὴν εὐτυχία τῆς καὶ δικαιολογούσα τὴν στάσι-
σιν μου, μετὰ τὰς διαφορὰς ὑποθέσεις, νομίζοντας πὺς ἔδωκε κα-
τὰ τὸν ὁδοὺ νὰ ἐπεσεύρα, πρὶν ἐνῶσασιν μετὰ τὴν ζωὴν κα-
τὰ τὴν ἐκτελέσειται Κυριακὴ τῆς Ἀ-

«— Αὐτὴ εἶναι! ξεφώνισα.

—Μὰ ἡ φωνὴ μου πνίγηκε στοὺς λαίμους μου. Τί τρελλὸς ποὺ ἤμουν! Ἐκαὶ λάθος. Δὲν ἦταν αὐτὴ. Ἡ γυναῖκα, ποὺ μὲ κῦτταζε μὲ ἐκπληξι, ἦταν μιὰ κοπέλλα εἰκοσι χρονῶν, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴν ὥραια ἀγνοῦσα.

— Σα' ο μαστε, σ' αρεσκ' ο γάμος, γαρ
μα, μού ἀποκρίθηκε μ' ἕνα εὐλιβερό χαμόγελο.
— Συγγνώμην, τῆς εἶπα ἐλάτε να καθίσωμε..
— Μὲ ἀκολουθεῖς στο τραπέζι. μου, καθίσηε ἀ
πέναντί μου καί, χωρὶς να μὲ πῇ λέξι, ἀνοίξε τῆ
τσάντα τῆς καὶ μούδωσε ἕνα ροζ φάκελλο.

ζητήσης να με ξαννοή και να με ξαννοή με τον καθένα
στο ραντεβού μας, αν δεν είχα φύγει από τον κό-
σμο αυτό... "Ελπίζα ως την τελευταία ώρα πώς θα
γινόταν κανένα θαύμα να σωθώ, μά δεν έγινε. Πρί-
νωριστούμε μ' είχαν απελπίσει όλοι οι γιατροί
Και σ'ν άκόμα, χωρίς να τ'ν ξέρης... Τόδερα απ-

Μεγάλη και η πιο ακραία η απεικόνιση της «κατακρίβη κόρη μου, αλλά η κατακρίβη άρρώστη» δέ μ' άφησε. Όμως, γιατί να σε πικραίνω με τις συμφορές μου; Συγχωρέσε με και πίστεψε πως σο- χρωστάω μια άπειρη ευγνωμοσύνη. Ή ανάμνηση σου μου γλίτωσε τις τελευταίες στιγμές μου.

«Ζύλι, σ' παρακαλώ, να μη λυπηθείς για το χαμ
μαι. Να πιστέψω λίγη συμπόνια στην ανωνυμία σου

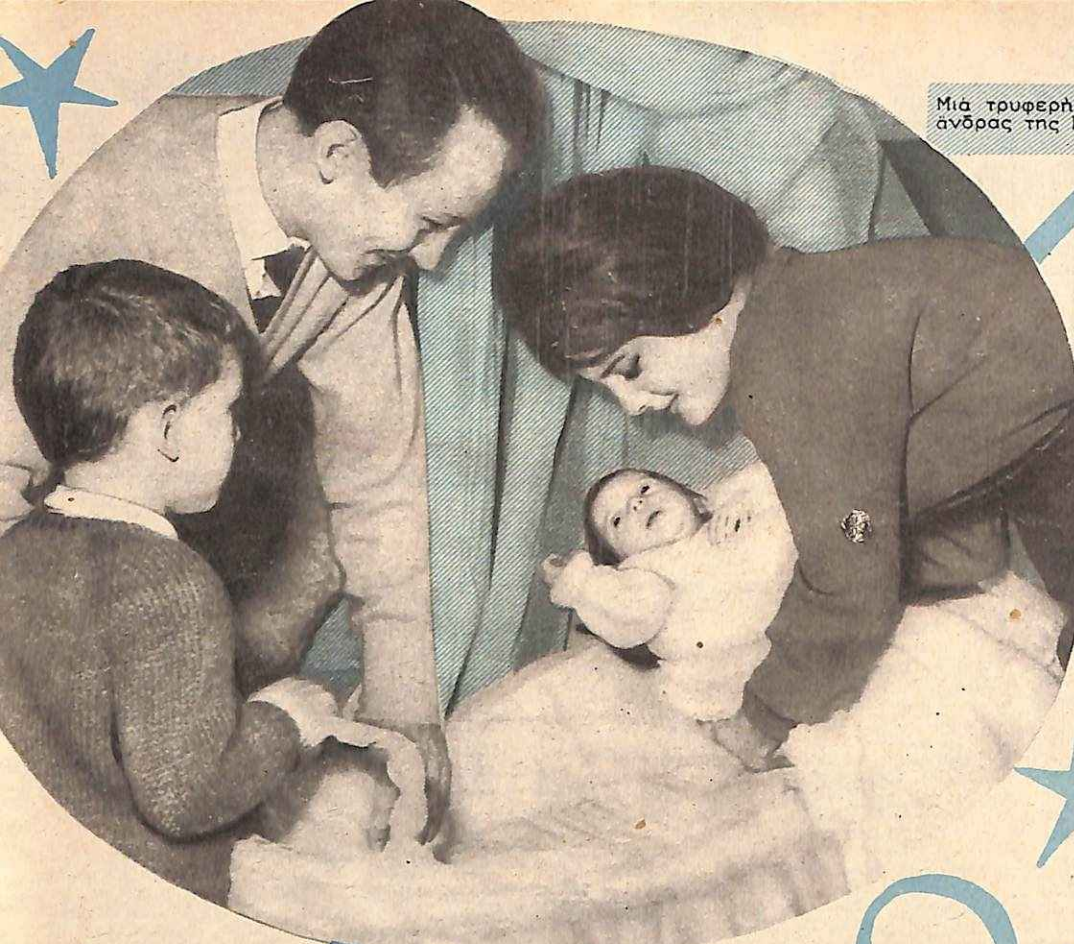
«— Ναι, ήταν μιὰ υπέροχη γυναίκα!
 »— Άδίσσασα, τὸ ἕνα ὑστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο, πολλὰ
 ποτήρια σαμπάνια, ὥσπου χαλίστηκε.
 »— Θέλετε νὰ πηγαίναμε; μοῖστε μ' ἕνα ἱκετε-
 τικὸ βλέμμα ἢ κοπέλλο.

— Φρόντισα και τέλειωσε τις σπουδές της κ

χία... ZAN MARTEN

ZAN MPTEN

— Σ' ἀγαπῶ, τῆς εἶπα, σ' ἀ-
γαπῶ τρελλά...

Μία τρυφερή οικογενειακή σκηνή: Η Ροσάνα, ο άνδρας της Μάρκο Βικάριο και τα δύο παιδιά τους Στέφανο και Φραντσέσκο.

Ένα αποκαλυπτικό άρθρο της Ιταλίδας στάρ Ροσάνα Ποντεστά

ΠΙΝ από λίγο καιρό ή γνωστή και όμορφη Ιταλίδα στάρ Ροσάνα Ποντεστά, που είδαμε τελευταία στο ρεαλιστικό, γαλλικό φιλμ «Γυμνή σάρκα», απέκτησε το δεύτερο παιδί της από τον ένα και μοναδικό γάμο της. Άλλα με τη γέννηση του παιδιού αυτού οι φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν κατ' αρχάς στην Ιταλία και λίγο αργότερα σ' όλη την Ευρώπη και να λένε ότι η συμπαθέστατη αυτή βεντέττα απέφασε να εγκαταλείψει για πάντα τον κινηματογράφο για να αφοσιωθεί καλύτερα στην οικογένεια και το σπίτι της. Σε απάντηση των διαδόσεων αυτών η ίδια η Ροσάνα έγραψε το κατωτέρω ενδιαφέρον άρθρο από το οποίο μεταφέρουμε τα σπουδαιότερα σημεία:

«Πριν καλά-καλά συνέλθω από τον δεύτερο τοκετό μου, γράφει η Ροσάνα, οι διαδόσεις άρχισαν να κυκλοφορούν και συνεχίζονται επίμονες ότι, δήθεν, πήρα την απόφαση να εγκαταλείψω οριστικά τους διάφορους κινηματογραφικούς ρόλους στην όθνη για να αφοσιωθώ σ' έναν και μόνο: σ' αυτόν της συζύγου και μητέρας δύο παιδιών.

«Όλες οι διαδόσεις αυτές είναι ψευδείς και δεν προέρχονται ούτε από μένα ούτε από τον άνδρα μου, τον ήθοποιό και παραγωγό Μάρκο Βικάριο. Αντίθετος, παράλληλα με τα πολλαπλά καθήκοντά μου ως συζύγου και μητέρας θα εξακολουθώ να παίζω στον κινηματογράφο εφόσον το Ιταλικό και το διεθνές κοινό εξακολουθεί να δείχνει πάντα προτίμηση στις ταινίες μου και οι παραγωγοί σκηνοθέτες μου προτείνουν ρόλους.

«Άλλα συχνά μου κάνουν την εξής ερώτηση φίλοι και γνωστοί: «Είναι δυνατόν μία στάρ με καθήκοντα, υποχρεώσεις και θαυμαστά να αγαπά συγχρόνως τον κινηματογράφο και την οικογένειά της;»

«Η ερώτηση αυτή με καταπλήσσει τόσο ώστε κάθε φορά δε μπορώ να μην απορήσω: «Γιατί δεν είναι δυνατόν;»

«Ίσως οι γυναίκες, που ίσχυρίζονται το αντίθετο να κρίνουν από τον εαυτό τους τον ίδιο αλλά εγώ τουλάχιστον ποτέ δεν θα μπορέσω να καταλάβω τί σχέση μπορεί να έχω η φιλοδοξία και η αγάπη για τον κινηματογράφο με την αγάπη και την αφοσίωση για την οικογένεια. Είναι δυο ολόκληρα διαφορετικά πράγματα. Κατά τη γνώμη μου, δεν είναι απαραίτητο για μία στάρ να στερηθεί ένα σύζυγο, δυο παιδιά κι' ένα σπίτι, μόνο και μόνο για να ακολουθήσει την καλλιτεχνική καριέρα της. Με λίγη καλή θέληση και με ανάλογη προσπάθεια μπορεί να τα συνδυάσει και τα δύο...

«Φυσικά, πολλοί θα μου απαντήσουν ότι δεν πρέπει να κρίνω από τον εαυτό μου γιατί εγώ στάθηκα πολύ τυχερή. Πραγματικά, έτσι είναι. Στη δική μου περίπτωση το επάγγελμα της ήθοποιου και τα καθήκοντά μου ως συζύγου και μητέρας συμβιβάζονται περφόρμα. Ακόμη κι' όταν για τον ένα ή τον άλλο λόγο αναγκαστικά πολλές φορές... θυσιάσω το ένα για το άλλο αυτό έγινε πολύ απλά και χωρίς ορόσημα και συγκινήσεις. Στις αρχές του έτους πέρυσι π.χ. αναγκάστηκα να αρνηθώ το γύρισμα δυο ταινιών μαζί, απ' τις οποίες η μία με τον Ζαν Μαραί, εξ αιτίας του παιδιού που περιμένα. Βέβαια, αυτό μου κόστισε πολύ, γιατί έχασα πολλά... Άλλα το ζήτημα δεν ήταν και πρὸς θάνατο. Μηπως η γέννηση ενός δεύτερου παιδιού δεν είναι ο καλύτερος ρόλος

για μία γυναίκα ήθοποιό απ' όσα μεγάλα φιλμ κι' αν γυρίσει;

«Πολλοί πιστεύουν ότι είναι αδύνατο σε μία στάρ να συμβιβάσει τα καθήκοντά της ως συζύγου και μητέρας με τα προβλήματα που δημιουργεί το επάγγελμα και η κινηματογραφική καριέρα. Αυτό δεν το κατάλαβα ποτέ και εξακολουθώ να μη το καταλαβαίνω. Γιατί δε θα ήταν δυνατή η συμβίωσις; Φυσικά, δεν είναι εύκολο πρόγραμμα να θυσιάσει κανείς μια καριέρα για ένα παιδί ή ένα παιδί για μια καριέρα. Αλλά εγώ έχω τον τρόπο να τα καταφέρνω περίφημα. Κάθε φορά που μου παρουσιάζεται το δίλημμα αυτό, ζυγίζω άμέσως τα κατά και τα υπέρ και παίρνω άμέσως την απόφασή μου, χωρίς λύπη και χωρίς τύψεις. Αυτό θα γίνει!...

«Με τον τρόπο αυτό είμαι πάντα ευχαριστημένη. Αν δεν εγερνούσα έτσι, σήμερα θα έπρεπε να έχω γυρίσει τουλάχιστον 8 ταινίες περισσότερες απ' όσες έχω μέχρι τώρα, αλλά δε θα είχα κανένα παιδί. Αν πάλι δεν είχα γυρίσει ταινίες, θα έπρεπε να είχα τουλάχιστον δυο παιδιά ακόμη...

«Αλλά οφείλω να ομολογήσω δημοσίως ότι στις απόφασές μου αυτές έχω πολύτιμο σύμμαχο, συμβουλο και βοηθό: τον άντρα μου Μάρκο Βικάριο. Ανεγνώρισα ήδη ότι στάθηκα πολύ τυχερή γυναίκα σε όλα: στην καλλιτεχνική επιτυχία, στο γάμο, στον έρωτα, στην οικογένεια και σε όλα όσα μπορεί να επιθυμήσει μία

ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ!

γυναίκα. Όλα τα κατάφερα στην κατάλληλη στιγμή που ήθελα. Αλλά προ πάντων είχα τη μεγάλη τύχη να αποκτήσω ένα σύζυγο και σύντροφο της ζωής μου τόσο εξαιρετικό...

«Ο Μάρκο είναι πραγματικά υπέροχος χαρακτήρας και τέλειος σύζυγος. Αντίθετα, προ πάντων, με άλλους συζύγους στάρ, δε νοιώθει διόλου το αίσθημα της ζήλειας. Αυτό το διεπίστωσα με χαρά από πολλές προηγούμενες ταινίες και τώρα τελευταία από το δράμα «Γυμνή σάρκα». Στο φιλμ αυτό έρμηνεύω με τον Γάλλο συνάδελφό μου Κριστιάν Μαρκαν μερικές πολύ ρεαλιστικές ερωτικές σκηνές. Στο «γύρισμά» τους ο Μάρκο δε ζήτησε να παυρευρεθεί και όταν τις είδε δοκιμαστικώς δεν έδειξε τη παραμικρή στενοχώρια ή ζήλεια. Γι' αυτό κι' εγώ τον λατρεύω ακόμη πιο πολύ.

«Το δεύτερο παιδί που περιμέναμε και που έγινε και αιτία να χάσω το γύρισμα τριών επί πλέον ταινιών, το θεωρούσαμε σίγουρα για κορίτσι και ήμασταν, εγώ και ο Μάρκο χαρούμενοι και πανευτυχείς εκ των προτέρων. Όταν, όμως, γεννήθηκε στις 17 Νοεμβρίου του 1959 και είδαμε ότι κι' αυτό ήταν αγόρι, λυπηθήκαμε τόσο πολύ ώστε επί δυο ημέρες δε μιλούσαμε διόλου. Κι' όμως, πρώτος συνήλθε ο Μάρκο και αγκαλιάζοντάς με τρυφερά τη τρίτη μέρα μου είπε γεμάτος στοργή:

«Μη λυπάσαι διόλου, αγάπη μου, έτσι θέλησε ο Θεός. Το γεγονός ότι μου χάρισε δυο παιδιά με πλημμυρίζει από χαρά και ευτυχία. Αδιαφορώ αν ήταν το δεύτερο αγόρι ή κορίτσι. Τώρα, κοντά στον μικρό μας Στέφανο θα έχουμε και τον μικρό μας Φραντσέσκο...

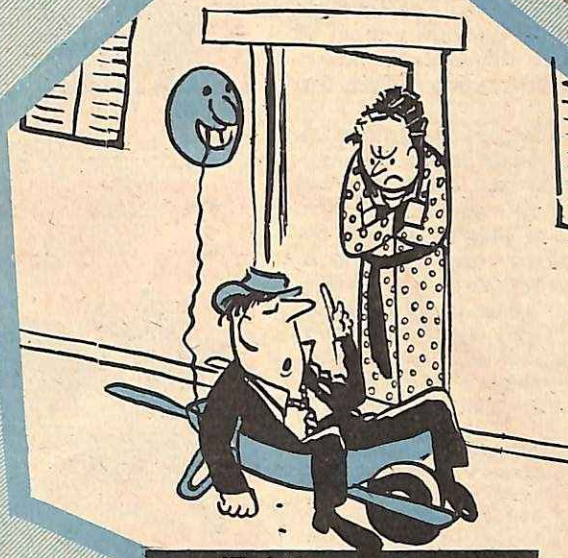
«Αυτή είναι η ζωή μου και έτσι σκοπεύω να την συνεχίσω: τη μισή αφιερωμένη στην κινηματογραφική καριέρα μου και την άλλη μισή δοσμένη ολόψυχα στον άντρα μου, στα παιδιά μου και στο σπίτι μου. Δεν ξέρω πώς σκέπτονται άλλες συνάδελφοι, αλλά εγώ δε θα επιτρέψω ποτέ στο ένα καθήκον να εξουδετερώσει το άλλο. Είμαι και θα εξακολουθήσω να είμαι και ήθοποιός και σύζυγος και μητέρα.

«Όσο για τον αγαπημένο μου Μάρκο, γι' αυτόν θα τρέφω πάντοτε αισθήματα αγάπης και ευγνωμοσύνης και του υποσχομαι πολύ σύντομα να του χαρίσω και το κοριτσάκι που με τόσο λαχτάρα περιμένει!...

ΡΟΣΣΑΝΑ ΠΟΝΤΕΣΤΑ

— Γι' αυτό, λοιπόν, ήθελες, προκομμένε, να μεταμφιεστής σε σκυλί του Αγίου Βερνάρδου!...

— Έγώ έφυγα πριν τελειώση τέ... συμβούλιο!

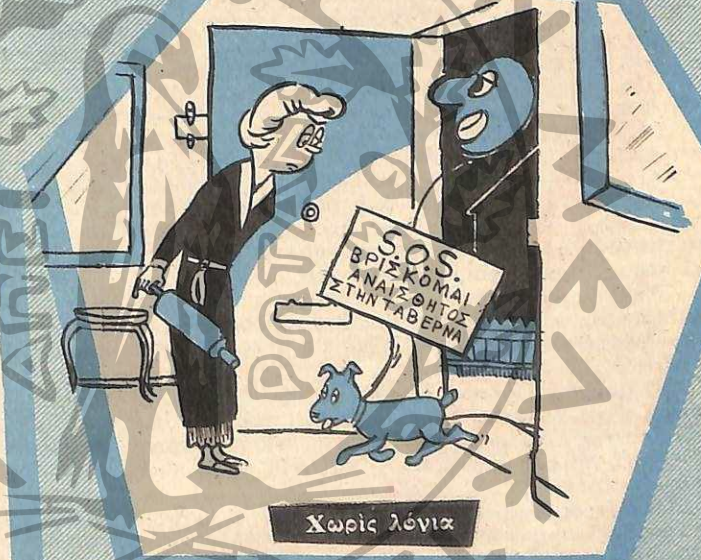

— Κάτω τα χέρια!

Αδοκνηστικά

— Και τώρα έλοταχώς για το σπίτι!...

Χωρίς λόνια

— Έλεος! τραύλισε και πάλι η Ζιλμπέρτη.
Ο Μαλέγκρ έβγαλε το έχειριδίό του και στήριξε την αίχμη του στο λαιμό της.
— Περπάτα! της είπε.
Η Ζιλμπέρτη ξεφώνισε τρομαγμένη, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέση της.
— Περπάτα! της ξαναείπε ο Μαλέγκρ, τρυπώντας την με το έχειριδίό του.
Η δυστυχισμένη έκαμε να ξεφύγει, αλλά το έχειριδίό χώθηκε πιο βαθιά μέσα στις σάρκες της. Άρχισε τότε να υποχωρή προς τα πίσω.

Έφτασαν έτσι στο μέρος, όπου βρισκόταν το σχοινί. Κάτω απ' αυτό βρισκόταν ένα σκαμνί.

— Ανέβα! πρόσταξε ο Μαλέγκρ.
Και ταυτόχρονα τραβήξε ένα παραπέτασμα, που βρισκόταν πίσω του, σά να φοβόταν μήπως παρακολουθήσει κανείς τη μακάβρια σκηνή, που θα ξετυλιγόταν.

Αυτή η ιδέα του, όμως, δεν ήταν καθόλου καλή. Γιατί, αν δεν τραβούσε το παραπέτασμα, βόδωπε το σκέπασμα ενός μεγάλου μπαούλου, που βρισκόταν στο βάθος του δωματίου ν' ανασήκωνε κατά άργα. Ένας άνθρωπος βγήκε απ' αυτό το μπαούλο, βρέθηκε με δύο πρόγραμμα κοντά στο τραπέζι, πήρε την κασσετίνα με το χρυσάφι κι' έπειτα ξαναγύρισε στον κρυφώνα του.

Άλλ' ο Μαλέγκρ, που έφαινε τώρα με κωμικό τρόπο τη νεκρώσιμη ακολουθία πίσω από το παραπέτασμα, δεν κατάλαβε τίποτα. Είχε φτάσει τώρα η μεγάλη στιγμή.

Ο Μαλέγκρ έχωσε πιο βαθιά την αίχμη του έχειριδίου του στο λαιμό της Ζιλμπέρτης και της φώναξε:

— Ανέβα!
Η Ζιλμπέρτη, που ο φόβος της είχε παρਾਲύσει κάθε αντίσταση, βρέθηκε, χωρίς να το καταλάβει, πάνω στο σκαμνί. Ο δημιός της, με μία γρήγορη κίνηση, της πέρασε τότε τη θηλεία στο λαιμό.

Η δυστυχισμένη θέλησε να φωνάξει, να παρακαλέσει... Άλλά δεν πρόφτασε. Με μία κλωστή, ο Μαλέγκρ πέταξε μακριά το σκαμνί... Έτσι η Ζιλμπέρτη βρέθηκε κρεμασμένη στο κενό.

— Έκαμε τότε μία τελευταία προσπάθεια κι' έφερε τα χέρια της στο λαιμό της. Άλλ' η θηλεία σφιγγόταν όλοένα και περισσότερο και το πρόσωπό της είχε πάρει ένα μαυροδερνό χρώμα.

Ο Μαλέγκρ παρακολουθούσε με όλοφάνερη ικανοποίηση την αγωνία της.

— Κρίμα! ψιθύρισε, βλέποντας το σώμα της Ζιλμπέρτης ν' αναταράσσεται από σπασμούς. Κι' είχα να σου πω ένα σωρό πράγματα... Δε μπορούσα να κάμω διαφορετικά, αγαπημένη μου Ζιλμπέρτη. Άν σ' άφηνα, γρήγορα ή άργα θα βρισκόμουν στη δική σου θέση. Γι' αυτό, αποφάσισα να τελειώω μαζί σου. Θά παραδοχτείς, βέβαια, ότι τα είχα έτοιμάσει όλα στην έντελεια... Καμένη Ζιλμπέρτη, που να υποπτεύθηκες το τέλος, που σε περίμενε!... Άλλά τί μούτρα είναι αυτά, είναι αλβεία πως δεν ήσουν ποτέ θυμωμένη. Άλλά τώρα είσαι αποκουστική... Ξέρεις, ότι δε μ' μπορώ να σε βλέπω! Μου φέρνεις έμετο.

— Έπειτα απ' αυτά τα λόγια, πέρασε από το άλλο μέρος του παραπέτασματος.

— Ούφ! έκαμε. Ξεπρόδωσα με τη Ζιλμπέρτη. Κι' ο θησαυρός της είναι τώρα δικός μου... Φίλε μου Σιμόν, νομίζω πως είσαι αρκετά πλούσιος, για να μην έχεις πια ανάγκη από κανένα.

Γύρισε άμέσως προς το μέρος, όπου είχε άφισε το κουτί. Άλλ' έμεινε με το στόμα ανοιχτό... Το κουτί με τα χρυσά νομίσματα και τα κοσμήματα της Ζιλμπέρτης δε βρισκόταν πια εκεί!

Ο Μαλέγκρ έτριψε με τα μάτια του, σά να ήθελε να βεβαιωθεί, ότι δεν κοιμόταν, κι' είπε δυνατά:

— Κι' όμως είχα άφισει αυτό το κουτί εδώ.

Άρχισε άμέσως να ψάχνει μέσα στο δωμάτιο.

— Δεν κοιμάμαι και δεν είμαι τρελλός. Έλεγε ανάμεσα στα δόντια του, ενώ συνέχιζε τις έρευνές του. Κι' όμως θα πρέπει ή να είδα κάποιο κακό όνειρο ή να τρελλάθηκα... Τί έγινε το κουτί;

Σταμάτησε στο τέλος να ψάχνει και τέντωσε τ' αυτιά του. Είχε την έντυπωση πως άκουγε πίσω από το παραπέτασμα τη φωνή της Ζιλμπέρτης, που έλεγε:

— Έγώ, Σιμόν, σου ξαναπήρα το κουτί, γιατί το χρυσάφι αυτό ήταν δικό μου. Όπως βλέπεις, ούτε ο θάνατος δε μπορεί να με χωρίσει απ' αυτό το χρυσάφι, γιατί ήταν το μόνο πράγμα, που άγαπούσα στον κόσμο... Ψάξε όσο θέλεις, δε θα βρης τίποτα, γιατί το ξαναπήρα το χρυσάφι μου.

Ο Μαλέγκρ ένοιωσε μία ανατριχίλα σ' όλο του το κορμί.

— Πίσω, έλεεινό φάντασμα! κραύγασε, τρελλός από τον τρόμο του. Πίσω!... Άφου πήρες το χρυσάφι σου, δεν έχεις πια καμ-

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Η Χριστίνα Σύλβα είναι η βασική πρωταγωνίστρια του φιλμ «Θυσιάστηκε για το παιδί μου», που γύρισε ο Κώστας Στραντζαλής σε σενάριο του Γιάννη Β. Ιωαννίδη. Μαζί τους παίζουν ο Γιώργος Καμπανέλλης, η Ρούλα Χρυσόπουλου και ο μικρός Νικήτας Στραντζαλής, το νέο παιδί-θαύμα. Μεγάλο μέρος των εξωτερικών του φιλμ γυρίστηκαν στην Ύδρα.

μία έξουσία πάνω μου. Θά πάω τώρα να πάρω κι' εγώ το δικό μου κι' αν έχεις ανάγκη από προσευχές για να σώσεις την ψυχή σου, θα δώσω όσα χρήματα χρειάζονται σ' έναν άδωά, για να σου ψάλλω κάμποσες λειτουργίες... Σαράντα σου είναι άρκετές!... Έκατό!... Θέλεις έκατο; Όα τις έχεις!

Μία ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του: — Κι' αν η Ζιλμπέρτη πήρε και το δικό μου θησαυρό; ξεφώνισε.

— Άνοιξε άμέσως την πόρτα και βγήκε τρέχοντας στον κήπο. Γονάτισε έπειτα στη ρίζα του δέντρου κι' άρχισε να σκάβει με το έχειριδίό του.

Άλλά το κουτί με το θησαυρό του δε βρισκόταν πια εκεί!

— Η σκύλα μ' έκλεψε! ούρλιαξε. Μου τ' άπηρε δια!... Δεν έχω τίποτα πια.

Τρελλός από την απελτία, άρχισε τότε να κλαίει σά μικρό παιδί.

Πόση ώρα έμεινε σ' αυτή τη θέση; Όα ήταν άνικανος να το πη... Ένοιωσε, φαφνικά, ένα χέρι στον ώμο του.

— Μπα, ο καλός μου φίλος Σιμόν Μαλέγκρ; είπε μία φωνή πλάι του. Και τί κάνεις εδώ αυτή την ώρα;

Ο Μαλέγκρ αναγνώρισε το Λανσελό Μπιγκόρν. Άλλ' ήταν τόσο απορροφημένος από την ιδέα του, που καμμία υποψία δεν πέρασε από το μυαλό του.

— Η σκύλα μ' έκλεψε! του άπάντησε.

— Σ' έκλεψε; είπε ο Μπιγκόρν. Άλλ' αυτός δεν είναι λόγος για να μου κανίτζης σαν το μωχάρι, που το πηγαίνουν να το σφάζουν... Θά ξυπνήσης τον κόσμο. Έμπρός, σήκω κι' έλα μαζί μου.

Ο Μαλέγκρ σηκώθηκε σαν αυτόματα. Την ίδια στιγμή, αισθάνθηκε την αίχμη ενός ξίφους στη ράχη του.

— Έμπρός, περπάτα με το καλό, του είπε ο Μπιγκόρν. Διαφορετικά, θα σε τρυπώ περά ως περά με το σπαθί μου.

Τα λόγια αυτά τον έκαμαν να συνέλθει. Βρισκόταν, όμως, σε πολύ δύσκολη θέση και δε μπορούσε ν' αντίσταθ... Άρχισε λοιπόν, να προχωρή, ενώ ο Μπιγκόρν τον έσπρωχνε από πίσω με το σπαθί του. Άλλ' όταν έφτασαν στην πόρτα του σπιτιού ή σκέψι, ότι θα ξανάδλεπε την κρεμασμένη Ζιλμπέρτη, έκαμε τον Μαλέγκρ ν' ανατριχιάσει.

— Όχι εδώ, τραύλισε.

— Προτιμάς, λοιπόν, να νοιώσεις το ά τσάλι του σπαθιού μου να σου τρυπάει τη καρδιά; του είπε ο Μπιγκόρν.

Και ταυτόχρονα πίεσε το σπαθί του, που η αίχμη του χώθηκε ένα ή δυό έκταστά μέσα στις σάρκες του Μαλέγκρ.

— Έμπρός! φώναξε.

— Έτσι, ο Μαλέγκρ, θέλοντας και ρή, ά ναγκάστηκε να μη μένα στο σπίτι.

— Έμπρός! ξαναείπε ο Μπιγκόρν, άνογ, κάζοντάς τον να διεισθυή προς το μέρος,

που βρισκόταν το παραπέτασμα. Νομίζω πως το καλύτερο είναι να σε κρεμάσω εδώ.

Από τη στιγμή, που είχε χάσει το χρυσάφι του, ο Μαλέγκρ δεν είχε πια το παραμικρό ενδιαφέρον για τη ζωή.

— Άλλοιμονο, ή θέση είναι πιασμένη, είπε, σά να λυπόταν γι' αυτό.

— Νομίζεις; κάγχασε ο Μπιγκόρν. Κύταξε, λοιπόν, ήλθιε!

Και, με μία γρήγορη κίνηση, τραβήξε το παραπέτασμα.

Ο Μαλέγκρ έμεινε τότε μ' άνοιχτό το στόμα. Το σχοινί και το σκαμνί βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση. Μόνο, που η Ζιλμπέρτη δεν κρεμόταν πια από την άκρη του σχοινιού.

— Όλα αυτά ήταν τόσο άνεξήγητα, που ο δυστυχισμένος τάχασε.

— Έμπρός, περπάτα, του φώναξε ο Μπιγκόρν.

Εκείνος υπάκουσε μηχανικά.

Ξετυλίχτηκε τότε η ίδια σκηνή όπως και προτούτερα. Μόνο, ότι αυτή τη φορά ο Μαλέγκρ ήταν το θύμα κι' όχι ο δήμιος. Το μυαλό του βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση, που δεν του πέρασε καθόλου η ιδέα ν' αντίσταθ.

— Έτσι, ο Μπιγκόρν του πέρασε χωρίς δυσκολία τη θηλεία στο λαιμό. Ο Μαλέγκρ αισθάνθηκε τότε έναν πόνο στον τράχηλο κι' άμέσως έχωσε τις αισθήσεις του. Το σώμα του ταλαντευόταν τώρα στο κενό.

Άλλ' ο Μπιγκόρν είχε μία παράξενη ιδέα, μία από τις ιδέες εκείνες, που μόνο στο δικό του μυαλό μπορούσαν να ριζοβολήσουν.

— Όπως είδαμε, κρυμμένος μέσα στο μπαούλο, είχε παρακολουθήσει τη συνομιλία του Μαλέγκρ με τη Ζιλμπέρτη. Ο Μαλέγκρ άναγκασε κατόπιν τη Ζιλμπέρτη να πάη κάτω από το σχοινί, τραβήξε βιαστικά το παραπέτασμα και της πέρασε τη θηλεία στο λαιμό... Ο Μπιγκόρν έπωφεληθηκε λοιπόν, από τη μακάβρια άπασχολση του παλιού έχρου του, για να βγύ από το μπαούλο και να πάρη το κουτί με το χρυσάφι. Ξαναγύρισε κατόπιν στον κρυφώνα του... Έπειτα από λίγο, ο Μαλέγκρ, μη βρισκοντας το κουτί, έτρεξε σαν τρελλός στον κήπο. Ο Μπιγκόρν ξαναβγήκε τότε από το μπαούλο και ξεκρέμασε τη Ζιλμπέρτη.

— Νομίζω, ότι ή ή τούλάχιστον, ότι δεν πέθανε, ψιθύρισε, αποθετόντας την στο πάτωμα.

Της έπιασε κατόπιν τα χέρια κι' άρχισε να τ' άνεβοκατεβάζει ρυθμικά.

Σε λίγο, ένας υπόκωφος στεναγμός. Βγήκε από το στόμα της Ζιλμπέρτης.

— Είχα δίκιο, λέγοντας πως δεν πέθανε, ξαναείπε ο Μπιγκόρν. Και νομίζω, μάλιστα, πως δε θ' άργήση να συνέλθει.

Τη στιγμή εκείνη, του ήρθε ή παράξενη ιδέα στο μυαλό. Έτρεξε τότε στο κελλάρι και φώναξε τους συντρόφους του.

— Σας το είπα πως η μοίρα μου είναι να βρισκω θησαυρούς, άστειθήθηκε, δείχνοντάς τους την κασσετίνα. Έσού, Ρικέ, θα πάρης αυτή την κασσετίνα και θα την πές στο κελλάρι... Κι' εσύ Γκυγιόμ θα φορτώσης την άξιαγάπητη Ζιλμπέρτη και θα την πας στον ύπογειο. Πλάι στο δωμάτιο, όπου βάλαμε τον Στραγκκίλντο, υπάρχει και δεύτερο. Ρίξε την εκεί μέσα... Θάρθω να σάς βρώ σε λίγο στο κελλάρι. Άλλά πρέπει να τελειώσω πρώτα μία άλλη δουλειά.

Ο Ρικέ Ώντρουά κι' ο Γκυγιόμ Μπουρράσκ συμμορφώθηκαν με την επίθυμία του, χωρίς να του ζητήσουν άλλες εξηγήσεις.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Λανσελό Μπιγκόρν βγήκε στον κήπο, όπου είδε το Μαλέγκρ να σκάβει στη ρίζα του δέντρου. Δεν τον άνησυχισε άστόσο, και μόνον όταν ο δυστυχισμένος άρχισε να κλαίει, βλέποντας, ότι του είχαν πάρει το θησαυρό του, πήγε κοντά του.

Ο Μπιγκόρν, όπως είδαμε, πιστός στο σχέδιό του, κρέμασε το Μπιγκόρν. Άλλά τον ξεκρέμασε έπειτα από μερικές στιγμές και τον πήγε στο ίδιο κελλί, όπου βρισκόταν κι' η Ζιλμπέρτη.

— Άς τα ξεμπερδέψουν τώρα μόνοι τους, είπε.

Κι' έφυγε, άφου έκλεισε προσεχτικά την πόρτα πίσω του.

Το ύπογειο κελλί, όπου βρισκόταν, φωτιζόταν από ένα μικρό φεγγίτη.

Ποιός συνέλθε πρώτος, ο Μαλέγκρ ή η Ζιλμπέρτη; Άγνωστο. Κι' ο ένας κι' η άλλη, όταν το μυαλό τους άρχισε να λειτουργή και πάλι, βρέθηκαν μέσα σ' ένα πυκνό σκοτάδι, που φαντάσθηκαν πως ήταν ή κόλαση, ή πρόσβαλμος της κόλασεως. Το μόνο, που δε σκέφτηκαν, ήταν ότι ζούσαν. Γιατί ήσαν κι' οι δύο πως είχαν πεθάνει. Έτσι, δεν έκαμαν καμμία κίνηση, ούτε προσπάθησαν να μάθουν που βρισκόταν. Είναι πιθανόν, λοιπόν, ότι πέρασαν την ύπλοπινή νύχτα βυθισμένοι σε ύπνο, ή σε μία κατάστασι, που δεν είχε μεγάλη διαφορά από τον ύπνο. Το άν αυτός ο ύπνος τους ταρσώσαν από έ-

φιάλτες ή όχι. κανένας δε θα μπορούσε να το πη.

Το άλλο πρωί, όμως, ένα άδύνατο φώς μπήκε από το φεγγίτη. Και το φώς αυτό τους έκαμε να ξυπνήσουν. Είδαν τότε η Ζιλμπέρτη τον Μαλέγκρ κι' ο Μαλέγκρ τη Ζιλμπέρτη.

Άλλ' ο Μαλέγκρ φαντάσθηκε πως δεν έδλεπε παρά το φάντασμα της Ζιλμπέρτης.

— Γιατί, λοιπόν, με κυνηγάς; της φώναξε. Τί ζητάς από μένα; Μήπως δε μου πήρες όλο το χρυσάφι μου;... Θέλεις τώρα να μου πάρης και την ψυχή μου; Πίσω, σκύλα!

Τα λόγια αυτά έκαμαν τη Ζιλμπέρτη ν' ανατριχιάσει.

— Είναι τρελλός! ψιθύρισε. Έγώ, όμως, δεν είμαι τρελλή και μου φαίνεται πως ζω... Και βέβαια ζω, άφου δεν βλέπω κι' άκούω τα λόγια του. Άλλά πως θα σωθώ απ' αυτόν; Άν μπορούσα να βγώ από δω...

Σηκώθηκε τότε κι' άρχισε να προχωρή προς την πόρτα, με τη δειλή έλπίδα, ότι ίσως κατάφερε να την άνοιξη και να φύγει.

Άλλά μ' ένα πήδημα ο Μαλέγκρ βρέθηκε πάνω της και τα χέρια του σφίχτηκαν γύρω στο λαιμό της.

— Ά, σε κρατάω! φώναξε. Πες μου τί το έκαμες το χρυσάφι μου;... Το έφερες εδώ για να το κρυφής;... Σίγουρα το έφερες εδώ... Άλλά θα το βρώ! Μίλησε, λοιπόν!... Γιατί δε μιλάς;

Και, λέγοντας αυτά, έσφιγγε άσυναίσθητα τα χέρια του γύρω στο λαιμό της.

Άλλ' η Ζιλμπέρτη δε μπορούσε πια να μιλήσει, γιατί είχε πεθάνει κάτω από το δυνατό σφίξιμο του Μαλέγκρ. Σε κάποια στιγμή, καθώς ο τρελλός σύντροφός της την τρανάζε μ' όλη του τη δύναμη, ξεφυγε από τα χέρια του και σωριάστηκε κάτω, όπου έμεινε άκίνητη.

— Σκότωσα την ίδια σκότωσα τώρα και το φάντασμα της, φώναξε ένοησυσμένος ο Μαλέγκρ. Δε θα μ' άνησυχή πια... Είναι καίριος, όμως, να φροντίσω για το χρυσάφι μου. Η σκύλα το έφερε εδώ... Πρέπει να ψάξω.

Έσκυψε άμέσως κι' άρχισε να σκάβει το χώμα με τα χέρια του.

— Το χρυσάφι μου είναι εδώ και θα το βρώ, ξαναέλεγε κάθε τόσο. Η σκύλα δε μπορεί πια να μου το πάρη.

Το αίμα έτρεχε από τα χέρια του, αλλά δεν αισθανόταν πόνο.

Έξακολουθισε έτσι να σκάβει, ώσπου τα χέρια του ζύλισαν και δε μπορούσε πια να τα κουνήσει. Το κρύο έφτασε έπειτα στους ώμους του κι' από κεί κατέβηκε στην καρδιά του. Σωριάστηκε τότε μπρούμυτα πάνω από την τρύπα, που είχε άνοιξει κι' έμεινε άκίνητος. Ήταν νεκρός.

Ο ΣΤΡΑΓΚΙΛΝΤΟ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Ο Ζάν Μπουριντάν φεύγοντας από την Αύλη των Θαυμάτων περιπλανήθηκε άσκοπα κάμποση ώρα, ώσπου ν' άνοιξουν οι πύλες. Βγήκε τότε από το Παρίσι άφανε προς τα δεξιά του το Μονακό, όπου ύπνωναν τη περίφημο ίκωίωμα κι' άρχισε να κατάρλι προς το μέρος ενός καταπράσινο λόφου, που ύπνωνόταν προς την αντίθετη διεύθυνσι.

Ο λόφος αυτός ήταν ή Μονμάρτη. Έκει πήγαινε ο Ζάν Μπουριντάν.

Την έτοχη εκείνη, δεν ύπήρχε στη Μονμάρτη παρά ένα μικρό κοινοβίο, που έγινε άργότερα ένα μεγάλο κι' όνομαστό μοναστήρι και κάμποσα σπιτάκια ολόγυρα.

Μπορούσε σ' ένα απ' αυτά ξεπέζεψε ο Μπουριντάν.

Μία νέα έτρεξε άμέσως να ριχτή στην άγκαλιά του.

— Ζάν... αγαπημένη μου Ζάν, ήρθες επί τέλους!...

Η νέα αυτή ήταν ή Μυρτίλλη, όπου η Μπήκαν κατόπιν μαζί στο σπίτι, όπου η Άννα ντε Ντραμάν έσφιξε με συγκίνηση το γυίο της στην άγκαλιά της. Έκείνη, που γνωρίσαμε με το όνομα της Μάμπελ, φαινόταν τώρα ξαναναιωμένη κατά είκοσι χρόνια.

Ήταν κι' οι τρεις εύτυχισμένοι.

Η Άννα ντε Ντραμάν. Έπειτα από τις πρώτες διαχύσεις, είπε, ότι έπρεπε να φύγουν το συντομώτερο κι' άρχισε να μιλά για τα σχέδιά της.

— Θάρπρε να φύγωμε άκόμη και σήμερα, τόνισε. Δεν έχουμε να κάμωμε τίποτα εδώ κι' ο κίνυνος δεν πέρασε.

Άλλ' ο Μπουριντάν προσπάθησε ν' άποφύγει αυτή τη συζήτηση.

— Είμαστε τόσο εύτυχισμένοι εδώ! είπε. Άς άφισωμε τη σημερινή ήμερα να κυλήσει ήρεμα... Άούο κουβεντιάσουμε για τις υποθέσεις μας.

Την άλλη μέρα, όμως, η μητέρα του ξαναγύρισε στο ίδιο θέμα. Και τότε αναγκάστηκε να της όμολογήσει πως δε μπορούσε άκόμη να φύγει.

— Δε θα φύγω αν δεν άπελευθερώσω πρώ-

τα το Γκωτιέ και το Φίλιππο ντ' Ώλναι. της έπτε.

Η Άννα ντε Ντραμάν άνατριχιάσε.

— Συχωρέστε με μητέρα μου, συνέχισε ο Μπουριντάν. Σας ξαναφέρνω ίσως στο μυαλό θλίμρες άναμνήσεις. Άλλ' αν έφευγα, ενώ αυτοί πρόκειται να πεθάνουν, αν δεν έκανα τα πάντα για να τους άπελευθερώσω, νομίζω, ότι ούτε εγώ θα είχα δικαίωμα να ζήσω.

Κάμε, λοιπόν, το καθήκον σου, παιδί μου, άπάντησε η μητέρα του άνοσταζόντας.

— Πρέπει άκόμη να σας μιλήσω για τη μητέρα και τον πατέρα της Μυρτίλλης εξακολουθσε ο Μπουριντάν.

— Τί άπόγινε ή Μαργαρίτα; ρώτησε η Άννα ντε Ντραμάν.

— Ο βασιλιάς διέταξε να τη φυλακίσουν. άπάντησε ο Μπουριντάν.

— Κι' ο Άγκερνάν ντε Μαρνιύ; — Είχε κι' αυτός την ίδια τύχη.

Ο Μπουριντάν της άσηγήθηκε κατόπιν με ποιο τρόπο προσπάθησε να σώση το Μαρνιύ και πως ο βασιλιάς, που ο Στραγκκίλντο τον όδηγησε στον πύργο του Νέλ, άκουσε τις κατηγορίες του και τα ένοχοποιητικά λόγια της βασιλίσσας.

— Ήταν μοιραίο! έπτε η Άννα ντε Ντραμάν. Δεκαέντε όλκληρα χρόνια έκαμα ένα σωρό άποτίρες για να εκδικηθώ τη Μαργαρίτα. Άλλά, την τελευταία στιγμή, τα σχέδιά μου ναυαγούσαν. Γιατί ή μοίρα είχε αποφασίσει να τη χτυπήσει με διαφορετικό άρπασο.

— Έτσι, αποφασίστηκε, ότι η Άννα ντε Ντραμάν κι' η Μυρτίλλη θα εξακολουθούσαν να μένουν στο ίδιο σπίτι, όπου πιστευαν πως δεν ύπήρχε κίνυνος να τις άνακαλύψουν. Κι' άλλωστε ο μοναδικός έχθρός τους τώρα ήταν ο Κάρλοστο του Βαλουά.

— Έγω το σχέδιό μου και γι' αυτόν, έπτε ο Μπουριντάν.

Η μητέρα του του έκαμε ένα σωρό έρωτήσεις για να το μάθη. Άλλά δε μπορούσε να του πάρη λέξι.

Το δυσκολώτερο ήταν τώρα να πεισθ ή Μυρτίλλη, ότι ο Μπουριντάν έπρεπε να ξαναφύγει. Άλλ' η Άννα ντε Ντραμάν, μ' όλη την άγωνία, που ένοιωσε στην ψυχή, πήρε το μέρος του γιου της κι' ύποστήριξε, ότι ο καινωργισος αυτός χωρισμός ήταν άπασαίτητος.

Ο Μπουριντάν πέρασε κι' αυτή την ήμερα κοντά στις δύο γυναίκες. Λίγο πριν από το σούρουπο, τέλος, ξαναβήκε στο άλογό του κι' έφυγε, για να προφτάση να γυρίση στο Παρίσι, προτού κλείσουν οι πύλες.

Καθώς άπομακρυνόταν από το λόφο της Μονμάρτης, ένας άνθρωπος βγήκε πίσω από κάτι θάμνους κι' έσφιξε με λυσσα πεί τις γροθίες του.

— Τους κρατάω όλους τώρα! μούγκρισε με άγρια χαρά.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ντυμένος σά χωριάτης και κρατούσε ένα χοντρό ραβδί στο χέρι του.

— Τους κρατάω όλους! ξαναείπε. Το Μπουριντάν τη Μυρτίλλη, τη Μάμπελ, τον Ώντρουά, τον Μπουρράσκ, το Μπιγκόρν... Κα νένας τους δε θα μπόρεσε να μου ξεφύγει.

Και, λέγοντας αυτά άρχισε ν' άνεβαίνη το μικρό λόφο.

Ο Μπουριντάν κάλαψε εκείνη την ώρα πάνω στο δρόμο του Παρισιού όπου μπήκε

σε λίγο. Μία ώρα άργότερα, βρισκόταν στο σπίτι με τις τριανταφυλλίες.

Ο Μπουρράσκ, ο Ώντρουά κι' ο Μπιγκόρν χαίρετησαν το γυρισμό του με χαρούμενες κραυγές.

Ο Μπουριντάν τους φανέρωσε τότε, ότι είχε πάει στη Μονμάρτη, για να δ ή τη μητέρα του και τη μηστήρι του.

— Δε μπόρεσα ν' αντίσταθώ στον πειρασμό, όμολόγησε.

Ο Μπιγκόρν του άσηγήθηκε κατόπιν με ποιο τρόπο πέθαναν ο Μαλέγκρ κι' η Ζιλμπέρτη.

— Είχαν το τέλος, που τους άξιζε, έπτε, τελετώνοντας. Τους βάλαμε τη χρεσινή νύχτα σ' ένα χέρσο οικόπεδο εδώ κοντά.

— Και τα χρήματά τους; ρώτησε ο Μπουριντάν.

— Αυτά τα κρατήσαμε και τάχουμε εδώ, άπάντησε ο Μπιγκόρν.

— Μπουριντάν, έπτε ο Μπουρράσκ, μ' όλοφάνερη άγωνία, δε μπορείς να πής, ότι αυτό το χρυσάφι είναι βαμμένο με αίμα, όπως έκανε στο Στραγκκίλντο.

— Αυτό το χρυσάφι το κληρονομήσαμε, πρόσθεσε ο Μπιγκόρν. Ο Μαλέγκρ κι' η Ζιλμπέρτη, προτού πεθάνουν, με άσιαν κληρονομιο τους... Ά, όλα κι' όλα! Αυτό το χρυσάφι το κερδίσανε έντιμα... Κανείς δε μπορεί να μάς το πάρη.

Ο Μπουριντάν γέλασε καλόκαρδα.

— Καλά, έπτε σε λίγο. Πρέπει τώρα να ή λησω στο Στραγκκίλντο. Έγω μία ιδέα... Άν ή ιδέα μου είναι σωστή, δε μπόρεσω ίσως να σώσωμε τους δυό δυστυχισμένους φίλους μας.

— Κι' επέλεις, ότι ο Στραγκκίλντο θα σε βοηθήσει; ρώτησε ο Μπουρράσκ.

— Δεν έλπίζω τίποτα, άπάντησε ο Μπουριντάν. Το μόνο που ξέρω είναι ότι θα τον εξαναγκάσω να με βοηθήσει.

— Άς δούμε ποιά είναι αυτή η ιδέα έπτε ο Μπιγκόρν.

— Είναι πολύ άπλη, άπάντησε ο Μπουριντάν. Θα χρησιμοποίησω τον Στραγκκίλντο, για να φτάσω ως το διοικητή του Τέμπλου, δηλαδή τον Κάρλοστο του Βαλουά. Από τη στιγμή, που θα βρεθώ μπροστά στο Βαλουά...

— Σκεφτόσαστε, λοιπόν, να πάτε στο Τέμπλο, άφεντη; ρώτησε ο Μπιγκόρν.

— Δεν το ξέρω, άπάντησε ο Μπουριντάν. Μπορεί να φέρω τον Κάρλοστο του Βαλουά εδώ. Έτσι ή άλλωθς, ξέρω τί πρέπει να του πω για να τον άναγκάσω ν' άφισή έλευθερούς τον Γκωτιέ και το Φίλιππο ντ' Ώλναι... Τώρα, που ή Μαργαρίτα είναι χαμένη, μπόρου με να πολιορκήσωμε και το Βαλουά στο τελευταίο όχυρό του.

— Η ιδέα είναι καλή, έπτε ο Μπιγκόρν. Δηλαδή, είναι καλό το τέλος της, άλλ' ή αρχή της δε μου λέει τίποτα... Πως θ' άναγκάσετε το Στραγκκίλντο να σας υπακούει; άφεντη;... Γιατί νομίζω πως καταλαβαίνω το σχέδιό σας. Αυτόν σίγουρα λογαρίζετε να στείτε στο Τέμπλο, για να διαπραγματευθ ή συνάντησι σας με το Βαλουά. Τί είναι εκείνο, όμως, που θα τον κάμη να πάη;

46

BAN TZASON

Καὶ κακὴν κακῶς πῆρε τὸ Νικολάκη τσι

47

ΛΟΓΙΑ της καρβάνας

Στό μέτωπο

ΤΙ σας μυρίζει σήμερα; «Ανοιχτε τα ρουθούνια σας και πάρτε βαθιές εισπνοές. Γιατί ο αέρας μυρίζει θυμάρη. Μά τι θέλτε να μυρίσει, αφού βρισκόμαστε ψηλά στα ελληνικά βουνά... στο μέτωπο! Σε ποιο μέτωπο; Σε όποιο θέλετε. Ήταν τόσα τα μέτωπα όπου πολέμησαν το Έλληνοπαιδί τα 50 τελευταία χρόνια, ώστε όποιο μέτωπο σας άρεσει πάρτε. Το ίδιο θάνατο.

Ελάτε λοιπόν να κάνουμε μαζί καμμία βολτίτσα να δούμε τι ανέκδοτα θα τσιμπήσουμε...

«Ας σταματήσουμε λίγο εδώ. Όπως βλέπετε είναι μαζεμένοι ένας λόχος πεζικού και ο λοχαγός τους βγάζει λόγο. Σίγα να ακούσουμε...

— Παϊδιά, δεν έχω τίποτ' άλλο να σας πω. Σε λίγες στιγμές η άρχισή η έπιθεσι. Περιμένω, λοιπόν, από σας να δείξετε την ίδια παλληκαριά που δείξατε και σε τόνες άλλες μάχες. Ένα μόνο σας τονίζω. «Οτι ο έχθρος, κατά τις πληροφορίες που έχω, είναι πολύ μεγαλύτερος σε αριθμό από μας. Όπως λένε, είναι τέσσερις φορές μεγαλύτερος μας. Προσεχέτε λοιπόν, (Εδώ ο λοχαγός χαμογέλασε). Δηλαδή με άλλα λόγια στον καθένα από σας αναλογούν τέσσερις στρατιώτες του έχθρου. Πρέπει να τους καταφέρετε... αλλιώς... Και τώρα έτοιμοι για την έπιθεσι... Έμπρός!... Εμπρός προς το καθήκον προς τη δόξα, προς τη νίκη!...

Ναί! η ευκαιρία να παρακολουθήσετε και μια μάχη. Μαρό τι σίφονας είναι αυτός; Μαρό αυτοί δεν προχωρούν... πετάνε. Ξεκοβαρίζοντας το έδαφος με τη λάγχη στο χέρι, προχωρούν ακάθεκτοι προς τον μεγάλο αντικειμενικό σκοπό... Όλοι πολέμησαν σαν λιοντάρια. Ούτε ένας δεν έχει κιοτέψει, δεν έχει σταματήσει. Μπάρ; Ποιός είναι αυτός που έπεσε χάρω; Θα τραυματίσθηκε ο κομμένος. Και πότε; Τώρα που η μάχη άρχισε να κρινεται πια και η ζυγασία να κλίνει προς το μέρος των παλληκαριών μας. Νά! βλέπετε; Τόν δικούς ο λοχαγός. Τι να του λή άρανε;

— ΈΙ σὺ Πετρή, τί έπαθες; Τραυματίσθηκες;

— Όχι, κύριε λοχαγέ μου, είμαι πάρα πολύ καλά στην ύγεια μου.

— Τότε τί σ' έπιασε και έπεσες χάρω; Τρελλάθηκες;

— Όχι κύριε λοχαγέ μου δε μουστρίψε ακόμη... Καθήσα δίωας χάρω, γιατί έγω έκανα πια το καθήκον μου καί... ξεκουράζομαι!

— Τι λες βοέ Πετρή, δε σε καταλαβαίνω. Μίλα καλά!...

— Ακού κύριε λοχαγέ και κρίνε αν ένω δικό, που έσπλωσα χάρω... Έσὺ δε μάς είπες ποὺ αλίνω οτι ο έχθρος είναι τετραπλάσιος και στὸν καθένα μας ανήκουν τέσσερις στρατιώτες του; «ΕΙ λοιπόν ενὺς εκαστοῦ εἰς γνήσιος-γνήσιος τὸς τέσπερις τὸς δικούς μου και τώρα καθόμαι!...

— Ας πάμε λίγο παρα κάτω. Κάτι καλὸ θα φανέουμε. Για να δούμε. Ποιός είναι αυτός ο βαθμοφόρος που μιλάει με κείνον τὸ φαντάρο; «Α! είναι ο στρατηγὸς διοικητής της Μεραρχίας και λέει κάτι σ' ένα ανιχνευτή...

— Ακούσε δὺ παιδι μου. Θ' αναλάβεις μια πολὺ δύσκολη αποστολή. Το βλέπεις κείνο κει κάτω, το εγκαταλειμένο χωριό; Ακριβὸς πρὶν φθάσης στὸ χωριό, ὁπάρχει ένα γεφύρι. Θέλω, λοιπόν, να πὰς μπουσουλώντας ως κεί κάτω και να βῆς αν τὸ γεφύρι, πὺ βρίσκεται μεταξύ τὸν δικὸν μας και τὸν εχθρὶκὸν γρασμὸν εἶναι κατεστραμμένο ἢ ὅχι και αν δεν εἶναι τότε τί ὅπλο μπορεῖ να περάσει από πάνω του. Πεζικό μόνο ἢ και ἱππικό και πυροβολικό! Κατάλαβες;

— Ο ανιχνευτὴς κατάλαβε και φεύγει για τὴν αποστολή του. «Ας μὴν τὸν παρακολουθήσουμε. Ας τὸν περιμένουμε να γυρίσει... Α! νάτος εἴφασε κι' ὅλας πίσω. Ας ἀκούσουμε τι θὰ πῇ στὸ στρατηγὸ.

— Στρατηγέ μου χαμῆναι τὴν τιμὴν να σὰς ἀνοφέρω οτι εἴψασα τὸ γεφύρι καί... — Και λέγε γρήγορα παιδι μου... — Και μπορεῖ να περάσει μόνο ἱππικό και πυροβολικό. Πεζικό ὅχι...

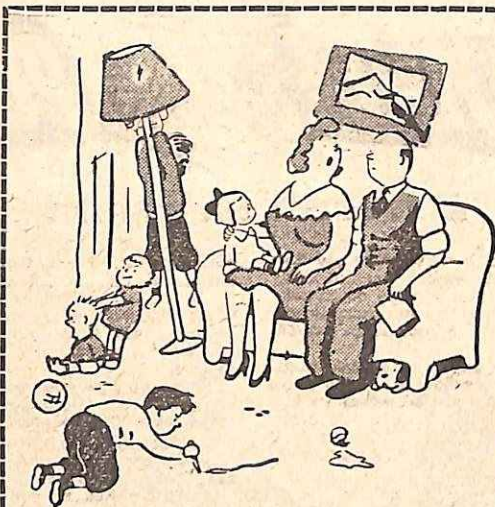
— Μά τί είναι αυτό πὺ λές; Πὺς γίνεται να μπορεῖ να περάσει ἱππικό και πυροβολικό και δε μπορεῖ να περάσει πεζικό;

— Κι' ὅμως στὸ στρατηγέ μου. Το ἱππικό και τὸ πυροβολικό δεν διαστέχει κανένα κινδύνω, ενὺ τὸ πεζικό θὰ τὰ βοή σκούρτ.

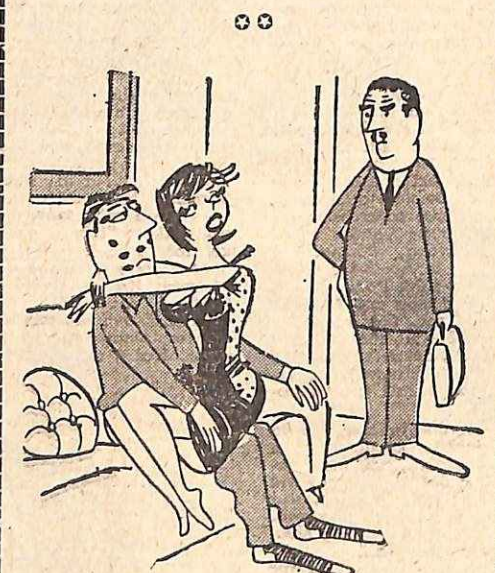
— Και γιατί;

— Γιατί στὸ στρατηγέ μου κεί κοντὰ είναι τὰ πενιχρὰ παντοβάλλια δὰς με κεί πάνω... Εἶπα κι' ἔπαθα να εἰπῶ καὶ μαζί τους!...

Γ. Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Δεν πὰς στὸς ἀπὸ κάτω να τὸς πῆς να βάλουν πὺ γαμπρὰ τὸ ραδιόφωνω, γιατί μὰς ἐνοχλεί;

— Δὲ θυμάσαι, Κώστα, τὸν ἐξάδελφὸ μου πὺ σὺ εἶχα συστήσει τὴν παραμονὴ τὸ γάμου μας;

— «Εἶναι ἡ γυναῖκα σου δε θὰ δῇ τὰ κοινὰ πὰς σου καὶ με τὰ φίλὰ μου!...

ΤΟ ΠΑΚΕΤΑΚΙ πὺ ἔκρυβε τὸ θάνατο

Τὸ λάθος ἐνὸς ἐρωτευμένου ἔσπειρε τὸν πανικό στη Ν. Υόρκη

ΤΙΑ νὰ ἐγκαταλείψῃ μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα τὸν τρυφερό φίλο της, ὁλόκληρη ἡ Νέα Υόρκη πανικοβλήθηκε ἐπὶ 3 ἡμέρες, ἕνας διευθυντὴς ἐφημερίδος αυτοκτονῶν, πολλοὶ τρελλάθηκαν, ἑκατοντάδες ἄνθρωποι μεταφέρθηκαν στὰ νοσοκομεία καὶ χιλιάδες ἄλλοι ἐνοῶν τὰ λογικά τους νὰ σαλεύουν ἀπ' τὸν τρόμο...

«Οἱ» αὐτὰ συνέβησαν στὴ Νέα Υόρκη ἐδὼ καὶ 90 χρόνια, τὸ 1870.

Ὁ ἐρωτευμένος πὺ... ἔφαγε τὴ χυλόπιττα, ἦταν κάποιος Πῶλ Ντόρνιν, βοήθος φαρμακείου. Ἡ ἀσπατη φίλη του λεγόταν «Εμιλυ ῥόστερ».

Ἡ ἐγκατάλειψις κόστισε τόσο πολὺ στὸ νέο, ὥστε δε μποροῦσε πια νὰ συγκεντρώσῃ τὸ μυαλό του στὴ δουλειά του. «Ὅταν λοιπὸν μπήκε μὴ μὴλικὴ μὲν γυναῖκα στὸ φαρμακείο καὶ τοῦ ζήτησε μὴ οὐγγιὰ ὁδὸ, αὐτὸς τῆς ἔδωσε ἀπὸ ἀφρημῶδα... μὴ οὐγγιὰ ἀρσενικό!

Μὴ ὦρα ἀργότερα, ἀνακάλυψε τὸ φοβερό λάθος του κι' ἔτρεξε σὺν τρελλῶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ πλησιέστερο ἀστυνομικό-τμήμα.

Ὅλη ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Υόρκης κινητοποιήθηκε ἀμέσως. Γιατὶ φανότανε οτι ἡ ἀγνοητὴ γυναῖκα ἦταν ἰσως κάποια μαγιστριά κι' οτι ἡ «σοδα» θὰ προκαλοῦσε ἀρκετοὺς θανάτους.

«Εκατοντάδες ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ ψάχνουν τὸς δρόμους, ἀναζητῶντας αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ὅπως τὸν εἶχε περιγράψῃ ὁ Ντόρνιν. Ἄλλοι ἔκαναν ἐρευνες ἀπὸ σπιτί σ' σπιτί.

Τὰ θέατρα σταμάτησαν τὴν παραστάσεις τους, γιὰ ν' ἀνακοινωθῇ στὸς θεατὰς ἡ συνταρακτικὴ εἰδησι. Κι' ἐκείνοι ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ σπιτί τους, τρέμοντες μὴπως βροῦνε τὸς δικούς τους νεκρούς ἢ ἐτοιμοθάνατους, δηλητηριασμένους ἀπὸ ἀρσενικό.

Χιλιάδες πακετάκια μὲ φάρμακα ἢ με ἀλάτι, πὺ βρέθηκαν σὲ διάφορα σπιτία, κατασχέθηκαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ ἐξετασθῇ με προσοχὴ τὸ περιεχόμενό τους.

Διάφορα ὑστερικά ἄτομα ρίστευαν πὺς εἶχαν δηλητηριασθῇ κι' ἔφεταν στὸ δρόμο, ἀπαρτίζοντας. Καὶ τὰ φορεῖα πηγαίνοντο, κουβαλῶντας τὸς αὐτοὺς νοσοκομεία.

Ἀφοῦ πέρασε τὸ πρῶτο εἰκοσιετάρω χωρὶς νὰ βρεθῇ τὸ ἴχνος τοῦ δηλητηρίου, σημειώθηκαν περιπτώσεις ἀνθρώπων πὺ τρελλάθηκαν ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Τεράστιες ἐπιγραφές στήθηκαν σὲ διάφορα μέρη τῆς πόλεως. «Ἡ ζωὴ σας κινδυνεύει» γράφανε με πελώρια γράμματα.

Τὸ μεσημέρι τῆς δευτέρης ἡμέρας, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδας τῆς Ν. Υόρκης στενοχωρήθηκε τόσο πολὺ πὺς δεν εἶχαν μπορέσει οἱ οὐνάντες του ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀγνοητὴ γυναῖκα ἢ τὸ ἀρσενικό, ὥστε νίναξε τὰ μυαλά του!

Ἡ τρίτη μέρα ἦταν Κυριακή, κι' οἱ ἐκκλησίες εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ κόσμο πὺ προσευχότανε στὸ θεὸ νὰ τοὺς ὥσῃ ἀπ' τὸ δηλητήριο.

Ὁ πανικός κορυφώθηκε. Ἀγνωστο δὲ πὺς θὰ βλεῖναι αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἀν κάποιος παιδί δεν ἔκανε λόγω τυχαῖως στὸν Πῶλ Ντόρνιν γιὰ κάποια γρηβὰ γυναῖκα πὺ ζούσε μον' ἑκτῆς τῆς ἡμέρας, στὸ τελευταῖο πάτωμα τοῦ κτιρίου ὅπου βρισκόταν τὸ φαρμακείο.

Κατὰ σατανικὴ σύμπτωση, ὁ ἀστυνομικός εἶχαν ἀμελήσει νὰ ψάξουν ἐκεῖ... Ὁ Ντόρνιν ἀνέβηκε τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, καὶ βρῆκε τὴ γρηβὰ ἀρρωστη, στὸ κρεβάτι.

— Ναι, εἶχα ἀγοράσει ὁδὸ ἀπ' τὸ φαρμακείο σας, ψιθιρίζε ἐκεῖνη. Ὑστερὸς βρῆκα λίγη πὺς μου εἶχε πρὸςθεῖ ἀπὸ πρὶν, κι' ἐστὶν δὲν ἀγγίζει ἀκόμα τὴ δική σας.

Πραγματικὰ, τὸ πακετάκι με τὸ ἀρσενικό βρισκόταν, κλειστὸ ἀκόμα, ἀνεπαφὸ, πᾶνω σ' ἕνα ράφι!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Νέα Υόρκη ξαναβρῆκε τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς της.

Ὅσο γιὰ τὸν Πῶλ καὶ τὴν «Εμιλυ», τὰ ξαναφτιάσανε κι' ἀποφάσαν νὰ παντρευτοῦνε—εὐτυχῶς γιὰ τοὺς πελάτες τοῦ φαρμακείου!...

Ὁ ΜΠΟΜΠ ΓΚΛΑΣΣΕΝ, ὁ εὐσημεῖος τροχονόμος, ξεθεώθηκε νὰ κυνηγᾷ με τὴ μοτοσυκλέττα του, τὴν ἀσύλληπτη πράσινη κούρσα, πὺ τὴν ὤδηγεσε μὴ καπελλάκια, γαρνιρισμένο μ' ἕνα κίτρινο φτερό.

Ὁ Γκλάσεν δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, πὺς τὰ κατάρριψε νὰ τρέχῃ τόσο ἐξωφρενικὰ χωρὶς νὰ τρακάρῃ με τ' ἄλλα ἀμάξια ἢ νὰ τσακιστῇ σὲ καμμιὰ γαρδῶρα.

«Σίγουρα, σκέφτηκε ὁ ἀστυφύλακας, ἡ κοπέλλα αὐτὴ θάνα διαβολὸν καλτσοῖ!»

Τέλος ἡ ἀσύλληπτη κούρσα σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ἀνιχνευτή-τὸ ἐμπόδιο. Ἐνα τράνω περνούσε. Ὁ ἀνιχνευτὸς ἦταν φραγμένος ἀπὸ ἕνα κινητὸ δοκάρι. Ὁ Γκλάσεν ἀνάνηψε. Σταμάτησε τὴ μοτοσυκλέττα του καὶ κατέβηκε. Τώρα βρισκότανε στὸν κάμπο τῆς Νέας Υόρκης. Ἡ πόλις ἦταν ἀκούα μακριά.

Τὸ κορίτσι ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κούρας καὶ τὸν κῆταξε με ψυχρὸ θῆμμα. Τὰ χρυσοῦσα μαλλιά της γυνοῦσαν σὲ πυκνὴς μπούκλες κατὰ τὸ κομψὸ καπελλάκι της. Ὁ νεαρός ἀποφύλακας πῆρε τότε ἀπὸ τὸν φος καὶ ἐτοιμάσαν νὰ τὴν καταδικάσῃ. Νὰ ἐπιβάλῃ τὸ κύρος τοῦ νόμου πὺς ἐκπροσωποῦσε. Μὰ πρὶν προλάβῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, τὸ διαβολοκρίτσι αὐτὸ χαμογέλασε, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέη κοροϊδευτικά:

— Ἔερω τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε. «Τί πάθετε, κυρία μου, καὶ τρέχετε σὺν τρελλῇ μὴ ὀδόντῃ χιλιόμετρα; Σὰς χρυσάει τίποτε ὁ κόσμος νὰ τὸν τσακίσει; Τώρα δὲ δῆτε τί σας περιμένει! Θὰ σὰς κόμω μῆνυσι καὶ θὰ ἔπιψω νὰ σὰς ἀραιρέσουν τὸ δῖπλωμα. Τὸ καταλάβετε, πὺς εἶστε δημόσιος κίνδυνος; Δὲ μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτ' ἄλλο, ἀκόμα κι' ἀν εἴστε κόρη τοῦ κυβερνήτη!

Σταμάτησε μὴ στυγνὴ καὶ πρὸς θεοῦ με μὴ γλυκεῖα ἐρονεία:

— Αὐτὰ δε θέλατε νὰ μοῦ πῆτε; Νὰ πὺς ἔβγαλα ἀπὸ τὸν κόπο. Δώστε μου τώρα τὴν κλήσι μου νὰ πηγαῖνω...

Ὁ Γκλάσεν μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ γλασσικό χειμαρρὸ κοινούσε νευρικά τὰ χεῖλιά του.

— Τελεωώσατε; Ἄν τελειώσατε, ἀφήστε νὰ μὴλώω κι' ἐγὼ.

— Λυποῦμαι, εἶπε ἡ νέα. Νόμισα πὺς θὰ ἐκτιμούσατε τὴ βοήθειά μου!

Τὸ γαμογέλασε. Οἱ καμπύλες τῶν χειλῶν της θύμιναν κόκκινα τριαντάφυλλα καὶ τ' ἀστραφτερά δόντια της μαργαριτάρια.

Ὁ Γκλάσεν τὴν κῆταξε ἐπιμονα.

— Για νὰ ἔξερε ἀπέφω τὸ μᾶθημά σας, θὰ πῇ πὺς τὸ ἔχετε ἀκούσει πολλές φορές! Τί πάθετε ὅμως σῖν ἡμέρα καὶ τρέχετε σὺν δαιμονισμένη;

Ἡ κοπέλλα κούνησε τὸ μαῦρο καπελλάκι της καὶ τοῦτε χαμογέλωτας:

— Εἶμαι πολὺ θιαστικὴ...

— Γι' αὐτὸ πὰρ λίγο νὰ τρακάρετε με τὸ φορητὸ καὶ ὑστερὰ με τὸ λεωφορεῖο! Κι' ἐπὶ—τῆς εἶπε, δελγόντας τὸ μπροστὶν τροχὸ τῆς. Περᾶσατε εὐστὰ ἀπὸ τὸν ἀσβεστωμένο φράχτη. Λίγω δεξιότερα ἀν σὰς ἔβγαλε τὸ δόκαν, θὰ γκρεμίζοσατε σὴ γαρδῶρα!

— Σείς φαίτε γιὰ ὅλα αὐτὰ, κύριε ἀστυφύλακα! Ἄν δεν με κυνηγοῦσατε τόσο ἐπιμονα, δε θὰχα ἀνάγκη νὰ τρέξω μ' ὀδόντῃ χιλιόμετρα!

— Γιατὶ δε σταθήκατε ὅταν σὰς φώναζα;

— «Ὁ! Θεέ μου, ἔκαμε νευρικά ἐκείνη. Θὰ με τρελλάνατε μ' αὐτὰ γιὰτὶ! Ἐστὶν ἦθελα. Δὲ σταθήκα. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Μοῦ δίνετε τώρα τὴν κλήσι μου νὰ πηγαῖνω; Δὲ μ' ἀρέσει ἡ φλυαρία!

— Ὅχι! ἐμένα, ἀπάντησε ὁ Μπόμπ πειραγμένος. «Ὡστόσο ἡ θέσι σας θὰ ἦταν καλύτερη, ἀν εἶχατε κάποια δικαιολογία, κάποια ψυχικὴ αἰτία...

— Νὰ τὰ μαε! Τώρα θ' ἀρχίσω ψυχολογία! Λοιπὸν, πάρτε τὴν: «Ἡμῶνα θυμωμένη!

— Καὶ θέλατε νὰ ἐθεωμάνατε με τὸν κόσμο! Γιατὶ παρακαλῶ εἰσαίτε θυμωμένη;

— Καλὸς εἴστε! Θέλετε νὰ τραπώσατε τὴ μὴτι σας σὴν ἰδιωτικὴ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΤΕΡΟ

Μου ζωή! Κάτι ἤξερα ἐγὼ πὺς ἦθελα νὰ σὰς ξεφύγω!

— Σὰς ρώτησα ἀπλῶς, γιατί ἦσαστε θυμωμένη.

— «Ὁρᾶτε, κύριε ἱεροεξεταστή! Ἡμῶνα θυμωμένη γιατί ὁ ἐξάδελφός μου με καλεῖται σ' ἕνα πᾶστο τὸ Σάββατο. Στὸ γράμμα του μοῦ ὑποσχόταν, πὺς σὴν συγκέντρωσι αὐτὴν ἔβατα καὶ, κάποιος γκιστός μου, με πληροφόρησε, πὺς ὁ γυνικός μου δε θάγόντα καὶ σὴν θέσι του ἦρε κάποιος ἄλλος. Αὐτὸς ὁ ἄλλος ἐπέμενε, μ' ὅλο πὺς δεν τὸν γάναμε, νὰ με κοτάρῃ! Τὸς ἔβρισα λοιπὸν καὶ τοὺς δύο κι' ἔφυγα...

— Τρέγοντας μ' ὀδόντῃ χιλιόμετρα!

— Ὡστε δε βρίσκετε δικαιολογία μὲν τὸ θυμὸ μου;

— Ὁχι. Κατηγορεῖται ἕνα ἄντρα πρὶν καλὰ καλὰ τὸν γνωρίζετε...

— Τὸ πούλακι μου! Σπουδαῖος συνήγορος! Τί θὰ λέγατε σείς γιὰ ἕνα ἄντρα πὺς μασαίει συνεχῶς τὰ κλα;

— Σωστά, δεν ταιριάζει, ἀλλὰ αὐτὸ δε σὰς δικαιολογεῖ νὰ τρέχετε με ὀδόντῃ χιλιόμετρα!

Ἡ Καίτη Κράουτερ ἄρχισε νὰ στεναγορεύει.

— Τί νὰ γίνῃ! Δεν περιμένω συμπαθία ἀπὸ ἕνα ἀστυφύλακα! Μοῦ δίνετε παρακαλῶ τὴν κλήσι μου νὰ σεύγω;

— Καὶ πὺς πάτε τώρα;

— Σπῖτι μου, Στὴ Νέα Υόρκη. Πᾶνω νὰ ξεβῶμαι στὸ τηλέφωνο. Νὰ ξαναβρίσκω ἄλλη μὴ φορά τὸν ἐξάδελφό μου γιὰ τὸ κυνηγῶ με ἔπαθα καὶ γιὰ τὴ μῆνυσι πὺς θὰ μοῦ κᾶνετε...

Ὁ Γκλάσεν τὴν κῆταξε τρυφερά.

Ἦταν τόσο διαφορετὸ, τόσο ταπεινά.

— Καὶ τί θὰ κάνετε ὑστερὰ ἀπὸ τὸ τηλέφωνο;

Ἡ Καίτη Κράουτερ τινάχτηκε.

— Μὰ εἰσαι τρομερὸς λιμασδός! Ἄν εἶχε πολλοὺς ἀστυφύλακες σὺν κι' ἐμένα ἡ Ἀμερική, θὰ σοῦζαν!

— Καλὰ, μὴ θυμωμένη! Πέστε μου ἀπλῶς, τί θὰ κάνετε μετὰ τὸ τηλέφωνο;

— Νὰ σὰς τὸ πὺς κι' αὐτὸ, νὰ δῶ ἀν θὰ γλυτώσω κάποτε ἀπὸ σὰς! Λοιπὸν ὑστερὰ θὰ τηλεφωνήσω σὲ κάποιον γνωστὸ μου, νὰ πᾶμε κάπου νὰ χορῶσουμε.

Τότε φανερώθηκε ὁ ἄλλος μισὸς ἀνθρωπος πὺς κορυβόταν κάτω ἀπὸ τὴ στολή τοῦ ἀστυφύλακα.

— Κι' ἀν δεν σὰς κάνει μῆνυσι, τὴ ρώτησε παιγνιδιάρικα, θὰ δεχτῆτε νὰ πᾶμε κάπου μαζί;

Ἡ Καίτη ἄφησε ἕνα σπασταριστὸ, ἕνα ἀργυρόχο γέλιο.

— Θεέ μου! Μήπως γίνεται ἀπὸ με ὁ χορὸς τῆς Ἀστυνομίας;

— Ὁχι, ὅχι. Θάθελα ἀπλῶς νὰ ἦμου νὰ τυχερὸς πὺς θὰ καλέσατε ἀπὸ με σὰς συντροφίαν.

— Ὁ καίτη, εἶπε ἡ κοπέλλα, πᾶμε. Τράβηξαν γρήγορα καὶ σταμάτησαν στὸ πὺς κοντινὸ κέντρο. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὰ ποτήρια τῆς, ὁ Μπόμπ ἐξωμολογήθηκε σὴν μικρὴ παραβίαση, πὺς δεν ἦταν τὸ ἐξωφρενικὸ τρέξιμό της πὺς τὸν ἔκανε νὰ τὴν κυνηγᾷ, ἀλλὰ τὰ τσακίρικα μάτια της καὶ ἡ τσακινιά της.

Ἐκείνη τοῦρριξε μὴ ματιά γεμάτη δόξα.

— Ὡστε εἶσαι λοιπὸν, κ. τροχονόμ, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου!

— Ἐνοῶμαι τὸν λαϊκὸ τοῦ δὺς Σεστά, δὺς παντοδύναμη γυναῖκα μπαστάκια νὰ τὸν τῶλγουν σφιγτά. Τότε ἐκείνος ἀποκάσε σὴν ἀγκυλιά του τὸ τρυφερὸ αὐτὸ πᾶστακάκι καὶ τὸ φίλησε με λαχτάρα. Ἦταν ἕνα λαίμαργον φίλ, πὺς τ' ἀκολούθησαν πολλὰ ἄλλα καὶ ἔβριχαν ἀναπόκρισι.

— Χρυσή μου, σ' ἀγαπᾶ!

— Μπόμπ, εἰσαι ἕνας ἀληθινὸς ἄντρας!

Ἦταν περσιμένη μεσάνυχτα ἀπὸ πολλές ὥρες, ὅταν ἡ Καίτη κῆταξε τὸ ρολογάκι της:

— Κοντεῖτε τέσσερις! Ἐκανε ἑλαφρὰ τοσαυγμένη. Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπῖτι, πρὶν ἐπιληθῇ ὁ μπαμπάς.

Μπήκαν στὸ αὐτοκίνητο.

— Μὰ πόσο μπορῶ νὰ τρέξω κύριε τροχονόμ; ρώτησε παιγνιδιάρικα τὸν Μπόμπ, ἡ Καίτη.

— Καὶ με διακόσια, ἀν μπορεῖς! ἀπάντησε ἐκείνος, περνώντας τὸ χέρι του σὴν μέση της.

Στάθηκαν ἔξω ἀπὸ μὴ ἀρχοντικὴ θύλα. Ἐκεῖ ἀποχαιρετήθηκαν. Ἡ Καίτη τοῦ εἶπε:

— Μπόμπ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὺς σε εἶδα, ἡ καρδιά μου χτύπησε παράξενα. Ἐγὼνοῦσα πὺς εἶσαι ὁ μοιραῖος ἄντρας πὺς τὸσον καιρὸ περιμένα. Τηλεφώνησε μου αὔριο.

Ἡ Καίτη ἔβγαλε γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὰ νέα του. Ὁ τροχονόμος Μπόμπ Γκλάσεν, εἶχε ἀπολυθῇ λόγω ἐγκραταῖας θέσεως. Ἄλλὰ εἶχε ἐρῇ δὺς καλύτερες: Ἄλλὰ εἶσε σὴν καρδιά της Καίτης καὶ ἄλλη μὴ στὸ ἐργαστάρι αὐτοκινήτων τοῦ μπαμπὰ της.

ΕΝΤΟΥ'Ν ΠΟΝΤ

LABORATOIRES BIOLOGIQUES «ARVAL» S. A. - SIGN (SUISSE)

ΟΙ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ είναι τεχνητοί;

Ἡ ἐλάττωσι τῆς ταχύτητος περιστροφῆς τους

Ὁ ΑΡΗΣ δεν ἔχει δορυφόρους. Αὐτὸ θεοβαίναν, τὰ ἐγγειρία τῆς ἀστρονομίας τὸν περσιμένον αἰῶνα. Ἀλλὰ τὸ 1877, ὁ ρασμεινός «Αἶσα» καὶ ἀνακάλυψε ἀστρονόμος Τὸν Ἄρεως, πὺς δὺς δορυφόρους τῶν Δεῖμο, τοὺς ἀνόμασε Φόβο καὶ Δεῖμο (Σύμφωνα με τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία, ὁ Φόβος κι' ὁ Δ

ΠΟΝΟ-ΚΕΦΑΛΟΣ;

Alka-Seltzer

Πάρτε Αλκα-Σελτζερ

Ένα ή δύο δισκία ΑΛΚΑ-ΣΕΛΤΖΕΡ τελείως διαλελυμένα σ' ένα ποτήρι νερό δημιουργούν ένα εύχρηστο σπινθηρίζον διάλυμα που σταματά άμεσα τον πονοκέφαλο.

Μην σφραγίζετε να σας χαλάσει ο πονοκέφαλος την ημέρα σας. Έχετε πάντοτε πρόχειρο μερικά ΑΛΚΑ-ΣΕΛΤΖΕΡ.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

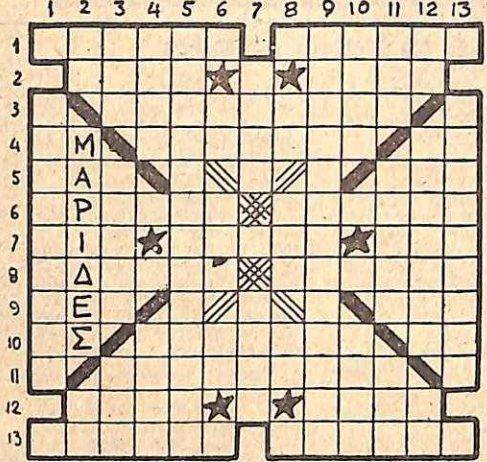
Αχαρνών 98 - Αμφιλόχειας 1
Δέχεται καθ' έγκληση 10 - 12
και 5-7 ώρες και επί συνεντεύξεων.
Τηλέφωνο 810-760

MENTIΟΥΜ
ΕΛ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τηλ. Εταιρίας Ψυχικών Ερευνών Βασιλίων Τηλεπαθειας μακράς απόστασης. Δέχεται όδους Μεταβίου 25 Α. Πόρος (Ιστιας Μουσίου) 9-1 π.μ. και 5-6 π.μ. Τηλ. 810-975.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ανω - Κάτω σταυρόλεξο
Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, που θα το συμπληρώσουμε, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όχι όμως με τη σειρά εμφάνισής τους στο σχέδιο, αλλά με αλφαβητική σειρά. Η λέξη «ΜΑΡΙ-»

ΔΕΣ, που τοποθετήσατε ήδη σε σας βοηθήσει σημαντικά στη συμπλήρωσή του υπολοίπου σχεδίου.

- ΑΝΑΣ - ΑΣΚΟΠΑ - ΑΦ.
ΒΗΧΩ.
ΔΙΣ.
ΕΘΟΣ - ΗΥ
ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ.
ΙΟ - ΙΟΛΗ - ΙΣ.
ΚΑΛΑΜΙ - ΚΣ - ΚΥΠ.
ΛΑΔΟΧΑΡΤΟ - ΛΑΛΣ - ΛΑΡΟΥΣ - ΛΑΣ
ΛΗΡ - ΛΟ - ΛΟΗ - ΛΩΠΟΔΥΣΙΑ.
ΜΑ - ΜΗΛΗ.
ΝΑ - ΝΑΣΑΡ - ΝΙΦΑΔΕΣ
ΟΔ - ΟΛΟ - ΟΡΑΝ - ΟΡΑΤΕΣ.
ΠΑ - ΠΑΝ - ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ - ΠΕΡΙΠΕ-
ΤΕΙΩΔΗΣ - ΠΟΤΑΜΟΙ.
ΡΩΣ.
ΣΑΛΑ - ΣΕΚ - ΣΕΡ - ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ-
ΡΙΑ - ΣΟΜ - ΣΟΣ - ΣΣ - ΣΤΟΡ - ΣΥ-
ΡΕ - ΣΩΛΗΝΑΣ - ΣΩΜΑΤΑ.
ΤΟΤΕΜ - ΤΣΕΡΚΙ.
ΥΔΑΡΕΣ.
ΦΑΡΑΣΙ.
ΩΜ.

Μικρά προβλήματα

- 1) Ένας αριθμός πολλαπλασιάζεται με 36 και κατόπιν με 32 δίνει δύο γινόμενα, τα οποία διαφέρουν μεταξύ τους κατά 188 μονάδες. Ποιος είναι ο αριθμός αυτός;
- 2) Ένα φορτηγό αυτοκίνητο διανύει μέσα σε 25 λεπτά 20 χιλιόμετρα. Με πόσα χιλιόμετρα την ώρα τρέχει το αυτοκίνητο αυτό; Απαντήστε σε 30 δευτερόλεπτα.
- 3) Συμπληρώστε τον ακόλουθο πολλαπλασιασμό βαζώντας έναν αριθμό στη θέση της κάθε στίγμης.
Για να σας διευκολύνουμε σας αποκαλύπτουμε πώς θα χρησιμοποιήσετε πέντε φορές το 2, τρεις φορές το 5 και δύο φορές το 6.
3 . 9 .
1 . 7 .
7 . 4 .
*
8 . 1 .
- 4) Ένας πτηνολόγος κατεβάζει στην αγορά τρία μεγάλα πανέρια, που περιέχουν εν όλω 360 αυγά. Το κάθε πανέρι περιέχει ένα διαφορετικό αριθμό αυγών και ο πτηνολόγος διαπιστώνει πως αν έβαζε στο δεύτερο πανέρι το 1/7 των αυγών του πρώτου και το 1/13 των αυγών του τρίτου, τότε όλα του τα πανέρια θα περιείχαν τον ίδιο αριθμό αυγών.
Πόσα αυγά περιέχει το κάθε πανέρι του;
- 5) Το γινόμενο δύο αριθμών είναι 180. Εάν αυξήσουμε το μικρότερο κατά 3 μονάδες και τους πολλαπλασιάσουμε, θα έχουμε τότε για νέο γινόμενο, 225.

Ποιοι είναι οι δύο αριθμοί;
Πρέπει να απαντήσετε σε διάστημα μικρότερο του ενός λεπτού.

Συλλαβόγριφος
Το πρώτο απαγορεύει, το δεύτερο ρωτά και τ' όλο μου γυρεύει ώρα μωριά.

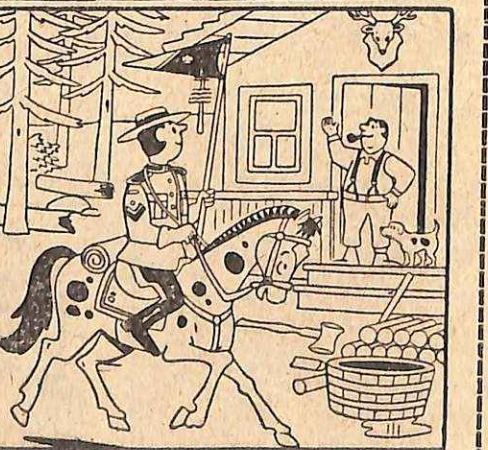
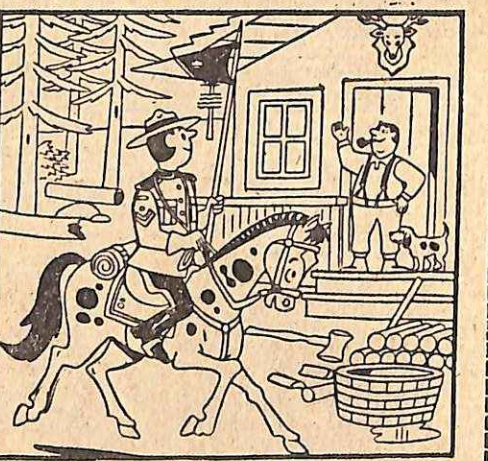
- Κρυπτογραφικό
1 2 3 4 5 6 : Μεγάλη γλ.
2 3 4 5 6 : Αίσθημα δυσάρεστο.
3 1 5 6 : Ποτό.
4 5 1 3 4 1 : Έλληνικό νησι.
5 4 3 5 6 : Μάγισσα.
6 3 1 : Θεά.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Χώρες και έκτασεις
Σας δίνουμε κατωτέρω τα όνομα 12 χωρών και έναντι αυτών τους αριθμούς που αντιπροσωπεύουν την έκτασή τους σε τετραγωνικά χιλιόμετρα. Δεδομένου όμως ότι η έκταση της κάθε χώρας δέ βρίσκεται ακριβώς απέναντί της, προσπαθήστε να αποκαταστήσετε τη σειρά των αριθμών της Β' στήλης βάσει των ονομάτων της πρώτης:

- 1) Ιταλία α) 42.936
- 2) Γερμανία (Αν.-Δ.) : β) 244.000
- 3) Ισπανία γ) 301.000
- 4) Σουηδία δ) 550.985
- 5) Δανία ε) 352.070
- 6) Γαλλία ζ) 449.165
- 7) Μ. Βρετανία η) 507.787
- 8) Ελλάδα θ) 311.730
- 9) Ελλάδα ι) 41.295
- 10) Πολωνία κ) 135.230
- 11) Πορτογαλία λ) 237.384
- 12) Ρουμανία μ) 91.721

20 μικροδιαφορές

Τα δύο αυτά σχέδια φαίνονται εκ πρώτης όψης εντελώς όμοια κι όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Αν θέλετε να υπερηφανευτείτε για την παρατηρητικότητα σας, πρέπει μέσα σε τρία λεπτά να βρείτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές. Όταν πάρουν μέρος στο παιχνίδι δύο ή και τρεις παίκτες συγχρόνως, κερδίζει εκείνος, που θα βρει τις περισσότερες διαφορές μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 64

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Σαίτη η νύ: Στην μακροτάτη ιατρική μου σταδιοδρομία, ομολογώ ότι συνήθησα να βαρύνω τους παραπονούμενους για βαριές μορφές κεφαλαλγίας και έπιμονων ίλλυντων επί μακρά χρονικά διαστήματα και νοσηλευόμενους παντοειδώς, χωρίς ποτέ κανείς απ' αυτούς να καταλήξει στο νόσημα που σεις υποψιάζεστε. Αντιθέτως γνώρισα περιστατικά χωρίς καμία κεφαλαλγία ή άλλα ενόχληματα που τελείωσαν τη ζωή ταχύτατα απ' αυτό το νόσημα. Επομένως κυττάξετε να ανακαλύψετε την αιτία, που προκαλεί τα ενόχληματα και όχι τον κορκινό.

Σ. Τ. Ο.: Δε μου αναφέρετε στην επιστολή σας αν αρρωστήσατε ποτέ, γι' αυτό δεν είναι δυνατό να κατατοπιστώ επαρκώς, πού μου αναφέρετε. Σχετικά φάρμακα είναι το SOLEPAR B12 σε ενέσεις ή σε σιρόπι, καθώς και το BELVIT FORTE σε ενέσεις ή το HEPAVITE σε σιρόπι. Από το πρώτο ή από το δεύτερο θα κάμτε δύο κουτιά ενέσεις, μία ημερησίως. Αν πάρετε το σιρόπι, τρία κουτάλια του γλυκού ημερησίως.

Α. Μ. Κ.: 3: Μου λέτε ότι κάμα τα διαφόρων ειδών θεραπείες σε ειδικό ωτορινολαρυγγολόγο, χωρίς να γίνεται απολύτως καλά και τώρα ζητάτε τη γνώμη μου, χωρίς καν να είμαι ωτορινολαρυγγολόγος. Είναι δυνατό να έχω γνώμη; Το μόνο που μπορώ να σας συμβουλεύω είναι να αλλάξετε γυαλιά ή να πάτε προς παρατήρησι σ' ένα νοσοκομείο.

5 + 7 + 9, Κ.: Θα πάρετε από το φαρμακοποιό σας μία σκόνη αποψλωτική και θα τη μεταχειριστήτε σύμφωνα με την οδηγία. Μετά τρεις το λιγότερο μέρες και αφού προηγουμένως βεβαιωθείτε ότι δεν υπάρχει καμία εκδορά, θα κάμτε επαλείψεις με την κατάλληλη αλοιφή, επί 3ήμερο. XYLOL 50 GOUTT. VASELINE 50 GRAM.

Αναγνώστρια Θ.: Οι πόνοι του υπογάστρου δεν είναι πάντοτε συμπτώματα έλκωσας, του στομάχου ή κορκίνου όπως φοβάστε. Υπάρχουν πολλά νοσήματα που προκαλούν πόνο. Γι' αυτό, αντί να κάμτε προσωπικές διαγνώσεις θα ή-ταν προτιμότερο να σας εξετάσει ένας γιατρός, ο οποίος, αφού κάνει τη νενδοειγμένη εργαστηριακή παρατήρηση, θα καταλήξει σε μία διάγνωση, όποτε και θα εφαρμόσει τη προσήκουσα θεραπευτική αγωγή, που θα σας απαλλάξει από τα ενόχληματα και από τον κόπο να ψάχνετε μόνη για διάγνωση.

Αναγνώστη Γ.: Έντα θά α: Δεν είναι δυνατό να σας πω πού όφελεται η βήχας που σας βασανίζει, δεδομένου ότι υπάρχουν πολλές αιτίες που τον προκαλούν, και τις οποίες μόνο ο γιατρός, που θα σας εξετάσει θα τις καθορίσει. Αποσπαστή σ' ένα γιατρό έδωσα μένε-τε στην Αθήνα. Φάρμακο συμπτω-ματικό μόνο, αφού το ζητάτε, σας συνι-στώ το SIVAL ή το TOCLAS σε σι-ρόπι ή χάπια.

Αρτεμής: Το θέμα σας δυσ-τυχώς δεν αναπτύσσεται από τις στή-λες του περιοδικού, παρά μόνο προ-φορικά, λόγω της φύσεώς του.

3 + 5 = 8: Έφθον όπως μου λέτε, ζήτε στην Αθήνα, δε σας δι-κασιολογώ να μένετε επί τρία δε-κάετη χρόνια με τις έδωσες που ανασταίνετε, χωρίς να σας δώ γιατρός. Το ότι είστε βιοπαλαιστής δεν είναι επαρκής δικαιολογία. Υπάρχουν τό-σα φιλανθρωπικά ιδρύματα στην Α-θήνα, όπου μπορείτε να εξεταστήτε δωρεάν, και στα οποία πρέπει όπω-σδήποτε να πάτε, γιατί μόνο ο γιατρός, που θα σας εξετάσει, είναι σε θέση να διαγνώσει την πάθησή σας και να σας βοηθήσει φαρμακευτικά.

Α. Α.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ριρίκα Ε. Θ. Έντα θά: Οι έδωσες, οι ιδρώτες και ο άνευρισμός όφελονται σε άρχομένη έμμηνοπαύση. Για τη βελτίωσή της καταστάσεως, μετά τη λήξη της πε-ρίοδου θα παίρνετε τρία χάπια την ημέρα και επί δεκαήμερο από το φάρ-μακο TABL. LYNORAL από 1/2 ΜΓ. Σε συνέχεια θα παίρνετε τρία χάπια την ημέρα από το φάρμακο TABL. EVIT No 1 FLACON. Κατά τις ή-μέρες των έντονων νευροψυχικών δια-ταραχών θα παίρνετε δύο χάπια την ημέρα TABL. SEDAMYL. Η θερα-πεία θα συνεχιστεί επί τμήνου.

Ναίλας Φ. Ω. Αίγιο: Τα ένοχλητικά συμπτώματα προέρχονται από μόνον το κόλπου από τριχο-μονάδες και μόνον, όπως έδειξε και η μικροβιολογική εξέταση. Θερα-πευτικώς, επί όκτώ ήμερες πρό της

Απαντήσεις επιστολών

περίοδου θα κάμτε κάθε βράδυ κολ-πική πλύση μ' ένα κουτάλι της κομπόστας από το φάρμακο NYLM-ERATE SOLUTION, μέσα σ' ένα κιλό νερό ζεστό. Σε συνέχεια θα το-παστείτε βαθιά ένδοκοιλιακά δι-κά χάπια από το φάρμακο TABL. OTI-NIL. Τέλος θα έπολείεστε τα έξωτε-ρικά μέρη με την αλοιφή DERMACI-DE. Η θεραπεία θα διακοπεί κατά τη διάρκεια της περιόδου και θα συνεχιστεί κατά τον ίδιο τρόπο επί όκταήμερο, άμέσως μετά τη λήξη της περιόδου. Η έλη θεραπεία θα επανα-ληφθεί και τον επόμενο μήνα.

Λευκή 1 + 1 = 3. Έντα θά: Η έλλοπία της περιόδου και όλα τα συμπτώματα που μου περι-γράφετε, πιθανότατα όφελονται σε έγκυμωσή. Τη βεβαίωσή θα σας την έχωμε μόνο κατόπιν γυναικολο-γικής εξέτασεως που θα έλαβω έλε-ξη τη διάγνωση της μήτρας που όπο-τε λεί βεβαίω σημείο της κύσεως.

Παράξενη 1 + 1 = 3. Πα-ράξενη: Είναι τόσα πολλά τα έρω-τήματα και οι άποριές που μου γρά-φετε, όστε να μω έλμαι άδύνατο να σας άπαντήσω από τη στήλη του έλ-σαυρού. Σας συνιστώ να διαβάσετε το βιβλίο «Ιατρική έγκυμωσας» της γυναικας» που θα λύση τις άπο-ριές σας και θα σας κατατοπίση ά-πόλυτα γιά ό,τι σας ενδιαφέρει.

Πονεμένη μικρή Μ.: Τα δυσάρεστα ένοχλήματα όφελονται σε μόνον το κόλπου από τριχο-μονάδες και μόνον. Η θεραπεία είναι κυρίως τοπική, λόγω όμως της έιδικής θέσεώς σας, αυτή πρέπει να έφρμωσθ από έιδικό γυναικολόγο. Για τη βελτίωσή της καταστάσεως, επί όκτώ ήμερες πρό της άναμενε-νης περιόδου, θα κάμτε κάθε βράδυ έξωτερική καθαρότητα με ένα κουτά-λι της κομπόστας από το φάρμακο NYLMERATE SOLUTION μέσα σ' έ-να κιλό νερό ζεστό. Σε συνέχεια θα έπαλείεστε τα έξωτερικά μέρη με την αλοιφή POMMADE MYCIL. Η θερα-πεία θα διακοπεί κατά τη διάρκεια της περιόδου και θα συνεχιστεί επί όκταήμερο κατά τον ίδιο τρόπο. ά-μέσως μετά τη λήξη της περιόδου. Η θεραπεία θα επαναληφθεί και τον επόμενο μήνα.

Ανυπόμονη γυναίκα, Ε. Σ. Μ.: Οι άποριές της στειρώσε-ως είναι πολλές και μόνο μία λεπτο-μερής γυναικολογική εξέταση είναι άδύνατο να τις έλαβω έλεξη. Έν πάση περιπτώσει η άνεπάρκεια των όωθη-σών είναι άπό τους ουσιώδεις λό-γους. Μετά τη λήξη της περιόδου θα

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

κάμτε τέσσερις ενέσεις — μία άπό δύο ήμερες — AMP. PRIMANDRON των 1000 μονάδων. Σε συνέχεια θα παίρνετε τρία χάπια την ημέρα από το φάρμακο CAPS EVIOL No 1 BOI-TE. Όκτώ δε μέρες πρό της άναμε-νομένης περιόδου θα κάμτε δύο έ-νέσεις — μία άπό δύο ήμερες — ά-πό το φάρμακο AMP. LUTORM των 25 ΜΓ. Τη δεύτερη μένα θα συνεχί-σετε την έλη θεραπεία με τη δια-φορά όμως ότι θα άντικαταστήτε τις ένέσεις PRIMANDRON με τέσσε-ρις ενέσεις AMP. OVORMOL B, των 50.000 μονάδων τις όποιες θα κάμτε άνά δύο ήμερες. Τον τρίτο μήνα θα επαναλάβετε τη θεραπεία του πρώτου μηνός και τον τέταρτο μήνα θα έπα-ναλάβετε τη θεραπεία του δευτέρου μηνός.

Β. Κάππα Μεσ. 17. Α-μπελοκήπου ρ.: Στη θερα-πεία διά προεστέρων θα προσθε-σετε και τη βιταμίνη Ε. Κάθε μένα θα παίρνετε έξη χάπια την ημέρα από το φάρμακο TABL. EVIT No 2 FLA-CONS. Η θεραπεία θα συνεχιστεί έ-πί τετράμηνο.

Α. Σ. Α. CONGO-BEL-Γ. Ε.: Το πυρετοδιάγραμμα των δύο τελευταίων μηνών είναι πολύ βελτιω-μένο. Θα συνεχίσετε τη θεραπεία σας επί τετράμηνο ως και τη λήξη της βασικής θερμοκρασίας.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Γ. Τ. Νιγρίτα: Ό τύπος και τα πολλά φάρμακα που πήρατε κούρασαν πολύ τα νεύρα σας και άρ-χισαν να παρουσιάζονται τα συμπτώ-ματα της άπνειας, ζάλης, κεφαλαλ-γίας, άπνειας, κλπ. Οι θεραπείες, που έγιναν μέχρι σήμερα, είναι άνε-πάρκεις, γιά να αντιμετωπιστούν την άρρώστια σας. Πρέπει να υποβληθή-τε σε υποθεραπεία 2-3 μηνών διαρκείας. Η θεραπεία αυτή γίνεται μό-νο σε νευρολογική κλινική. Από το TEBE δυστυχώς δεν παρέχεται νοσο-κομειακή περίθαλψη γιά τη συμπτώ-ση ή τη ψυχική νοσήματα. Επομένως σεις έξ έλκλινικού θα έπιδωρυνθήτε με τα έξωδα της νοσηλείας σας.

Μ. Ι. Χ. Πονεμένη μ. η-τέρρα. Έντα θά: Οι φόβες, ο κόμος που σας κουράζει και κυρί-ως ο φόβος πτώσεως στο δρόμο σι-γά - σιγά σας έχωμε καθλώσει στο σπύτι. Η άδύνατο που άμέσου οι-κογενειακού σας περιβάλλοντος έπι-τρέπει την κατάστασή σας και δημι-ουργεί αντίδραση τέτοια όστε να πολλαπλασιάζονται τα συμπτώματα. Κάθε προσπάθεια άκ μέρους σας εί-ναι περιττή, αλλά και έπιζημία, γιά-τι σας βυθίζει πύο πολύ στο τέλμα της άρρώστιας. Έχετε ανάγκη βοή-θειας από ψυχίατρο. Μόνα τα φάρ-μακα δε μπορούν να σας βοηθήσουν. Να πάρτε TABL. PROGVL 50 ΜΓ. No 100, άπό τρία ήμερησίως μετά το φαγητό.

Α. Σ. Έντα θά: Τέσσερα χρόνια τώρα υποφέρετε από άδύνα-τη άρρώστια, τη μελαγχολία. Πολ-λά χτυπήματα σας έδωσε η ζωή. Άγχος, αγωνία, φόβος, κλάματα, άπνεις έπιμόνες και συνεχώς η σκέ-ψη του θανάτου, πλαισιώνουν τη ζωή σας. Τίποτε δε σας δίνει χόρα άκ-κουμπούρη. Τα πάντα είναι πηγή ά-δύνης και ψυχικού πόνου. Οι θερα-πείες, που έγιναν μέχρι σήμερα, δεν είναι ικανές να θεραπεύσουν τη με-λαγχολία. Έχετε ανάγκη πύο δυ-νατής και αποτελεσματικής θερα-πείας με έλεγχό, ή υποθεραπεία σε κλινική. Δεν πρέπει να άρίνετε την κατάστασή σας να χρονισή, γιάτι και η θεραπεία θα είναι πολύ δυσκολώτερη και υπάρχει κίνδυνος γιά τη ζωή σας λόγω της τάσεως προς το θάνατο. Χωρίς καμία άναβολή να έπισκεφθή-τε άμέσως τον ψυχίατρο της έμπιστο-σύνης σας και ν' ακολουθήσετε πιστά τις οδηγίες του.

Λίνα, Θεσσαλονίκη: Έπίτά δώδεκα χρόνια έχετε σήκω-σει ψηλά τα χέρια σας και έχετε πα-ραδοθή έρωμα ότις άγνώστες βελή-σεις της άρρώστιας σας. Και όμως υπάρχουν νέα φάρμακα, νέες θεραπεί-ες, τόσο πρώτοι άντιμετωπίζουσ των καταστάσεων αυτών, όστε η έγκατά-ληψή σας αυτή να θεσπίζεται πραγμα-τική ψυχική άναγέννηση. Μω περιγρά-φετε τις ψυχικές διαταραχές σαν κά-τι έντελώς άδύο και άνεπάρκτο πρός το σώμα. Όέλω περισσότερες πληροφο-ρίες γιά την ύγιεινή σας κατάστα-ση, γιά την περίοδο, γιά τις άρρώ-στίες σας. Επίσης κατά το δυνατό άντικαταστήτε την περιγραφή της σημε-ρικής ψυχικής σας άρρώστιας. Μορφο-μένη και ίκανη μπορεί να με κατα-τοπίσετε άπόλυτα γιά να μπορέσω να σας σπώ χρήσιμος.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

* Ημερήσιες Τηλε-γυναίκες *

ΑΠΟΚΡΗΣ ΤΟΥ 1960

Οι διάφοροι χοροί των Αποκριών είναι μία ευκαιρία να ξεφύγετε λίγο από τον καθημερινό εαυτό σας, για να εμφανισθήτε με τη μία ή την άλλη μεταμφίεση, που για λίγες ώρες θα σας δώσει μια άλλη προσωπικότητα.

Ας ρίξουμε, λοιπόν, τη ματιά μας σε μερικά αποκριάτικα κοστούμια για να σας δοθεί η ευκαιρία να διαλέξετε εκείνο, που θα σας προσελκύσει πιο πολύ και που θα ταιριάζει περισσότερο στον τύπο σας.

ΕΝΑ «ΝΤΟΜΙΝΟ» ΣΑΣ ΣΥΝΟΔΕΥΕΙ...

Πολλοί είναι οι κύριοι, ιδίως όταν βρίσκονται στην ώριμη κάπως ηλικία, που προτιμούν τό... σοβαρό μασκάρεμα. Αυτοί διαλέγουν ένα ντόμινο, που το φορούν πάνω από το σμόκιν τους ή το μαύρο κοστούμι τους.

Το ντόμινο αυτό πρέπει να είναι πολυτελές, αντίξιο της τουαλέτας της κυρίας, την οποία συνοδεύουν.

Η κυρία, λοιπόν, θ' αναλάβει να συμβουλευθεί τον καβαλλιέρο της να διαλέξει για το ντόμινο του ένα μαύρο σατέν αρκετά βαρύ, που θα πέφτει άνετο, με φαρδιά κιμονό μανίκια.

Το ντόμινο αυτό γαρνίρεται μ' ένα ζωφόρο χρώμα κόκκινο, μπλε-ροζ ή ζωφόρο πράσινο ή και χρυσαφί, σατέν φυσικά. Μ' αυτό σχηματίζεται μια μπορντούρα φαρδιά καθ' όλο το μήκος του ανοίγματος και συνεχίζεται στο γιόκα. Με το ίδιο γαρνιρούνται και τα ρεβέρ των μανικιών.

Η κυρία θα διαλέξει μια όμορφη μαύρη τουαλέττα, με σχέδια πολύχρωμες μασκές και βούλες.

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΙΣ

Νά κι' ένα ζευγάρι, που μάς γυρίζει πίσω στον... Τρωικό πόλεμο. Είναι η ωραία Έλενη και ο Πάρις. Διαλέγουμε κι' εδώ το σατέν, αλλά αυτή τη φορά λευκό για την Έλενη και γαλάζιο για τον Πάρι.

Της Έλενης το κοστούμι είναι μία τουνίκ ντραπαριστή, με διαγώνιο ντεκολτέ και γυμνό τον ένα ώμο. Μία ζώνη λεπτή στη μέση. Ένα δέσιμο στο κεφάλι γύρω από τον κότσο και σάνδαλα στα πόδια.

Ο Πάρις φορεί μία αρχαιοπρεπή τουνίκ, με πλισσεωτή φούστα, που στολίζεται με μία σκούρα εγκρέα. Στο κεφάλι έχει κράνος.

Η ΑΙΝΤΑ

Αν είστε μελαχρινή, προτιμήστε το κοστούμι της Αϊντας. Δηλαδή ένα πολύ εφαρμοστό φουφά από σταμπάτο μεταξωτό, με αϊγυπτιακά μοτίφ. Μία πολύ φαρδιά ντραπαριστή ζώνη, καταλήγει σε πλούσιο δέσιμο εμπρός και το κορσάκι τελειώνει μ' ένα μεγάλο στρουγυλό γιόκα. Στο κεφάλι φτιάχνουμε από σπαρτρί και μεταξωτό ένα χαστό ψηλό κάλυμμα.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΤΣΑΡΝΤΑΣ

Ποιός δεν ξέρει αυτή την περήφανε πεταχτή όπερέττα; Νά, λοιπόν, που σας δίνεται η ευκαιρία να γίνετε για μία νύχτα η ηρώιδα της.

Το ωραίο αυτό κοστούμι μπορεί να γίνει και με μία μυκονιάτικη μεταξωτή πολύχρωμη φούστα, με τις ραβδώσεις οριζόντιες. Ο μπουστός γίνεται από μία λευκή μπλουζίτσα, με τετράγωνο ντεκολτέ και συμπληρώνεται μ' ένα μπολερό στα χρώματα της φούστας. Στη μέση μία φαρδιά κορσέλε κόκκινη ζώνη και στα πόδια κόκκινα μποτίνια.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ ΚΑΙ Η ΝΤΑΜΑ ΤΟΥ

Ο κύριος θα φορέσει ένα μεταξωτό κίτρινο παντελάνι, που σταματά λίγο κάτω από τα γόνατα και τελειώνει μ' ένα δέσιμο από μαύρη κορδέλλα. Κάτω λευκές, ψηλές και γόδες με άγκράφα. Η βέστα είναι από κεραμιδί τόσα, με μπάσκα, γαρνιρισμένη με κίτρινα σειρήνια. Στο λαιμό μπαίνει ένα δαντελένιο ζαμπά, μονόχρωμο επίσης δαντελένιο στα μανίκια κι' ένα μαύρο κίτρινο «τρίκον».

ΟΛΛΑΝΔΕΖΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Ξέρουμε όλοι πόσο χαριτωμένο είναι το εθνικό κοστούμι της Ολλανδίας. Γιατί να μη το διαλέξετε, αν είστε ξανθεία;

Είναι πολύ απλό: Μία ριγωτή φούστα, μ' ένα μονόχρωμο κορσάκι «μπυστιέ» κάτω από το οποίο φοριέται μία λευκή μπλούζα με βολάν και δαντέλλα. Από το ίδιο ύφασμα γίνεται η ποδιά, καταλήγοντας κι' αυτή σε δαντέλλα.

Ο καβαλλιέρος φορεί κι' αυτός ριγωτό παντελόνι, αλλά με ραβδώσεις οριζόντιες, και σουρωτό κάτω. Μπλούζα λευκή, μονόχρωμο σταυρωτό γιλέκο και δίκωχο στο κεφάλι. Και οι δύο φορούν τα γνωστά ολλανδικά τσάκαρα στα πόδια.

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΣΑΤΕΝ

Από τα ωραιότερα υφάσματα της φετινής χειμερινής περιόδου, είναι και τα σατέν, που η μόδα έρχεται να μάς τα παρουσιάσει, όχι πλέον μονόχρωμα αποκλειστικά, αλλά και με εύθυμα σταμπάρια, που είναι σαν ένα εύθυμο χαμόγελο μέσα στο χειμώνα.

Ιδιαίτερως της μόδας θα είναι έφετος για χρώμα του φόντου του υφάσματος όλοι οι τόνοι του παστέλ, ενώ τα σχέδια θα έχουν ζωφόρα χρώματα και θα είναι ως επί το πλείστον σκόρπια μεγάλα λουλούδια.

Φυσικά, καταλαβαίνουμε πόσο κατάλληλα είναι τα παρόμοια υφάσματα για λουσάτες τουαλέτες, ιδίως βραδυνές.

Συνήθως, η μόδα προτιμά στις σταμπάτες αυτές τουαλέτες την εθαζέ γραμμή. Αυτό όμως δεν εμποδίζει τις φούστες να έχουν άφθονες σούρες γύρω στη μέση, σ' αντίθεσι προς το εφαρμοστό κορσάκι, που συχνά, με πολλά ντραπαρίσματα, παρουσιάζει ένα κομψότατο μπουστιέ.

Όλη η γραμμή μιας τέτοιας τουαλέτας είναι εξαιρετικά κομψή και προσδίδει στη γυναίκα σιλουέττα μία εξαιρετική χάρη. Σ' αυτό βέβαια κατά πολύ συντελεί η απαλότητα του σατέν και τα αρμονικά χρώματα των σχεδίων του.

Επί πλέον η μόδα επεκτείνει τη χρήση του σταμπάτου σατέν και στα υποδήματα. Έτσι, βλέπουμε γόδες κομωμένες από το ίδιο σταμπάτο σατέν της τουαλέτας.

ΤΑ ΜΟΥΑΡΕ

Άλλο ύφασμα, επίσης πολύ της μόδας για βραδυνές πάντα τουαλέτες, είναι το μουαρέ σε διάφορες ανοιχτόχρωμες αποχρώσεις, ακόμη και στο λευκό ή το ίδιου.

Καθώς βλέπουμε, η μόδα ευνόει ιδιαίτερως τα ανοιχτά χρώματα για το βράδυ, χωρίς όμως ν' αποκλείει και τα σκούρα, ανάμεσα στα οποία πρωτοστατεί το μαύρο. Οι τουαλέτες από μουαρέ μεταξωτό, ακολουθούν κι' αυτές την εθαζέ γραμμή, όπως και οι σατέν.

Ο Ιππότης του Ρόδου και η Ντάμα του.

Η ΩΡΑΙΑ ΈΛΕΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΙΣ

Στην εθαζέ γραμμή θα δούμε πάντα τις φούστες να έχουν σούρες μ' ένα διάμεσο ανάμεσα σε φούστα και σε κορσάκι μία φαρδιά ντραπαριστή ζώνη.

Στο κορσάκι επίσης το ντραπαρίσμα, που είναι τόσο της μόδας, προσδίδει μία ιδιαίτερη χάρη στο επάνω μέρος της τουαλέτας. Γίνεται σε τύπο μπουστιέ, αν πρόκειται για βραδυνο φόρεμα, ή με σταυρωτό κλείσιμο, που σχηματίζει ένα μυτερό ντεκολτέ με κιμονό ή και στους ώμους και πολύ κοντά μανίκια, αν πρόκειται για απογευματινό.

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Έχει κι' αυτή μία από τις πρώτες θέσεις και στις απογευματινές, αλλά ιδίως στις βραδυνές τουαλέτες.

Καθώς ξέρουμε, η δαντέλλα έχει πρό πολλού ξεφύγει από τα κλασικά χρώματα άσπρο και μαύρο.

Σήμερα, τη βλέπουμε σ' όλα τα χρώματα, και ζωφόρα και απαλά.

Οι σημερινές δαντέλλες απομιμούνται στην ένπλευρα διαφόρους τύπους δαντελών, που ήταν ονομαστές τον παλιό καιρό για τη λεπτότητα έργασιας της χειρός. Άλλα δέ βρίσκουμε πια σ' εκείνες τις εποχές, κι' αν η σημερινή δαντέλλα δεν είναι όσο βαρύντη ήταν η παλιά, δεν υστερεί σε τίποτε από τις βαρείες γκυπούρ ή τις λεπτότατες βαλανσιέν.

Η γκυπούρ είναι η δαντέλλα, που ταιριάζει πιο καλά στην ίδια γραμμή. Γι' αυτό, βλέπουμε όλακληρα φορέματα ευθύγραμμα, καμωμένα απ' αυτή τη δαντέλλα, που είναι αρκετά πυκνή, ώστε να μη διαφέρει από ύφασμα.

Φυσικά, θα έχη πάντα ένα φουφά από μέσα, για να στρώνει πιο καλά.

Αντιθέτως, η βαλανσιέν, με τη λεπτότητά της, προσαρμόζεται απολύτως στην εθαζέ γραμμή.

Εδώ το εσωτερικό φουφά από σατέν, που σχηματίζει φούστα και κορσάκι, είναι απαραίτητο. Και μάλιστα το σατέν της φούστας θα έχη ακριβώς το ίδιο φάρδος με τη δαντέλλα, σχηματίζοντας μαζί της σούρες γύρω από τη μέση. Αυτές δίνουν στη φούστα το φάρδος, που απαιτεί η κόψι.

Άλλος ένας τρόπος εμφάνισης της δαντέλλας είναι, ότι σήμερα μάς παρουσιάζεται στιλπνή και αυτό την κάνει να έχη όλη εμφάνιση από άλλοτε.

Τη συνδυάζουμε με το σατέν και προσπαθούμε να πετυχαίνουμε ωραίους και αρμονικούς συνδυασμούς. Όταν ως έχει έχουμε το λευκό σατέν, η χρωματιστή δαντέλλα αναδεικνύεται ακόμη πιο πολύ.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Το κάθε παιδί θέλει να προσκλήσει γι' αποκριάτικο «πάρτυ». Ας βοηθήσουμε, λοιπόν, τις μαμάδες, δίδοντάς τους μερικές ιδέες για μασκάρεμα των παιδιών τους.

Η μαργαρίτα. — Ένα χαριτωμένο κοστούμκι για κοριτσάκι είναι αυτό, που παριστάνει μία μαργαρίτα. Σ' ένα μπουστακι από πράσινο σατέν, προσαρμόζετε μία κοντή φουστίτσα, πάνω στην οποία εφαρμόζετε κίτρινα πέταλα.

Στο κεφάλι μπαίνει ένα πράσινο καλουπάκι μ' ένα κοτσάνι στην κορυφή. Στολίζεται κι' αυτό με κίτρινα πέταλα.

Το κέφι του κρασιού. — Αντιπροσωπεύεται με μία φούστα από ψάθα, ένα μπουστακι εφαρμοστό, πάνω στο οποίο υπάρχει μία ταινία με το όνομα ενός κρασιού και στο χέρι μία μπουκάλι ντυμένη με ψάθα κι' ένα ποτήρι.

Ο φακίρης. — Για ένα αγοράκι, ένα ανατολίτικο κοστούμι από λευκό βουά-ντε-λαϊν ή σατέν, ντραπάρε το σώμα. Ένα σαρκί στολίζει το κεφάλι, ένα φίδι λαστιχένιο περιβάλλει το σώμα και νά ο άτρωτος φακίρης, έτοιμος για νά πάη στο πάρτυ!

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οι φούστες γίνονται άνετες, με σούρες ή ελεύθερες πιέττες και εφαρμοστά κορσάκια.

Οι ώμοι μένουν πολλές φορές γυμνοί, έτσι που να σχηματίζεται μεγάλο ντεκολτέ.

Κι' εδώ έχουμε για συμπλήρωμα γόδες από το ίδιο μουαρέ.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Η απογευματινή τουαλέττα, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της μόδας, μάς εμφανίζεται κι' αυτή αρκετά λουσάτη. Το μόνο, που την κάνει να διαφέρει από τη βραδυνη, είναι ότι έχει μικρότερο ντεκολτέ και κοντά μανικάκια, κιμονό ή κολλητά.

Ανάλογα με την επισημότητα της συγκέντρωσης, θα προτιμήσουμε το ένα ή το άλλο ύφασμα.

Πολύ της μόδας είναι το νέο ύφασμα, που λέγεται βελούδο φραπε.

Το βλέπουμε σε διάφορα χρώματα, αλλά προτιμούνται το μπλε-ντε-νουί, το βερ μπουτέγι και το μαύρο.

Εδώ ακολουθούμε και την ίδια γραμμή και την εθαζέ. Έτσι έχετε την ευχέρεια να διαλέξετε, τι ταιριάζει καλύτερα στη σιλουέττα σας.

Είναι πολύ όμορφη η κόψι, που σχηματίζει στο κορσάκι ένα βαθύ μυτερό ντεκολτέ, στολισμένο μ' ένα εθαζέ γιόκα, που κατεβαίνει σ' όλο το μήκος του ντεκολτέ.

Η φούστα του φορέματος έχει την εθαζέ γραμμή, με ελαφρά κλός κόψι, που συντελεί στο να την κάνει σχετικώς εφαρμοστή στους γοφούς και φαρδιά κάτω.

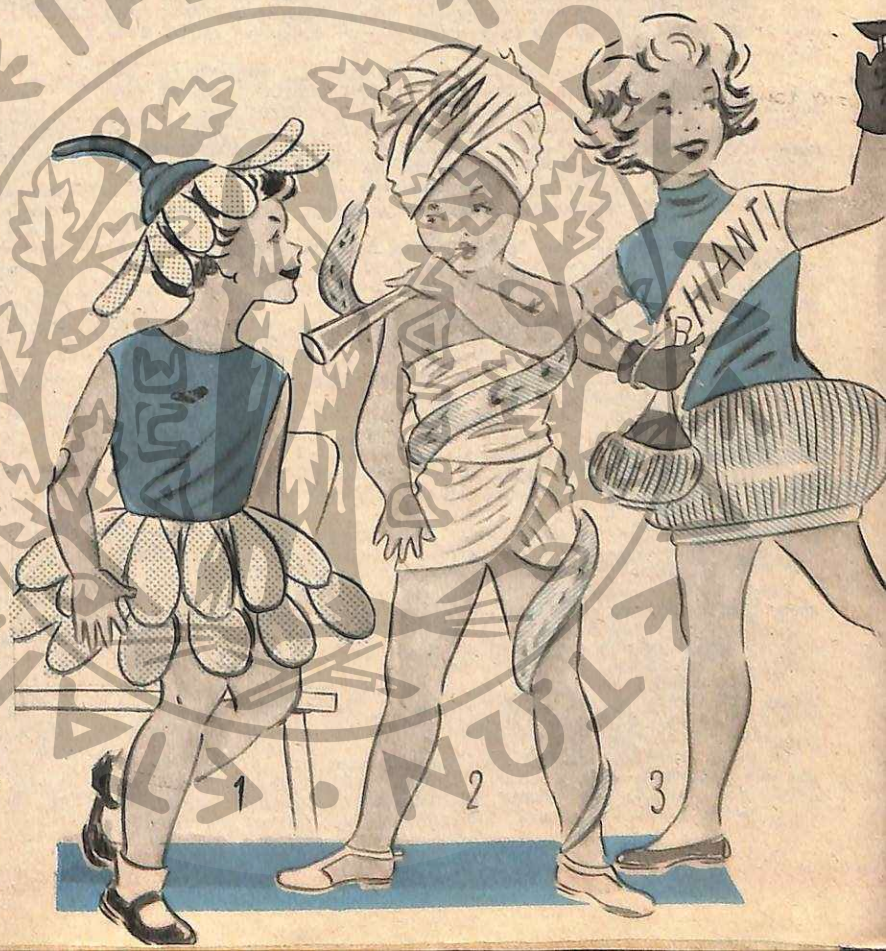
Ο ΤΑΦΤΑΣ

Θα ήταν, εν τούτοις, παράλειψη αν ανάμεσα στα υφάσματα, που αναφέραμε για αμπίγιε τουαλέτες, δεν περιλαμβάνουμε και τον ταφτά. Είναι το ύφασμα, που δέ χάνει ποτέ την επικαρότητά του και έλκυε πάντα τη γυναίκα με το ανάλαφρο φρουφρουρίσμα του και τις ανταυγίες του.

Η μόδα του χαρίζει ιδιαίτερως την ευνόια της και το χρησιμοποιεί τόσο σε απογευματινές, όσο και σε βραδυνές τουαλέτες.

Εδώ βλέπουμε να επικρατή περισσότερο η εθαζέ γραμμή, μολονότι ένας συνδυασμός φουφά και τουνίκ δίνει ένα διπλό αποτέλεσμα.

1) Η Μαργαρίτα. 2) Ο Φακίρης. 3) Το Κρασί

Ο βαρώνος λύνισε πρώτα το ένα του γόνατο κι' ύστερα έπεσε ανάσκελα...

προς το μέρος της εξέδρας, όπου καθόταν ο κόμης ντέ Λαρρός με την κόρη του.
Αλλά και κάποιος άλλος διαθυνόταν ταυτόχρονα προς τα εκεί. Ο άνθρωπος αυτός φορούσε μια δολομυρική πανοπλία, που σφιγγόταν με χονι πάνω στο λυγρό κορμί του κι' είχε κατεβασμένο το προσώπιο της περικεφαλαίας. Όταν έφτασε μπροστά στην εξέδρα, έκαμε μια βαθειά υπόκλιση και είπε:

— Ο κόμης ντέ Λαρρός δε με συγχωρεί για την άγροπορία μου. Αλλά τρέχω με το αλόγο μου από τα χαράματα και μόλις πριν από λίγο έφτασα εδώ.
— Ήρθε για να πάρης μέρος στον αγώνα; ρώτησε ο κόμης.

— Αυτή είναι η πρόθεσή μου, απάντησε ο άγνωστος.
— Αλλά πρέπει να είσαι κουρασμένος...
— Ποτέ δεν ήμουν πιο καλά από τώρα.
— Ξέρεις πως ο αντίπαλός σου έχει το δικαίωμα να σε σκοτώσει;

— Και μήπως το ίδιο δικαίωμα δεν έχω κι' εγώ;
— Ποιό είναι τ' όνομά σου;
— Τ' όνομά μου δεν ενδιαφέρει κανένα, απάντησε ο άγνωστος. Ο κόμης ντέ Λαρρός, όμως, πρέπει να είναι βέβαιος πως δε θα τολμούσα ποτέ να εμφανιστώ εδώ, αν δεν είχα το δικαίωμα να πάρω μέρος σ' αυτό τον αγώνα.
— Άς γίνη το θέλημά σου, είπε ο κόμης. Ξέρεις τους όρους μας;

— Ο άγνωστος σήκωσε το δεξί του χέρι.
— Ορκίζομαι να μη ζητήσω και να μην κάνω καμμία χάρη στον Μπερνάρ ντε Μονταγκιού, είτε με σταθερή φωνή.
— Θέλεις, λοιπόν, έναν αγώνα μέχρι θανάτου; ρώτησε ο κόμης.

— Αυτό όριζει η προκήρυξη, απάντησε ο άγνωστος.
— Ο Μονταγκιού τον κτύπησε περιφρονητικά.
— Νόμιζα πως θα ήταν αρκετό ένα μόνο πτώμα, για να φτάσω ως τα πόδια της όμορφης Βέρθας, είπε. Αλλά αφού το θέλεις, θα πατήσω και πάνω στο δικό σου... Ορκίζομαι κι' εγώ, ότι δε θα σου ζητήσω ούτε θα σου κάνω καμμία χάρη.

Ο Μονταγκιού κι' ο αντίπαλός του τράβηξαν άμεσα τα ξίφη και τα έγειριδία τους.
Αγωνίζονταν κι' οι δυο με πείσμα κι' η υπεροχή περνούσε τότε στον ένα και τότε στον άλλο. Αλλά ο άγνωστος κατάρρε, στο τέλος, έπειτα από μια θεαλλώδη επίθεση, να πληγώση τον Μονταγκιού στο πόδι και στο δεξιό ώμο. Τα δυο χτυπήματα ήταν σχεδόν ταυτόχρονα. Ο βαρώνος λύγισε πρώτα το ένα του γόνατο κι' ύστερα έπεσε ανάσκελα. Ο αντίπαλός του έσκυψε τότε και στήριξε την αιχμή του ξίφους του στο λαιμό του.

Ο κόμης ντέ Λαρρός, όταν η κόρη του Βέρθα έγινε δεκαεφτά χρόνων, αποφάσισε να τη δώσει στον Ιππότη, που θα νικούσε τους αντιπάλους του σε κανονική μονομαχία μέχρι θανάτου.

Παρόμοιες μονομαχίες γίνονταν συχνά το 12ο αιώνα. Εκείνοι, που έπαιρναν μέρος σ' αυτές διακινδύνευαν τη ζωή τους, για να κερδίσουν έναν τιμητικό τίτλο, την καρδιά μιας γυναίκας, ένα αξίωμα και πολλές φορές μόνη τη δόξα.

Ο κόμης ντέ Λαρρός, μόλις πήρε αυτή την απόφαση, έστειλε άμεσως κήρυκες στις γειτονικές κομητείες, προσκαλώντας εκείνους, που ήθελαν να συναγωνιστούν να παρουσιαστούν σε όρισμένη ημέρα στον πύργο του.

Η Βέρθα ήταν η πιο όμορφη νέα της περιοχής. Ο πατέρας της δεν είχε άλλο παιδί κι' έτσι ο τίτλος κι' η μεγάλη περιουσία του θα περνούσαν σ' αυτήν και σε κείνον, που θα γινόταν σύζυγός της.

Γι' αυτό, η συρροή των υποψηφίων ήταν μεγάλη. Άλλοι απ' αυτούς είχαν πάει μόνο και μόνο με την ελπίδα, ότι η όμορφη Βέρθα θα γινόταν δική τους. Άλλοι έπωφθαλμούσαν τον τίτλο και την περιουσία του πατέρα της. Άλλοι, τέλος, επιθυμούσαν και τα δύο.

Ανάμεσα στους τελευταίους ήταν κι' ο βαρώνος Μπερνάρ ντε Μονταγκιού.

Ο Μονταγκιού είχε μνηστευθεί, έπειτα από ένα τρυφερό ειδύλλιο, την Άλίκη ντε λά Σάμ και σε λίγο θα γίνονταν οι γάμοι τους. Αλλά η προκήρυξη του κόμης ντέ Λαρρός του άναστατώσε το μυαλό και την ψυχή.

Πρέπει να κερδίσω και την όμορφη Βέρθα και την κομητεία του Λαρρός, σκέφτηκε. Μήπως δε λένε ολοι πως είμαι ο ανδρείότερος Ιππότης της περιοχής; Ποιος θα μπορούσε ν' αντισταθεί μαζί μου; Άφησε τότε τη μνηστή του κι' έτρεξε στον πύργο του Λαρρός.

Την όρισμένη ημέρα άρχισαν οι αγώνες.
Ο κόμης ντέ Λαρρός, που ήξερε τη δύναμη και τις ικανότητες των υποψηφίων, ρύθμιζε τη σειρά των συναντήσεων με τρόπο, που να μην υπήρχε μεγάλη διαφορά ανάμεσα στους αντιπάλους.

Οι τρεις πρώτες συναντήσεις ήταν άσημαντες. Ένας από τους ανταγωνιζόμενους τραυματίστηκε και δυο άλλοι άποσύρθηκαν από τη μέση του αγώνα.

Ο νικητής αυτών των συναντήσεων ήταν κάποιος Ουγκο ντε Μπέρν. Ο κόμης ντέ Λαρρός τότε όρισε κατόπιν για αντίπαλο κάποιον άλλο. Και στον αγώνα μαζί του ο δυστυχισμένος βρήκε το θάνατο.

Όταν ήρθε η σειρά του Μονταγκιού, δυο από τους υποψηφίους είχαν βρή το θάνατο και τρεις ή τέσσερις άλλοι είχαν τραυματισθεί. Ο αντίπαλός του Μονταγκιού λεγόταν Ζεφρούα ντε Ρανσέ. Χειριζόταν με μεγάλη επιδεξιότητα το ξίφος κι' οι κινήσεις του ήταν γρήγορες και προσηγμένες.

Ο Μονταγκιού, προτού άρχιση τον αγώνα, έριξε μια ματιά στο στίβο. Δεν υπήρχε κανείς άλλος υποψήφιος. Άν νικούσε, λοιπόν, τον Ρανσέ, η όμορφη Βέρθα θα γινόταν δική του και μαζί μ' αυτήν κι' η κομητεία του πατέρα της.

Η σκέψη αυτή διπλασίασε τις δυνάμεις του. Και μ' όλη την τέχνη του αντιπάλου του, κατάφερε να τον νικήσει. Τό ξίφος του τρύπησε πέρα για πέρα τον Ρανσέ, που σωριάστηκε άμεσως νεκρός.

Ο Μονταγκιού, περήφανος για τη νίκη του, άρχισε να προχωρή

Ο Ιδιούτης με τη Μαύρη Πανοπλία

— Ορκίστηκε, ότι δε θα σου ζητήσω κι' ότι δε θα σου κάνω καμμία χάρη, είπε.

Ανασήκωσε ταυτόχρονα το προσώπιο της περικεφαλαίας του. Ο Μονταγκιού άφησε μια πνιγμένη κραυγή, αναγνωρίζοντάς τον. Την ίδια στιγμή, το ξίφος του άλλου χάθηκε στο λαιμό του.

Ο άγνωστος, αφού σκούπισε το ξίφος, προχώρησε προς την εξέδρα. Ο κήρυκας ρώτησε τότε τρεις φορές αν υπήρχε κανένας άλλος υποαγκήρυξ. Αλλά κανείς δεν εμφανίστηκε. Έτσι, ο κόμης ντέ Λαρρός ανακήρυξε τον άγνωστο Ιππότη νικητή.

Την ίδια ημέρα έγιναν οι γάμοι του με τη Βέρθα. Ο γαμπρός ζήτησε τη χάρη να μη βγάλει την περικεφαλαία του και να μην τη βάλει σε κανένα τ' όνομά του.

— Θέλω, είπε, εκείνη που θα δη πρώτη το πρόσωπό μου να είναι η αγαπημένη σύζυγός μου. Κι' όσο για τ' όνομά μου, αύριο θα το ξέρете ολοι...

Η επιθυμία του έγινε σεβαστή. Οι δυο νεόνυμφοι, έπειτα από το γαμήλιο συμπόσιο, πέρασαν στο νυφικό θάλαμο.

Όλοι, την άλλη μέρα, περίμεναν ανυπόμονα να δουν το πρόσωπο και να μάθουν τ' όνομα του συζύγου της όμορφης Βέρθας. Αλλά κανείς από τους δυο νεονύμφους δεν είχε εμφανιστεί ως το μεσημέρι.

Ο κόμης ντέ Λαρρός πρόσταξε τότε μια από τις υπηρέτριες του πύργου να πάη να τους ζητήσει και να τους πη, ότι τους περιμενε, για να φάνε μαζί.

Αλλά η γυναίκα αυτή ξαναγύρισε σε λίγο τρομαγμένη κι' ανίκανη να βγάλει λέξη από το στόμα της.

Όλοι έτρεξαν τότε στο νυφικό θάλαμο. Κι' εκεί αντίκρυσαν ένα ανατριχιαστικό θέαμα. Πάνω στο μεγάλο κρεβάτι βρίσκονταν δυο πτώματα, μέσα σε μια λίμνη από πηγμένο αίμα... Το ένα απ' αυτά ήταν της Βέρθας και το άλλο του... συζύγου της, που είχε βγάλει τώρα την περικεφαλαία από το πρόσωπό του. Ο... σύζυγός αυτός ήταν μια γυναίκα, η Άλίκη ντε λά Σάμ.

Ένα σημείωμα, που βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζι, έλεγε: «Ζήτησα συγγνώμη από το Θεό και τους ανθρώπους. Αλλά κανείς δε μπορεί να ξεφύγει από τη μοίρα του... Αγαπούσα τον Μονταγκιού και δε μπορούσα να του συγχωρέσω την προδοσία του. Η όμορφη Βέρθα, που ήταν η αιτία της δυστυχίας μου, θα μās συνοδεύσει τώρα στον τάφο».

Η Άλίκη ντε λά Σάμ είχε βυθιστεί πρώτα το έγειριδίο της στην καρδιά της Βέρθας. Τό τράβηξε κατόπιν και, έζοτό όπως ήταν ακόμη από το αίμα της αντιπάλου της, τό βύθισε στο δικό της στήθος.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΛΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φάρου ανακαλύπτει το έρμηκο μέρος που έχουν κατασκηνώσει οι γκάνγκστερς, και μ' ένα έξυπνο κόλπο κατορθώνει να τους εξοντώσει όλους. Αλλά ο Μπόκοκ δε βρίσκεται μεταξύ τους. Κι' ένας απ' τους συμμορίτες, πριν πεθάνη, εξηγεί στο Φάρου ότι ο αρχηγός τους κρατöse για λογαριασμό του όλα τα χρεώγραφα που είχε πάρει απ' την Τράπεζα του Στέινς, κι' εξαφανίστηκε. Έπειτα απ' την καινούργια αυτή αποτυχία, η Μάρτζετ εξορκίζει και πάλι τον αγαπημένο της να παραιτηθεί απ' το σκεδό του. Αλλά εκείνος επιμένει, και με μια σειρά συλλογισμών καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο Μπόκοκ έχει καταφύγει στην έρημο Μοχάβε της Άρζόνας.

9ον Ξεκίνησαν τα ξημερώματα απ' το Σάλτ Λέικ Σιτυ. Οι πρώινες εφημερίδες περιγράφανε λεπτομερώς, κάτω από τέρστιους τίτλους, την εξόντωση της συμμορίας Μπόκοκ. Δεν κάνανε όμως καθόλου λόγο για το ρόλο που είχε παίξει ο Φάρου σ' αυτήν. Μονάχα ο «καθηγητής» Μελικ είχε βρεθεί ζωντανός. Κι' η αστυνομία δεν καταλάβαινε πολλά πράγματα απ' τις ασυνάρτητες δηλώσεις του. «Πού είναι ο Κλέλ Μπόκοκ; — γράφανε οι εφημερίδες. Αυτό είναι το έρώτημα. Αλλά οι αρχές βεβαιώνουν πως η απάντησι δε θ' άουρη...».

Άλλες παράγραφοι αφιερώνονταν σε μια συνταρακτική ανακάλυψη: ότι η αληθινή σύζυγός του Μπόκοκ ήταν η Τερέζα Τάυλερ απ' το Σικάγο, κι' όχι η «κόρη του δασύου» απ' τη Γεωργία.

Η Μάρτζετ διάβασε τα αποσπάσματα αυτά στο Φάρου, την ώρα που εκείνος σφαίριζε. Η φωνή της δεν έτρεψε καθόλου.

— Στον μακρύ κατάλογο των εγκλημάτων του Κλέλ Μπόκοκ μπορεί να προστεθεί τώρα και η διγαμία. Η πιστή Μάρτζετ βή γκραμ φαίνεται πως πήγε να βρή τον λεγόμενο σύζυγό της, αλλά κανείς δεν ξέρει αν...».

— Αυτάμει, Μάρτζετ, είπε μαλακά ο Φάρου.

— Τι λυπάσαι. Γιατί δεν είμαι νόμιμη γυναίκα του Κλέλ; — Ξέρεις τι βέλω να πώ. Σκεπτόμουν... το σπίτι σου, τους γνωστούς σου στο Γουέικρος...

— Ά, την οικογένεια της «κόρης του δασύου»;

— Η Μάρτζετ τσαλάκωσε την εφημερίδα κι' έριξε μια ματιά στο γυνικό τοπίο απ' όπου περνούσαν. «Υστερα συνέχισε:

— Ναι, βέβαια, θα τους έρθω λίγο άσχημο στην αρχή. Θέλω να θεωρούνε ανώτερούς τους εαυτούς των. Μα δεν έκανα κανένα κακό. Τζάκομπ, φταίω εγώ για ό,τι έκανε άλλος;

— Ασφαλώς όχι... Σήμερα τ' άπόμενα ή το βράδυ, βάλασε στη Νεβάδα.

— Έ, λοιπόν;

— Τό λέω εγώ, γιατί έχω μάθει ότι η Νεβάδα είναι μια πολιτεία όπου μπορεί κανείς να παντρευτεί άμέσως.

— Η Μάρτζετ στράφηκε κι' έριξε μια έκπληκτη ματιά στο Φάρου. Εκείνος κενκίνισε.

— Σκέφτηκε πως θα μπορούσαν να παντρευτούν. Είμε οι δυο... πρόσθεσε.

Ακούμπισε στο χέρι της στο γόνατό του.

— Σ' ευχαριστώ, Τζάκομπ, του είπε.

— Θέλεις, Μάρτζετ; — Όχι.

Κι' η νέα γυναίκα φάνηκε πως ενδιαφερόταν και πάλι για το τοπίο.

Ο Φάρου έσφιξε νευρικά το βέλον.

Γιατί όχι; επέμεινε. Αφού μου είπες πως μ' αγαπάς...

— Και βέβαια σ' αγαπώ... Αλλοιώς, δε θαχ γίνεις δική σου... Τό ξέρεις καλά. Σ' αγαπώ, χρυσέ μου, σε βέλω... Μα δε θα σε παντρευτώ! Έκανα μια φορά την κουταμάρα να παντρευτώ μ' έναν άντρα που δε σκεπτόταν όπως εγώ. Δεν έχω καμμία διάθεση να τό επαναλάβω.

— Δίχως γάμο, Μάρτζετ, δεν υπάρχει μέλλον για μās.

— Όχι, δε θέλω.

— Είναι ένα παζάρεμα, αυτό...

— Μη λες βλακείες! Εξόπασε η νέα γυναίκα.

Υστερα έτριψε το μάγουλό της στον ώμο του και πρόσθεσε, μετανιωμένη:

— Ω, με συγχωρείς αγάπη μου! Μη με κυττάζεις έτσι, σαν να μ' αντιπαθής! Ξέρεις καλά πως δε θα μπορούσαμε να ξεχάσουμε ποτέ αυτό που θα μās χωρίση...

«Έχω τις δικές μου ιδέες για το καλό και το κακό, και συ έχεις τις δικές σου. Δε συμφωνούμε, δυστυχώς».

Περάσαμε μαζί μια βδομάδα υπέροχη. Ίσως να κρατήση αυτό άλλη μια βδομάδα, ή περισσότερο. Μα θαχ πάντως ένα τέλος. Έσθ θα τελειώση το κυνήγι σου.

— Κι' εγώ θα γυρίσω στο σπίτι. Θα χωρίσουμε σαν καλοί φίλοι... αφού δε γίνεται αλλιώς.

— Κι' αν είσαι... σ' ενδιαφέρει; — Δεν τό πιστεύω... Μην επιμένεις, καλέ μου.

— Η Μάρτζετ ήταν τρομερά ήρεμη

— Μά, κι' αν τυχόν κάνω ένα παιδί δικό σου, θα τα βγάλω περα! συνέχισε. Θαμαι μάλιστα ευτυχισμένη γι' αυτό. Θα τό δώσω τό πατρίκο μου επίθετο και θα τό αναβρώμ με τις αρχές που πιστεύω...

«Έχω χαρακτήρα πολύ ανεξάρτητο, αγάπη μου. Είμαι ξεροκέφαλη... Μα σ' αγαπώ».

Τεντώθηκε, χασμουρήθηκε και μουρμούρισε:

Σε πειράζει αν κοιμηθώ λιγάκι;

Ο Φάρου απάντησε μ' ένα κακόγεγο μουγκρητό.

Υστερα από μερικές στιγμές διπλασιάσθηκε ο θυμός του, όταν την είδε κοιμισμένη, με τό ξανθό της κεφάλι άκουμπημένο στα γόνατά του...

Κύτταξε με μανία τό δρόμο, μπροστά του, μουρμουρίζοντας βλαστήμιες ανάμεσα στα δόντια του. Μα δεν άκουφιζόταν έτσι η καρδιά του — έφύσαν μάλιστα δει κατώρθε να πεισθή εντελώς πως είχε άδικο η Μάρτζετ.

Όπως αυτός δεν είχε υποχωρήσει στην επιμονή της, έτσι κι' εκείνη δεν είχε υποχωρήσει σ' αυτόν. Καθένας με τη σειρά του...

Τό βράδυ, σταματήσανε σ' ένα απ' τα μικρότερα ξενοδοχεία του Λας Βέγκας. Καθώς υπογράφε ο Φάρου στο βιβλίο, ο υπάλληλος τον ρώτησε χαμογελώντας αν ήταν νεοπαντρεύ. Εκείνος τού απάντησε μαλακά να κυττάξη τη δουλειά του.

Λίγο αργότερα, δε μπόρεσε να ξεχάση τις αμφιβολίες και τους φόβους του στην αγκαλιά της Μάρτζετ — για πρώτη φορά έπειτα απ' τις νύχτες που είχαν περάσει μαζί στην έρμηκη καλύβα του Ουίσκονσιν. Μα, αν εκείνη πρόσεξε τη μεταβολή του, πάντως δεν τού έκανε κανένα υπαινιγμό.

Τον ξύπνησε μονάχα επανειλημμένος, γιατί παραμιλούσε στον ύπνο του, όπως και στ' αυτόκινητο.

Δεν είχε ακόμα ξημερώσει, τό πρώι της Τετάρτης, όταν πέρασαν τα σύνορα της Καλιφορνίας, ακολουθώντας την έθνικ ρόδ 91. Πηγαιναν προς τό νοτιοδυτικά, για να φτάσουν στο Μπάρστον, τό κέντρο της μεγάλης έρημου του Μοχάβε — μια μικρή πόλη με 6 χιλιάδες κατοίκους, που την έψηνε ο ήλιος.

Στον κύριο δρόμο τού Μπάρστον, ο Φάρου μπήκε σ' ένα υπερμοντέρνο «μότελ». Αφισε εκεί τη Μάρτζετ κι' αυτός συνέχισε την έρευνά του, μέσα στην πνιγλή ζεστή. Μα δεν τον ευνόησε η τύχη. Όταν ρώτησε για πετρελαιοφόρα κοιτάσματα, τού απάντησαν:

Φαίνεται πως σάς κοροϊδεύανε, κύριε. Τό μόνο πετρέλαιο που υπάρχει εδώ, είναι... αυτό που βρίσκεται στα πατηράη. Έχουμε στην περιφέρειά μας ένα σωρό ορυχεία, που βγαίνουν βάρκα, τσιμέντο κι' άλλα πράγματα. Ίχι όμως πετρέλαιο... Ούτε σάλα!

Ρώτησε ύστερα τού Λίτλ Τζούμπο.

Πρώτη φορά άκούα αυτό τ' όνομα, τον βεβαίωσε ο συνομιλητής του. Μήπως είναι καμμία από τις έρημιμένες πόλεις — φαντάσματα; «Η κανένα εγκαταλελειμένο μεταλλείο»...

Κατασκονιμένος κι' άπογοητευμένος, ο Φάρου ξαναγύρισε στη Μάρτζετ που τον περίμενε. Η νέα γυναίκα τούδειξε μια τρυφερή συμπονια και προσπάθησε να τού δώσει θάρρος.

Όταν βράδυασε, κάθισαν μπροστά στην πόρτα του περιπτέρου τους, άμילητοι, άκούγοντας τα τριζόνια.

— Παραίτησου πια, Τζάκομπ! είπε επιτέλους η Μάρτζετ.

— Όχι.

— Αναγνωρίζεις, κι' ο ίδιος πως δεν ξέρεις πια προς τα πού να στραφής. Έχεις κανει ήδη περισσότερα απ' όσα θάκανε καθε άλλος στη θέση σου... Αφισε πια αυτό τό ματαιό κυνήγι. Σα παντρευτούμε τότε και θα πάμε να ζήσουμε στο σπίτι σου, στην Άφρικα.

Μιλούσε γρήγορα και με πάθος. — Θα κάνω πως πιστεύω ότι τόκανε για μένα, συνέχισε. Σε μερικά χρόνια, θαχουμε ξεχάσει κι' οι δυο ότι θέλησε κάποτε να σκοτώσει έναν άνθρωπο.

— Όχι, δε μπορώ πια... Δεν ξέρω τι έχω πάθει! Τόχω βάσει πείσμα, όσο κι' ο Γουάιτ Στένις! Η νέα γυναίκα σηκώθηκε σταθήκε πίσω του κι' άκούμπησε τα χέρια της στους ώμους της.

— Πάμε να πλαγιασούμε, τού είπε. Κι' εγώ με μίανη πια γι' αυτό... Αφισέ με να πιστεύω, γι' άποψε μονάχα, ότι είπες ναι. Μα τό αγκαλιάσαμε και τα χάρδια τους ήταν σκληρά, άγρια, σαν να μιλούσαν ο ένας τον άλλο. Δεν ανταλλάσανε τρυφερά λόγια. Κι' όταν προέβλεπε πια, ο Φάρου άκούσε τη Μάρτζετ να σιγογκλαίη στο μαξιλάρι της.

Κοιμήθηκε άσχημα κι' είδε ένα σωρό όνειρα. Η Τερέζα έβριχυσε σε στα χέρια του. Υστερα τού φαίνονταν πως πέρανε η Μάρτζετ. Τέλος, έπροβάλλανε απ' τό σκοτάδι για να χυμώσουν απάνω τού ζα άποκόσμια, που είχαν τα στρωγγυλά ματία τού Κλέλ Μπόκοκ...

Τ' άλλο πρωί, είπαν μονάχα λόγια συνθησιμένα, κοινά που κάνουν ακόμα ψηλότερο τον άσφατο τοίχο που τούς χωρίζει.

Μικρή ιστορία

Τό κόκκινο σαντάλι

Κάποτε σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων πήγε κι' ένας νέος, που φάλλαξαν στην καρδιά του τα πιο λεπτά κι' ευγενικά αισθήματα.

Έκει πού χορεύε, λοιπόν, είδε εαφνικά σε μια γωνιά της αίθουσας ένα κόκκινο σαντάλι και τό πήρε.

Τό κύτταξε καλά-καλά, κι' η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά...

Ήταν τόσο πολύ μικρό αυτό τό κόκκινο σαντάλι, που δε μπορούσε παρόι νατάν τρισχαριτωμένη ή άγνωστη κοπέλλα που τό φορούσε.

Ο όνειροπόλος νέος αποφάσισε άμέσως να μην ησυχάση πριν ανακαλύψη την κοπέλλα που φορούσε τό κόκκινο σαντάλι και την παντρευτεί.

Δημοσίευσε, λοιπόν, απ' την άλλη μέρα άγγελίες σ' όλες τις εφημερίδες.

Πολλές γυναίκες, νέες και γοπές, πηγαινανε στο άρχοντικό του και δοκιμάζανε τό μικρό κόκκινο σαντάλι, μα καμμία τό πόδι δε γυρούσε μέσα σ' αυτό.

Τέλος, ο άνθρωπος που είχε χάσει τό σαντάλι, βροθήκε! Αλλοίμονο όμως! Ο όνειροπόλος νέος, με τό ευγενικά αισθήματα, ήταν άδύνατο να έκπληρωση την υποσχέσή του. Τό πρόσωπο που είχε χάσει τό μικρό κόκκινο σαντάλι ήταν ο οικοδεσπότης, που είχε δώσει τό χορό. Ένας άσφοπος εξήντα χρόνων μ' έγγόνια και διεγγονά!...

Ο Φάροου έφυγε, με την πρόφαση πως πήγαινε ν' αγοράσει ξυράφια. Περιπλανήθηκε ασκοπαστόν κεντρικό δρόμο, κάτω από ένα μπλε ουρανό που προμήνυε ζεστή ασφικτική. Κιτταζε τα σκοτισμένα αυτοκίνητα που περνούσαν — και τα διαδοχάστελνε όλα με το νού του, μαζί με τους επιδοτάδες τους.

Αφού αγόρασε τα ξυράφια — χωρίς να τα χρειάζεται — τράβηξε την προσοχή του ένα αυτοκίνητο διαφορετικό από τ' άλλα: ένα παλιό Φορτάκι, με ψηλές ρόδες που αποτελούσε ανορθογραφία ανάμεσα σε τόσα μοντέρνα αμάξια.

Πέρασε μπροστά του, κάνοντας ένα δαιμονισμένο κρότο, σαν να χτυπούσαν παληοί ιδερά, και πήγε να σταματήσει κοντά σ' ένα μεγάλο μαγαζί, 20--30 μέτρα μακριότερα.

Ο Φάροου τό κύτταξε μ' ένα συναίσθημα σεβασμού προς την ηλικία του!

Είδε να κατεβαίνει απ' σ' το μιά γυναίκα, ψηλή, εύσωμη, ήλι-

κιωμένη, με στρογγυλό πρόσωπο και με κοκκινίλες στα μπόρσα. Ο Φάροου την αναγνώρισε...κι' ένοιωσε κάτι σαν ηλεκτρική έκκενωση. Λίγο έλειψε να τη φωνάξει με τ' όνομά της, καθώς έμπαινε στο κατάστημα.

Είχε βάλει τα μαλλιά της κι' είχε φορέσει μαύρα γυαλιά, για να μη γνωρίζεται. Μα ήταν η μητέρα του Κλέλ Μπόκοκ!

ΚΑ'

Πέμπτη 17 Μαΐου, ώρα 9.30'

Ο Φάροου είχε μείνει καρφωμένος στο πεζοδρόμιο, μ' ανοιχτό στόμα...

Όταν συνήλθε κάπως, αναστήθηκε αν τον είχε δη η μητέρα του Μπόκοκ. Μα σκεφθηκε πως ήταν πολύ άπιδανο... Φυλαγότανε, βέβαια, αλλά δε θα περίμενε καθόλου να συναντήσει τον ψευδο-ανταποκριτή του Ρώτερο — και τα μάτια πολλές φορές δε βλέπουνε ό,τι δεν έχει προβλέψει το μυαλό. Προχώρησε σιγά σιγά προς το

κατάστημα και στάθηκε στη γωνία μιας βιτρίνας. Ένω έκανε πως κύτταζε άλλοι, έψαχνε με την άκρη του ματιού του το εσωτερικό του μαγαζιού.

Είδε άμέσως την κυρία Μπόκοκ: Τού γύριζε την πλάτη και φόρτωνε διάφορες κονσέρβες σ' ένα μικρό χειραμάξι.

Ο Φάροου συνέχισε το δρόμο του και σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του διπλανού κουρείου.

Σκέφθηκε πως ο Κλέλ θα είχε στείλει ένα γράμμα στη μητέρα του, με τη βοήθεια κάποιου φίλου ή γείτονα. Ίσως να είχε μεταχειριστή γι' αυτό το «γραμματοκιβώτιο» της κουφάλας της βελανιδιάς, στο νησάκι της Μάρτζετ.

Κι' η μητέρα του, μόλις πήρε την προσκλησί του, είχε πάει άμέσως να τον συναντήσει, στη Δύση, για να τον βοηθήσει και να τον εφοδιάσει με τρόφιμα, επιτρέποντας του έτσι να μην ξεμυτίσει απ' το κρησινωτό του στην έρημο.

Ίδρωμένος μάλλον από άνωπο-μονησία παρά απ' τη ζέστη, ο Φάροου δε μπορούσε πια να σταθεί σε μία θέση. Χώρις στην επιμονή του και στη βοήθεια της τύχης, είχε βρει επίτελους το ίχνος που θα τον οδηγούσε γραμμή στη λεία του! Δεν έπρεπε να τ' αφήσει να του ξεφύγει...

Απ' την ποσότητα των τροφίμων που αγόραζε η μητέρα του γκάνγκστερ, έκρινε πως δε θα πήγαινε συχνά για ψώνια. Αν ήθελε λοιπόν να την παρακολουθήσει έπρεπε να έπιωφελήθω τώρα απ' την ευκαιρία...

Τ' αυτοκίνητό της ήταν σταματημένο δίπλα στο πεζοδρόμιο, όχι ακριβώς μπροστά στην είσοδο του μαγαζιού. Ένα μεγάλο στρατιωτικό καμινιόν είχε σταθεί πίσω του, κρύβοντας το σχεδόν τελείως απ' τα μάτια εκείνων που βρίσκονταν στο κατάστημα.

Ο Φάροου πλησίασε, εξέτασε κρυφά τα λάστιχά του κι' απογοητεύτηκε: Ήταν πολύ φαγωμένα, σχεδόν λεία, δίχως χαρακτηριστικά σχέδια. Δε θ' άφιναν λοιπόν γνώριμα σημάδια στο δρόμο. Η ρεζέρβα όμως δεν είχε ακόμα τόσο μεγάλη φθώρα.

Ο Φάροου έριξε μια ματιά στον ήλιολουστρο δρόμο. Κανείς δεν τον πρόσεχε.

Έβγαλε το σουγιά του, διάλεξε μια κοντή και πολύ κοφτερή λεπίδα και χάραξε μ' αυτήν ένα μεγάλο Χ στο λάστιχο της ρεζέρβας. Δε θα τολμούσε να κάνει το ίδιο πράγμα στα τέσσερα άλλα, που είχαν λεπτόνι πολύ. Μάζεψε ύστερα μια φούχτα χώμα κι' έτριψε μ' αυτό το μαύρο σημάδι για να μη διακρίνεται.

Η γρήα Μπόκοκ δεν είχε φανή ακόμα.

Ο Φάροου διέσχισε το δρόμο κι' αγόρασε απ' το γωνιακό μπάρ μια μπουτίλια χυμό πορτοκαλιού.

Μπήκε στην «τουλέτα», άδειασε τη μπουτίλια και την έσπασε. Έσπρωξε τα συντρίμια σε μία άκρη. Όταν ξαναβγήκε, είχε μέσα στην τσέπη του ένα μεγάλο κομμάτι γυαλί, κοφτερό σαν ξυράφι.

Ξαναγύρισε κοντά στο παλιό αυτοκίνητο. Αφού έριξε μια ματιά γύρω, έσκυψε γρήγορα κι' έχωσε το γυαλί κάτω από μια πιθανή ρόδα.

Για δλ' αυτά είχε χρειαστή δεκά λεπτά μονάχα, που του φάνηκαν όμως ολόκληρη ώρα. Πήγε ύστερα να σταθεί λίγο πιο πέρα, κάτω από ένα υπόστεγο, και προσπάθησε πως είχε βυθισθ στο διάβασμα της τοπικής εφημερίδας.

Η ώρα περνούσε, ατελείωτη... Ο Φάροου ξαναχάρισε ν' αναπνέει ελεύθερα μόνον όταν είδε ένα μικρό υπάλληλο με ποδιά να βγαίνει απ' το κατάστημα, φορτωμένος μ' ένα τεράστιο πακέτο. Τον ακολουθούσε η κ. Μπόκοκ.

Ο μικρός φόρτωσε τα ψώνια στ' αυτοκίνητο και ξαναμπήκε στο κατάστημα. Η γυναίκα κύτταζε γύρω της, με τα μαύρα γυαλιά της. Κι' ο Φάροου θεώρησε φρόνιμο να σηκώσει ψηλότερα την εφημερίδα του για να κρύψει το πρόσωπό του...

Έμεινε έτσι, ώσπου άκουσε να ξεκινά το Φορτάκι. Την ίδια στιγμή, αντήχησε η έκρηξη που περίμενε. Και τ' αυτοκίνητο σταμάτησε πάλι, δυο μέτρα πιο πέρα... Το δεξί ποσινό λάστιχο ήταν απλόκατο.

Η κ. Μπόκοκ κατέβηκε και το κύτταξε για μια στιγμή με άπελτισία. Ύστερα διέσχισε το δρόμο και ξαναγύρισε μαζί μ' ένα υπάλληλο του αντικρουού πρατηρίου βενζίνης.

Ο Φάροου μπήκε στο μπάρ κι' ήπιε κάτι, ώσπου ν' αλλάξουν τα σκοτισμένα λάστιχα. Σε λίγο, τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι. Ο Φάροου βγήκε γρήγορα έξω και το είδε να κάνει μισή στροφή και να ξανακατεβαίνει το δρόμο.

Το παρακολούθησε με τα μάτια, ώσπου χάθηκε προς τη δύση.

«Και τώρα μη βιάζεσαι! είπα στον εαυτό του. Έχεις καιρό...»

Ένα τέταρτο αργότερα, έκρινε πως είχε φτάσει η στιγμή να γυρίσει στο «μότελ» και να πάρη τη Λίνκολν.

Δεν είδε καθόλου τη Μάρτζετ — και δε δυσαρεστήθηκε γι' αυτό...

Ο δρόμος τραβούσε προς τα νοτιοδυτικά ως 25 χιλιόμετρα, κι' έπειτα έστριβε προς το νότο. Περνούσε ανάμεσα σ' ένα γυμνό και μονότονο τοπίο, αποτελούμενο από αποξηραμένους λίκνες, απότομους λόφους και χαντάκια γεμάτα άμμο. Η μοναδική βλάστηση ήταν μερικοί χαμηλοί κι' άτροφι-κοί θάμνοι.

Στην αρχή, κοντά στο Μπάρστον, υπήρχαν αρκετά καλλιεργημένα χωράφια, μερικά πτηνοτροφεία και κάμποσα δέντρα. Πιο πέρα όμως, άπλωνότανε μια άπειρανη έρημος. Χρειάζονταν υπομονή για ν' ακολουθήσει ο Φάροου τα ίχνη που είχε αφήσει το Φορτάκι. Ίσως έκανε τη δουλειά αυτή μ' επαγγελματική εύσυνειδησία.

Σε κάθε σταυροδρόμιο, σταματούσε κι' εξέταζε με προσοχή το έδαφος, αναζητώντας το σημάδι που έπρεπε ν' είχε αφήσει η ρεζέρβα.

Πέρασε έτσι τα χωριά Λένγουντ, Χότζ και Χέλνενταλ.

Λίγο μετά το Μπράυμαν, ένας παλιός καρρόδρομος έστριβε ανατολικά. Το «Χ» ήταν καθαρά αποτυπωμένο στο έδαφος, σε κάθε στροφή της ρόδας. Ο χωματόδρομος χανότανε μακριά, ανάμεσα στους λόφους.

Ο Φάροου ξανακάθησε στο βολάν της Λίνκολν, την έφερε στην άκρη του δρόμου και την κλείδωσε. Φόρεσε τη ζώνη του, με τη θήκη του πιστολιού του, κρέμασε στο πλευρό του τα κιάλια και ξεκίνησε πεζή προς τους λόφους.

Ο μεσημεριανός ήλιος τον έψηνε. Τού φαινότανε πως βρισκόταν πάλι στην Αφρική.

Όταν έφτασε στον πρώτο λόφο, βρέθηκε απομονωμένος απ' τον υπόλοιπο κόσμο. Ο δρόμος, πίσω του δεν ήταν πια παρά μια μισηρή κορδέλλα, κι' η Λίνκολν ένα μικρό λαμπερό σημάδι. Ένα γεράκι αργοπορούσε πάνω απ' το κεφάλι του, ριχνοντας τη σκιά του στο έδαφος. Κυνηγούσε κι' αυτό.

Μα ο άνθρωπος βρήκε πρώτος τη λεία του. Ο δρόμος οδηγούσε σε μια κυκλική κοιλάδα, γεμάτα μηχανών, μισοχωμένα στην άμμο.

Ο Φάροου σήκωσε τα κιάλια του. Στην άλλη άκρη της κοιλάδας ύψωνόταν ο τριγωνικός «πύργος» μιας παλιάς πετρελαιοπηγής. Ήταν μισογκρεμισμένος, αλλά η παράγκα της βώσεως του έμενε ανέπαφη. Ολόγυρα ήταν σκορπισμένα διάφορα εξαρτήματα, μισοχωμένα στην άμμο.

Ο Φάροου ένοιωσε τα κιάλια να τρέμουνε στα χέρια του. Είχε μπορέσει να διαβάσει, πάνω απ' την πόρτα της παράγκας, μια επιγραφή μισοσβυσμένη απ' την πολυκαίρια: «Λίτλ Τζούμπο».

Τα έρείπια εκείνα διηγούνταν όλη την ιστορία της μικρής ανεξάρτητης εταιρίας — που ήταν τόσο εφημερη, ώστε δεν είχε αφήσει καμιά ανύμνηση στην πόλη... Αφού δεν είχε βρεθεί πετρέλαιο, τα κεφάλαια είχαν εξαντληθ κι' η επιχείρησι είχε χρεωκοπήσει.

Εκεί είχε εργασθ κι' ο Μπόκοκ κι' είχε συμμερισθ τις τρελές ελπίδες, ως την ημέρα της αποτυχίας... Κι' εκεί είχε ξαναγυρίσει, τώρα που χρειαζότανε ένα μέρος για να κρυφθ, με τα κλεμμένα λεφτά.

Ο Φάροου μελέτησε από μακριά τα κατατρίαινα... Θάδελε να κάνει μεταβολή και ν' απομακρυνθ τρέχοντας, για να πάη να διακρούη σ' όλο τον κόσμο τη νίκη του! Αλλά πίεσε τον εαυτό του να μείνη εκεί που βρισκόταν, και περιώρισε τις εκδελώσεις του σε κάτι άσυνεπτα ψευδοί-σματα, ενώ προσπαδούσε να μνη

Το Μυστικό μιας γυναίκας

Να τι μās γράφει μιά κυρία :

«Ο άντρας μου, μου λέει πάντα ότι με βρίσκει κάθε μέρα και πιο ώμορφη. Αυτό βεβαίως μ' ευχαριστεί αλλά δεν το πιστεύω. Έν τούτοις πρέπει να όμολογήσω ότι η έπιδερμής μου είναι σήμερα πιο όμορφη και νεανική από τον καιρό που ήμουν 25 χρονών.

Την εποχή εκείνη το δέρμα μου είχε μαύρα στίγματα, διεσταλμένους πόρους, κοκκινίλες κλπ. Σήμερα η έπιδερμής μου φαίνεται απαλή, όμορφη σαν δελουδο.

Δεν πρόκειται βεβαίως περί δαύματος. Άπλως περιποιούμαι κάθε μέρα το δέρμα μου με την Κρέμα σας. Πιστεύω ειλικρινώς ότι η Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι το πιο αποτελεσματικό μέσο για την ώμορφιά του προσώπου...»

Δοκιμάστε και σεις την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ.

Χρησιμοποιώντας τακτικά, κάθε μέρα την Κρέμα ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ δα έπιτύχετε δαυμαστά αποτελέσματα, πολύ καλλίτερα από κάθε άλλη πολυδάπανη μέθοδο.

Η Κρέμα ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ δα σας δώση ό,τι έπιθυμείτε περισσότερο από κάθε άλλο. Δηλαδή, μιά όμορφη έπιδερμίδα που λάμπει από ώμορφιά. Δοκιμάστε την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ σήμερα κι' όλας.

Tokalon

τρέψη το χέρι του που κρατούσε τα κιάλια.

Εξέτασε τη μικρή κοιλάδα, από άκρη σ' άκρη, αλλά δεν είδε τίποτε άλλο αξιοσημείωτο. Η πόρτα της παράγκας ήταν ανοιχτή και το εσωτερικό της σκοτεινό. Δυο αυτοκίνητα ήταν σταματημένα στο πίσω μέρος της: μιά καινούργια Σερόλετ, κατασκοινισμένη, και το παλιό Φορτάκι.

Τέλος, ο Φάροου απομακρύνθηκε και ξαναγύρισε στ' αυτοκίνητό του. Χρειάστηκε είκοσι λεπτά γι' αυτή τη διαδρομή με τα πόδια κι' άλλο ένα τέταρτο για να γυρίσει στο Μπάρστον.

Έφτασε κατά τη 1 στο «μότελ». Και πήρε άμέσως στο τηλέφωνο το Γουόλτερ Στένις, στο «Άλμπαν».

Στην αρχή, ο Στένις έβαλε τις φωνές, απ' τη χαρά του. Ύστερα είπε, μ' ένα τόνο βαθείας ανακουφίσεως:

— Θα ξεκινήσω άμέσως! Θα πάω μαζί μου τον Όσερ, για πιλότο... Είσαι άβαστος, Τζάκομπ!... «Αν πάνε όλα καλά, θα βρίσκωμαι στο Μπάρστον αύριο τ' απόγευμα, για να σου σφίξω το χέρι... Για το Θεό όμως, μην κάνης τίποτε πριν έρθω!»

— Όχι. Θα περιμένω, του ύπασχόμην ο Φάροου.

— Τα συγχαρητήριά μου και πάλι! Μα ήμουν σίγουρος πως θα πετύχαινες...

— Σε περιμένω αύριο. Κι' ο Φάροου έκλεισε το τηλέφωνο. Στράφηκε πάνω στην πολυθρόνα του και κύτταξε τη Μάρτζετ. Μα δε μπορούσε να διαβάση τίποτα στο ανέκφραστο πρόσωπό της...

Ένοιωσε ώστόσο την ανάγκη να την άκούση να μιλά... Ο πυρετός της έπιτυχίας του είχε περάσει τώρα και τα συγχαρητήριά του Στένις τον είχαν αφήσει άδιάφορο. Δε μπορούσε να καταλάβη αυτή την παράξενη ψυχρότητα του. Δεν ένοιωσε συγκίνηση, όπως θάπρεπε...

Επιθυμούσε ν' άκούση τη Μάρτζετ να μιλά, μ' όλο που ήξερε πως δε θα πρόφερε ποτέ τις μόνες λέξεις που μπορούσαν να του φέρουνε χαρά...

Ίσως, μιά άόριστη έλπίδα τον έσπρωξε να διακόψη πρώτος τη σιωπή.

— Τελείωσα σχεδόν, είπε. Μα πόσο κοπίασα!

— Ναι, βέβαια, πρόφερε η νέα γυναίκα με άχρωμη φωνή. ΟΚαι πέρασε στην κουζίνα, λέγοντας:

— Είπ' ώρα να φάμε. Θα πεινάς, δίχως άλλο...

ΚΒ'

Παρασκευή 18 Μαΐου, ώρα 2 μετά το μεσημέρι.

Ο Φάροου δεν ήταν καθόλου «στη φόρμα του», όταν πήγε την άλλη μέρα να συναντήσει το Στένις, στο αεροδρόμιο. Ήταν κόκκινα τα μάτια του, γιατί δεν είχε κοιμηθ καθόλου όλη τη νύχτα. Είχε μείνει άγρυπνος, δίπλα στη Μάρτζετ, με τη ματιά καρφωμένη στο ταβάνι...

Αντίθετα, ο Στένις κατέβηκε όπο τ' αεροπλάνο φοέσκος και ξεκούραστος, παρ' όλο το μακρινό ταξίδι του. Μονάχα το μούσο κοστούμι του ήταν στραπατσαρισμένο. Έσφίξε δυνατά το χέρι του Φάροου και του φώναξε:

— Δε μπορώ να σου περιγράψω τη χαρά μου, Τζάκομπ!...

— Ήρθες γρήγορα, Γουόλτ, παρατήρησε εκείνος.

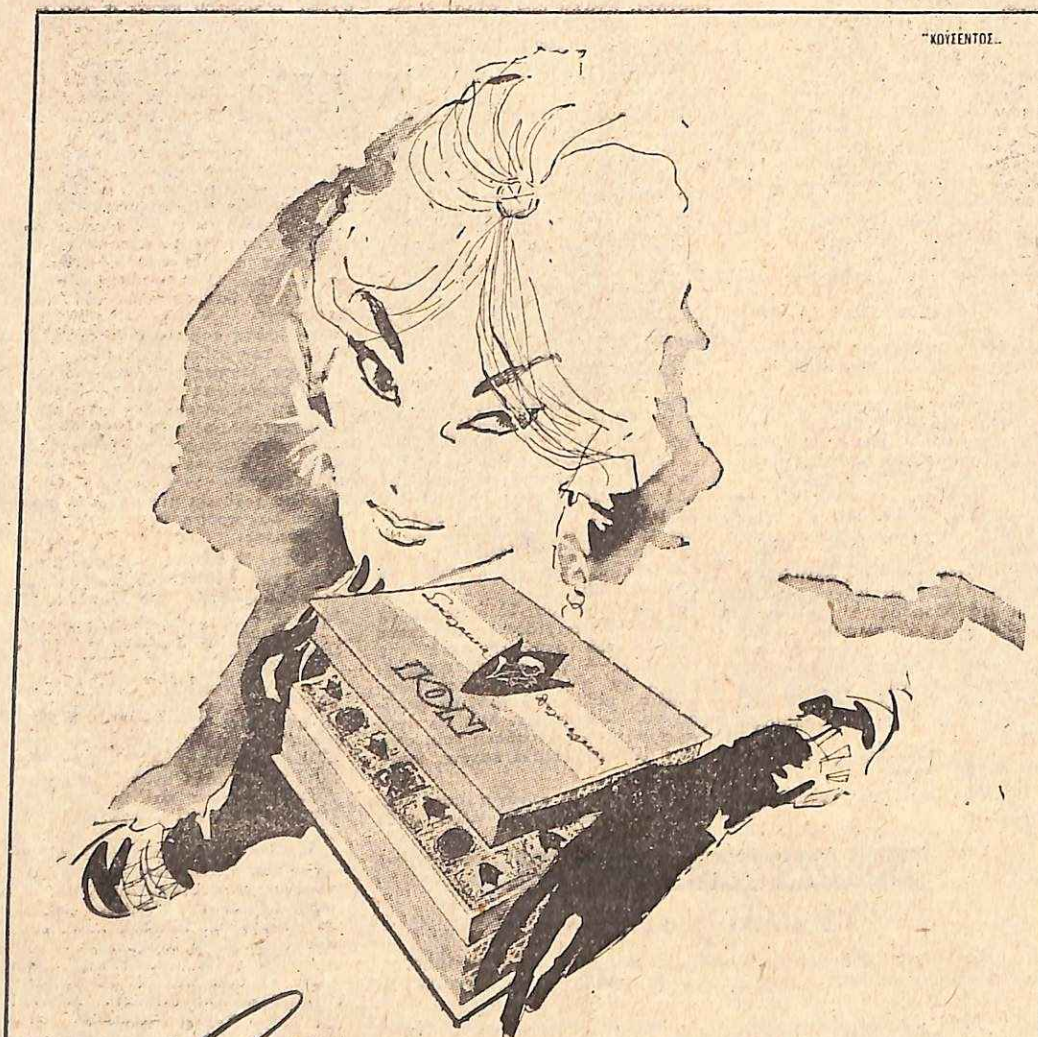
— Ναι, δε μάς έτυχε τίποτα στο δόμο. Το θεωρώ καλό σημάδι.

Ο Φάροου άπλωσε το χέρι του, τράβηξε το γανυφύλο που είχε στη μπουτονιέρα του ο Στένις, και το πέταξε νότια.

— Δε βρίσκεσαι και συ πως δεν ταιριάζεις... του είπε.

— Έχεις σάστισε κι' ύστερα έβαλε τα γέλια.

— Μα τί σ' έπιασε; φώναξε.

Σοκοφανία δορυτείας

ION

...Το πιο εύπρόσδεκτο δώρο!

— Τίποτα! Μὲ συγχωρῆς... Τ' αὐτοκίνητο εἶν' ἐκεῖ.
Προχώρησαν πρὸς τὴν Λίνκολν.
Ὁ Ὅσερ κατέβηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ εἶπε κατὰ στοὺς μηχανικούς. Δὲν ἀκολούθησε ὅμως τὸν κύριο του. Θὰ εἶχε πάρει, φαίνεται, τέτοια διαταγή...

Ὁ Στένις σταμάτησε, βλέποντας τὴν Μάρτζετ στὸ μπροστινὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου. Στράφηκε στὸ Φάρου, μὲ ζωώδη φρυδιὰ. Ἐκείνος τοὺς σύστησε:
— Ὁ κ. Γουόλτερ Στένις... Ἡ μὲς Μάρτζετ Ἰνγκραμ.

Ἀφ' οὗ χαιρέτησε μ' ἕνα ἐλαφρὸ κούνημα τοῦ κεφαλοῦ, ὁ Στένις τῆρε παρὰμερὰ τὸ Φάρου καὶ τὸν ρώτησε:

— Αὐτὴ ἡ Μάρτζετ Ἰνγκραμ δὲν εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ Κλέλ Μπόκοκ;
— Ναι. Βρίσκεται μαζί μου ἀπ' τὸ Οὐίλκινσον.

— Ἀ, τώρα καταλαβαίνω! Αὐτὴ θὰ σοῦ φανέρωσε ποὺ κρύβεται ὁ ἄντρας της...

— Ὁχι, δὲν τὸ βρήκες... Ἐλα, πῶς τώρα!

Ἐκίνησαν, τράβηξαν πρὸς τὸ νότο, διασχίσαν τὸ Μπάρουτου χωριὸς καὶ σταματήσανε καθόλου καὶ βῆκανε στὴν ἔρημο.

Ὁ Στένις καθότανε πίσω. Δὲ μιλοῦσε κανεὶς τους. Ἡ ἔσθη τοὺς εἶχε ἐξεντλήσει.

Ἡ Μάρτζετ, μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα πάνω στὰ γόνατά της, κύτταζε τὸ δρόμο, μπροστὰ της. Ὁταν ὁ Φάρου τῆς ψιθύρισε κάποια στιγμή τὴν καθήκον πιό κοντὰ του, ὑπάκουσε ἀμέσως.

Τώρα τὸ κορμὶ τῆς ἄγγιζε τὸ δικό του καὶ τοῦφανε μὴ ἀνακούφισι...

Φτάσανε τέλος στὸ χωματόδρομο, μετὰ τὸ Μπράνμιν, κι' ὁ Φάρου ἐστρίψε ἀριστερά, ὅπως εἶχε κάνει καὶ χτές μὲ τὰ πόδια.

Ἡ Λίνκολν τραντάζονταν τώρα στὶς λακκούβες καὶ σήκανε σύννεφα σκόνης. Κάθε τόσο, περνοῦσαν ἀπὸ μπροστὰ τῆς μεγάλης σαύρας.

Ἐνα κουνέλι κατέφυγε μ' ἕνα πῆδημα στοὺς κοντινοὺς θάμνους.
Ὁ Φάρου φαντάστηκε πὼς τὰ ζῶα αὐτὰ διασβάνονταν ὅτι τ' αὐτοκίνητο ἐκεῖνο ἔφερνε μαζί του τὸ θάνατο...

Πάτησε φρένο κι' ἔσβυσε τὸ μοτέρ, λίγο πρὶν ἀπ' τὴν κορυφὴν μὲ τοὺς κάκτους. Ἐμείναν ὅλοι σιωπηλοὶ γιὰ μίαν στιγμή. Ἐπειτα ὁ Στένις εἶπε, μὲ φωνὴ ἀλλομένη ἀπ' τὴ συγκίνησι:

— Ἐκεῖ εἶναι;...
— Ναι. Λίγο πέρα, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά.

Κατέβηκαν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Ὁ Φάρου ἀνοίξε τὴ θύκη τῶν ὀπλῶν καὶ πῆρε τὸ ἐπαναληπτικὸ ντουφέκι του. Τὸ ἐπιθεώρησε καὶ βεβαίωθηκε πὼς ἦταν γεμάτο.

Κύτταζε ἔπειτα τοὺς συντρόφους του. Ὁ Στένις, μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, εἶχε μίαν ἐκφρασὴ αὐστηρή. Ὅσο γιὰ τὴν Μάρτζετ, ἡ φυσιογνωμία της ἦταν ἀνεξίτηλη, ἀπὸ τὴν ἀπόφυγε τῆς ματιὰς τοῦ κυνηγοῦ.

— Ἀκολουθεῖτε με, εἶπε ἐκεῖνος. Μὰ περάστε μπροστὰ...

Ἀνέβηκαν ὡς τὴν κορυφὴν καὶ σταμάτησαν γιὰ νὰ κυττάξουν στὸ βάθος τῆς ἀμμουδεῆς κριλάδας.

Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ χτές. Τὰ δυὸ αὐτοκίνητα βρισκόνταν πάντα στὴν ἴδια θέσι, πίσω ἀπ' τὴν παράγκα.

Δὲν εἶχε φύγει λοιπὸν ὁ Κλέλ Μπόκοκ. Δὲ θὰ ἔφευγε ποτὲ πιά.

— Ποσο δρόμο κάναμε γιὰ νὰ φτάσουμε ὡς ἐδῶ!... μωρμουρίζε ὁ Στένις ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Ἦταν ἀναστατωμένος, ἀνάσαινε βιαστικά. Ἐκανε ἕνα βῆμα μπροστὰ.

Ἀρχισαν κι' οἱ τρεῖς νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὴν κοιλάδα. Κανένας σημάδι δὲν εἶδεχνε πὼς τοὺς εἶχαν δῇ ἀπ' τὴν παράγκα.

Ὁταν φτάσανε κάτω στὴν κοιλάδα, ἄφισαν τὸ δρόμο καὶ ἀκολούθωντας τὶς ὁδηγίες τοῦ Φάρου — γλυστρῶσαν ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους γκρίζους βράχους, τοὺς

σκορπισμένους ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Προχωροῦσαν τώρα πρὸς τὸ ἀγῶ, δίχως νὰ κάνουν ἄλλο θρόνδο ἀπ' τὸ τρίψιμο τῆς ἀμμου κατὰ πρὸς τὶς σόλες τους.

Ὁταν στάσανε ὅμως στὸν ἀνοιχτὸ χώρο, μπροστὰ στὸ παλὸν πηγάδι, ὁ Φάρου κατάλαβε ὅτι ἦταν μάταιες ὅλες ἐκεῖνες οἱ προφυλάξεις ποὺ εἶχαν πάρει: Τοὺς εἶχαν ἀντιληφθῇ καὶ τοὺς παρακολούθουν σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ!

Πραγματικά, ἕνας ἄντρας καθότανε στὸν ἥλιο, στὸ κατώφλι τῆς παράγκας. Ἦταν ψηλὸς, μὲ χλωμὸ πρόσωπο, ἀξέριτος. Φοροῦσε ἕνα μεγάλον καουμπόικο καπέλλο. Καὶ, μὲ τὸ κεφάλι του ἀνασηκωμένο, κύτταζε τὸ Φάρου.

Ὁ κυνηγὸς προχώρησε, μὲ τὸ βάρυ ντουφέκι του στὸ χέρι. Βρισκόνταν ἐπιτελὸς ἀντιμέτωπος μὲ τὸ Μπόκοκ! Κι' ὅμως δὲν ἐννοίησε τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Μονάχα κάτι σὰν κούρασι.

Ἡ Μάρτζετ στάθηκε δίπλα του. Τῆς σύστησε νὰ τραβήξῃ πίσω, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄκουσε.

Ὁ Στένις πῆγε κι' αὐτὸς κοντὰ τους.

Βρίσκονταν καμμιὰ πενήντα μέτρα μακριὰ ἀπ' τὸ Μπόκοκ.

— Μὴ στέκεσθε ἐκεῖ, ἐσεῖς οἱ δυὸ, ἐπεσε εἰς τὸ Φάρου.

Μὰ δὲν εἶναι ὀπλισμένοι, παρατήρησε ὁ Στένις.

Τὸ εἶχε προσέξει ὁ Φάρου πὼς ἡ θύκη τοῦ πιστολίου τοῦ Μπόκοκ ἦταν ἀδειανή. Ἀλλ' αὐτὸ τοῦ εἰνόταν ὑπόπτο.

Ὁ Μπόκοκ ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια ἀκουμπημένα στὰ μπράτσια τῆς πολυθρόνας του.

Ὁ Φάρου προχώρησε σιγὰ-σιγὰ. Οἱ φουχτες του ἦταν ἰδρωμένες.

Σαράντα μέτρα, τριάντα, εἴκοσι, δέκα...

Ὁ Μπόκοκ κουνήθηκε ἐπιτελὸς, γύρισε πίσω τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε:

— Ἐ, μαμὰ, ἔχουμε ἐπισκεψτεῖ.

Ἡ μαλακὴ φωνὴ του δὲν πρόδινε καμμιὰ ἀνησυχία.

Μέσα στὴν παράγκα, ἀκούστηκε νὰ πέφτῃ χάμω μίαν κατασάλα. Κι' ἡ κ. Μπόκοκ φάνηκε στὸ κατώφλι, μὲ τὴν φυσιογνωμία της ἀλλοιωμένη ἀπ' τὸ φόβο. Τὸ ὄγκος στήθος της ἀνεβοκατέβαινε γρήγορα, κατὰ ἀπ' τὸ βαμπεκερὸ φορέμα της.

Ἀπλῶς τὰ χέρια της μπροστὰ, σὰν νῆελε νὰ σταματήσῃ τοὺς κυνηγοὺς. Στὸ ἕνα κρατοῦσε ἀκόμα λίγο ὠμὸ λαρόδι.

— Ὁχι, ὄχι!... τραύλισε.

Ἀναγνώρισε πρῶτα τὴν νέα γυναῖκα καὶ πρόσθεσε πνιγμένα:

— Ἐσὺ, Μάρτζετ!... Τί σημαίνει αὐτὸ. Θεέ μου!...

Ἐπειτα εἶδε τὸ Φάρου.

Ὅποτε λοιπὸν εἰσάσσε ἀστυνομικός!... μωρμουρίζε.

Δίπλα της, ὁ γυῖός της χαμογέλουσε, δείχνοντας τὰ ἄσπρα δόντια του.

— Πές τους νὰ περάσουνε μέσα, τῆς σύστησε. Νὰ πιούνε ἕνα νερό... φαίνονται πὼς ἔρχονται ἀπὸ μακριὰ...

Ἡ Μάρτζετ δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα λυγμὸ.

— Θεέ μου! Δὲν ἔχει πιά τὰ λογικά του, Τζάκομπ! τραύλισε.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Κλέλ Μπόκοκ εἶχε διατηρήσει τὰ λεπτά κι' εὐχάριστα χαρακτηριστικά της.

Τὰ μάγουλα του ὅμως εἶχαν γουδιάσει, καὶ στὰ μεγάλα κι' ἀκατανίκητα ἄλλοτε μᾶτια του ζωγραφίζονταν ὁ θάνατος... Ἡ γοητεία του, ὁ δυναμισμός του, ἡ προσωπικότητάς του εἶχαν σβύσει κι' ὅλας, ἀφίνοντας μονάχα—γιὰ λίγο καιρὸ ἀκόμα— ἕνα καταδικασμένο κορμί.

Τὸ κορμὶ αὐτὸ φοροῦσε ἕνα μαῦρο πουκάμισο κι' ἕνα φτηνὸ σακάκι, ἀπ' αὐτὰ ποὺ πούλανε στοὺς τουρίστες γιὰ ἐνθύμια τοῦ Φάρ-Ουέστ. Ἡ ζώνη μὲ τὴν ἀδεία θήκη τοῦ πιστολίου εἶχε στολισματὰ ἀπὸ χαλκὸ. Ἐνα παντελόνι ἱππασίας κι' ἕνα πλατύγυρο καπέλλο συμπλήρωναν τὴν εἰκόνα.

Ἔτσι ἦταν ντυμένος ὁ Μπόκοκ καὶ στὴν παλιὰ, τὴν παιδικὴ φωτογραφία του. Πάντα ονειρευότανε νὰ γίνῃ κούρο-μπόου...

Ἡ κυρία τοῦ θανάτου ἦταν κι' ὅλας χυμένη στὸν ἀέρα...

Ὁ Μπόκοκ ἦταν ζυπόλητος, γιὰ τὴν εἶχαν πρῶτα τὰ πόδια του καὶ δὲ μπορούσε νὰ φορέσῃ παπούτσι. Εἶχε ἀρχίσει νὰ πρήζεται καὶ τὸ σῶμα του.

— Ἀφίστε τὸν ἵσυχον, βόγγωσε ἡ μητέρα του. Τί τὸν θέλετε; Δὲ βλέπετε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κουνήσῃ τὰ πόδια του...

Κύτταζε μὲ μανία τὴν Μάρτζετ.

— Ἐσὺ τοὺς ἔφερες ἐδῶ, βρωμομπόνα! μωγκρίσε. Πούλησες τὸν ἄντρα σου στὴν ἀστυνομία! Ἐσένα θάπρεπε νὰ σκοτώσουνε... ἐσένα!

Ἡ Μάρτζετ εἶχε χλωμιάσει, σὰ πεθαμένη.

— Φάνει! μῆκε στὴ μέση ὁ Φάρου. Ἀπεναντίας, ἡ Μάρτζετ προσπάθησε πάντα νὰ μ' ἐμποδίσῃ. Ἐκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ τὸν Κλέλ. Κι' ὅμως αὐτὸς δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα πάνω της!

— Σὲ παρακαλῶ, Τζάκομπ!... Δὲ βλέπεις πὼς θὰ πεθάνῃ; μωρμουρίζε ἡ νέα γυναῖκα.

Ὁ Μπόκοκ γέλασε καὶ κάρφωσε τὰ θοὰ τὰ μάτια στὸ Φάρου.

— Ζητάτε τὸν Κλέλ Μπόκοκ; τοῦ εἶπε. Ἐγὼ εἰμαι. Κι' αὕτη

ἐδῶ εἶναι ἡ περιουσία μου...

Κι' ἔδειξε τὰ ἐρείπια καὶ τὰ σκουριασμένα μηχανήματα.

Ἡ μητέρα του γονάτισε μπροστὰ του καὶ τοῦ χαιδεύε τὸ χέρι.

— Μὴ στενοχωριεσαι, μικρέ μου! τὸν παρηγορήσε.

Κύτταζε τὸ Φάρου ἄγρια, μὲ μίσος.

— Δὲ θὰ παριστάνετε τὸν ἐξυπνὸ, τοῦ εἶπε, ἀν ἦξερε γιατί ἤρθε ἐδῶ! Μὰ δὲν καταλαβαίνει, ἄρες-ἄρες... Πληγώθηκε στὸ γόφο, σ' ἐκεῖνο τὸ ἐπίσπιδιο ποὺ εἶχε συμβῇ στὸ ἄλμπαν. Ἐβγαλε μονάχος του τὴ σφαῖρα, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στοὺς γιαντροὺς. Τώρα εἶναι πολὺ ἀρρωστος... δὲ μπορεῖ πιά νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτό του...

Ὁ Στένις μίλησε, γιὰ πρώτη φορά, μὲ βροχὴ φωνῆς:

— Τί περιμένεις, Τζάκομπ; Ἐχεῖς μπροστὰ σου τὸ ἀγρίμι. Χτύπα το!

Ἡ κ. Μπόκοκ ἔμπηξε μίαν φωνὴ καὶ προσπάθησε νὰ σταθῇ μπροστὰ στὸ γυῖό της.

— Ὁχι, δὲ θὰ τὸν σκοτώσετε! οὐρλιάσε. Δὲ μπορεῖ πιά νὰ σὰς κάνει κακὸ. Δὲν ἔχει τὸ ρεβόλβερ του, τοῦ τὸ πῆρα καὶ τόκρυμα...

— Ἀκούστε με! φώναξε κι' ὁ Κλέλ. Ἐχεῖ ἐδῶ πετρελαῖο, σὰς βεβαίω! Μόνον ποὺ δὲν εἶναι ἀρκετὰ βαθὺ τὸ πηγάδι. Ἀν βροῦμε λεφτά... Ὑπάρχει μίαν δολοκλήρη περιουσία!...

— Τὸ πιστεύω, εἶπε σοβαρὰ ὁ Φάρου. Μία περιουσία ἀπὸ 100 χιλιάδες δολάρια, σὲ χρῶ-γροφα.

Ἡ κ. Μπόκοκ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ἀ, θέλετε νὰ δῆτε τὰ χρῶ-γροφα ποὺ ἔκλειψε; Θὰ σὰς τὰ δειῖ! φώναξε.

Σηκώθηκε ὀρθία κι' ἔτρεξε βαρὺ πρὸς τ' αὐτοκίνητα, τὰ σταματημένα πίσω ἀπ' τὴν παράγκα.

— Δὲ μὲ νοιάζει γιὰ τὰ λεφτά! πρόφερε ὁ Στένις. Τελειώ-νε, Τζάκομπ!

Ὁ Φάρου τὸν κύτταζε μίαν στιγμή. Ὑστερα, μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, σήκωσε τὸ ντουφέκι του καὶ τὸ στήριξε στὸν ὦμο του.

Ὁ Κλέλ Μπόκοκ εἶδε νὰ ὑψώ-νεται ἡ κόρη τοῦ ὄπλου. Κάποια ἀμυδρὴ λάμψι νοημοσύνης πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του. Μὰ δὲ μίλησε...

Ὁ Φάρου σημάδεψε τὸ στήθος του, πρὸς τὸ μέρος τῆς κορ-δίας. Ἀκούσε τὴν Μάρτζετ ποὺ συγκρατοῦσε τὴν ἀνάσα της, καὶ τὴν κ. Μπόκοκ ποὺ ἔβρισκε βια-στικά μέσα στ' αὐτοκίνητο. Ἀκούσε ἐπίσης τὸ αἶμα ποὺ χτυποῦσε στὰ μελίσγιά του, ἐνῶ τὸ δάχτυλό του χαιδεύε τὴ σκανδά-λη...

Ἐφτανε ἡ μοιραία στιγμή...

Μὰ δὲν πυροβόλησε ὁ Φάρου! Χαμήλωσε σιγὰ - σιγὰ τὸ ὄπλο του καὶ στράφηκε πρὸς τὴν νέα γυναῖκα. Ἐκείνη εἶχε τὰ μάτια της κλειστά.

— Μάρτζετ!... τῆς εἶπε. Καὶ τῆς πέταξε μέσα στὰ χεῖ-ρια τὸ βαρὺ ντουφέκι.

— Τζάκομπ! Τί κάνεις; φώνα-ξε ὁ Στένις.

— Χτές τὴ νύχτα, πῆρα μίαν ἀπόφασι, ἐξήγησε ὁ Φάρου στὴν Μάρτζετ. Δὲν ἤμουν σίγουρος πὼς θὰ τὴν κρατοῦσα... ἀλλὰ τὸ κατάρθωσα! Τὸν εἶχα μπρο-στὰ στὸ ντουφέκι μου, θὰ μπο-ρούσα νὰ τὸν σκοτώσω. Αὐτὸ εἶνε ἄρκετὸ γιὰ νὰ ικανοποιήσῃ τὸ φι-λότιμό μου ὡς κυνηγοῦ.

— Τζάκομπ!... τραύλισε ἡ νέα γυναῖκα, σφίγγοντας τὸ ντου-φέκι πάνω στὸ στήθος της.

— Δὲν ἤμουν ὅμως σίγουρος πὼς θὰ κατέφερα νὰ κρατηθῶ, νὰ σταματήσω... Μὰ νὰ ποὺ δὲ μπόρεσα νὰ τὸν σκοτώσω, ὡς εἶπα δὲν τὸ θέλεις ἐσὺ! Ἰσως νὰ συμ-μερίστηκα κι' ἐγὼ τις ιδέες σου γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ.

Ἡ Μάρτζετ ἔβαλε τὸ κλάμα-τα. Ὁ Φάρου κοκκίνισε καὶ στράφηκε ὀπίσθια στὸ Στένις.

— Δὲ γίνεται ἀλλοῶς, Γου-ώλτ, τοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ ἐπιτρέψω ὅσα σοῦ χρῶστώ. Καὶ θὰ

Δοκιμάστε κι' ἐσεῖς τὸ κραγὶὸν που δίδει στὴ χεῖλὴ τὴν αἰθέρια ἀπαλότητα. Στρώνει ἀπαλὰ, ποτὲ δὲν ἀπλύνει, ὁ χρωματισμός του μὲνει σταθερὸς καὶ διατηρεῖ τὴν χεῖλὴ τὴν ὁρσιὰ καὶ τὴν λάμψι ὅπως τὴν στιγμή που τὸ θάλατε.

Κραγιὸν hi-fi

Τὸ ἀγαπημένο ὄνομα στὴ χεῖλὴ ὅλων τῶν γυναικῶν

MAX FACTOR HOLLYWOOD

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Α.Τ.Ε.Π. Α. Ε. ΤΗΛ. 493-130

Ἡ Βασίλισσα τῶν Κουζίνων!

★ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΥΤΟΜΑΤΗ
★ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ

● 3 καὶ 4 εἰσὶν
● Φούρνους μεγάλου φωτισμέ-
νου θερμωστατικῶς
● Πυρὲς φούρνου ● Γκριλ
● Κουκουμάτ εἰδικὸ δι' αὐτόμα-
τον θρασην
● Αὐτοματὸς χρονωδιακόπτης
ἐστιῶν καὶ φουρνῶν
● Εἰδικὴ ἐστία ταχείας θερ-
μάνσεως

MALAG

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ

ΡΑΔΙΟ ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΑΔΙΟΥ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 11

παραδῶσουμε τὸ Μπόκοκ στὴν ἀ-
στυνομία... Δὲν πρέκειται ἀλ-
λωστε νὰ ζήσῃ πολὺ ἀκόμα...
Πρέπει νὰ σοῦ φτάνῃ αὐτό!

— Ὁχι, δὲ μὲ φτάνει! ἔξοπα-
σε ὁ Στένις. Ποτὲ δὲν πίστευε
πὼς θὰ μούκανες τέτοια δου-
λειά... σὲ μὲν!... πὼς θὰ δει-
λιάζεις τὴν τελευταία στιγμή!

Δὲ δειλιάζει, ἀπάντησε ἡ συ-
χα ὁ Φάρου. Τὸ ἔφερε καλά...
Μετάνοιας ὅμως γιὰ τὴν συμφο-
ρία μας. Μία ἄλλη, σπουδαιότε-
ρη ὑποχρέωσι μ' ἔκανε νὰ τὴν
παραδῶ.

Ἡ κ. Μπόκοκ ξαναγύρισε, μὲ
τὰ μαλλιά της ἀκατάστατα καὶ
τὸ πρόσωπό της γυαλιστέρω ἀπ'
τὸν ἰδρώτα.

— Ἦταν μέσα στὸ πορτ —
μπαγκάζ... εἶπε δείχνοντας μίαν
πέτσινη ταξιδιωτικὴ τσάντα, ἀ-
νοιχτή. Κυττάχτε! Νὰ τὰ χρῶ-
γροφα ποὺ ἔκλειπε ὁ Κλέλ. Κυτ-
τάχτε τα!

Ἡ τσάντα ἦταν ἀδειανή!

Ἀπλῶς σιωπῇ γιὰ λίγο.

Ὑστερα μίλησε ὁ Κλέλ Μπόκοκ.
Ἡ φωνὴ του καὶ τὰ μάτια του
εἶχαν ξαναπάρει ζωὴ. Κύτταξε τὸ
Γουόλτερ Στένις, ποὺ ἔμεινε ἀκί-
νητος, σὰν ἀπολιθωμένος.

— Μὰ σὰς ἔξερω, ἐσὰς! πρό-
φεσε.

Ὁ Στένις γύρισε ἀλλοῦ τὸ
πρόσωπό του.

— Δὲ θέλω κουβέντες μὲ ἀν-
θρώπους σὰν καὶ σὰς, εἶπε ἐξά.

— Ναι, εἰσάστε ὁ γέρος ποὺ
μὲ πληγώσε στὸ ἄλμπαν...
Τὶ ψευτιές ποὺ γράφανε οἱ ἐφη-
μερίδες! Δὲ βρῆκα τίποτα στὸ
θλαυροφυλάκίό σας... Ναι, σὰς
βρῆκα, εἰσάστε ὁ γέρος ποὺ ἦ-
ταν θρονασμένος μέσα σ' ἕνα
γυάλινον γραφεῖο... Βγῆκε πρῶ-
τα μπροστὰ μου ἕνας νεός...
καὶ τὸν σκοτώσα. Ὑστερα ἐ πυ-
ροβόλησατε εἰς... Μὰ δὲν εἶχα
βρῇ τίποτα στὴν κόσσα σας...

— Εὐτυχὰς ποὺ πῆρα τὰ ἔ-
τρα μου, δήλωσε ὁ Στένις βγα-
ζοντας ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ σακ-
κου τοῦ ἕνα ρεβόλβερ μὲ κοινὴ
κάνην. Εἶχες δίκιο, Τζάκομπ! Ἐ-
γὼ πληγώσα τὸ ἀγρίμι, ἐγὼ πρέ-
πει νὰ τ' ἀποτελειώσω!

Καὶ σημάδεψε τὸ Μπόκοκ, μὲ
χέρι ποὺ ἔτρεπε. Ὁ Φάρου εἶχε
παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ ἐκείνη,
σαστισμένος κι' ἀνέκδοτος νὰ ἐ-
πέμει. Ἐσφίκα ὅμως, φάνηκε σὰν
νὰ συνήθε καὶ μὲ μίαν γροθιά
πέταξε μακριὰ τὸ πιστόλι τοῦ
Στένις. Ἐκείνος ἔτρεψε τὸ χέρι
του, μ' ἕνα στυφὸ χαμόγελο.

— Μὰ τί ἔπαθες τελοσπάντων;
εἶπε.

Ὁ Φάρου κούνησε τὸ κεφά-
λι του.

— Δὲν ἔξερω, Γουώλτ, ἀπάντη-
σε. Μὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ μοῦ φαί-
νεται λίγο σκοτεινὴ...

— Εἶναι γέλοιο αὐτὸ ποὺ λές!
Ποῖον θὰ πιστεύεις, αὐτὸν ἢ ἐ-
μένα;

Κι' ὁ Στένις προσπάθησε νὰ
γελῶ.

— Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου;
ἐπέμεινε ὁ Φάρου.

Ὁ ἄλλος χαμήλωσε τὰ μάτια
του.

— Εἴμαστε τόσο χρόνια φί-
λοι... μωρμουρίζε.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἔσβυσε καὶ δάγκ-
σε τὰ χεῖλιά του, μὲ μίαν ἐκφρα-
σὴ ἀνηγνίας. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε δῇ
ὁ Φάρου σὲ τέτοια κατάσταση.

— Μοῦ εἶπες ψέματα. Γιατί;
τὸν ρώτησε.

— Δὲν τόβηλα, Τζάκομπ...
Πραγματικά, τὰ χρῶγροφα δὲ
βρίσκονταν πιά στὸ θλαυροφυ-
λάκίό μου. Τὰ εἶχα πάρει πρὶν
ἀπὸ μίαν βδομάδα, καὶ τὰ εἶχα πι-
στώσει στὸ λογα

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΧΡΥΣΟΦΛΟΥΡΗΣ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ζούσε σ'ε μιά μικρή πολιτεία ένας πολύ πλούσιος άνθρωπος, που ήταν φοβερά, σπαγγοραμένος. Είχε τό πάθος να μαζεύει φλουριά και να τα φυλάει στο κατώι του.

Ωστόσο, ο άρχοντας αυτός που τον έλεγαν Χρυσόφλουρη, δεν ήταν ευτυχισμένος. Το πάθος του για το χρυσάφι, δεν τον άφηνε να χαρή τη ζωή. Τα φλουριά του τα χαιδεύε μονάχα, χωρίς να αποφασίζει να χαλάσει ούτε ένα, για να αγοράσει απ' τα αγαθά που χαρίζουν την ευτυχία στον άνθρωπο. Ποτέ δε φείδισε καινούργια ρούχα και τα παπούτσια του ήταν τόσο μπαλωμένα, που κά ζητιάνας άκομη θα ντρεπόταν να τα φορέσει. Αν πήτε για τους δικούς του; "Εί! αυτοί ήταν που λέγαν: το ψωμί-ψωμάκι. Η καυμένη ή γυναίκα του που ήταν ένας καλός άνθρωπος, πήγαινε στην αδελφή της-μιά φτωχιά γυναίκα-για να χορτάσει φαί.

Πρέπει να τον διαβρώσης τον άντρα σου καυμένη 'Ελένη-λέγειν-τό όνομα της γυναίκας του Χρυσόφλουρη-της έλεγε εκείνη. Είναι κοίμα απ' το Θεό να έχει τόσα χρυσά φλουριά και να λιμάρει το ψωμί.

Έχεις δικό Μπαρ-α μου, της απαντούσε εκείνη. Μά πως να τον διαβρώσω; Ο άντρας μου ο δύσμοιρος είναι άρρωστος. Βαρειά άρρωστος, Μπαρ-α μου. Γιατί τό πόθος του για τό χρήμα, είναι άρρώστη. Κακιά άρρώστη!...

Η Μαρία τινάχτηκε χαρούμενη.

Βρήκα τον τρόπο για να γίνει καλά ο άντρας σου! φώναξε.

Ποιός είν' ο τρόπος; Πές τον μου Μαρία μου, είπε η 'Ελένη.

Η Μαρία που ήταν έξυπνη γυναίκα της έκλεισε πονηρά το μάτι και της είπε να την ακολουθήσει.

Πού θα πάμε; ρώτησε η 'Ελένη.

Ελα μαζί μου και μη σ'ε νοιάζει.

Σε λίγη ώρα οι δυο γυναίκες χτυπούσαν την πόρτα του πιο μεγάλου γιατρού της πολιτείας, που ήταν κομπάρσος της Μαρίας. Αυτός, που ήταν ένας άνθρωπος με χρυσή καρδιά, την είχε παντρεύει και της είχε βαφτίσει και το γυίο της τον 'Αλέξη.

Ο γιατρός καλωσόρισε χαρούμενος τις δυο γυναίκες και τις πέρασε στο γραφείο του.

Λοιπόν, κομπάρσο, ρώτησε τη Μαρία. Ποιός καλός άρρωστος σ' έφερε στο σπίτι μου; Γιατί άρρωστη δε μού φαίνεται. Το μούτρο σου μοιάζει ότι είσαι μιά χαρά.

Καί βέβαια είμαι μιά χαρά, κομπάρσος μου, απάντησε η Μαρία. "Εγώ κι' ο άντρας μου δουλεύουμε, πρώτα τα λεπτά που κερδίζουμε και χαϊρούμαστε τη ζωή. Ο άντρας της 'Ελένης μου, άσπιδό, είναι άρρωστος. Για να τον κάνει καλά ήθελα να σ'ε παρακαλέσω!

Ο γιατρός γύρισε στην 'Ελένη που άκουγε παραένεμένη τα όσα είπε η αδελφή της.

Τι άρρώστεια έχει ο άντρας σου; τη ρώτησε.

Η καυμένη ή 'Ελένη τάχασε. Τι να απαντήσει στο γιατρό; Η άρρώστεια του άντρα της δεν ήταν από κείνες που τις θεραπεύουν οι γιατροί με φάρμακα. Ήταν άρρώστεια της ψυχής. Απ' τη δύσκολη θέση που βρισκόταν, την έβγαλε η αδελφή της.

Θα σου πω εγώ, κομπάρσο μου, τι άρρώστεια έχει. φώναξε. Δε θέλει να φάη!

Δε θέλει να φάη; είπε ο γιατρός ανήσυχος. Μά τότε πρέπει να είναι πολύ άρρωστος. Όποιος δεν τρώει πεθαίνει!...

Η Μαρία γέλασε.

Δεν σ'ε είπα καλά κομπάρσο μου, είπε η Μαρία. Ο άντρας της αδ'ελφής μου δεν έχει άνορεξία. Αν βρή απ' τέλμα τρώει με την ψυχή του. Η άρρώστεια του είναι, ότι δε θέλει να χαλάει τα φλουριά του για να αγοράσει τρόφιμα. Είναι... σπαγγοραμένος.

Αυ πάλι μου έτσι, είπε κι' ο γιατρός γελώντας. Ωστε δεν τρώει για να μη ζοδέψη τα φλουριά του; Ε;

Και να μην έρωνε μονάχα αυτός, γιατρέ μου είπε κι' η 'Ελένη, βάταν καλά. Δι' κάποιον του να μένι γενικός. Το κοκό είναι ότι δε μου δίνει και μένα να φάω!...

Ο γιατρός της χτύπησε φιλικά στον ώμο.

Μη σ'ε νοιάζει, της είπε. Αφού είσαι αδελφή της κομπάρσος μου, θα αναλάβω εγώ τη θεραπεία του άντρα σου. Θα κάνω, όμως, ότι θα σου πω.

Καί βέβαια θα τό κάνω γιατρέ μου, φώναξε χαρούμενη η 'Ελένη.

Ο γιατρός γάδεψε τα γένεια του χαμογελώντας και της είπε:

Έχεις τίποτα οικονομίες δικές σου;

— Καλώς τον κύρ-γιατρό! του είπε η 'Ελένη. Περάστε!...

— Οικονομίες, εγώ; Ποτέ δεν έχω πιάσει λεπτά στα χέρια μου!

— Αν χρειάζονται λεπτά για τη θεραπεία του άντρα της, θα τα δώσω εγώ, είπε η Μαρία.

— Ωραία, είπε ο γιατρός. Θά δώσης της άδερφής σου λεπτά να αγοράσει ένα γουρουνόπουλο.

Και γυρίζοντας στην 'Ελένη πρόβασε:

— Θα τό ψήσεις αύριο τό μεσημέρι, αλλά μ' ανοιχτό τό φούενο. Πρέπει ή μοσχοβιλία του να γεμίση όλο τό σπίτι. Στον άντρα σου θά πής ότι στό χάρισε ή αδερφή σου. Τα παρκακάτω είναι δικιά μου δουλειά. Αμέστε, τώρα, στό καλό. Αύριο τό μεσημέρι στις δώδεκα θά είμαι στο σπίτι σας!...

— Θα σ'ε περιμένω γιατρέ μου, φώναξε ή 'Ελένη χαρούμενη.

Κι' έφυγε με την άδερφή της για να εκτελέσει τη... συνταγή του γιατρού.

Την άλλη μέρα τό μεσημέρι, ή ταίκινα του γουρουνόπουλου που ψήνιόταν, άφού γεμίσε τό σπίτι της 'Ελένης, βγήκε απ' τα παράθυρα και γέμισε τον άέρα όλόκληρης της γειτονίας. Αν πήτε για τον Χρυσόφλουρη; Δεν έβλεπε την ώρα να τό βγάλει ή γυναίκα του απ' τό φούενο για να ριχτεί με τό μούτρα. Τζάμπα ήταν, γλυκό σαν μέλι.

Κι' έφτασε επιτέλους ή ποθητή ώρα. Η 'Ελένη έβγαλε απ' τό φούενο τό γουρουνόπουλο, ροδολιμένο, λαχταριστό, μυρωδάτο. Ο Χρυσόφλουρης κορόταν κι' όλας στό τρα-

— Δι... έλλοδθ, είμαι άρρωστος γιατρέ μου; ρώτησε πολύ ανήσυχος ο Χρυσόφλουρης.

— Για, πεισμένο, βέβαια, δεν είσαι, απάντησε ο γιατρός. Αν σ'ε, όμως, σήμερα γουρουνόπουλο, δεν ή γλυτόνεις!

Και για να τό δώση να καταλάβη καλλίτερα, τό έξηγήσε:

— Τό στομάχι του ανθρώπου είναι σάν... τσουκάλι! Αν τό τσουκάλι είναι κρύο και τό ριχες έραστο νερό, δε θά σπάση! Θα σπάση! Για να άντέξει πρέπει να τό ριχες πρώτα ζεστό νερό, μετά πιο ζεστό και τέλος καυτό.

Έτσι και στό στομάχι. Για να δεχτεί σήμερα τό γουρουνόπουλο χωρίς να σπάση και να σ'ε στείλ η αινια στον άλλο κόσμο, πρέπει να τόξης συνηθίσει στα κρέατα. Έού, όμως...

Αλλά να με συμπάσες. Τό γουρουνόπουλο κρύνει και θά χάση τη ροστιμιά του. Αν θες, κάτσε και σ'ε στο τραπέζι. Δεν πειράζει. Μην τολμήσης, όμως, να πάρης μεζέ, γιατί δε θά χω κομμάτι εύθνη, αν πάθης συμφορά!

Τό μούτριο του φουκαρά του Χρυσόφλουρη ήταν άδύνατο, όση ώρα ο γιατρός με την 'Ελένη τραγουζάσε τό γουρουνόπουλο.

Από την άλλη μέρα, όμως, έγινε άλλος άνθρωπος. Πρώτο-πρώτο έδωσε λεπτά στη γυναίκα του και την έστειλε στην αγορά να αγοράση κρέας. Πενήντα βράμια μόνο!

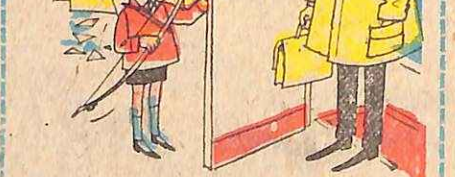
— Τρελλάθηκες άντρα μου; του είπε εκείνη. Θα χαλάσης τα λεπτά για κρέας; Μπορούμε να φάμε κουκιά, σήμερα.

— Ναί, γυναίκα, της απάντησε εκείνος, αλλά πρέπει σιγά-σιγά να τό φέρω σ'ε ρέγους! τό στομάχι μου. Η γουρούνα της άδερφής σου γεννάει κάθε χρόνο. Αν σου χάριση πάλι κανένα γουρουνόπουλο, πρέπει να μπορώ να φάω!

Και ή καλή άρχη έγινε. Τα πενήντα βράμια κρέας γυήκανε εκατό, τό εκατό μισό και ή μισή, όκά. Κι', όσο έρωγε ο Χρυσόφλουρης, τόσο και... συνηθίσε τό στομάχι του. Ωπου έφτασε ή στιγμή που κατάλαβε ότι τα λεπτά έχουν αξία για τον άνθρωπο, μόνο όταν το προσφέρουν όι χρεία, και για να κάνει τη ζωή του ευχάριστη.

Τό ίδιο να κάνετε κι' έσεις, παιδιά μου. Να μην είσαστε σπάταλοι, αλλά να μην είσαστε και... σπαγγοραμένοι. Οι σφαοί πρόγονοί μας έλεγαν επάν μέραν άριστον. Ούτε σπατάλη, αλλά ούτε και στερήσι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

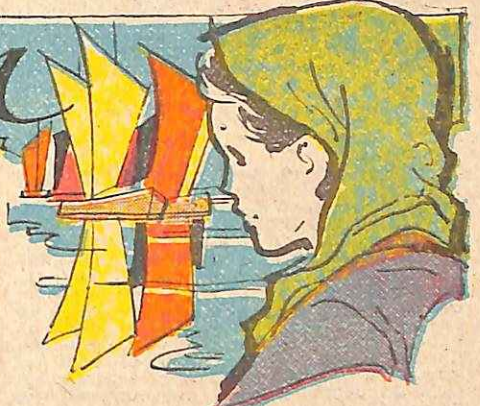

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

Συγκινητικό παιδικό μυθιστόρημα υπό Λ. ΝΤΕ ΚΕΡΑΝΝΥ

Η ΜΙΚΡΗ

ΑΓΝΩΣΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Θυμιούλα μαζί με τό Φίλιππο και τ' άλλα παιδιά έτρεξε στό φάρο και με τη θούβεια όλων τόν άναψε, δίνοντας περιστορική κίνησι στό φάρο του. Όσο για τη γρηά Γκώτ, οι τελανοφύλακες που έτοξάν στό σπίτι της, για να την πιάσουν την είδαν ν' ανοίγεται στό φουτουνασμένο πέλαγος με μιά θάρκα. Τό ποιά της άλλη ή μέρας ή Σολάνζ οίχτηκε στό λαϊκό της θυμιούλας φωνάζοντας:

— Συχώρεσέ με! Ήμουν πολύ κακή. Άλλά από δω και πέρα δε θαμιά πιά!...

— Σε τί να σ'ε συγχώρεω δεσποινίς; ρώτησε ή Θυμιούλα με κατάπληξι.

Πρώτα-πρώτα δεν με λένε δεσποινίδα. Ο μπαμπάς είπε πως θά νίνης αδελφή μου και πως θάρθης μαζί μας στό Παρίσι. Είναι τόσο ωραίο αύτο που έκανες χιές! Είμαι τόσο άπειρη πως όι εφημερίδες θά διηγούνται την ιστορία σου μαζί με την περιπέτειά της γρηάς Γκώτ...

Η Θυμιούλα γούρλωσε τό μάτια της.

— Της Γκώτ; Τι σ'ε συνέβη;

— Πνίγθηκε, καθώς προσπαθούσε να ξεφύνη την καταδίωξη των τελανοφυλάκων. Μά, θεέ μου, τί έχεις;

Η Θυμιούλα είχε ξαναπέσει στό προσκέφαλό της. Ήταν κλωμ όσο και ή βροδυά του συσχυμάτος της στην έρμηκή ακρογιαλιά.

Η Σολάνζ την κύτταξε τρομαγμένη. Ά-λήθεια, δεν είχε τύχη στις χιές της με τό θυμιούλα. Σήμερα πήγαινε να τό δη με τις καλύτερες διαθέσεις του κόσμου. Και τό αποτέλεσμα ήταν από τό ακοπό της.

Ο πατέρας της της και την ύπεροχη ναχητερίνα περιστορικά. Άγνωστης. Η Σολάνζ ένοιωσε τότε να ζυπνούν μέσα της τύψεις. Μετάνιωνε τώρα γ'α την άδικη διαγωγή της απέναντί της. Και είχε υποσχεθ'α να την επανορθώσει χωρίς αναβολή με μιά ειλικρινή απολογία.

Με την πεποίθησι πως ή είδησι της αλλαγής που είχε γίνει στό ζωή της, με τό θάνατο της γρηάς, θ' ανέβαζε την κόρη στον έβδομο ούρανό, δεν είχε σκεφτεί καθόλου τη συγκίνησι που θά δοκιμάζε μαθαίνοντας τό χαμό της Γκώτ, χαμό που δεν ήταν άλλωστε καλά ξεκαθριμένος.

Τό κτύπημα αυτό ήταν πολύ βαρύ για τη μικρή Άγνωστη. Βέβαια, δεν είχε νοιώσει ποτέ αληθινή στοργή για τη γρηά μ'ατέρα που ήταν λαθρεμπόρη. Μά ή Γκώτ ήταν όπωδοπητή μ'ατέρα της αγαπημένης της Μόνας. Έξ' άλλου ή σωματική και ψυχική αναστάτση που είχε ύποστη τις τελευταίες αυτές βδομάδες, την άφισε πολύ άδυνατισμένη.

Η παιδαγωγός φαινόταν πολύ ευχαριστημένη με τη μεταβολή της μαθητριάς της, που γινόταν όλοένα π'ό φανερό. Ήξερε πως ή Σολάνζ είχε καλή κατά βάθος καρδιά. Μόνο που ήταν τυφλωμένη από τον εγωισμό της και θά ξαναγύριζε επί τέλους στον καλό τό δρόμο, μόλις θά ζυπνούσε μέσα της ή αγάπη.

Ο Φίλιππος κι' ο Ροζέ δεν πίστευαν άκόμα τό μάτια τους, όταν έδλεπαν τη Σολάνζ καθισμένη στο προσκέφαλό της θυμιούλας.

— Ναί, γυναίκα, της απάντησε εκείνος, αλλά πρέπει σιγά-σιγά να τό φέρω σ'ε ρέγους! τό στομάχι μου. Η γουρούνα της άδερφής σου γεννάει κάθε χρόνο. Αν σου χάριση πάλι κανένα γουρουνόπουλο, πρέπει να μπορώ να φάω!

Και ή καλή άρχη έγινε. Τα πενήντα βράμια κρέας γυήκανε εκατό, τό εκατό μισό και ή μισή, όκά. Κι', όσο έρωγε ο Χρυσόφλουρης, τόσο και... συνηθίσε τό στομάχι του. Ωπου έφτασε ή στιγμή που κατάλαβε ότι τα λεπτά έχουν αξία για τον άνθρωπο, μόνο όταν το προσφέρουν όι χρεία, και για να κάνει τη ζωή του ευχάριστη.

Τό ίδιο να κάνετε κι' έσεις, παιδιά μου. Να μην είσαστε σπάταλοι, αλλά να μην είσαστε και... σπαγγοραμένοι. Οι σφαοί πρόγονοί μας έλεγαν επάν μέραν άριστον. Ούτε σπατάλη, αλλά ούτε και στερήσι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

— Είχε ένα καουμπόκιο στην τηλεόραση! Άλλά αυτή τη φορά δεν άφισα τους ευφροδέονους να νικήσουν!...

μιούλας, να της διαβάξη ώραιες ιστορίες για να την κάνει να ξεχνά ή να μοιράζε τα μαζί της τα παιχνίδια και τα γλυκά. ή περιουσία και ίσως ή ζωή του, ενώ ή Μέσα στο ζήλο της μετανόιας της, ή Σολάνζ ξαναθύμιζε στή μίς Βαρβάρα τό διπλό σφάλμα που είχε κάνει στην ύπόθεσι του πορτραίτου και στή ανώνυπι της με την ξένη ώρα! κυρία, που φορούσε τα μαύρα.

Η παιδαγωγός της έκανε δριμύτατες παρατηρήσεις. Και την άνάγκασε να ζυγισή τις βαρείες συνέπειες που μπορούσε ναχή μιά τέτοια πράξι.

— Νομίζετε πως ή κυρία εκείνη ήταν καμιά συγγενής της Θυμιούλας; ρώτησε ή Σολάνζ.

— Ποιός ξέρει! μούρμούρισε ή μίς Βαρβάρα.

Την παδωνάγο την άπασχολούσε πολύ ή άκούη της Θυμιούλας. Ευχαριστήθηκε για την άπόφασι που είχε πάρει ο κ. Σαρσέν ν' αναβρέψη τη Θυμιούλα μαζί με τη Σολάνζ. Ήξερε όμως τί δοκιμασίες περιμεναν την όρφανη, που δεν ήξερε τους γονείς της. Και γι' αύτό έδαξε όλα τα δυνατό της να μάθη την περασμένη ζωή της.

Ο κ. Σαρσέν, παρακινούμενος από αύτην, άπευθύνθηκε στον άστυνόμο, για να προσάθησι ν' άποσπείσι καμιά όμολογία από τό παιδί της γρηάς Γκώτ, αλλά σ'ατάθηκε άδύνατο να τους κάνει να πούν λέξι. Και επειδή ή μ'ατέρα τους ύστερ' από τη νυχτερινή της έξαφάνισι, δεν έδινε σημεία ζωής, δεν ύπνρχε καμιά έλπίδα να διαφωτισθ'ε τό μυστήριο απ' αύτη την πλευρά.

Μονάχα ο καλός Θεός θά μπορούσε να κάνει να φανερωθ'ε ή αλήθεια. Κι' αύτον παρακάουσαν με όλη τους την καρδιά ή μίς Βαρβάρα και ή Σολάνζ.

Στό μεταξύ όλες οι εφημερίδες είχαν ξαναγράψει και επανέεισε την τολημνή πράξι της Θυμιούλας. Και πολλοί δημοσιογράφοι, θέλοντας να δώσουν σ'ε μιά άληθή είδησι ρωμαντικό κρώμα, είχαν διατυπώσει μερικους ύπαινιγμούς για τη μυστηριώδη καταγωγή της μικρής Άγνωστης.

Ένα πρωί, λοιπόν, καθώς κύτταζε τό ταχυδρομείο του, ο κ. Σαρσέν, βρήκε με μεγάλη του έκπληξι μιά έπιστολή. Τού την είχε στείλει ο άρχισυντάκτης μίας μεγάλης εφημερίδας του Παρισιού κι' έλεγε τό έξης:

«Μας γράφουν από τό Μπορντώ και μας ζητούν πληροφορίες σχετικά με τη μικρή ήρωίδα των γεγονότων της 16ης Σεπτεμβρίου. Ο έφοπλιστής ενός πλοίου, που ήρσε έκείνη τη βράδυ από τό νησι Σέν, θά έπιθυμούσε να δείξη την ευγνωμοσύνη του σ' εκείνην που έγινε αίτια να σωθ'ε ή περιουσία του και ίσως ή ζωή του, ενώ αύτός και ή γυναίκα του έπαιξαν καρδιά με τους άλλους της διατίσε!».

Η είδησι αύτη, όταν άνακινώθηκε στό παιδια από τον κ. Σαρσέν, τους άναψε τό ζωρό ένδ σφόνον τους.

— Πρέπει ν' άπαντήσουμε άμέσως, μπαμπά! είπε ή Σολάνζ. Ο κύριος αύτός μπορεί να δώσι καμιά μεγάλη περιουσία στή Θυμιούλα!...

— Η να την υιοθετήσι! συμπλήρωσε ο Ροζέ.

Η Σολάνζ πετάχτηκε πειραγμένη.

— Αί! μά όχι, για τό Θεό! Η Θυμιούλα είναι δική μου! Θά την κρατήσω!

— Δική σου; μούρμούρισε ο φίλιππος. Άνήκει σ' όλους μας. Άλλ' αν πρόκειται να εύτυχισθ'ε εκεί πέρα, θά την άφήσουμε να φύνη!...

— Θυμιούλα, αγαπημένη μου, δ'ε είσαι εύτυχισμένη μαζί μας; τη ρώτησε με ικετευτικό τρόπο ή Σολάνζ, άγκαλιάζοντας τη μικρή.

Θάμουν πολύ άκρίστη αν έλεγα όχι, άποκριθηκε εκείνη, περ φέροντας τό βλέμμα της γεμάτο ευγνωμοσύνη στή συντροφιά που την τριγύριζε με τόση στοργή.

Επειτα άγκαλιάσε κι' αύτή τη Σολάνζ και φίλησε τό χέρι τού κ. Σαρσέν.

Αφού έγκαταστάθηκε στό σπίτι τους σάν ίση μ' αύτούς, είχε χάσει μονομιάς τό ροδολιμένο φέριμό της. Και ή μίς Βαρβάρα που τη μελετούσε από κοντά, παραένευσταν για την έμφυτη λεπτότητα, που φανέρωναν οι παρμ κρότερες κινήσεις της.

Θέέ μου, ποιός θά μας έξηγήσει αύτό τό μυστήριο; έλεγε αναστατώνοντας.

Ο κ. Σαρσέν άπάντησε στον έφοπλιστή του Μπορντώ. Κι' εκείνος δεν άργησε να έρθη σ'ε συναντήσι μαζί του. Η Σολάνζ δεν είχε άπατήσι στους ύπολογισμούς της.

Ο έφοπλιστής και ή γυναίκα του δεν είχαν παιδια. Και σκέπταν σσδάρα να υιοθετήσουν τη Θυμιούλα. Οι πληροφορίες που τους είχε διαβάσει ο κ. Σαρσέν τους εύρισκαν όλοένα σύμφωνους. Ζητούσαν λοιπόν μιά φωτογραφία της μικρής.

Ο κ. Σαρσέν είχε μιά πολύ καλή μπαχα. Της έβγαλε έτοιμιά καλή φωτογραφία και την έστειλε στο Μπορντώ. Η κατάπληξι του όμως ήταν χωρίς όρια, όταν αντί για τό ευχάριστο ά πορτρέτο, έλαθε ένα πλεγμασμένο αύριο που. Ορλιζ'ε!

Σαν άνθρωπος γνωστός που ήταν, είχε την πρόνοιε να μην άνακινώσι τό περιεχόμενο του τηλεγραμμάτος στό παιδια. Και περίμενε για να τό δείξη στή μίς Βαρβάρα να βρεθ'ε μόνος του μ' αύτή.

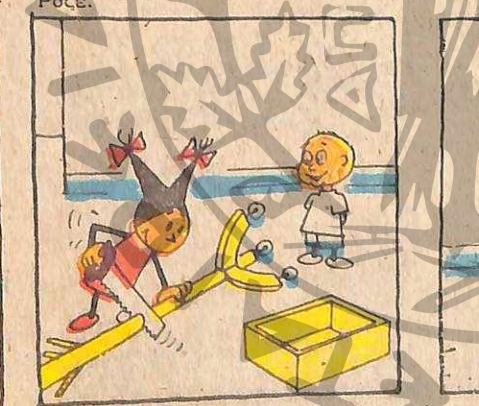
Χωρίς να τολμούν να θεαώσουν άκόμη τίποτα, είχαν κι' οι δυο την ιδ'α έλπίδα. Και ανυπομονούσαν να μάθουν τί θά συνέβαινε την άλλη μέρα.

ΙΔ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣ

Ο κ. Ορλιζ και ή γυναίκα του δε μπορούσαν να φτάσουν στον πυργο πριν από τις δέκα τό πρωί.

Ο κ. Σαρσέν, θέλοντας να βρεθ'ε μόνος μαζί τους, τη στιγμή που θα κατέβαιναν από τ' αμάξι, παρακίνησε τό παι-

Η Ζωίτσα, τό αδελφάκι της και τό πρόχειρο άμαξάκι

διά να κάνουν έναν περίπατο στην ακρογιάλια.

Η πρότασή του έγινε δεκτή με προθυμία.

Θα κρατήσω μονάχα τη θυμιάλα, είπε ο πυργόδεσπότης, αφού σκέφτηκε λίγο. Μα τα παιδιά όλα μαζί ή αμαρτυρήθηκαν.

Τη θυμιάλα τη θέλουμε έμεσι!

Σέρει όλους τους δρόμους! Θα μās δόνη!

Μας λέει ωραίες ιστορίες!

Δε μπορούμε να διασκεδάσουμε χωρίς αυτή!

Καλά, πάρτε και τη θυμιάλα, αναστέναζε ο κ. Σαρσέν, με τη σκέψη πως η άπουσία της μικρής ήταν ακόμα προτιμώτερη στην περίστασή αυτή.

Στάθηκε και κύτταζε την παρέα που απομακρυνόταν χαρούμενη. Τα δυο κορίτσια πήγαιναν πίσω από το χέρι. Έμειναν τόσο πολύ με τ' άσπρα τους φουσταγιά, που κανένας δε θα μπορούσε να ξεχωρίσει τη μικρή. Άγνωστη από τη χαλάρωση και κακομαθημένη κόρη του. Μια βαθεία αγάπη τις είχε συνδέσει τάν τελευταίο καιρό. Και η Σολάνζ, από μέρα σε μέρα καλύτερη με τη συναναστροφή της χαριτωμένης συντρόφισσας της.

Υστερ' από μια βδομάδα θα είμαστε κλεισμένοι στο σχολείο! είπε ο Ροζέ μ' ένα θλιβερό αναστεναγμό.

Εί! καλά, απόκρισε ο φίλιππος. Θα ξαναδούμε το Πάσχα.

Η τμήν Τυρινά. Άλλα ποτέ δε σε είδα τόσο ευχαριστημένο όσο τώρα, γιατί; θα γυρίσεις στο σχολείο...

Είναι επειδή έχω σκοπό να μελετήσω σοβαρά αυτή τη φορά, είπε ο φίλιππος κυτάχοντας τη θυμιάλα με ύψος που σήμαινε πολλά.

Η μικρή Άγνωστη ήξερε τα σχέδιά του. Σ' αυτήν είχε εξομολογηθεί την κλεισί του. Κι' απ' αυτήν είχε πάρει το θάρρος για να φέρει στο τέλος το σκοπό του.

Οι άκρον αγκύες ήταν νεύατες φύκια. Οι ένθετοι που νηάζονε τα είχαν μαζέψει στις μεγάλες παλιόριες και τα έβαζαν τώρα στον ήλιο για να στεγνώσουν. Έτρεξαν κάτω από τα πόδια. Και κ' ποτε, μερικά μεγαλύτερα έμπόδαν το βήμα, δίνοντας την έντύπωσι ενός έρπετος που τυλιγόταν γύρω στους άστραγάλους.

Η Σολάνζ, λιγότερο συνθιμισμένη από τα ξαδέλφια της, έβγαζε κρυγές τρώμους που έκαναν τους άλλους να γελούν μαζί της. Όταν έφτασαν σ' ένα λιμανάκι, άρκετά κοντά σ' εκείνο απ' όπου μαρκάρησκει η γρήν Γκωτ, η θυμιάλα έγινε κατάκλημ.

Να το μέρος όπου πέθανε η Μόνα, είπε στους συντρόφους της.

Θέλετε να κατεβούμε για να προσευχθούμε; πρότεινε με στωική η Σολάνζ.

Η θυμιάλα την εξοστράκισε με τα μάτια. Και τα τέσσερα παιδιά, πολύ συγκινημένα, κατέβηκαν τους βράχους κι' έφτασαν στη μικρή άμμουδιά.

Νά, εκεί! μουμούρισε η μικρή Άγνωστη.

Χοντρά δέκτρα κύλησαν από τα βλέφαρά της. Η Σολάνζ πήγε κοντά της και την αγκάλιασε. Ο φίλιππος κι' ο Ροζέ δοκίμασαν να μην κλάψουν. Άλλα μ' όλες τις προσπάθειές τους, τα μάτια τους και τα μάγουλά τους ήταν υψωμένα.

Άκουστε, τους είπε η Σολάνζ με χαμηλή φωνή. Θα κάνουμε κάτι που θα ευχαριστήσει τη θυμιάλα. Τρέξτε στο σπίτι να πάρετε τα πάντα και δυο κομμάτια ζύλου.

Η θυμιάλα δεν ανθελάει ως εδώ επάνω. Θα στήσουμε ένα σταυρό στο μέρος όπου πέθανε η Μόνα και θα υποκρινόμαστε την Ίουλιανή και την Οραγκίκα να τον διατηρούν.

...Κάθε γυναίκα μπορεί να αποκτήσει τα ωραιότερα λαμπερά μάτια.

Η Κρέβα θλεφαριδών

Σαμωίνα.

μεγαλώνει και δυναμώνει τις αδύνατες κοντές και σπαρμένες θλεφαρίδες

Το Ρίμμελς

Σαμωίνα.

διατηρεί τις θλεφαρίδες γυρισμένες προς τα επάνω καθ' όλην την διάρκεια της ημέρας

Το μολύβι φρυδιών

Σαμωίνα.

συμπληρώνει την γοητεία της γυναίκας ομορφιάς σας.

Μάτια λαμπερά σαν αστέρια

με

Sabrina

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Μην αμελείτε το καθήκον των δοντιών σας. Για να διατηρηθούν καθαρά και υγιή πρέπει να τα καθαρίζετε τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα. Προσέξτε όμως τις τρεις βασικές αρχές: 1. Χρησιμοποιείτε το δοντιόκω, 2. Χρησιμοποιείτε το δοντιόκω, 3. Χρησιμοποιείτε το δοντιόκω.

Ο Οίκος BEIERSDORF προκομίζει γνωστό και από την κορμιά Νιβία έχει παρουσιάσει μια δοντιόκω στα είδη για την περίπλησή αυτή. Η 'Οδοντοκω Νιβία έχει ένα πολύ λεπτό άρωμα και μετά από κάποιες χρήσεις δίνει μια ευχάριστη δραστική στο στόμα και την αναπνοή σας. Καθαρίζει και απολυμαίνει εντελώς τα δόντια και δεν προκαλεί ενοχλήσεις και ερεθισμούς στα ούλα. Συνήθως την 'Οδοντοκω Νιβία εφάπτεται προϊόν έγγυμνών. Δώστε την άρεσά στα παιδιά σας, στους δικούς σας, σ' όλη την οικογένειά. Πωλείται παντού σε σαλόνια μικρά από 30 γρ. και μεγάλα από 65 γρ. που είναι και οικονομικότερα.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις ανεπιθύμητες τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ

ΧΑΡΙΣΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ

Είμαστε ευαγγέλιοι! Η υπερπληθυσία θαρραλέα ΝΑΚΑΛΕΙΤΟ ΚΑΛΩΝΑΚΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΛΑΣΜΑΤΑ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΔΕΚΛΩΣΕΙΣ ΠΟΡΟΝ - ΠΑΛΑΡΔΙΑ - ΤΡΙΧΟΠΟΙΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΜΕΛΙΠΛΑΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

Η ιδέα της Σολάνζ άρεσε πολύ στους μαθητές. Κ' έτρεξαν πίσω στον πυργό, ενώ η Σολάνζ, κρατώντας μέσα στα δικά της τα χέρια της μικρής Άγνωστης, την έβαλε να της διηγηθεί τη θλιβερή της ιστορία.

Κάθε λέξη που έβγαίνει από το στόμα της μεγαλώνει τη θλίψη και τις τύψεις της κόρης του πυργόδεσπότη. Επιθυμούσε πολύ να διορθώσει τα σφάλματά της απέναντι της θυμιάλας. Άλλα με ποιά τρόπο;

Οι δυο κόρες, αφηρημένες από την κουβέντα τους, δεν άκουσαν ένα άμαξι που κατέβαινε από πάνω. Και δεχτηκαν σχεδόν άδοξα μίαν είδηση που τους έφεραν τ' άγος: Πώς αντήρσαν δηλαδή έλα δε μπόρεσαν να διακρίνουν τους επιβήτες. Τι τις ένοιαζε για τον έρχομό ξένων περιγυριτών; Η θυμιάλα ήταν βρισμένη στις λυπηρές αναμνήσεις της. Κι' η Σολάνζ σκεφτόταν πως θα διορθώσει τα παλιά σφάλματά της.

Με λίγη προσπάθεια από μέρος των παιδιών, ο σταυρός ήταν κιόλας έτοιμος. Τώρα έπρεπε να τον στήσουν. Ο φίλιππος κι' ο Ροζέ παρακάλεσαν τις δυο φιλένδες να παραμερίσουν λιγάκι. Και βάλθηκαν να σκάσουν.

Οι τελευταίες καταγίδες είχαν κάμει άνω-κάτω το χώρο. Κοιτώντας, που ήταν κρυμμένα κάτω από πυκνό στρώμα άμμου, παρουσιάζονταν τώρα σαν έμπόδια.

Ο Ροζέ με χίλιους κόπους κατάρθηκε επίτελους να βρει ένα καλό μέρος. Στάμπεσε εκεί κ' άρχισε το σκάψιμο. Σαφηνικά του ξεφύγανε ένα ξεφώνισμα:

Ατυχία κι' εδω!

Ο κορμός είχε τυπώσει πάνω σ' ένα σώμα ακλόνητο που έφανε αντίστασι.

Αδέξια! του φώναζε ο φίλιππος.

Και πήρε άμεσως τη θέση του αδελφού του. Άλλα και το δικό του το έργαλειο βρήκε την ίδια αντίστασι. Ώστόσο ήταν οίγυμρος πως δεν υπήρχε σε κείνο το μέρος καμιά πέτρα.

Παριέρνος, γονάτισε καταγής παραμέρισε την άμμο κι' έβγαλε μια φωνή γεμάτη έκκλησι:

Ελάτε να δώτε!

Η Σολάνζ, η θυμιάλα και ο Ροζέ βρέθηκαν άμεσως στο πλάι του.

Αφήνοντας κάτω τα εργαλεία, όκτώ χέρια νευρικά άνοιξαν πιο πολύ την κοιλότητα, που είχε σκληματισθεί. Και δεν άργησαν να βγάλουν έξω ένα μολυβένιο κουτί μικρών διαστάσεων που είχε σκουριάσει λόγω της μακράς παραμονής του κάτω από το χώμα.

Το άνοιξε και η Σολάνζ έμειναν καταπληκτικά μπροστά στο άλλοκοτο εύρημα. Άλλα έκλεινε ήταν η έκφρασι της θυμιάλας.

Η κόρη φαινόταν αναστατωμένη. Τα χείλη της ήταν κάτω από και τα χέρια της έτρεμαν.

Τι έρεσι; τη ρώτησε η Σολάνζ.

Δεν ξέρω, απόκρισε εκείνη. Αυτό το κουτί μου ξανάφερε πολύ μακρινές αναμνήσεις. Θυμάμαι μια μέρα που η γρην Γκωτ θέλησε να δείρη τη Μόνα. Το ζήτημα ήταν για ένα μολυβένιο κουτί, που την κατηγορούσε πως το έκρυψε. Και η Μόνα τότε της απάντησε: «Θέλω να διορθώσω άρρότερα το κακό που κάνετε στη μικρή θυμιάλα...».

Σε άνα;

Ναι. Μεσολάβησαν τότε γενονότα από τότε, που είχα λαμπαρνάει ολαυδιόλου αυτό το περιστατικό.

Τότε το περιεχόμενο του κουτιού θα σε άφωρα. Πρέπει να το άνοξουμε...

Θα προτιμούσα να το δείξουμε στον κ. Σαρσέν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Χιούμορ

Η μαμά βάζει τις φωνές γιατί η άρα είναι δέκα κι' ο Τάκης δεν έχει ξυπνήσει ακόμη.

Μ α μ ά: Ύπναρά!... Γιατί κοιμάσαι τόσες ώρες;

Τ α κ η ς: «Α! Ήταν τόσο μεγάλο το δνεριο της έβλεπα... Πώς να τ' άφηνα στη μέση!»

Ρωτούν τη μικρή Άνωύλα, που μόλις άρχισε να πηγαίνει στο σχολείο:

— Τα έρεσις το άλφα, Άνωύλα;

— Το ξέρω.

— Πώς το γράφου;

— Με κιμωλία!

Για γνάκκη: Παιδιά, με είδατε χτες που έβωσα μια βροχή σ' έναν ξηραίο; Τά παιδιά: Όχι.

Για νάκκη: Τότε κολλήσατε, γιατί η μαμά μου είπε ότι δεν πρέπει να το ξέρη ο άλλος όταν κάνουμε έλεημοσύνη.

Τα περιβόητα και τα κατεχόμενα βλήματα

Γιατί εγκατελείφθη το «Σχέδιο "Ορκον"»

Το Άμερικανικό Ναυτικό έπείχε κάποτε να γυμνάσει περισσότερα, για... να οδηγούν τα κατευθυνόμενα βλήματα προς το στόχο τους! Σας φαίνεται άπίστευτο και κομικό; Κι' όμως πρόκειται για μια μυστική επιστημονική εργασία, που κράτησε 8 δόκοντα χρόνια, απ' το 1945 ως το 1953. Κατά πάσαν δέ πιθανότητα, θα πετύχαινε στο τέλος αυτό το σχέδιο, αν άλλοι λόγοι δεν οδηγούσαν στην εγκατάλειψή του.

ΟΛ' αυτά αποκάλυφθηκαν τώρα τελευταία απ' τις άρμόδιες υπηρεσίες του Άμερικανικού Ναυτικού, που θεώρησαν πως δεν υπήρχε πιά λόγος να τα κρατήσουν μυστικά.

Η ιστορία αυτή άρχισε απ' την εποχή του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Τα κατευθυνόμενα βλήματα ήταν τότε καινούργια ακόμη και άτελη.

Η καθοδήγησή τους προς το στόχο γινόταν με πρωτόγονα συστήματα, κυρίως δέ με ραδιοφωνικά κύματα, που μπορούσαν εύκολα να έπηρεασθούν από έγχθρικές παρεμβολές.

Αναζητώντας, λοιπόν, κάποιο άλλο ασφαλές σπορό, οι άρμόδιοι του πολεμικού Γραφείου Έπιστημονικών Έρευνών των Ήνωμ. Πολιτειών, σκέφθηκαν να μεταχειρισθούν ζώα, που θα διευθύνονταν αλάθητα τα βλήματα προς το στόχο τους και θα πέφτανε... θύματα του καθήκοντος!

Ποιά ήταν όμως το καταλληλότερο ζώο γι' αυτό το σκοπό; Ένα έπιτελείο ψυχολόγος του Πανεπιστημίου της Μινнесότα, με έπικεφαλής το δόκτορα Σκίλνερ, μελέτησαν το ζήτημα και άποφάνθηκαν, ότι έπρεπε να είναι ένα ζώο έλαφρό, που να υπάρχη σε άβυσσος και να γυμνάζεται εύκολα.

Έπειτα, λοιπόν, από διάφορες άπλες δοκιμές, καταστάλαξαν από περισσότερα, Φυσικά, το σχέδιο είχε κρατηθεί μυστικό. Πριν άρχιση όμως η έφαρμογή του, ο πόλεμος τελείωσε, κι' έτσι δεν ενδιαφέρθηκε πιά κανείς γι' αυτό, στα τρία έπόμενα χρόνια.

Το 1948, το ξαναθυμήθηκε η υπηρεσία του Ναυτικού, που άσχολετο με την τελειοποίηση των κατευθυνόμενων βλημάτων. Η βασική ιδέα ήταν η έξης:

Ένας φακός, εγκατεστημένος στη «μύτη» του βλήματος, θα σχημάτιζε πάνω σε μια θολή γυάλινη πλάκα την εικόνα του στόχου — π. χ. ενός έγχθρικού πλοίου στη θάλασσα. Πίσω απ' αυτή την πλάκα, μέσα στο βλήμα, θα βρισκόταν ένα περιστέρι, γυμνασμένο να ραμφίζει κάθε αντίκείμενο, που θα διέκρινε καθαρά πάνω στη γυάλινη πλάκα.

Το πούλι αυτό θα είχε προσαρμοσμένη στο ραμφος του μια μικρή μεταλλική έπαφή. Καθώς θα ραμφίσε, λοιπόν, την εικόνα του πλοίου πάνω στην πλάκα, θα έκανε να λειτουργήσουν κατάλληλα ηλεκτρονικά συσκευές, κι' αυτές πάλι θα βάζανε σε κίνησι μικρά μοτέρ, που θα τροποποιούσαν ανάλογα την κατεύθυνση του βλήματος.

Μ' αυτό τον τρόπο, η εικόνα του στόχου θαμενε πάντα στο κέντρο της γυάλινης πλάκας, και συνεπώς το βλήμα θα διευθυνόταν καταπάνω του.

Αν συνέβαινε να παρεκκλίνη λίγο το βλήμα, η εικόνα θα μετατοπιζόταν προς τα πλάγια, το περιστέρι θα ραμφίσε την πλάκα σ' άλλο σημείο, και τα μοτέρ θ' αναλάβαιναν άμεσως να διορθώσουν το λάθος.

Έτσι, το πούλι θα οδηγούσε το βλήμα στο στόχο του — φτάνει μόνο να ραμφίσε την πλάκα αρκετά γρήγορα και με ακρίβεια.

Αυτό ήταν στις γενικές γραμμές του το «Σχέδιο "Ορκον"» (έπως άνομάστηκε απ' τις πρώτες συλλαβές των λέξεων «οργανικός έλεγχος»). Η πραγματοποίησή του άνατέθηκε στο Ναυτικό Έργαστήριο Έρευνών της Ουάσιγκτον.

Το πρώτο βήμα ήταν η έγκύμνσι των περιστερών. Έκλειναν ένα απ' αυτά τα πούλια σ' ένα κουτί, με μια τρύπα, μπροστά στην οποία βάζανε μια τετράγωνη μεταλλική πλάκα. Όταν το περιστέρι ραμφίσε την πλάκα, τοδιναν για άναμοιδή ένα σπειρί καλαμποκι.

Έπειτα απ' την πρώτη αυτή έπιτυχία, η έγκύμνσι των περιστερών πηρε άλλη μορφή. Τα πούλια ήταν κρεμασμένα τώρα μ' ένα δικτυωτό σάκκο μέσα σ' ένα κουτί, μπροστά σε μια πλάκα, από είδικο εηλεκτραγωγό γυαλί, πάνω στην οποία προβάλλονταν έγχρωμες φωτογραφίες πλοίων. Είχαν δέ στερεωμένη στο ραμφος τους μια μεταλλική έπαφή, συνδεδεμένη μ' ένα λεπτό σύρμα με μια ηλεκτρονική συσκευή.

Ανάλογα με το σημείο της πλάκας, που ραμφίσε το περιστέρι, μικρά μοτέρ μετακινούσαν λίγο ένα καθρέφτη, που άνατανόουσε την εικόνα του πλοίου πάνω στην πλάκα. Όταν το πούλι κατάφερνε να διατηρή την εικόνα στο κέντρο της πλάκας, ένα αυτόματο μηχανήμα τοδινε το καλαμποκι του.

Δοκιμάστηκαν έτσι διάφορα περιστέρια και σημείωσαν ένα ποσοστό έπιτυχιών 95% κατά μέσον όρο. Ώρισμένα όμως απ' αυτά, τα πιο έβρινα, είχαν έπιτυχίες 60-79%.

Η γρηγοράδα των ραμφισμών τους υπολογίσθηκε πως ήταν άρεκτη για ένα κατευθυνόμενο βλήμα με ταχύτητα 600 μιλίων την ώρα (αυτή ήταν η ταχύτης του βλήματος «Ρέγκουλους Ι», που κατασκευάστηκε το 1948 και έκτοξευόταν από πλοία).

Ακολούθησαν και άλλες δοκιμές: Η συσκευή με το περιστέρι έγκαταστάθηκε σ' ένα άεριωθούμενο άεροπλάνο, που έκανε «βουτιές» από μεγάλο ύψος πάνω από ένα καταδρομικό κι' ένα φορτηγό πλοίο. Ο σκοπός ήταν να εξακριβωθεί μήπως θα σάστιζαν τα περιστέρια, όταν η εικόνα του πλοίου πάνω στη γυάλινη πλάκα θα μεγάλωνε με άστροπιαία ταχύτητα. Άλλα τα έξιπτα πούλια τα κατάφεραν και πάλι περίφημα, μ' ένα ποσοστό έπιτυχιών 80%.

Οι έπιτυχίες τους έλαττώθηκαν σε 40% έλαττώθηκαν το άεροπλάνο γίνονταν από διαφορετικές γωνίες — προς την πρόμη, την πλώση, τα πλάγια του σκάφους, κλπ.

Στο μεταξύ όμως, είχαν περάσει 3 χρόνια, από τότε, που είχαν άρχισι οι δοκιμές. Σ' αυτό το διάστημα είχαν έπινοηθί άλλα τελειότερα συστήματα οδηγήσεως των κατευθυνόμενων βλημάτων με ηλεκτρονικές μεθόδους. Το σύστημα με τα περιστέρια μενεκτούσε πολύ απέναντι τους, γιατί δέ μπορούσε να χρησιμοποιηθί όταν δεν υπήρχε ορατότης (τη νύχτα, με σύννεφα, κλπ.). Προτιμήθηκαν, λοιπόν, τα άλλα, κι' έτσι το Σχέδιο "Ορκον" εγκατελείφθηκε το 1953.

Έξη χρόνια άργότερα, το Άμερικανικό Ναυτικό άποκάλυψε την περίεργη αυτή ιστορία.

ήταν η ταχύτης του βλήματος «Ρέγκουλους Ι», που κατασκευάστηκε το 1948 και έκτοξευόταν από πλοία).

Ακολούθησαν και άλλες δοκιμές: Η συσκευή με το περιστέρι έγκαταστάθηκε σ' ένα άεριωθούμενο άεροπλάνο, που έκανε «βουτιές» από μεγάλο ύψος πάνω από ένα καταδρομικό κι' ένα φορτηγό πλοίο. Ο σκοπός ήταν να εξακριβωθεί μήπως θα σάστιζαν τα περιστέρια, όταν η εικόνα του πλοίου πάνω στη γυάλινη πλάκα θα μεγάλωνε με άστροπιαία ταχύτητα. Άλλα τα έξιπτα πούλια τα κατάφεραν και πάλι περίφημα, μ' ένα ποσοστό έπιτυχιών 80%.

Οι έπιτυχίες τους έλαττώθηκαν σε 40% έλαττώθηκαν το άεροπλάνο γίνονταν από διαφορετικές γωνίες — προς την πρόμη, την πλώση, τα πλάγια του σκάφους, κλπ.

Στο μεταξύ όμως, είχαν περάσει 3 χρόνια, από τότε, που είχαν άρχισι οι δοκιμές. Σ' αυτό το διάστημα είχαν έπινοηθί άλλα τελειότερα συστήματα οδηγήσεως των κατευθυνόμενων βλημάτων με ηλεκτρονικές μεθόδους. Το σύστημα με τα περιστέρια μενεκτούσε πολύ απέναντι τους, γιατί δέ μπορούσε να χρησιμοποιηθί όταν δεν υπήρχε ορατότης (τη νύχτα, με σύννεφα, κλπ.). Προτιμήθηκαν, λοιπόν, τα άλλα, κι' έτσι το Σχέδιο "Ορκον" εγκατελείφθηκε το 1953.

Έξη χρόνια άργότερα, το Άμερικανικό Ναυτικό άποκάλυψε την περίεργη αυτή ιστορία.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΦΕΥΡΕΣΙ

Ένας Δανός γιατρός έφευρε μια πρωτότυπη μέθοδο, άπλη σάν... το αύο του Κολούμβου, για να συνεννοούνται στην έντέλεια μεταξύ τους δυο άνθρωποι, που δέ μιλούν την ίδια γλώσσα και που δέν ξέρουν ο καθένας ούτε λέξι από τη γλώσσα του άλλου. Ο δόκτωρ Μπίνεμ, όπως λέγεται ο Δανός αυτός γιατρός, άποκαλεί την έφευρέσή του «λογογραφία» — χρησιμοποιώντας, πρέπει να έξηγησώμε, τις έλληνικές ρίζες των δυο λέξεων, χωρίς να γνωρίζη τη σημασία του όρου αυτού στα νέα έλληνικά — και πιστεύει πως, αν οι κυβερνήσεις την έγκρίνουν και την υποστηρίξουν, θ' άλλαξη την όψη του κόσμου.

Κατά το «λογογραφικό» σύστημα, όλες οι λέξεις θα έχουν έναν αντίστοιχο αριθμό, που θα είναι ο ίδιος σ' όλες τις γλώσσες. Έκείνος, λοιπόν, που θα θέλη να γράψη ένα γράμμα σ' έναν έξνο, δέ θα χρειασθί παρά να μεταφράση τις λέξεις σε αριθμούς, που ο παραλήπτης θα τους μεταφράση πάλι στις αντίστοιχες λέξεις της δικής του γλώσσας! Φυσικά, ένα πρόβλημα είναι πως θα γράφονται οι... πραγματικοί αριθμοί, αφού κάθε αριθμός θα σημαίνει και μια λέξι. Άλλα και σ' αυτό το πρόβλημα βρήκε ο δόκτωρ Μπίνεμ τη λύσι: Θα μπορούμε, λέει, να τους τοποθετούμε, προς διακρίσι, ανάμεσα σε άγ-

κώλες, ή να τους γράφωμε με διαφορετικό μέλαν.

Την κυριώτερη, όμως δυσκολία, που θα είναι να έφοδιαστούν όλοι με έναν... κρυπτογραφικό κώδικα-λεξικό και να τον ξεφυλλίζουν κάθε φορά για να βρουν τον αντίστοιχο αριθμό σε κάθε λέξι, δέ φαίνεται να την παύουν στα σοβαρά ο Δανός έφευρέτης!

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί, ραμφίσε πάνω σ' αυτήν τις εικόνες των πλοίων και τις ραμφίζει.

Το περιστέρι, κρεμασμένο μ' ένα δικτυωτό σάκκο μπροστά σε μια πλάκα από είδικο γυαλί,

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Δημήτριος Πετρακάλης, Μεταμορφώσεως No 62, Μοσχάτον, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον Καναδά, Αυστραλία, Αμερική και Ζηλανδία. Φωτογραφία απαραίτητη. Ο Εύαγγελος Ρωμανίδης, (18 χρόνων), Ταππουργίας No 3 Δραπετσώνας, Πειραιώς, Γέρε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο. Ο Χρήστος Σαλπίας, Έρσας, Μιλτιάδου 5, Ν. Ίωνια, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ευρωπαϊκές, στην ελληνική γλώσσα. Ο Νίκος Τσαττάλης, (28 χρόνων), Απολλωνίου Ροδίου 49, Ρόδος, Γέρε, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αγαθή στρία μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ελπίδα στην σκοτεινιά».

Ο Νίκος Παναγιωτόπουλος, Άνω Διακοπτόν, Αίγιον, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Μάρθα» και «Αστέρα». Ο Οδυσσεύς Ζιούρας, Πλατμών, Πειρία, Γέρε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ανατολή».

Ο Βασίλειος Κολιούρας, Νέα Άγαρα, Ρόδος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αστέρα». Ο Πάυλος Δελής, «Αλεξάνδρας No 27, Βόλος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-19 χρόνων, στη γαλλική, γερμανική ή ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας.

Ο Ε. Ψυχάς, Καντζιάδου No 3, Πειραιώς, Γέρε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την «Κάτια». Ο Κ. Κουνούπης, Α. Μετ-βα 22, Νέα Φιλοθέη, Αθήναι, Γέρε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Αλέκα».

Ο Τάκης Θεοφίλου, Αγγισιάδου No 47, Αθήναι, Γέρε, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Δημήτρα» από το Μόντρεαλ. Ο Θ. Γιαννίκος, Αλκίνο 56, Παγκράτι, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Κάτια». Ο Δημήτριος Γεωργίου, Κόρωνια, Λεβαδεία, Γέρε, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Γωλγιά ραφή δια».

Ο Τάκης Τριανταφύλλος, (29 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικών, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με κυρίες ή δεσποινίδες από το εσωτερικό ή το εξωτερικό, κατά προτίμηση από την Αγγλία, Τουρκία, Κύπρο και Καναδά, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής φιλίας. Ο Βασίλειος Πετρίδης, Έρυσσας No 5, Περιστέρι, Αθήναι, Γέρε, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με σοβαρούς συλλέκτες γραμματοσήμων, απ' όλο τον κόσμο με τον κατάλογο VVERT 1960.

Ο Τάκης Σταυρόπουλος, (21 χρόνων), Καμινία No 1, Καλογρέζα, Ν. Ίωνια, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Ο Χρήστος Σαμπάνης, (26 χρόνων), και Ο Τάκης Ζάχος, Ασημένιον, Εύβοια, Γέρε, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο. Ο Δ. Γεωργιάδης, (26 χρόνων), Κάτω Άχαια, Πάρος, Γέρε, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Φωφή» και τη «Λευκή όρνιθα».

Ο Μ. Σενακίς, Βερναδάκη 15, Χανιά, Κρήτη, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αμερική και τον Καναδά, ηλικίας 21 χρόνων στην ελληνική γλώσσα. Ο Νικόλαος Γιαννακόπουλος, Αβύσσου 109, Άνω Ήλυσια, Αθήναι, Γέρε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σταύρος Γρίβας, Βελύρα, Μεσσηνία, Γέρε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 16-20 χρόνων.

Ο Εμμανουήλ Κλώντζας, Φοινική, Μεραμβέλου Κοήτη, Γέρε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 19-25 χρόνων. Ο Ε. Λ. 6, 2, Ν. Μπουμπουλίαν, 16 Παναγιώτη, Γέρε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από την Αμερική (Βασιτίνας από τη Βασάνη, ηλικίας 25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΕΜΠΕΙΣΤΕΥΟΜΕΝΟΝ

SCHWARZKOPF

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

το ημετέρο και κρυφόν των γαλλικών

Έρωτικό

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΕΝΑΣ ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

Η Αφροδίτη της Μήλου, από τη Θεσσαλονίκη, μου περιγράφει τα παιδικά της χρόνια, έπειτα την εποχή, που πήγαμε στο Γυμνάσιο και, τέλος, τις σχέσεις της στο Πανεπιστήμιο.

«Δεν είχα ποτέ αγαπήσει — συνεχίζει — δεν είχα εμπιστοσύνη στα παλαιά. Τώρα όμως είμαι 22 ετών, τώρα καταλαβαίνω πολλά κι' επειδή με τριγυρίζουν οι συμφοιτητές μου.

«Ωστόσο, δεν αγαπάω κανένα απ' αυτούς, γιατί τους θεωρώ φίλους.

«Αγαπώ, όμως, εφ'όσον κάποιον άλλον, ένα νέο έξω από το Πανεπιστήμιο, μελαγχολικό, χλωμό, μελαγχολικό, ώραίο! Είναι κούρεας. Δεν ξέρω τί μ' έχει πιάσει μ' αυτόν και δεν περνά μέρα, που να μην περνώ έξω από το μαγαζί που δουλεύει.

«Πείτε μου, κάνω καλά, ή θα χτυπά το κεφάλι μου μεθαύριο;

«Εννοείται, ότι εκείνος δεν ξέρει τίποτα».

«Απαντή στη φίλη μας: Τι ζευγάρι μπορεί ν' αποτελέσει ένας κούρεας με μία λατρά;

«Έχετε όλη τη δύναμη ν' αντιμετωπίσετε αυτό το ερωτικό περιστατικό στη ζωή σας και να το νικήσετε.

Είμαι βέβαιη, οι ηγυγική σας θα υπερνικήσει το ερωτικό αυτό πάθος σας και θα συνέλθετε γρήγορα.

«Ανεμώνη του άγρου: Δε σας άρεσουν τα γραμμάτια. Σας φαίνονται βουνο, όπως μου γράφετε, και θα προτιμούσατε να μάθετε μία τέχνη.

Αυτό το πρόβλημα — όπως το ονομάζετε — πρέπει να το συζητήσετε με τους γονείς σας, πριν τους υποβάλετε σε περιττά έξοδα του Γυμνασίου. Κι' αν κι' εκείνοι δεχθούν τις απόψεις σας, τότε λύεται πιο εύκολα το πρόβλημά σας.

«Απογοητευμένο της ζωής: Έν πρώτοις, σας πληροφορώ, ότι οι συμβουλές μας διώνονται έντελως δωρεάν.

Και τώρα, ως έρθω στο φλέγον ζήτημα, που σας απασχολεί. Το νομίζετε τόσο σοβαρό, ενώ, με λίγη λογική, θα το είχατε κανονίσει προ πολλού μόνος σας.

Πάει ποτέ σ' ένα μορφωμένο άνθρωπο, σ' ένα άνθρωπο που προσπαθεί ν' αποκτήσει μία κοινωνική θέση, να γίνεται το παιχνίδι νεοράν; Και γιατί; Γιατί βλάπτει μέσα σας τον πόθο για ένα μικρό κορίτσι με τόση διαφορά ηλικίας από σας.

Πάει ποτέ σ' ένα σοβαρό άνθρωπο της ηλικίας σας και της μορφώσεώς σας, που είχε κάποτε φιλενάδα τη μητέρα, να παντρευτεί τώρα την κόρη της;

Πώς θα μπορούσατε δηλαδή να μπείτε σ' ένα σπίτι, που θα σας θυμίζει όλη τη θλιβερή ιστορία της μητέρας;

«Επειτα, μόνος σας παραδεχόσθε, ότι... πιθανόν ή κόρη να μοιάσει της μητέρας.

Διατυπώνετε δηλαδή τόσα επιχειρήματα και προσβάλλετε το φρόνος σας για τα επόμενα, κι' όμως συνεχίζετε να συζητάτε μία υπόθεση, την οποία θα έπρεπε να είχατε κλείσει προ καιρού.

Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να μη συνεχίσετε αυτή τη σκέψη. Και, για να την αποφύγετε, βρείτε μία καπέλα της ηλικίας σας και παντρευτείτε την. Έτσι, θα ησυχάσετε από το κυνηγητό.

Ζαχαράκη: Ξεκινήσατε με άλλο πνεύμα, και συνεχίσατε να είσθε πάντοτε ο ίδιος ο τίμιος νέος, που σεβεται τη γυναίκα που αγαπάει.

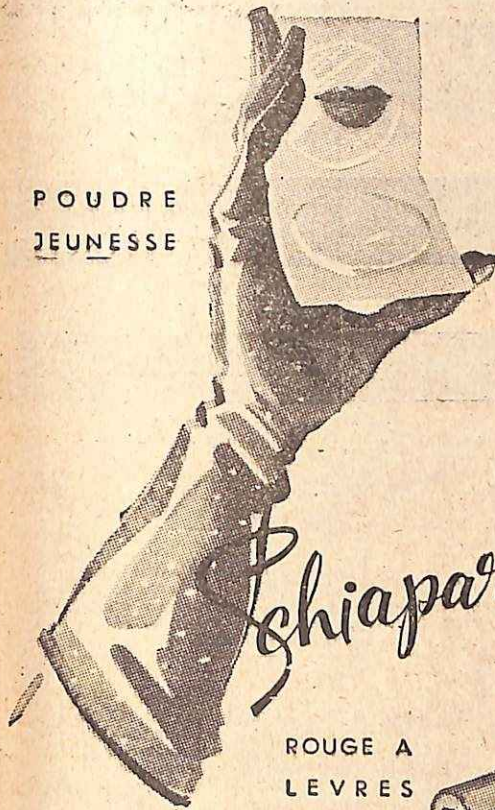
Δε βρήκατε όμως το κατάλληλο πρόσωπο, για ν' ανταποκριθεί σύμφωνα με τις ιδέες σας, στον έρωτά σας.

«Εκείνη, όπως φαίνεται, είχε μείνει αλλοίως, γιατί δε θα είσθε η πρώτη γνωριμία της. Έτσι, περιμένα από σας μεγαλύτερη τόλμη και θράσος.

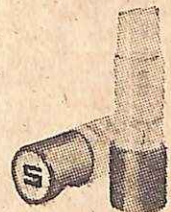
Δεν πρέπει να λυπάσθε που σας εγκατέλειψε. Πρέπει να είσθε μάλλον ευχαριστημένος, που είδατε με τί κορίτσι είχατε να κάνετε.

MIPANTA

POUDRE
JEUNESSE

ROUGE A
LEVRES

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Διά πρώτην φοράν έκυκλοφόρησαν στην Ελλάδα Καλλυντικά ανώτερα των Ευρωπαϊκών. ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ "ARIEΤTE", δίνουν στο δέρμα τροφή τό προστατεύουν και τό διατηρούν νεανικό και δροσερό. ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ "ARIEΤTE", ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ "ARIEΤTE", Πωλούνται παντού

ΑΝΕΓΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
(Διπλωματούχου Σχολών Παρισίων)

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ — ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ

Λόγω επεκτάσεως της Σχολής την 1ην και 15ην εκάστου μηνός λειτουργούν Νέα Τμήματα ελευθέρων σπουδών. Επίσης λειτουργεί καθημερινώς και ειδικών Τμήμα 'Επιδείξεων (DEMONSTRATIONS) της τεχνικής εφαρμογής των βαφών, κατ' εφασογήν των Ευρωπαϊκών συστημάτων, σε δύο γκρουπ. Πρωτών 8.30 — 12.30. Απογευματινών 3.30 — 7.30.

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20, ΤΗΛ. 612.588, ΑΘΗΝΑΙ.

ΠΑΥΣΙΠΟΝΟΝ
ΑΝΑΛΓΗΤΙΚΟΝ
ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ
ΑΝΤΙΝΕΥΡΑΛΓΙΚΟΝ

ΠΑΡΤΕ
2 ΑΣΠΡΟ
Ανακουφίζει από τους πόνους.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευμένες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

18-24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1960

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου
★ Θα παρουσιάσει δυσχερές οικονομικό πρόβλημα σε σας ή σε πρόσωπο από το οποίο εξαρτώνται τα δικά σας οικονομικά. ★ Αναβάλετε κάτι, που σχεδιάζετε για τη Δευτέρα 22.

★ Το βράδυ του Σαββάτου 20, μιά έβδομος σας επιφυλάσσει, μάλλον δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Κατά την περίοδο αυτή οι σχέσεις με το άλλο φύλο απαιτούν μιά βλως ξεχωριστή προσοχή.

★ Η υγεία απαιτεί ν' αποφεύγετε τις συγκινήσεις, τόσο στον επαγγελματικό, όσο και στον οικογενειακό και αίσθηματικό τομέα. ★ Φροντίστε οπωσδήποτε ν' αυξήσετε τις ώρες ύπνου. ★ Τυχρό το 6.

★ Αποφύγετε κάθε πρωτοβουλία και φροντίστε να συντονιστείτε τις ενέργειές σας με συνεργάτες και συναδέλφους. ★ Από άμελλαι κινδυνεύετε να χάσετε σπουδαία ευκαιρία και σημαντικά έσοδα.

★ Αποφύγετε κατά το Σαββατοκύριακο προκλήσεις, που θα σας θάλουν από το συντηρημένο περιβάλλον. ★ Αποφύγετε επίσης τις δαπανηρές διασκεδάσεις, γιατί σας οδηγούν σε οικονομικό αδιέξοδο.

★ Η υγεία σας απειλείται μόνο από κάποιο κρυολόγημα. ★ Κατά το Σαββατοκύριακο επίσης πρέπει να προσέξετε, γιατί τα άσπρα σας εκθέτουν σε κίνδυνο τραυματισμού. ★ Χρώμα σας το μπλέ.

★ Χάρις στην ενοίκη επίδραση των άστρον θα τακτοποιήσετε κατά την περίοδο αυτή πολλές εκκρεμότητες. ★ Αποφύγετε να καταστρώσετε νέα σχέδια, πριν να σέρετε σε πέρας παλαιά.

★ Ακούστε τη φωνή της λογικής και τις συμβουλές προσώπων με μεγαλύτερη πείρα που ξέρετε ότι σας αγαπούν. ★ Την Κυριακή υπάρχει κίνδυνος να πληγώσετε πρόσωπο, που σας ενδιαφέρει.

★ Αφιερώστε στην ανάπαυση όσο το δυνατόν περισσότερες από τις ελεύθερες ώρες σας. Μόνο έτσι θα διατηρήσετε την ισορροπία του νευρικού συστήματός. ★ Κάτι που βρήκατε σας φέρνει τύχη.

★ Τα άστρα θα σας κάνουν να παραμελήσετε την εργασία σας και να μη μεριμνήσετε για την εκπλήρωση ωριμμένων υποχρεώσεων. ★ Αν δεν αντιδράσετε, θα μετανοήσετε πικρά.

★ Ακούστε τη φωνή της λογικής και τις συμβουλές προσώπων με μεγαλύτερη πείρα που ξέρετε ότι σας αγαπούν. ★ Την Κυριακή υπάρχει κίνδυνος να πληγώσετε πρόσωπο, που σας ενδιαφέρει.

★ Αφιερώστε στην ανάπαυση όσο το δυνατόν περισσότερες από τις ελεύθερες ώρες σας. Μόνο έτσι θα διατηρήσετε την ισορροπία του νευρικού συστήματός. ★ Κάτι που βρήκατε σας φέρνει τύχη.

★ Μην αποκαλύπτετε τα σχέδιά σας, παρά μόνο σε πρόσωπα των οποίων έχετε δοκιμάσει την αφοσίωση. ★ Δε θα σας άρνηθουν τη βοήθεια, που θα ζητήσετε τη Δευτέρα 22.

★ Η επιθυμία αλλαγής θα γίνει ακόμα πιο έντονη. ★ Το βράδυ της Παρασκευής 19 θα περάσει εξαιρετικά ευχάριστα. ★ Το Σάββατο επίσης, ευχάριστες ώρες κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο.

★ Αποφύγετε δι' έρετες πώς ερεθίζει το σκότι και το πεπτικό σύστημα. ★ Η άπνεια οφείλεται μάλλον σε υπερντασία. Αύξηση τις ώρες ύπνου και όλα θα διορθωθούν. ★ Τυχρό το 3.

★ Κίνδυνος να χάσετε κάποιο πολύτιμο έγγραφο. ★ Βάλτε κάποια τάξη στην εργασία και μην αφήνετε να συσσωρευτεί. Καταστρώστε και ακολουθήστε ένα πρόγραμμα εργασίας.

★ Οι γυναίκες ιδίως θα πολιορκηθούν κατά την περίοδο αυτή από πλήθος θαυμαστών. ★ Ας μη χαστούν πάντως να διαλέξουν, γιατί κινδυνεύουν τότε να κάνουν κακή έκλογη.

★ Αποφύγετε κάθε περιττή κόπωση, για να επιτρέψετε στον οργανισμό σας ν' αντιδράσει κατά του ψύχους. ★ Την Παρασκευή 19 οι θρόγγοι απειλούνται από κρυολογήματα.

★ Οι δέκα τελευταίες μέρες του Φεβρουαρίου θα είναι από τις πιο τυχερές. Θα δώτε πολλές προσπάθειες του παρελθόντος ν' αποβέλουν καρπούς. ★ Υποσχέσεις, που τελικά δε θα τηρηθούν.

★ Κάτι απορροδόντο θα διαταράξει την αισθηματική σας γαλήνη. ★ Ευχάριστη διασκέδαση θα σας κάνει να ξεχάσετε τη λύπη που σας προέκυψε με τη στάση του αγαπημένου προσώπου.

★ Απογευματινί περίπατοι στην έξωγή θα αφέλουν πολύ την υγεία σας. ★ Υπάρχει κίνδυνος τα φαγητά, που προτιμάτε, να προκαλέσουν ανωμαλίες στα νεφρά σας. ★ Τυχρό αριθμός το 2.

★ Οι προτάσεις, που σας κάνουν είναι φαινομενικά μόνο συμφέρουσες. Κατά βάθος κρύβουν κινδύνους. Πρέπει να τις μελετήσετε προσεκτικά πριν να τις αποδεχθείτε ή να τις απορρίψετε.

★ Ο Ζεύς επηρεάζει ενοίκια των αισθηματικών τομέα και οδηγεί στην επιτυχία κάθε σας πρωτοβουλία. ★ Οι περσόνες κοντά σε αγαπημένα πρόσωπα ένα εξαιρετικά ευχάριστο Σαββατοκύριακο.

★ Η γενική κατάσταση της υγείας απαιτεί αύξηση των ωρών ανάπαυσης. Στις 11 το βράδυ πρέπει οπωσδήποτε να θησκόσετε στο κρεβάτι. ★ Ένας δικάτωρς ή βίωος ύπνος είναι απαραίτητος.

★ Το πρωί της Δευτέρας 22 κατάλληλο για να φέρετε σε αίτιο πέρας μιά υπόθεση, που θεωρούσατε χαμένη. ★ Έχετε συμφέρον να κρατήσετε μυστικά τα σχέδιά σας. ★ Χρειάζεται τόλμη.

★ Αποφύγετε τις εκμυστηρεύσεις σε πρόσωπο, που θα εντυπωσιαστεί το Σάββατο 20. Δεν είναι τόσο αξίο της εμπιστοσύνης, που σας εμπνέει. ★ Γενικά η περίοδος θα είναι αρκετά ευχάριστη.

★ Αποφύγετε τις έγγονες και τις στενοχωρίες, ιδίως κατά τις ώρες του γυναικ. ταν. Θα προκαλέσουν δυσάρεστες ανωμαλίες στο σκότι και στα νεφρά. ★ Μη τα παίρνετε όλα κατάκαρδα. ★ Τυχρό το 7.

★ Μόνο καταστρώνοντας ένα μελετημένο πρόγραμμα εργασίας ν' αποφεύγετε δυσάρεστες ανωμαλίες στο προσεχές μέλλον. ★ Σημαντική αλλαγή το Σάββατο 20, γάρις σε κάποια υποστήριξη.

★ Θα παρουσιαστούν ευκαιρίες, τις οποίες οι διαταγές θα σας κάνουν κατά πάσα πιθανότητα να χάσετε. Μιά ανεξήγητη άσπλεια σας παραλύει τη στιγμή, που πρέπει να δράσετε.

★ Η έκτίθεστε στο κρύο, αν θέλετε ν' αποφεύγετε ρευματικούς πόνους. ★ Προφυλάξτε ν' αυτιά σας, που παρουσιάζουν κατά τις ημέρες αυτές μεγάλη ευαισθησία. ★ Το ρουμπίνι φέρνει τύχη.

★ Έχετε συμφέρον να οργανώσετε τη δουλειά σας πάνω σε νέες βάσεις, πιο συγχρονισμένες. Λίγη διαφύση θα σας ωφελέσει πολύ. ★ Ακρω ενοίκη επέμεισ προσώπου, που βρίσκεται μακριά.

★ Για τους συνζυγούς η ζωή κυλάει ήρεμη και ευτυχημένη. ★ Για τους νέους, λόγω απειροεικτα θα προκαλέσουν παρεξηγήσεις και ζωηρές σκέψεις. ★ Θα σας δώσουν συγκινητική απόδειξη φιλίας.

★ Ζητεί ν' ένα ρυθμό, που ξεπερνά κατά πολύ τις δυνατότητες του οργανισμού σας. Σταματήστε εγκαίρως και αλλάξτε τακτική, γιατί η καρδιά ιδίως δεν άντεχει στη δοκιμασία.

★ Απορροδόντε αλλαγή, που αποδεικνύεται ευνοϊκή για την εργασία. ★ Ότι και αν συμβεί, μη αφήσετε τη φαντασία να σας παρασύρει και συμβουλευθείτε πρόσωπο με μεγάλη πείρα.

★ Θα λάβετε συγκινητικό γράμμα από πρόσωπο, που σας αγαπά. Φροντίστε να εξακριβώσετε αν τα αναγραφόμενα σ' αυτό είναι ακριβή. ★ Έχετε ανάγκη από τρυφερότητα και στοργή.

★ Περιορίστε το κάπνισμα και αποφύγετε τα οινόπνευμα. ★ Τα καθυμείναι να ξενοτητα διαταράσσουν το νευρικό σύστημα και θαζούν σε κίνδυνο την υγεία. ★ Τυχρό μέρα η Πέμπτη.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑΣ λεπτοκαμωμένος και γλωμός νέος, με μάτια πρησμένα απ' την άπνεια, μπήκε ταρταγμένος στο αστυνομικό τμήμα και φώναξε στο Μπουμπλέ, τον αξιωματικό της υπηρεσίας:

— Πιάστε με! Φυλακίστε με!

— Τι κάνετε; τον ρώτησε εκείνος.

— Δεν έκανα, αλλά θα κάνω.

Ο αξιωματικός ανταλλάξε μιά ματιά με το ντεκτεβί Σέρτιν, που καθότανε σε μιά γωνιά και κάπνιζε ήρεμα την πίπα του.

— Τι εννοείς; ρώτησε αόστηρά το γλωμό νέο.

— Αν δε με φυλακίσετε, θα σκοτώσω τη Βέρα, τη μηνη μου... σήμερα, να μεσάνυχτα ακριβώς!

— Γιατί; Τι σου έκανε;

— Τίποτα... Αλλά δε μπορώ να παρακούσω... Αισθάνομαι τη θέλησή του να βροαίνει πάνω μου... Μά διατάζει να σκοτώσω τη Βέρα, τη γυναίκα που αγαπώ περισσότερο απ' όλα... και δε μπορώ ν' αντισταθώ! Θα τη σκοτώσω, αν δε με φυλακίσετε... Αυτηθίτε με!

Μιλούσε με τέτοια ταραχή και φαινόταν να υποφέρει τόσο, ώστε ήταν αληθινά αξιολύπητος.

— Ποιος σας διατάζει; Γιατί δε μπορείτε να παρακούσετε; ρώτησε ο Μπουμπλέ.

Ο νέος έπεσε σ' ένα κάθισμα κι' απάντησε μ' απελπισία:

— Ο Τζο Σάτερλικ, ο αδελφός μου από άλλη μητέρα! Τον μισώ περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο. Μά δε μπορώ να λυτρωθώ απ' την κυριαρχία του άπάνω μου... από τότε που γύρισε απ' τις 'Ινδίες, όπου είχε μείνει 12 χρόνια...

»Όσοι τόσο ευτυχισμένος, με τη μητέρα μου και τη μηνη μου, τη Βέρα!... Κι' όμως αυτός ο δαίμονας μου επέβαλε να στείλω τη μητέρα μου στο γηροκομείο... και τώρα με διατάζει να σκοτώσω σήμερα τα μεσάνυχτα τη λατρευτή μου Βέρα! Όταν μου πή: «Θα κάνης αυτό, Ντόναλντ!...» δε μπορώ να παρακούσω, όσο κι' αν προσπαθώ... «Όσο πλησιάζει η ώρα που μου ώρισε, με σπρώχνει κάποια ανώτερη δύναμη...»

Ο Μπουμπλέ γέλασε.

— Πόσα ούισκα πίνεις συνήθως; ρώτησε.

Ο Ντόναλντ τον κύτταξε, έκπληκτος.

— Δεν... δεν πίνω ποτέ δεύτερο...

— Και σήμερα πόσα ήπιες;

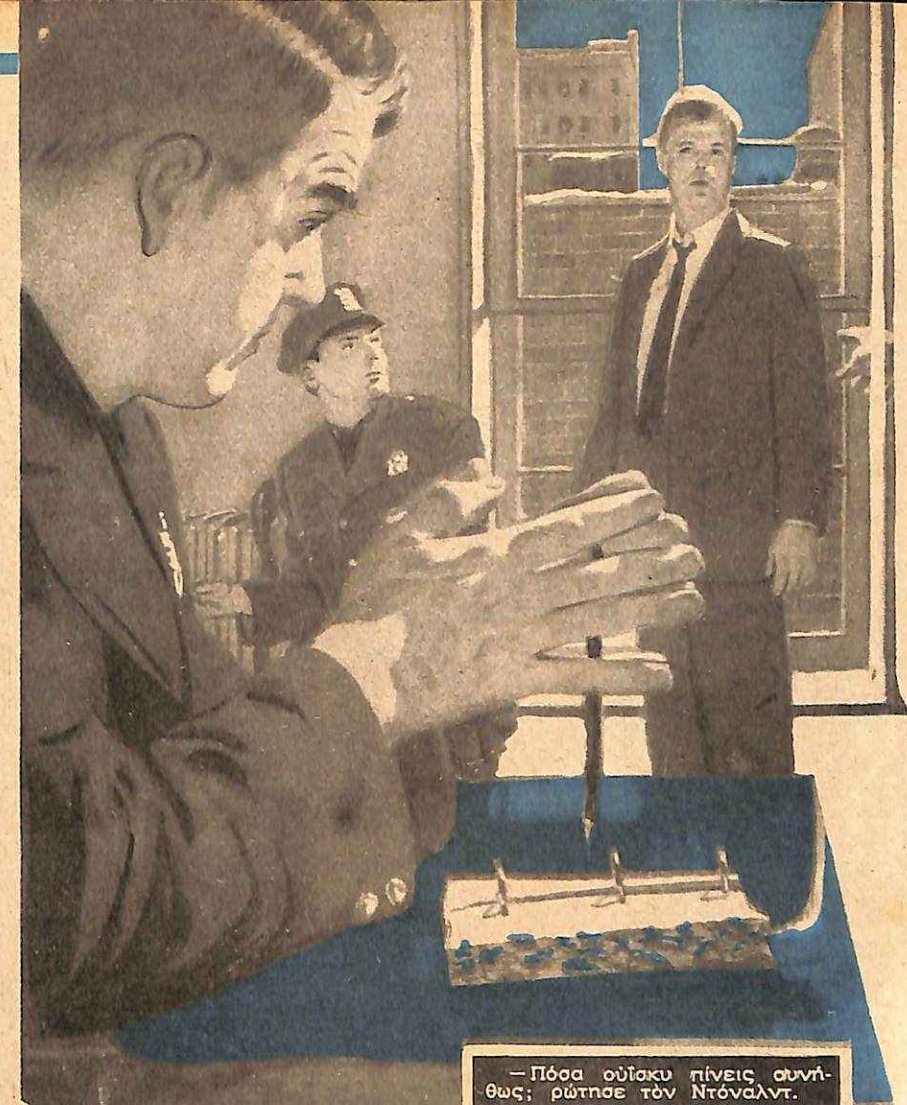
— Κα... νένα.

— Πώς λοιπόν μπερδεύεται η γλώσσα σου και λές άνοησίες;...

Σπρωγμένος από δυο πόλισμα ο Ντόναλντ βρέθηκε στο πεζοδρόμιο.

— Πάει κι' αυτή η ελπίδα! μουμούρισε.

Έκανε μερικά βήματα. Η ματιά του έπεσε μηχανικά στο ρολόι της αντικυνηής Τράπεζας. Η ώρα ήταν έξημισή. «Μετά πεντέμισή ώρα, θα... συλλογίστηκε, ανατριχιάζοντας συγκορμος. Άν της έλεγες να φύγει!... Μά με ποιά πρόφασι;»

— Πόσα ούισκα πίνεις συνήθως; ρώτησε τον Ντόναλντ.

Θά τή σκοτώσης!...

Περνούσε εκείνη τη στιγμή έξω από ένα κατάστημα ειδών κυκαλίας. Κι' είδε μιά λιθογραφία, που παρίστανε ένα δεμένο λοντάρι και διαφημιζε αλυσίδες για σκύλους. Τα μάτια του λάμπανε από μιά εαφνήκη εμπνευσή. Μπήκε στο κατάστημα και ζήτησε να του δείξουν τις γρότερες αλυσίδες που είχαν...

Γύρισε βιαστικός σπίτι του, ξεδίπλωσε το δέμα που είχε άνορησει, έβγαλε από μέσα τρεις στερεές αλυσίδες με λουκέτο και άνοιξε γερά μ' αυτές σε μιά πελώρια βιβλιοθήκη, που έπαινε διόκληρο τον τοίχο της κόμης.

Έτσι, όσο κι' αν προσπαθούσε, δε θα μπορούσε να φύγει, να πάη να βρή τη Βέρα! Κι' επομένως θα ήταν ανδραγάτιως αδύνατο να εκτελέσει τη διαταγή που αντίχρησε συνεχώς σ' αυτή του:

«Αύριο τα μεσάνυχτα θα σκοτώσης τη Βέρα! Θα τη στραγγαλίσης!»

Αναστέναζε ο δυστυχισμένος μ' άνακοήφισι. «Όταν θα περνούσαν τα μεσάνυχτα χωρίς νύχτη σκοτώσεις τη μηνη μου, ίσως θάκανε η κυριαρχία της θελήσεως του Τζο άπάνω του...»

Μπροστά του βρίσκονταν τα κλειδιά των λουκέτων. Για να μη μπορή να ελευθερωθώ, τα κλώτσησε με δύναμη μακριά...

Το πρωί εκείνο, μόλις είχε ξυπνήσει, ο Τζο είχε σκύψει πάνω απ' το κρεβάτι του, είχε ακουλήσει τα χέρια του στο μέτωπό του κι' είχε επαναλάβει τη διαταγή του:

— Μην ξεχάσης, Ντόναλντ, ότι σήμερα το βράδυ, στις 12, θα σκοτώσης τη Βέρα, την πολυαγαπημένη σου... Θα τη σκοτώσης!

Τον μισούσε, βέβαια ο αδελφός του, γιατί ο πατέρας τους είχε αφήσει σ' ούτον σχεδόν όλη την περιουσία του. Αλλά, αφού τώρα ο νέος ήταν διατεθειμένος να του τα παραχωρήσει όλα, γιατί τον βασάνιζε; Το κοίβοντι του τηλ' φώνον τον έβγαλε απ' τις σκέψεις του. Η σκευή δεν ήταν μακριά. Μά μιά μικρή προσπάθεια, θα ποτώρωνε να σηκώση τ' άκουστικό.

Μά ποιος νάταν άραγε; Σίγουρα, είτε ο Τζο, για να του επαναλάβει τη διαταγή του, είτε η Βέρα, που είχε άποφύγει να τη δει τις δυο τελευταίες μέρες.

Γύρισε αλλού το κεφάλι του κι' άφισε το τηλέφωνο να κουδουνίζει...

★

Η ώρα περνούσε. Ήταν τώρα 11½. Ακόμη κι' αν ήταν ελεύθερος, δεν πρόφτανε πιά να φτάση στο ξεχάκο σπίτι της Βέρας, μέσα σε μισή ώρα μονάχα. Είχε σωθ ή μηνητή του...

Μά τι άνοητα που είχε φερθεί αυτός! Γιατί να δεθ ήται; Θα ήταν τόσο περιεργό να δοκιμάσει να σφίξει ανάμεσα στα δάχτυλά του τον άσπρο βελουδένιο λαιμό της!... Θα ήταν ένα συναισθημα αληθινά περιεργό!...

Τινάχτηκε, προμαγμένος. Τι σκέψεις ήταν αυτές που έκανε!... Την ίδια στιγμή, άκουσε το θόρυβο ενός αυτοκινήτου που σταματούσε

νομισμένο ραντεβού, αλλά δεν άπάντησε. Η πόρτα άνοιξε.

— Ντόναλντ, πού είσαι; ρώτησε μιά δροσερή γυναικεία φωνή.

Τα μάτια του νέου πέσανε στο ρολόι. Ήταν 12 παρά 7.

Ποιά δύναμη είχε σπρώξει εκεί τη Βέρα, την ώρα κείνη ακριβώς;...

Η κομψή σιλουέτα της φάνηκε στο κατώφλι της βιβλιοθήκης.

— Ο αδελφός σου μου τηλεφώνησε πώς ήθελες να βγούμε μαζί σήμερα το βράδυ, είπε. Σε πήρα στο τηλέφωνο κατά τις 9, για να κα-...

Σε πήρα στο τηλέφωνο, αλλά δεν άπάντησε. Ήρθα λοιπόν να δω τι σου συμβαίνει.

Ο Ντόναλντ συγκέντρωσε όλη τη θέλησή του, που την ένοιωσε ν' άδυνατεί από στιγμή σε στιγμή.

— Φύγε, Βέρα! φώναξε απελπισμένα. Φύγε άμέσως!... Μην έρθης κοντά μου! Φύγε!...

Η κοπέλλα τον κύτταξε, έκπληκτη. Τότε μόνο πρόσεξε πώς ήταν δεμένος μ' αλυσίδες.

— Φταχέ μου Ντόναλντ! Ποιος σ' έδεσε έτσι... τον ρώτησε.

— Εγώ, μόνος μου... για να σώσω και τους δυο μας... Μη ζητάς έξηγήσεις... Μη με πλησιάζεις... Φύγε, σου λέω!

— Είσαι άρρωστος! μουμούρισε η κοπέλλα με συμπόνια.

— Ένα ρίγος τον σπληκλώνει. Σοφίσε σπασμωδικά τα δάχτυλά του, σαν να ζητούσε ν' άρπάξη κάτι.

— Ναι, είμαι άρρωστος... είπε. «Ελα κοντά μου, να δεις πώς χτυπάνε τα μελίσγιά μου...»

Η Βέρα πλησίασε ένα-δυο βήματα, αλλά κοντοστάθηκε τρομαγμένη. Ο άρρωστανιστικός της την κύτταζε σαν θηρίο που παραμονεύει τη λεία του.

— Ελα λοιπόν... Ελα κοντά μου... της έαναείπε, προσπαθώντας να κάνει ηλκεία τη φωνή του, ενώ τα μάτια του γυάλιζαν.

— Θα τηλεφωνήσω στο γιατρό, είπε η Βέρα.

Κι' απήλπισσε στο τηλέφωνο.

Ο Ντόναλντ πήδησε άμέσως, όσο του επέτρεπε οι αλυσίδες του, και δοκίμασε να την άρπάξη απ' το λαιμό. «Εκείνη τον έπρωξε, τρομαγμένη, και τραβήχτηκε δυο βήματα πίσω. Ένοιωσε όμως κάποιον άλλον να την πιάει απ' τους ώμους. Ήταν ο Τζο!

— Πήγαμε λοιπόν κοντά του, της είπε σαρκαστικά σπρωγώντας την προς το Ντόναλντ. Θέλει να σου δείξη την αγάπη του.

Η κοπέλλα, γεμάτη φόβη, θέλησε να φύγει. Αλλά ο Τζο την έπρωξε μπροστά, ενώ ο Ντόναλντ, μ' ένα οδραλισμα άγριας χαράς, έβανε τα χέρια του γύρω απ' το λαιμό της...

★

Δυο μέρες αργότερα, ο Ντόναλντ, κατάκοιτος από έγκεφαλικό πυρετό στο νοσοκομείο, έβλεπε τη Βέρα να σκύβει πάνω απ' το κεφάλι του.

— Ζήεις... Ζήεις ακόμη! τραύλισε.

— Ναι, άγαπητή μου! Μ' έσωσε ο ντεκτεβί Σέρτιν που άρρωσε μέσα στο δωμάτιο, τη στιγμή που χτυπούσαν 12... Μου τα έξηγησε ύστερα όλα... το διάδημά σου στην άστυνομία, την ύποβολή του αδελφού σου... — Τι άπογινη ο Τζο;

— Βρίσκεται στη φυλακή, όπως του άξιζε... Έπειδή ο πατέρας σου τον άποκλήρωσε για τα ελαττώματά του—πολύμα που το άποδινε εκείνος σ' ενέργειες της μητέρας σου—διδάχθηκε στις 'Ινδίες τον άπνεια για να σ' εκδικηθ ήται. Τώρα είναι εύτυχως άκείνυος και μπορούμε πιά να ζήσουμε εύτυχισμένοι.

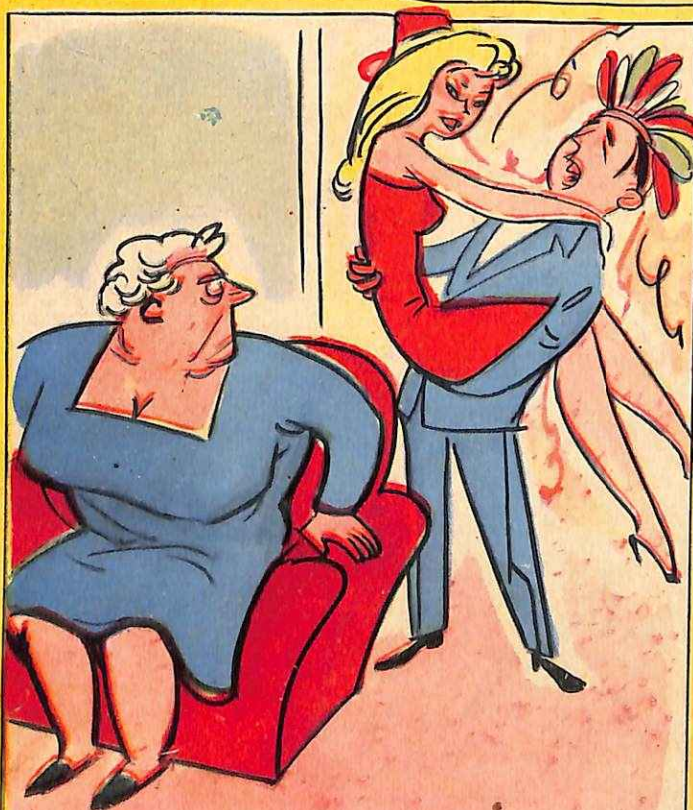
ΦΡ. ΑΝΤΑΕΥ

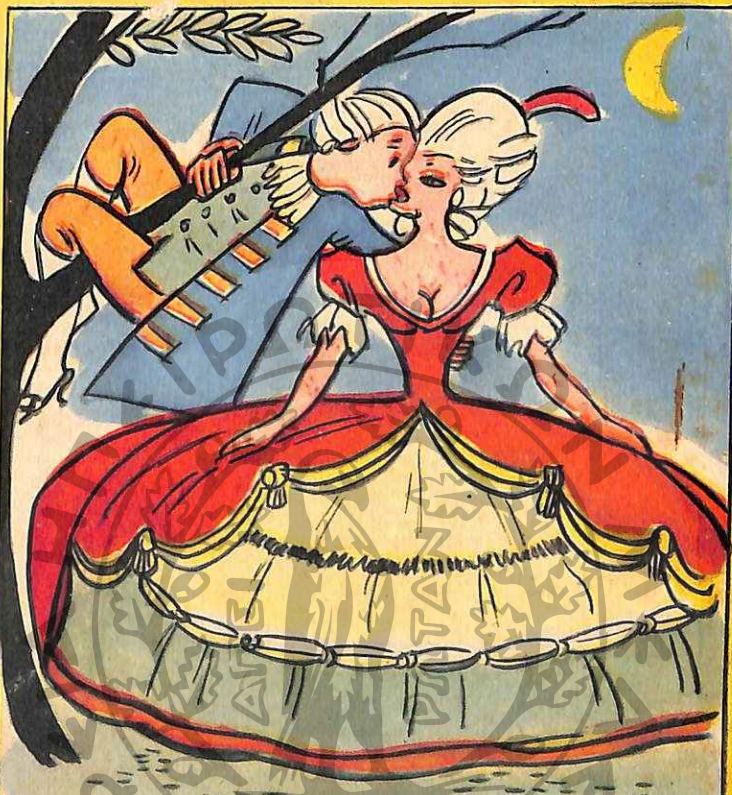
— Δεν κλαίω γιατί πόνεσα, Ζαχαρία μου, αλλά γιατί έπεσα πάνω στο καινούργιο μας αυτοκίνητο!...

— Δέ θα τούς αφήσω ούτε λεφτό!... Θα τούς μάθω εγώ να μη με καλέσουν κι εμένα στο πάρτυ τους!...

— Την λυπήθηκα την καϊμενούλα... Είναι 20 χρόνων και δεν έχει κανένα στον κόσμο!...

— Δεν χωτεύω καθόλου αυτό το φόρεμά σας, κόμησά!...